

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GERİLİM

SARMAI

KOCİ SUZUKİ

... OTOPSİ BİTTİKTEN SONRA,
DİKİŞLERİN ARASINDAN BİR
KÂĞIT PARÇASI FIRLAR.
KÂĞITTA YAZAN ŞİFRELE BİR
SÖZCÜKTÜR: RİNG (HALKA)...

DK
**DOĞAN
KİTAP**

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

KÖTÜLÜĞÜN SIRRI ÇÖZÜLÜYOR

HALKA
SARMAL
DÜĞÜM
DOĞUM GÜNÜ

HALKA

KOCİ SUZUKİ

ISBN 978-975-991-744-9

Sertifika No: 1105-34-002002

DK
**DOĞAN
KİTAP**

14 YTL

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <http://www.kitapyurdu.org>

Sarmal

SARMAL

Orijinal adı: *Rasen*

© Koci SUZUKI, 1991

Yazan: Koci Suzuki

Japonca aslından çeviren: H. Can Erkin

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

I. baskı / temmuz 2008 / ISBN 978-975-991-744-9

Sertifika no: 1105-34-002002

Kapak tasarımı: Bahar Giray

Baskı: Altan Basım Ltd. / Yüzyıl Mahallesi

Matbaacılar Sitesi 222/A 34200 Bağcılar - İSTANBUL

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 246 52 07 / 542 Faks (212) 246 44 44

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr /

satis@dogankitap.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sarmal

Koci Suzuki

Çeviren: H. Can Erkin

Gitgide denizin derinliklerine çekildiği rüyasının ortasında, Mitsuo Ando uykusundan uyandı. Dalgalanarak çalan telefonun sesi rüyasını bölmüş, bir sonraki an rüyasından iyice uzaklaşmıştı.

Ando elini uzatıp ahizeyi kaldırdı.

“Alo?..”

Bir süre ahizeden hiçbir ses gelmedi.

“Alo?”

İkinci heceyi vurgulayarak söyleyince, tüylerini diken diken eden soğuk bir kadın sesi yanıtladı.

“Eline geçti mi?”

O sesi duyduğu anda, Ando kendisini karanlık bir uçurumun kenarına çekiliyormuş gibi hissetti. Az öncesine kadar gördüğü rüya yeniden zihninde canlanıverdi. Deniz kenarında, dikkatsizliği sonucu yüksek bir dalgaya kapıldığı, yön algılamasını kaybederek denizin dibine çekildiği, tamamen edilgen durumda olduğu o rüya... Her zaman olduğu gibi, ayak bileğine yapışan o küçük elin temasını hissetmişti. Bu deniz rüyasını her görüşünde, mutlaka o küçük elin temasını da hissediyordu. Yosun gibi dolanan beş küçük parmak kayarak ayak bileğinden ayrılıp, denizin için-

de kayboluyordu. Elini uzatsa yakalacak gibiydi ama bir türlü ulaşamıyordu. İnce telli ve yumuşak bir tutam saç kalıyordu elinde ve o küçük vücut denizin derinliklerinde kaybolup gidiyordu.

Kadının sesi, rüyasında gördüğü o bir tutam saçın yumuşaklığını istemese de tekrar anımsatmıştı.

“Evet, geldi” dedi Ando, bıkkın bir ses tonuyla.

Karısının adına düzenlenmiş mühürlü ve imzalı boşanma formu iki, üç gün önce eline geçmişti. Ando’da imzasını atıp, mührünü bastığı anda formun işlevi tamamlanmış olacaktı. Fakat, Ando henüz yapmamıştı.

“Ee, peki?” diye sordu karısı, iç gıcıklayıcı ses tonuyla. Yedi yıllık evlilik hayatlarına son noktayı koymak üzere oldukları halde, oldukça rahat gibiydi.

“Peki, ne?”

“İmzalayıp, mühür basarak geri göndermen gerekiyor.”

Ando sessizce başını iki yana salladı. Bir kez daha yeniden denemek istediğini o ana kadar defalarca kez söylemişti. Karısı da her seferinde, yerine getiremeyeceği şartlar ileri sürmüştü, kararının kesin olduğunu belli etmişti. Kendine saygısını bile yitirmesine neden olan o dileğinden vazgeçmenin zamanı gelmişti artık.

“Tamam, senin istediğin gibi olsun” dedi Ando. Hiç bu kadar rahatça söyleyebileceğini sanmıyordu.

Karısı bir an sessiz kaldıysa da, titreyen sesiyle “Peki nedir yani?” dedi, bir açıklama bekler gibi.

“Ne, nedir?” Saçma bir yanıttı.

“Biliyorsun işte, senin bana yaptıkların.”

Ando ahizeyi sıkıca kavrayarak gözlerini yumdu.

... Boşanmamız gerçekleşse bile her sabah aynı telefon eziyetini çekeceğim.

Aklından bu düşünce geçtikçe, kendini iyice güçsüz hissediyordu.

“Söyleyebilecek sözüm yok.”

Mahsus yapmamıştı ama herhalde karısının öfke-lenmesine neden olmuştu.

“Beni hiç sevmedin değil mi?”

“Saçmalama.”

“İyi de...”

“Yanıtını çok iyi bildiğin şeyleri hiç sorma.”

“Peki neden yaptın bunu?”

Sesi titremeye başlamıştı. Kontrolünü kaybetmesinden bir önceki nokta. Aslında “Bir daha beni arama” diye, ahizeyi çarparak konuşmayı kesmek istiyordu. Ancak, Ando dayandı. Elinden gelen tek şey buydu. Sessizce karısının serzenişlerini dinleyip, acısını kusabileceği bir kova işlevi görmekten başka, şu an Ando’nun elinden bir şey gelmezdi.

“Bir şeyler söylesene.” Karısının sesi ağlamaklı bir hal almıştı.

“Ne söyleyeyim... Bu on beş aydır, sürekli o olayı konuşuyoruz. Söyleyecek bir şeyim yok.”

“Geri ver!”

Nerede olduğuna aldırmaksızın, acıyla yükselen bir haykırıştı. Neyi geri istediğini elbette biliyordu. Elbette, Ando da aynı şeyin geri gelmesini istiyordu. Boşuna olduğunu bildiği halde hergün tanrıya dualar ediyordu. “Geri ver, yalvarırım geri ver!” diye. Ancak, bu...

“Bu mümkün değil biliyorsun.”

Karısını sakinleştirebilmek için, dişlerini sıkı sıkı söylemişti.

“Geri ver dedim sana!”

Geçmişteki acıya bağlanarak kalıp, yeni bir yaşama başlamayı reddeden karısının haline çok acıyordu. Ando, kendisinin biraz daha doğrulmaya çalışarak yaşadığını sanıyordu. Kaybettiği şey bir daha asla geri gelmeyeceğine göre, karı koca aralarındaki bağı güçlendirerek birbirlerine destek olmayı, yeni bir canla yeni bir yaşam kurmayı karısına kabul ettirebilmek için aylarca dil dökmüştü. Bu şekilde boşanmak istemiyordu. Eskisi gibi, iyi geçindikleri karı koca ilişkisine dönebilecek olsa, elinden gelen her şeyi hiç çekinmeden yapmayı göze almıştı. Ancak, karısı tek yönlü olarak tüm sorumluluğu ona yüklemeye çalışıyor, geleceğe dönüp bakmaya tenezzül bile etmiyordu.

“Geri ver!”

“Daha ne yapabilirim ki?”

“Sen ne yaptığını hiç anlamıyorsun!”

Ando, telefonun karşı tarafından duyulacak şekilde, seslice iç geçirdi. Bir adım bile ileri gitmeyen aynı diyalogların tekrarı. Ruhsal dengesinin bozulduğu ortadaydı. Aslında psikolog arkadaşlarından birini tanıştırması daha iyi olurdu ama babası bir polikliniğin başhekimisi olan karısı işgüzarlıktan başka bir şey olarak algılayamazdı herhalde.

“Kapatıyorum.”

“Hep böyle kaçıyorsun.”

“Bir an önce unutup, kendini toparlamayı istiyorum.”

Bunun mümkün olmadığını biliyordu ama başka ne

söylenebileceği hakkında bir fikri yoktu.

Ando ahizeyi yerine koymak için hareketlendi. O anda, ahizeden karısının tekrar haykırışını duydu.

“Geri ver! Benim küçük Takanori’mi!”

Telefon kapandığı halde, ahizenin aşağıya bakan ağzından “Takanori” adının yankıları gelmeye devam ediyor, odayı dolduruyordu. Ando, farkında olmadan, aynı ismi mırıldanmaya başlamıştı.

... *Takanori, Takanori, Takanori.*

Başını ellerinin arasında alıp, yatağın üstünde ana karnındaki bebek gibi büzülen Ando, bir süre kımıldayamadı. Fakat, saate göre öylece kalakalmaya vakti yoktu. İşe gitme saati gelmişti.

Bir kez daha telefon gelmemesi için, kabloyu fişten çıkaran Ando pencerenin önünde durdu. İyice kasvetli bir hal alan odayı havalandırmak için pencereyi açtığında, Yoyogi Parkı’ndan havalanıp yakınlardaki elektrik tellerine konan kargaların çığlıklarının çok yakından geldiğini duyunca şaşırdı. Denizin karanlık dibinde dolaştığı rüya ve oğullarını geri isteyen karısının haykırışları sonrasında, mekânı dolduran kuş seslerini duymak, biraz olsun rahatlamasını sağlamıştı. Güneşli bir sonbahar cumartesi başlıyordu.

O mükemmel hava, belki de yüreğindeki yaraya işlemişti, gözyaşlarını tutamayacak gibi olan Ando, kâğıt mendille burnunu sildi. Tek oda apartman dairesinde tek başınaydı. Ando tekrar yatağa devrildi. Az önce güçlkle engel olduğu gözyaşları, artık iki pınar gibi akmaya başlamıştı.

Önce sessiz sessiz akan gözyaşları, hıçkırıklara dönüştü. Yastığı kucaklayarak üst üste oğlunun adını

söyledi. Böylesine yıkıldıkça kendini çok sefil hissediyordu. Üzüntüsü sürekli devam etmiyordu, bir şeyler vesile olduğunda volkan gibi patlıyordu. Şu son iki hafta boyunca, ölen oğlu için ağladığı olmamıştı. Ağlamaları arasında geçen zaman uzamaya başlamıştı. Buna rağmen, içinde aniden yükseliveren üzüntünün derinliği, öncesine oranla hiç azalmamıştı. Daha kaç yıl, o derin acı devam edecekti acaba? Bunu düşündükçe, yaşama isteğini kaybediveriyordu.

Ando, iki kitabın arasına sıkıştırdığı zarfın içerisinden o bir tutam saç çıkarttı. Oğlunun vücudundan kalan parçalar. Sadece o bir tutam saç kalmıştı geriye. Oğlunu yakalamak için elini uzattığında ancak saçlarına ulaşabilmiş ve oğlunun başından kopan saçlar eline yapışıp kalmıştı. Bir umut denize iyice daldığında bile eline yapışıp kalması mucize eseri bir durumdu. Yüzük parmağındaki alyansın arasına sıkışıp kalmıştı. Çocuğun cesedi bulunamamış, cenazesi de yapılamamıştı. Ando için o bir tutam saç oğlundan yadigar kalan tek şeydi.

Ando saçları yanağına yapıştırdı. Öyle yaptığında oğlunun kendine dokunuşunu anımsıyordu. Gözlerini kapattığında, oğlu hemen karşısındaymış gibi zihninde canlanıveriyordu.

Dişlerini fırçalamayı bitirdiği halde, Ando belden yukarısı çıplak halde aynanın önünde dikilmeye devam etti. Elini çenesine götürüp, sağa sola oynattı. Diliyle dokunduğunda, dişlerinin arkasındaki diş taşlarını hissedebiliyordu. Çenesinin hemen altında, boynuna yakın bir yerde tıraş makinesinden kurtulan

bir kısım kalmıştı. Tıraş bıçağıyla kılları aldıktan sonra, Ando o duruşunu hiç bozmadan belden yukarısına baktı. Çenesini yukarı kaldırıp, gerilen beyaz boynunu aynaya yansıttı. Tıraş bıçağını tutuş şeklini değiştirerek, arka tarafını boynuna yapıştırıp, bastırarak aşağı indirmeye başladı. Boyunundan, göğüslerine, sonra da karnına. Göbek deliği hizasında durdu. Memelerinin tam ortasında, karnına kadar bir çizgi oluşmuştu. Ando, tıraş bıçağını neşter farz ederek, otopside karnını açar gibi bir hareket yapmıştı. Her gün kadavra açan Ando, göğsünün iç kısmında neler olduğunu avcunun içi gibi biliyordu. Şu an, pembe renkteki iki akciğer tarafından kucaklanmış halde, yumruk büyüklüğündeki kalbi atmaya devam ediyordu. Dikkat kesildiğinde, iç kısımdan sesini duyar gibi oluyordu. Göğsündeki o inatçı acı. Üzüntü, acaba iç organlarının neresine yapışıp kalmıştı? Eğer yürekteyse, o derin acının yapışıp kaldığı kısmı, kendi elleriyle parçalayıp çıkartmak istiyordu.

Her yanından fışkırmaya başlayan terler yüzünden elindeki tıraş bıçağı kayacak gibi olunca aynanın altındaki rafa koydu. Yüzünü yan tarafa çevirince, boğazına yakın bir yerdeki kesiği gördü. Herhalde sakalını tıraş etmeye çalışırken yanlışlıkla kesmişti. Jilet derisine girdiğinde, o ani acıyı hissetmiş olsa gerekirdi. Oysa, kanayan yarayı gördüğü halde, o yarayla birlikte oluşması gereken acıyı hissetmiş olması gerekirdi. Son zamanlarda duyularının zayıflamaya başladığını düşündü. Bir tarafını yaraladığının farkına, ancak akan kanı gördüğünde farkına vardığı sık sık oluyordu.

El havlusunu kesiğin üstüne bastırarak, Ando daha

önce çıkarttığı kol saatini eline aldı. Sekiz buçuk. İşe gitmek için çıkması gereken saat. Şu an Ando için tek kurtuluş mekânı, işiydi. Kendini işine verdiği anlarda, geçmişine ait belleğinden kaçabiliyordu. K üniversitesi tıp fakültesi adli tıp anabilim dalı öğretim görevliliği ile birlikte Tokyo Adli Tıp Enstitüsü operatör doktorluğunu birlikte yürüten Ando için, kadavralar üstünde otopsi yaptığı anlar, oğlunun ölümünü unutabilmesini sağlayan anlardı. Kaderin cilvesi olarak, ölü bedenlerle temas etmek sayesinde, en yakın varlığının ölümünün acısından uzaklaşabiliyordu.

Evin kapısını kapatıp, apartman girişinden dışarı çıktığında, Ando her zamanki alışkanlığıyla kol saatine baktı. Her zaman olduğundan beş dakika daha geç kalmıştı. Boşanma evraklarını imzalamak konusunu konuştuğu beş dakika. Sadece beş dakika içerisinde, karısıyla arasındaki o derin bağ kopuvermişti. Üniversiteye kadar olan yolu üzerinde, Ando'nun bildiği kadarıyla üç posta kutusu vardı. İlk posta kutusuna, gereken evrakları koyduğu mektubu atmakta kararlı olan Ando, istasyona zamanında varmak için acele etmeye başladı.

I. Otopsi

1

Ö günkü otopsi nöbetçisi olan Ando, adli tıp enstitüsündeki ofisinde az sonra otopsisine başlayacağı cesedin dosyasını inceliyordu. Polaroid çekilen olay yeri fotoğraflarına bakarken elleri terlemeye başlamış ve bir kaç kez tuvalete ellerini yıkamaya çıkmıştı. Ekim ortaları insanın terlemesine yol açacak bir mevsim değildir ama çabuk terleyen Ando, gün içerisinde defalarca kez ellerini yıkamayı alışkanlık haline getirmişti.

Bir kez daha ceset inceleme dosyasına iliştilen polaroid fotoğrafları masanın üstüne yaydığında, içlerinden birine gözü takılıp kaldı. Vücudu yapılı bir adamın, yatağın yanına yığılmış, başı arkaya yatağın üstüne düşmüş hali fotoğraflanmıştı. Hiçbir yerinde yara yoktu. İkinci fotoğrafta yüzünün yakın çekimi vardı. Kan oturmuş bir bölge ya da boynunun sıkıldığına dair bir iz yoktu. Diğer fotoğraflara da baktığı halde, ölüm nedeninin anlaşılmasını sağlayacak bir iz bulamadı. Zaten onun için, suç ihtimali yok gibi görünse de, adli tabibin kararı üzerine otopsi için getirilmiş olmalıydı. Büyük olasılıkla ani, tuhaf bir şekilde ölmüştü. Böyle durumlarda, çoğunlukla kanun gereği,

ölüm nedeni anlaşılamadan krematoryuma yakılmaya gönderilirdi.

Kol ve ayaklarını iyice yana açmış bir ceset. Ando o adamı çok iyi tanıyordu. Bir gün gelip de, üniversite yıllarından bir arkadaşının otopsisini yapacağı aklının ucundan bile geçmemişti. On iki saat öncesine kadar hayatta olan bir adam... Ryuci Takayama ile birlikte tıp fakültesinde altı yıl geçirmişti.

Aynı yıl mezun olanların çoğu klinik doktorluğunu seçtiği halde, adli tıp enstitüsüne giren Ando'nun tuhaf bir adam olduğu dedikoduları çıkmıştı ama ondan daha da ileri giden Ryuci Takayama olmuştu. Ryuci, tıp fakültesini birincilikle bitirdiği halde, aynı üniversitenin edebiyat fakültesindeki felsefe bölümüne lisans öğrencisi olarak girmişti. Öldüğü andaki titri edebiyat fakültesi felsefe bölümü öğretim görevlisiydi ve mantık alanında uzmanlaşmıştı. Edebiyat fakültesi farklı olsa da, Ando ile aynı şekilde öğretim görevliliği pozisyonuna kadar gelebilmişti. Edebiyat fakültesine girdiğinde üçüncü sınıftan başlatılmış olsa da, bir hayli hızlı bir ilerleme sayılabilir. Yaşı otuz iki, üniversiteye girmeden önce iki yıl dershanelerde sürünen Ando'dan iki yaş daha gençti.

Ando ölüm saati kaydına baktı. Önceki gece 21:49 olarak kaydedilmişti.

“Ölüm saati çok net olarak belirtilmiş” diyen Ando, otopside rafakat edecek uzun boylu dedektife baktı. Ryuci, Higaşi-Nakano'daki evinde tek başına yaşıyordu. Tak başına yaşayan bir adamın, kendi evinde aniden ölmesi durumu için, ölüm saati kuşku uyandıracak ölçüde netti.

“Yalnızca tesadüf” diye yanıtlayan dedektif, bir sandalye çekerek yanına oturdu.

“Tesadüf derken?” diye sordu Ando. Dedektif yanlarındaki diğer genç polise döndü.

“Bayan Mai Takano gelmişti değil mi?”

“Evet, burada. Ölü yakınlarının bekleme odasında. Az önce gördüm.”

“Çağırabilir misin?”

Polis odadan çıktı.

“Yakını değil ama, tam şimdi cesedi ilk olarak bulan kadın burada. Ryuci Takayama’nın üniversiteden öğrencisiymiş ama, herhalde aynı zamanda sevgilisi. Raporu bakıp da kafanıza takılan bir şey olursa, doğrudan ona da sorabilirsiniz.”

Resmi otopsi biter bitmez, cesetler yakınlarına teslim edilirdi. Bu sefer, Ryuci Takayama’nın annesiyle kardeşi ve eşi bekleme odasındaydılar. Öyleyse, cesedi ilk bulan kişi olan Mai Takano adlı kadın da onlarla birlikteydi.

Odaya girmek üzereyken, Mai Takano bir an durup odayı kontrol etti. Mai’nin orada olduğunun farkına varan Ando üşenmeden yerinden kalkarak “Zahmet oldu, buyurun” diyerek yer gösterdi.

Mai Takano koyu lacivert bir tek parça elbise giymişti, elinde mendil tutuyordu. Kadınların güzelliği, ölüm ne kadar yanlarına yaklaşırsa o ölçüde artıyor mudur acaba? Vücudunun kıvrımları narin, elleri ve ayakları inceydi. Belki de lacivert elbise giydiğinden, teni çok beyaz duruyordu. Yüz hatları ovaldı, mutlaka kafatasının kıvrımları da muntazam olmalıydı. Otopsi yapmasa bile, Ando sanki eline almış gibi an-

layabiliyordu. Kadının derisinin altındaki organların rengini, düzgün kemiklerini. Dokunmak için, müthiş bir istek duydu.

Dedektifin tanıştırma faslı bittikten sonra, Mai, Ando'nun gösterdiği koltuğa oturmaya çalışırken sendeledi.

“İyi misiniz?”

Ando başını sağa sola yatırarak, Mai'nin yüz rengini kontrol etti. Beyaz teni sanki kül rengine çalmaya başlamış gibiydi. Herhalde kan dolaşımı yavaşlamıştı.

“Pek önemli bir şeyim yok.”

Mai elindeki mendili yüzüne yapıştırarak, başı önünde zemindeki sabit bir noktaya bakıyordu. Dedektifin getirdiği suyu içip, biraz rahatlayınca yüzünü kaldırarak “Kusura bakmayın, biraz...” dedi zar zor anlaşılır bir sesle.

Ando bir anda meseleyi anlamıştı. Mai aybaşı geçiyor olmalıydı, üstüne bir de yorgunluk eklenince kansızlık belirtisi başgöstermiş olmalıydı.

Biraz da Mai'yi rahatlatmak için, Ando kendisinin Ryuci'yle üniversitede sınıf arkadaşı olduğunu söyledi.

Mai'nin gözleri iyice kısılmıştı ama gözbebeklerini Ando'ya çevirerek “Adınızın Ando olduğunu mu söylemişsiniz?”

“Evet, öyle ama?”

Mai inceleyen gözlerle Ando'nun yüzüne bakıp, samimi bir ifadeyle gözlerini kıstı. Sanki, çok özlediği bir insanla karşılaşmış gibi başını tekrar önüne eğdi.

“Memnun oldum.”

İnsanın arkadaşının cesedine hoyrat davranmaya-

cağını düşünerek, güven duymaya başlamış olmalıydı... Ando, Mai'nin yüz ifadesindeki değişimi öyle yorumlamıştı. Ancak, otopsi tezgâhındaki kim olursa olsun, Ando'nun neşter ustalığı hiç değişmezdi.

“Kusura bakmayın Bayan Takano ama, cesedi ilk bulduğunuz anı doktor beye tekrar anlatabilir misiniz?” diye, dedektif söze karıştı. Altından herhangi bir suçun çıkma olasılığı son derece düşük bir ceset için fazla zaman harcayabilecek durumda değildi herhalde. Burada oturup, ölen adamla ilgili anıları dinleyebilecek hali yoktu.

Cesedi ilk bulan kişi olan Mai Takano önceki gece saat 21:50'den hemen önce ve sonrasında olanları, otopsiyi yapacak olan Ando'ya doğrudan anlatabilmesini sağlamak için mahsus çağırılmıştı. Eğer koşullar net olarak bilinirse, ölüm nedeni hakkında kesin bir hüküm verilebilmesine yardımcı olacağı düşünülmüştü.

Mai ses tonunu alçaltarak, önceki gece polislere anlattıklarıyla hemen hemen aynı şeyleri, bir kez de Ando'ya anlatmaya başladı.

“Telefon çaldığında banyodan yeni çıkmıştım, saçlarımı kurutuyordum. Hemen saate baktım. Öyle bir alışkanlığım vardır. Telefonun geldiği saate bakınca, yaklaşık olarak kimden geldiğini çıkartabiliyorum. Genellikle ben ona telefon ederdim, Takayama hoca beni çok nadir arardı. O yüzden başlangıçta telefonun hocadan geliyor olabileceğini düşünmemiştim. Yalnızca ‘Efendim?’ diyerek telefonu kaldırır kaldırmaz karşı taraftan bir çığlık geldi. Önce telefon sapığı olduğunu sanarak ahizeyi kulağımdan uzaklaştırdım ama çığlıklar

inlemeye dönuştü, sonra da kesildi. Korkuyla ahizeyi kulağıma yapıştırarak, karşı tarafta neler olduğunu anlamaya çalıştım. Bir anda, sanki kafamın içerisinde flaş patlatılmış gibi, Takayama hocanın yüzü zihnimde canlanıverdi. Çığlık sesini tanıyordum. Takayama hocanın sesine benziyordu. Bunun üzerine, önce ahizeyi yerine koydum. Sonra da, bu kez ben hocanın numarasını çevirdim ama meşgul sinyali geliyordu. Böylelikle telefon edenin hoca olduğunu ve başına kötü bir şey geldiğini anlamış oldum.”

“Yani, Ryuci’yle telefonda hiçbir şey konuşmadınız?”

Ando’nun bu sorusu üzerine, Mai başını iki yana salladı. “Evet, tek kelime bile. Yalnızca çığlığını duydum.”

Ando önündeki not kâğıdına bir şeyler karaladıktan sonra, konuşmayı sürdürmek istedi.

“Peki, daha sonra?”

“Trenlerde aktarmalar yaparak, bir saat kadar sonra hocanın evine ulaştım. İçeri girdim, mutfaktan iç taraftaki küçük odada yatakta...”

“Evin kapısı kilitli değil miydi?”

“Hoca bana yedek anahtarlarını vermişti” diye yanıtlarken, yanakları bir çocuğunki gibi kızarmıştı.

“Hayır, yani, evin kapısı içeriden kilitli miydi?”

“Evet, kilitliydi?”

Ando’nun sormak istediği başka şeyler de vardı.

“Evet, eve girdiniz.”

“Hoca sırtını yatağa vermiş, başı da yukarı bakacak şekilde yatağa düşmüştü. Kollarını ve ayaklarını iyice yana açmıştı...”

Mai’nin sesi titremeye başlamıştı. Herhalde o sahne tekrar gözlerinin önüne gelmişti, başını iki yana

sallayarak silmeye çalışıyordu. Son nefesinin veren Ryuci'nin o hali. Resim aslında her şeyi anlatıyordu.

Ando o fotoğrafı yelpaze yerine kullanarak, ter basan yüzünü serinletmeye çalıştı.

“Evin içerisinde, gözünüze çarpan bir farklılık var mıydı?”

“Hayır, pek öyle dikkat çekici bir şey yoktu... Haa, telefonun ahizesi yerinde değildi, tiz sinyal sesi gelmeye devam ediyordu.”

Ando, cesetle ilgili olay yeri raporunu ve Mai'nin anlattıklarını birleştirerek, olayın gelişimini aklında düzenlemeye başladı. Ryuci kendinde bir tuhaflık olduğunu hissederek, sevgilisi Mai Takano'ya telefon etmişti... Yardım istemek için miydi acaba? Fakat, öyleyse neden ambulans çağırmamıştı? Göğsü sancılanmış bile olsa, telefon edecek hali varsa, normalde insanlar ambulans çağırırlar.

“Ambulansı kim çağırdı?”

“Ben çağırdım.”

“Nereden aradınız?”

“Takayama hocanın evinden.”

“Daha önce, Ryuci kendisi ambulans çağırmamış öyleyse” diyerek, hafifçe yanına döndü. Dedektif sakince başıyla onayladı. Ambulans için edilen telefonla ilgili ön araştırmayı yapmıştı herhalde.

Bir an, Ando'nun aklına intihar olasılığı geldi. Sevgilisinin kendisine soğuk davranmasına içlerleyerek intihara karar vermiş, zehir içerek, kendisini intihara sürükleyen kişiyi arayarak, duygu sömürüsü yapmaya kalkmış ama yalnızca ecel çılgınlıklarını duyurmaktan başka bir şey yapamayarak ölüp gitmişti. İşte böyle bir senaryo.

Fakat, inceleme raporuna bakılırsa intihar olasılığı zayıftı. İçine zehir konmuş olabilecek bir kap bulunmamıştı ve Mai'nin ortadan kaldırmış olabileceğine dair bir kanıt da yoktu. Her şeyden önce, Mai'nin yüzündeki ifade bütün kuşkuları silmek için yeterliydi. Kadın-erkek ilişkilerinden pek anlamayan biri bile bir bakışta anlayabilirdi. Bu kadının Ryuci Takayama'ya ne ölçüde saygı duyduğu rahatlıkla tahmin edilebiliyordu. Arada sırada buğulanan gözleri, sevdiği insanın ölümüne neden olan birine ait değildi. Bir kez daha onun bedenine dokunamayacak olmanın verdiği üzüntüden kaynaklanıyordu. Sanki bir aynaya bakıyormuş gibiydi. Her sabah aynada kendi yüzünü göre göre, Ando hüznün dolu bir ifadenin nasıl olduğunu çok iyi öğrenmişti. Üzülmüş rolü yapan birini rahatlıkla anlardı. Adli tıp enstitüsüne kadar gelip, otopsi sonrasında cesedini almaya çalışma eylemi bile her şeyi anlatıyordu. Zaten, Ryuci Takayama gibi cesur bir adam, sevgilisi tarafından reddedildi diye intihara kalkışmazdı.

... Öyleyse, kalpte ya da başında bir şeyler olmalı.

Ando, ani kalp yetmezliği ya da beyin kanaması olabileceğini düşünmeye başladı. Elbette, otopsi sonucunda midesinden prusik asit çıkmayacağı da garanti değildi. Belki besin zehirlenmesi, hatta karbon monoksit zehirlenmesi ya da bunlar dışında çok nadiren rastlanan bir ölüm nedeni de söz konusu olabilirdi. Fakat, o güne kadar tahminlerinde yanıldığı pek olmamıştı. Vücudundaki ani değişimin farkına varan Ryuci Takayama öleceğini anlayınca, sevgilisi Mai Takano'nun sesini son bir kez duymak istemiş de olabilirdi. Ancak, zamanı

yetmemiş ve kaderin cilvesiyle ancak çığlıklarını dinletememiş, sonra da Ryuci'nin kalbi durmuştu... *Aşağı yukarı, senaryo böyle olsa gerek.*

O sırada, otopsi asistanlığını yapan klinik inceleme laborantı başını ofis kapısından içeri uzattı. “Hocam, hazırlıklar tamam” dedi, alçak bir sesle.

Ando ayağa kalkarak, kime söylediği belli olmayacak şekilde “Haydi bakalım” dedi.

Her halükârda otopsi tamamlandığında gerçek ortaya çıkacaktı. Ryuci Takayama'nın ölüm nedeni. Şimdiye kadarki tecrübelerinde, ölüm nedeni anlaşılmayan hiçbir vaka olmamıştı. O yüzden kendine çok güveniyordu. Bu sefer de, öylesine kolayca Ryuci'nin canını alan şeyin ne olduğunu açığa çıkaracağından emindi.

2

Otopsi laboratuvarına ulaşan koridor sonbahar güneşinin ışıklarıyla dolmuştu. Buna rağmen, karanlık, insanın tenine yapışan bir hava ortalığı kaplamış gibiydi, her adımda gıcırdayan çizmelerin sesi bile orada iç gıcıklayıcı bir hal alıyordu. Cesedi kesecek olan Ando, klinik inceleme laborantı ve iki polis. Toplam dört ayrı ayak sesi. Ekibin diğer üyeleri olan asistanı, kayıt sorumlusu ve fotoğraf teknisyeni daha önce yerlerini aldıkları otopsi laboratuvarında hazır bekliyorlardı.

Kapıyı açar açmaz, gürültüyle akan musluk sesi kulaqlarını doldurdu. Otopsi tezgâhının hemen yanına

yerleştirilen lavabonun önünde, asistanı biraz sonra kullanacakları gereçleri yıkıyordu. Ağzı normalden geniş musluktan akan su beyaz ve kalın bir sütun oluşturmıştu. Yaklaşık yirmi metrekarelik alanın zemini suyla kaplanmıştı. Refakat edecek iki polis de dahil olmak üzere, otopsi laboratuvarında bulunan sekiz kişinin de uzun itfaiyeci çizmeleri giymiş olması o yüzdendi. Normalde, otopsi sırasında musluk sürekli açık bırakılırdı.

Otopsi tezgâhının üzerinde, beyaz karnı iyice belirginleşmiş haldeki Ryuci Takayama, Ando ve ekibini bekliyordu. Boyu aşağı yukarı 1.60 kadardı ama bel bölgesindeki yağlar ve omuzlarından göğsüne doğru ilerleyen kaslarıyla varil gibi sağlam bir vücuttu. O vücudun bir parçası olan sağ kolu, Ando hafifçe havaya kaldırdı. Ağırlığı dışında herhangi bir direnç yoktu. Canın vücudu terk etmiş olduğunun kanıtıydı. Bir zamanlar o muhteşem gücünden gurur duyan adamın kolu, bir bebeğin koluyla oynarmış gibi hareket ettirilebiliyordu. Ryuci'nin bileği sınıftaki herkesten çok daha güçlüydü. Bilek güreşinde kimse karşısına çıkmazdı. Rakip olanların tümü, henüz bileklerine güç bile veremedi, kollarını masaya yapıştırılmış halde buluverirlerdi. İşte o kol, şu an gücünü kaybetmiş halde, destek çekildiği anda otopsi tezgâhının üzerine yığılıveriyordu.

Bakışlarını göbek bölgesinin altına, cinsel organa çevirdi. Siyah kılların hemen aşağısındaki organ büzülmüş kalmış, kafası tamamen derinin altına gömülmüştü. O yapılı vücuda nazaran, cılız bir organ. Belki de, Ryuci ile Mai Takano arasında cinsel bir beraber-

lik yoktu... Cinsel organın o masum hali, insanın aklına bu düşünceyi getiriveriyordu.

Neşteri eline alıp, çenenin hemen altında deriye yerleştirip, göbeğin altına kadar ince bir çizgi halinde kesti. Ölümünün üzerinden on iki saat geçen vücut, ısını tamamlan kaybetmişti. Kesiciyle kaburga kemiklerini tek tek ayırıp, sağ ve sol akciğerleri çıkarak asistanına verdi. Öğrencilik yıllarında Ryuci, inatçı bir sigara karşıtıydı. Son anına kadar o huyunu devam ettirmiş olacak, pembe akciğerleri tertemizdi. Asistan çabuk hareketlerle akciğerlerin boyutlarını ve ağırlığını ölçerek bilgi verdi. Kayıt sorumlusu tek kelimesini bile kaçırmadan kayda geçirdi. O sırada, diğer iç organların farklı açılardan fotoğrafları çekildiğinden, otopsi laboratuvarında sürekli flaşlar patlıyordu. Bir dizi işlem, eli alışkın ekip tarafından sorunsuzca ilerletildi.

Kalp ince bir yağ tabakasıyla kaplanmıştı. Işığın açısına göre, beyaz ya da sarıymış gibi görünüyordu. Normalden biraz iriceydi. 300 gram. Ryuci Takayama'nın kalbinin ağırlığı. Vücudun %0.36 ağırlığındaki organ. On iki saat öncesine kadar atışlarını sürdüren kalp, dışarıdan bakıldığında bile geniş alana yayılan doku ölümü rahatlıkla anlaşılıyordu. Sol tarafın büyük kısmı, yağ tabakasının altında diğer kısımlardan daha kızıldı. Kalbin yüzeyini dallara ayrılarak sınımsız kaplayan koroner damarların bir kısmı, kan pıhtılaşması nedeniyle tıkanmış ve daha ilerisine kan ulaşmayınca kalp faaliyetleri sona ermişti. Bir bakışta tipik bir kalp enfarktüsü olduğu anlaşılıyordu.

Doku ölümünün haline bakarak, Ando tıkanıklığın

damarların hangi kısmında olduğunu tahmin edebiliyordu. Sol şahdamarının dallara ayrılmasından hemen önceki kısmı. Oranın tıkanması durumunda, ölüme yol açması olasılığı oldukça yüksektir. Hangi sebeple tıkanıklığın oluştuğunu anlayabilmek için ertesi gün ve sonrasında yapılacak incelemelerin sonuçlarını beklemek gerekiyordu ama ölüm nedeni açık olarak görülebiliyordu. Ando kendine güven içerisinde “Sol şahdamarın tıkanması sonucu kalp enfarktüsü” dedikten sonra, karaciğeri dışarı çıkartma operasyonuna başladı. Sonrasında, böbrekler, dalak, barsaklarda herhangi bir anormallik olup olmadığını kontrol ederek, mide içerisinden çıkanları kontrol etti ama özel olarak dikkati çekecek bir şeye rastlayamadı.

Kafatasını açmak için hareketlendiğinde asistanı tuhaf bir şey görmüş gibi başını yana eğdi.

“Hocam, bir saniye, şu boğaz kısmında...” diyen asistan parmağının ucuyla, artık iyice açığa çıkan boğazın iç kısmını işaret etti. Yutak kısmının yüzeyindeki tabakada bir kısmın ülserleşmeye başladığı anlaşılabiliyordu. Pek geniş değildi, asistanın dikkatini çekmemiş olsa gözünden kaçabilirdi. Ando’nun ilk kez gördüğü bir rahatsızlık türüydü... Ölüm nedeniyle alakalı olmadığını biliyordu ama yine de önlem açısından, parça alarak ayırdı. Bu ülserleşmenin ne anlama geldiğini anlayabilmek için, doku numunesi üzerindeki kimyevi inceleme sonuçlarını beklemesi gerekecekti.

Daha sonra, Ando, Ryuci’nin kafasında kesik açarak, başın arkasından şakaklara uzanacak şekilde deriyi düzgünce ayırdı. Cesedin yüz kısmında, gözler, burun ve ağız bölgesi, ince tüylerle kaplanmış, deri-

nin altında kalan beyaz kısım spotların altında parlıyordu. İnsan yüzünün oluşumunun deriye bağlı olduğu rahatlıkla anlaşılıyordu. Ando, kafatasında açtığı kapağı ayırıp, beyni çıkarttı.

Beyin genel olarak beyazdı ve sayısız kıvrımlarla kaplanmıştı. Tıp fakültesi elit oldukları kabul edilen öğrencilerden oluşur ama onların içersinde bile Ryuci'nin yetenekleri kat kat üstündü. İngilizce, Almanca ve Fransızca gibi dilleri çok iyi bilir, en son yayınlanan bildirileri görmedikçe yanıtlanamayacak sorular sorar, hocaları bunaltırdı. Fakat, tıp alanında ilerledikçe, Ryuci'nin ilgisi yüksek matematik alanına doğru kaymaya başlamıştı. Bir ara, sınıfta şifre oyunu yaygınlaşmıştı. Herkesin sırayla kendi hazırladığı şifreyi söylediği ve diğerlerinin en çabuk bulan olmak için yarıştıkları bir oyun. Ryuci sürekli en iyileriydi, Ando'nun kimsenin asla çözemeyeceği düşünerek, kendinden emin bir şekilde uzattığı şifreleri bile kolaylıkla çözerdi. O matematik dehası karşısında şaşkınlığa düşmek yerine, Ando kalbinin içini okuyabildiğini sanarak ürperirdi. Nasıl çözdüğünü bir türlü anlayamazdı. Diğer öğrenciler arasında, Ando'nun hazırladığı şifreleri çözebilen tek bir öğrenci çıkmamıştı. Üstelik, Ando dışındaki diğer öğrenciler arasında Ryuci'nin sorduğu şifreleri bir kez olsun çözebilen olmamıştı. Sadece Ando ve yalnızca bir kez Ryuci'nin sorduğu şifreyi çözmeyi başarmıştı. Şans eseri olduğunu kendisi de çok iyi biliyordu. Teorik olarak sonuca ulaşmış değildi, çözmedikçe bunalınca pencereden dışarı bakmaya başlamış, oradaki çiçekçinin tabelası gözüne ilişmiş, bakışları tabeladaki telefon numarasında takı-

linca, anahtar harflerin nasıl dizildiğini keşfetmişti. Yalnızca tesadüf eseri, Ryuci'nin aklından geçenleri anlayabilmişti... Ando, hâlâ aynı düşüncededeydi.

O dönemde, Ando'nun Ryuci'ye karşı beslediği duygular, kıskançlığa yakın bir haldeydi. Asla Ryuci'yi kontrol altına alamayıp, aksine sürekli Ryuci'nin hükümü altında olmanın verdiği baskı duygusu yüzünden Ando bir çok kez kendine olan güvenini yitirecek gibi olmuştu.

Ando şu an, o sıradışı beyne bakıyordu. Normalden çok az daha ağırdı ama dış görünüş açısından normal beyinlerle hiç farkı yoktu. Yaşarken, Ryuci bu beynin hücrelerini devreye sokarak, neleri düşünüp, ne yorumlar getirmişti acaba? Yüksek matematik ilgisi büyüdükçe, nihayet sayılardan kurtulmaya çalışarak mantık alanına girmiş olmalıydı... O süreci anlayamıyor değildi. On yıl daha yaşasa, mutlaka o alanda muhteşem başarılarla da imza atardı. Ryuci'nin sıradışı yetenekleri Ando için sürekli hayranlık ve kıskançlık hedefi olmuştu. Beyin lopları arasındaki oluklar derindi, ön loplara ise asla fethedilemeyecek dağ zirveleri gibi sivri duruyordu.

Fakat, artık bitmişti. Bu beynin hücreleri artık işlemiyordu. Enfarktüs sonucu atışları sona eren kalp yüzünden beyin de ölmüştü. Nihayetinde, Ryuci'nin cesedi Ando'nun mutlak egemenliği altındaydı.

Ando, beynin iç kısımlarında kanama olup olmadığını kontrol ettikten sonra, kafatasını tekrar yerine yerleştirdi.

Neşteri eline alışından itibaren elli dakika geçmişti. Çoğunlukla, otopsiler yaklaşık bir saatte tamamlanır.

Genel olarak operasyonu tamamlayan Ando, bir anda aklına gelmiş gibi, Ryuci'nin içi boşalan göbek altı kısmına elini daldırarak, parmak uçlarıyla bildircin yumurtası büyüklüğündeki testislerini çıkarttı. Kül rengine çalan iki yumurtanın şirin bir hali vardı.

Çocuk bırakamadan ölüp giden Ryuci ile üç yaş dört aylık oğlunun kendi hatasıyla ölümünü düşünerek, kimin daha zavallı durumda olduğunu tartmaya çalıştı.

... *Elbette ben.*

Ando tereddütsüz yanıtlayabiliyordu. Ryuci asla tatmadan ölmüştü. Kütlesi olmaması gereken keder duygusunun, güçlü bir acı halinde göğse saplanması yarattığı bunalım, Ryuci'nin hayatında asla olmamıştı. Çocuk sahibi olmanın verdiği sevinci hesaplamak olanaksızdır. Fakat, kaybetmenin kederini, insan yüz yıl yaşasa bile unutamaz. Ando hiçbir şey üretmeden yitip giden iki testisi, karmaşık duygular içerisinde otopsi tezgâhının üstüne bıraktı.

Geriye sadece dikmek kalmıştı. İç organlardan boşalan kısmı buruşturulmuş gazete kapıdı ile doldurarak dikmeye başladı. Baş kısmını da güzelce diktikten sonra, vücudu özenerek yıkayarak kefen geceliğini giydirdi.

... *Zayıflamışsın be Ryuci!*

Neden olduğunu anlayamıyordu ama, az öncesinden beri, Ando içinden cesede bir şeyler söyleyip duruyordu. Normalde hiç böyle olmazdı. Bir şeyler söyleme çekimi, cesetten mi kaynaklanıyordu acaba? Yoksa, öğrencilik yıllarından arkadaşı olduğu için mi? Elbette, tek yönlü olarak konuşuyordu sadece ve

Ryuci yanıtlamıyordu. Ancak, iki asistan cesedi tabuta yerleştirmek üzere kaldırdıklarında, yüreğinin derinliklerinde Ryuci'nin sesini duyar gibi oldu. Üstelik, göbeği gıdıklanmaya başlamıştı. Eliyle kaşındığı halde gıdıklanma kaybolmadı. Sanki o kaşıntı hissi vücudunu çok yakından takip ediyormuş gibiydi.

Bir an Ando'nun aklına takılarak tabutun yanında durup, Ryuci'nin göğsünden karnına kadar olan kısımdaki dikiş izinin üzerinde elini dolaştırdı. Karın kısmında bir yerde, sert bir şişkinlik vardı. Geceliği usulca açıp baktı. Dikkatlice inceleyince, göbeğin hemen üstünde, dikilen derinin aralığından gazete kâğıdı parçasının dışarı fırlamış halde olduğunu fark etti. Özenle dikmiş olduğu halde, küçük, katlanmış bir kâğıt parçası dışarıda kalmıştı. Acaba, karnın içine tikiştirilen gazete kâğıtları, ceset oynatılınca iyice sıkışıp, sonunda bir yol açarak dışarı mı fırlamıştı? Hafifçe kan bulaşmış kâğıt parçası yağla kaplanmıştı. Üzerindeki yağ tabakasını silince, matbaa harfleriyle yazılmış rakamları gördü. Okunması güç, küçük rakamlar. Ando'nun yüzü gerginleşmişti. Orada yazılı rakamları okudu. Üçerli iki sıra oluşturacak şekilde altı rakam.

1 7 8

1 3 6

Borsa tablosunun bulunduğu sayfaya mı denk gelmişti acaba? Yoksa, alt alta yazılmış iki irtibat telefonu vardı da, rakamlar onlara mı aitti? Belki de televizyon programlarının yan kodlarının bulunduğu kısımdan kopmuştu. Her ne şekilde olursa olsun, gazetenin kat yapmış kısmında sadece rakamların bir arada bulunması oranın bir hayli düşük olsa gerek. Ando,

sebepsizce de olsa, o altı rakamı belleğine kazıdı.

... 178 136.

Sonra, ameliyat eldivenleri takılı halde, parmak uçlarıyla gazetenin o kısmını içeri bastırdı. Geri çıkmadığından emin olduktan sonra, geceliğin önünü tekrar kapatarak, eliyle tekrar kumaşın üzerinden dokundu. Yuvarlaklığını tekrar kazanan karnın üzerinde, eline dokunan bir şey olmadı. Ando yavaş adımlarla tabuttan uzaklaştı.

Nedenini anlayamadığı halde, vücudunu bir titreme kapladı, soğukluk hissi sırt sinirlerinde hızla ilerledi. Ameliyat eldivenlerini çıkartmak için kollarını kaldırınca, elinin sırtından dirseğine kadar olan kısımdaki tüm tüylerin diken diken olduğunu fark etti. Duvara dayalı duran katlanır merdivene yaslanan Ando, Ryuci'nin yüzüne daha dikkatli bakmaya başladı. Sessizce kapalı duran gözleri, kaşları, sanki her an açılacakmış gibi oynuyordu. Akan suyun sesi kulaklarını tırmalıyordu. Otopsi laboratuvarındaki diğer insanların hepsi kendi işleriyle meşguldü, gitgide yoğunlaşmaya başlayan o 'koku'nun farkına varan sadece Ando olmuştu. Acaba, önünde yatan beden gerçekten ölü müydü? *Ne kadar da aptalca bir kuşku...* İç organlarının yerine doldurdukları gazete kâğıdı tomarı içerde hareket etmiş olacak, karnı hafifçe kalkıp indi. Asistanları olsun, refakât eden polisler olsun, neden hepsi bu kadar ilgisiz kalmışlardı acaba?

Aniden çişinin geldiğini hissetti. Gazete kâğıdı hışırtıları içerisinde yürüyen Ryuci'yi hayaline getirdiği an, içinde dayanılmaz bir boşaltma isteği başgöstermişti.

Öğleden önceki otopsi operasyonunu tamamlayan Ando, öğlen yemeğine çıkmış JR Otsuka istasyonuna doğru yürüyordu. Yolda birçok kez durarak, dönüp arkasına baktı. İçindeki huzursuzluğun ne kaynağını biliyor, ne de bir anlam verebiliyordu. Her zamanki gibi akıllı oğluyla ilgili anılarla dolu da değildi. O güne kadar otopsi yaptığı ceset sayısı, herhalde bini aşmıştı. Buna rağmen, neden tutup da bugün, içinde o anlamsız huzursuzluk peydah olmuştu acaba? İşini sürekli özenerek yapardı. Diktiği derinin arasından gazete kâğıdı parçasının dışarı taşması gibi bir durum hiç olmamıştı. Sadece küçük bir dikkatsizlik... Onu tedirgin eden bu muydu acaba? Hayır, herhalde öyle değildi.

Her zaman gittiği Çin lokantasına girerek, o günkü set menüden sipariş etti. Saat on ikiyi beş dakika geçtiği halde, normal haline nispeten lokanta bomboştur. Ando'nun dışında, kasanın önündeki masada oturmuş erişte türü bir şeyler yiyen orta yaşlarının sonundaki adamdan başka kimse yoktu. Deriden yapılma dağcı şapkasını çıkartmadan oturup yemeğini yiyen adam, arada sırada dönüp bakışlarını Ando'ya yöneltiyordu. Neden şapkasını çıkartmadığı, neden dönüp dönüp baktığı, Ando'nun huylanmasına neden olmuştu. Ufak şeylerden bile bir anlam çıkartmaya çalışmak, herhalde sinirlerini yıpratmıştı.

Ryuci'nin karnındaki dikişten fırlayan gazete kâğıdının üzerindeki rakamlar, reklam panosuna yazılmış gibi bir büyüklükte gözlerinin önüne geliverdi. Başını

ne kadar sağa sola sallarsa sallasın, görüntü kaybolmak bilmiyordu. O altı rakam, sanki bir melodinin ritmine ayak uydurarak yanıp sönüyordu.

... Telefon numarası mı acaba?

Bir an aklına gelen bu düşünceyle, dağcı şapkalı adamın hemen arkasında duran pembe telefon gözüne takıldı. Aklından, telefonu kaldırıp o numarayı çevirmek de geçiyordu. Tokyo merkezinde altı haneli telefon numarası yoktu. Hiçbir yere bağlanmayacağını çok iyi biliyordu. Fakat, eğer birisi telefona çıkacak olursa...

... Ya Ando, az önce canımı amma da yaktın öyle. Yumurtalarımı bile çekip çıkarttın be!

Telefona Ryuci çıkar da, böyle şikâyet edecek olursa...

“Beklettik, kusura bakmayın.”

O nazik sesle birlikte, Çin usulü etli pilav mönüsü önüne konuldu. Pilavın üstündeki yemekte, iki haşlanmış bildircin yumurtası, sebzelerin arasında kalmıştı. Tamı tamına, Ryuci'nin testisleriyle aynı büyüklükteydiler.

Ando gürültüyle yutkunup, artık iyice ılıyan suyunu bir dikişte içti. Doğaötesi olayları tamamen reddederdi ama, o rakamları aklına böylesine taktıkça kendini aptal gibi hissetmeye başlamıştı. Fakat yine de, aklından çıkmıyordu. 178, 136. Bir anlam mı taşıyordu acaba? Şifre manyağı Ryuci'nin karnından fırlayan o altı rakam.

Kaşığıyla çorbasını yudumlarken, Ando göğüs cebinden kalemini çıkartarak, masaya serdiği kâğıt peçetenin üzerine o altı rakamı yazdı.

... 178, 136.

A eğer 0 olursa, B 1, C 2, E 3, F 5... Z ise 25 olduğunda alfabenin 26 harfi 0'dan 25'e kadar sayılarla karşılanmış olur. Bu rakam-harf değişimi şifre yazımının temelidir ve en basit şifreleme yöntemidir. Ando, test etmek için önce altı rakamı 1-7-8-1-3-6 şeklinde bir birinden ayırarak yazıp, herbirinin sırasına denk gelen harfi yerleştirdi.

B-H-I-B-D-G

Birleşik olarak okuyunca BHIBDG. Böyle bir sözcüğün olmadığını anlamak için sözlük açmasına gerek yoktu. İkinci aşamada birinci ve ikinci rakamları birleştirerek düşündü. Eğer alfabe 25'e kadar olan sayılarla karşılanacaksa 78 ve 81 gibi 25'ten yüksek sayılar söz konusu olamazdı. O durumda, aklına gelen bölümlemeye göre peçetenin üzerine tekrar yazdı.

17-8-1-3-6

R-I-B-D-G

1-7-8-13-6

B-H-I-N-G

17-8-13-6

R-I-N-G

Bunlar arasında, sadece RING'in bir anlamı vardı.

...Ring...halka...

Ando, o şifrenin zihninde yarattığı etkiyi şöyle bir düşündü. İngilizcedeki “ring” sözcüğünün isim soylu “halka” anlamı dışında “zilin çalması, yankılanma, bildirme, işaret etme” gibi fiil soylu anlamları vardı.

Sadece bir rastlantı mıydı acaba? Ryuci'nin karnından dışarı taşan gazete kâğıdının o kısmında matbaa harfleriyle yazılı olan harfleri alfabeye çevirince “ring”

sözcüğünü oluşturmaları yalnızca rastlantı eseri olan bir şey miydi acaba?

Sanki her yerden siren sesleri yankılanıyordu. Taşradaki çocukluk yıllarında, yangını bildiren çanların sesini yalnızca bir kez de olsa duymuştu. Hem annesi, hem de babası fazla mesai yapmak zorunda kalınca eve dönüşlerinin geciktiği günlerden biriydi, evde babaannesini ile kendinden başka kimse yoktu. Gecenin sessizliğini yaran çan sesleri duyulduğunda kulaklarını kapamış, babaannesinin dizinin dibinde titremeye başlamıştı. O sesin yangın habercisi olduğunu bilmediği halde. Yangın gözetleme kulesinden gelen çan seslerinin yankısıyla, olağanüstü bir durum olduğunun farkına vararak korkmuştu. Felaketin habercisi olan sesler, daha sonra kokuya dönüşmüştü. Gerçekte de, o sesleri duyduğu günden tam bir yıl sonra babasını kaybetmişti.

İştahını kaybetmiş, tersine midesi bulanmaya başlamıştı. Ando, yeni getirdikleri pilavlı Çin usulü kızartmayı kenara iterek, suyunu tazelemelerini istedi.

... Ryuci! Bana ne anlatmak istiyorsun?

İçi boş oyuncak bebek gibi bir halde tabutun içine konulan Ryuci, ailesine teslim edilirken gergin beyaz yanaklarına bir an gözü takıldığında sanki gülümsüyormuş gibi gelmişti. O sakin halinin önünde, Mai Takano'nun başını saygıyla eğerek selam vermesinin üstünden yalnızca bir saat geçmişti. Herhalde akşama uğurlama yemeği yapılacak, ertesi gün de krematoryumda yakılacaktı. Cesedi taşıyan cenaze arabası, Ryuci'nin ailesinin Sagami Ono'daki evine gitmek için hangi yolu tercih etmişti acaba? Mümkün olsa, Ryu-

ci'nin bedeninin küle dönüşmesini kendi gözleriyle görmek istiyordu. İçinde, sanki Ryuci hâlâ yaşıyor-muş gibi bir his vardı.

4

Kütüphanenin yan tarafındaki bankta buluşmak üzere sözleşmişlerdi. Üniversitenin merkez kampüsünde hukuk fakültesinin düzenlediği konferansı dinledikten sonra, Ando kol saatini kontrol ederek sözleştikleri yere yöneldi.

Önceki gün, Mai Takano adli tıp enstitüsüne telefon etmişti. Tesadüfen otopsi nöbeti dolayısıyla enstitüde bulunan Ando, telefondaki sesi duyunca, konuşan kişinin yüzü hemen gözlerinin önünde canlanı-vermişti. Arada sırada, otopsisini yaptığı ölüleri yakından gören kişilerden telefon geldiği olurdu ama çoğunlukla ölüm sebebini öğrenmek için ararlardı. Oysa, Mai Takano'nun telefon etme sebebi bambaş-kaydı. Otopsinin yapıldığı günün gecesi, uğurlama ge-cesinin yapıldığı yerden ayrılarak, Ryuci'nin dairesin-de henüz yayınlamadığı makalelerini düzenlerken, tu-haf bir şeyle karşılaştığını söyleyip, üstü kapalı Ryu-ci'nin ölümüyle ilgili olabileceğini ima etmişti.

Öylesine değerli bir bilgiyi elbette öğrenmek isti-yordu ama Mai Takano'nun duru güzelliğini de bir kez daha doğrudan görmek istemişti. Ando ertesi gün öğleden sonra üniversitenin merkez kampüsün-de konferans dinlemeye gideceğini söyleyerek, kon-ferans sonrasında konunun ayrıntılarını dinlemek

için buluşmayı önermişti.

Konferansın saat kaçta biteceğini söylediğinde, buluşma yerini belirleyen Mai Takano olmuştu.

... Kütüphanenin yanında, kiraz ağacının altındaki bank...

Orası, üniversite hayatının ilk iki yılını geçirdiği kampüstü ama Ando, bir kez bile tanıdıklarıyla kütüphanenin yanındaki banklarda buluşmamıştı. Gerçi, edebiyat fakültesinde öğrenci olan karısıyla sık sık baldırıkara ağaçlarının altında buluşurlardı.

Bankta oturan kadının Mai Takano olduğunu çok uzaktan bile anlayabilmişti. Belki de, sade renklerde tek parça elbise giydiği için, on gün önce adli tıp enstitüsünde karşılaştığı zamanki haline oranla daha genç gözüküyordu. Ando tam karşısına geçerek yüzüne bakıp, gerçekten Mai olup olmadığından emin olmak istediye de, Mai, okuduğu cep kitabından başını kaldırmadı.

Adımlarını mahsus ses çıkaracak şekilde atarak yaklaşınca, Mai başını kaldırdı.

“Bayan Mai... Takano...” dedi Ando.

“Geçen gün için teşekkürler” dedi Mai. Neden öyle konuştuğunu kendi de anlayamamıştı. Sevgilisinin otopsisini yapan bir doktora söylenecek ilk cümlenin böyle olmaması gerektiğini biliyordu ama, aklına başka bir şey gelmemişti.

Mesleğinin özelliklerini çok iyi yansıtan, ince uzun parmaklı, maharetli olduğu bir bakışta anlaşılan elinde bir evrak çantası vardı.

“Oturabilir miyim?” Ando, Mai’nin yanıtını beklemeksizin, yanına oturup, bacak bacak üstüne atarak Mai’ye döndü.

“İnceleme sonuçları çıktı mı?” diye sordu Mai, cılız bir sesle. Ando, kol saatine şöyle bir göz attı.

“Zamanınız varsa, bu yakınlarda birer çay içerek konuşabileceğimiz bir yere gitmek isterim.”

Mai, sessizce ayağa kalkıp, eteğini düzeltti.

Suskunca Mai Takano’nun ardına takılan Ando, kafeye girdi. Öğrencilerin buluşma mekânı olduğu halde, o kadar da gürültülü değildi, otellerdeki kafeleri andıran bir havası vardı. Caddenin görülebildiği cam kenarına oturur oturmaz, garson kız su ve yaş elbezi getirdi.

“Meyveli puf lütfen” diye siparişini söyledi Mai, mönüye bile bakmadan. O ani hareket karşısında şaşırان Ando, gayri ihtiyari “Kahve” demekten başka bir şey yapamadı. On gün önce çekingen, kararsız bir insanmış gibi görünen izlenimi yıkılmak üzereydi.

“Seviyorum” dedi başını omuzlarının içine iyice çeken Mai, garson kızın yanlarından ayrılmasını bekleyerek. Önce, Mai’nin kurduğu cümlelerin nesnesinin kendisi olabileceği yanılgısına düşen Ando, nesnenin “Meyveli puf” olduğunun farkına hemen varınca, aptalca tahminler yürüttüğü için kendi kendini suçladı. Şu olgun yaşına rağmen, aklına gelen şeyler çok saçmaydı. Mai’nin bu kafenin meyveli pufunu çok sevdiği yeme tarzından bile açıkça belli oluyordu. Bir zamanlar oğlunun da sık sık yaptığı gibi, hoşuna giden bir şeyi yerken yüzünde oluşan ciddi ifade, oldukça şirindi. Kaşığı ağzına götürürkenki halini betimleyecek ifade, ancak ‘kendini tamamen vererek’ olabilirdi. Ando, kahvesinden bir yudum bile içmeksizin, Mai’yi izlemeye dalmıştı.

Karısı böyle bir yere gelse bile asla meyveli puf sipariş etmezdi. Şekersiz limonlu çay... Kendini diyetle fazlasıyla kaptırdığından, tatlı şeyleri asla ağzına koymazdı. Ancak, giysilerinin üzerinden anladığı kadarıyla Mai, karısının dinç zamanlarında olduğundan daha zayıftı. Ayrı evlerde yaşamaya başladıklarında, karısı gözle görülecek ölçüde zayıflamıştı. Yine de, arada sırada gözlerinin önüne gelen karısının yüzü, şimdi bile ilk evlendikleri zamanki gibi sağlıklı bir yüz oluyordu.

Mai, ağzına attığı kirazın çekirdeğini, oval tabağa çıkartarak, ağzını peçetesiyle sildi. Sadece izlemekten bile keyif aldığı bir kadınla ilk kez karşılaşıyordu. Gofretini, kırıntılarını tabağına düşürerek yedikten sonra, tabağın dibinde kalan kremaya yazık olmuş gibi bakıyordu. İçinden tabağı kaldırıp yalamayı geçirdiğini düşündürtecek bakışlarla.

O şekilde tabağındakileri bitiren Mai, otopsi sonrasında Ryuci Takayama'nın iç organlarının ne tür testlere tabi tutulduğunu sordu. Meyveli pufunu henüz bitiren genç bir kadının, dilim dilim doğradığı iç organlar hakkında soru sorması biraz tuhaf gelmişti ve Ando konuşmaya nereden başlaması gerektiğini bir an düşündü.

Hemen bir kaç gün önce, Ryuci'nin yakınlarına otopsi testlerinin süreci hakkında bilgi verdiğinde yanlış anlamalarla karşılaşmıştı. Doku numunesinin ne olduğu hakkındaki idrakları yetersiz kalmıştı. Numune sözcüğüne bakarak, zihinlerinde formalin içerisinde kavanoza konulmuşor ganlar canlandırmış olacaklar, bu yanlış anlamadan kaynaklanan soruları yanıtlamak için gereksiz yere zaman harcamıştı. Ando

açısından doku numunesi, ofiste çalışan birinin elindeki tükenmez kalem kadar sıradan bir şeydi. Fakat, konuyla ilgisiz insanlar, ne şekilde olduğunu, büyüklüğünün, hazırlanış yönteminin ne olduğunu bir uzmandan dinlemedikleri sürece asla bilemezler. O yüzden, Ando konuşmaya doku numunesinin ne şekilde hazırlandığını anlatarak başlamaya karar verdi.

“... İşlemlerin hemen tamamı laboratuvarda yapılır. Genel hatlarıyla açıklamaya çalışayım. Enfarktüse neden olan kısımdan küçük parçalar alarak, önce formaline yatırırız. Sonra da, daha ince dilimlere ayırarak, bu kez parafine yatırırız. Parafin dediğimiz, halk arasında mum olarak bilinen şeydir. Daha sonra tekrar dilimleyerek preparat içerisine sararak, mum kısmını ayırarak boyarız. Böylelikle doku numunesi ortaya çıkmış olur. Daha sonra geriye ilgili birime göndererek sonucu beklemek kalır.”

“Doku ince dilimlere ayrılırak, iki tarafından lam arasına alınıyor. Öyle mi düşünmeliyim?”

“Eh, öyle.”

“Bunu yapmak testleri kolaylaştırıyor mu?”

“Elbette. Hem boyamak mümkün, hem de mikroskop altında hücre yapısı incelenebiliyor.”

“Gördünüz mü?”

Gördünüz mü?.. Neyi? Elbette, Ryuci Takayama'nın hücrelerini kast etmişti. Fakat, Ando nüansı biraz farklı algılamıştı.

“İlgili birime göndermeden önce biraz baktım.”

“Nasıldı?”

Mai bir hayli ilgilenmiş gibiydi.

“Sol şahdamarının dallara ayrıldığı yerin hemen

öncesinde tıkanıklık oluşmuş ve daha ilerisine kan gitmediği için Ryuci'nin kalbi durmuş. Geçen sefer söylemiştim sanırım ama, aşama aşama dilimleyip mikroskop altında doğrudan incelediğimde şaşırdım açıkçası. Normalde, bakın şimdi, normalde kalpte enfarktüs, damar sertleşmesiyle kolestrol gibi yağların çökerek damarın daralmasına, yağ kistleri diyebileceğimiz ateromlarla tıkanması sonucu oluşur. Ancak, Ryuci'nin durumunda, gerçekten de damarları tıkanmıştı ama bunun nedeni damar sertleşmesi değildi. Açık olarak başka bir nedeni vardı.”

“Ne peki?” Mai olabilecek en kısa şekliyle sormuştu.

“Tümör.” Ando'nun yanıtı da olabildiğince kısaydı.

“Tümör?”

“Evet, özel bir dokuya mı ait, yoksa tek parça bir tümör mü, henüz bir şey söyleyemem ama, şahdamarının iç çeperinde, şimdiye kadar hiç görmediğim hücrelerden oluşan bir tümör bulduk... Kısacası orada bir yumru oluşmuş ve damarı tıkamış.”

“Kanser hücresi gibi bir şey mi?”

“Eh, öyle de denebilir. Fakat, damar içerisinde tümör oluşması gibi bir durum normalde mümkün değildir.”

“Test sonuçları çıkınca, tümörün oluşmasına neyin sebep olduğu anlaşılacak mı?”

Ando gülerek başını sağa sola salladı. “Sendrom olarak ortaya çıkmadıkça, sanırım anlaşılmaz. AIDS örneğini vermeme gerek yok sanırım...” Bilimin böylesine ilerlediği dünyamızda bile, nedeni belirsiz birçok hastalık vardır. Bu durumun bir sendrom halinde ortaya çıkan nadir görülen bir hastalık olup olmadığı

hakkında bir şey söylemek için henüz erkendi. Ando sözlerine devam etti. “Bir diğer olasılık da... Ryuci’nin şahdamarında doğuştan bir aksaklık da söz konusu olabilir.”

Pek fazla tıp bilgisi olmayan bir insan bile, rahatlıkla hayalinde canlandırabilir. Kalbi çevreleyen şahdamarlarının bir yerinde, doğuştan bir yumru varsa hareket yeteneğini gözle görülür ölçüde kaybeder.

“İyi ama, Takayama hoca...”

“Evet, öyle. Lise yıllarında, atletizm yarışmalarında dereceye girecek ölçüde iyi bir atletti. Branşı da, yanlış anımsamıyorsam, gülle atmaydı.”

“Evet öyle.”

“Doğuştan özürlü olduğunu düşünmek çok zor. O yüzden sormak istiyorum. Ryuci, normalde hiç göğsünde sancı olduğundan şikâyet eder miydi?”

Ando’nun Ryuci’yle arkadaşlığı fakülteden çıktıklarında hemen hemen sona ermişti. Üniversite kampüsünde karşılaştıklarında uzaktan selamlaşmakla, vücudunda bir farklılık olduğunu anlaması mümkün değildi.

“Hocayla tanışıklığımız iki yıldan az bir süre.”

“Elbette, o süre içerisinde karşılaştığınız bir şey varsa lütfen.”

“Normal insanlardan daha dayanıklı bir bünyesi vardı. Anımsadığım kadarıyla, hiç nezle bile olmamıştı. Sabırlı bir insandı, o yüzden belki söylememiştir. Öyle özel olarak dikkatimi çeken hiçbir şey..”

“Ne olursa olsun. Dikkatinizi çeken bir şey varsa...”

“Aslında esas konumuzla ilgili olarak...”

Ando bir an farkına vardı. Otopsi sonrası raporu vermek için buluşmamıştı onunla. Cenaze arifesinde,

Ryuci'nin evinde makalelerini düzenlerken başına gelen bir olayı anlatmak istediğini söyleyerek Ando'yu davet eden Mai'ydi.

“Öyle ya... Anlatın lütfen, dinliyorum.”

“Fakat, Takayama hocanın ölümüyle bir bağlantısı olup olmadığını bilemiyorum.”

Utangaç hareketlerle, konuşmaya çekinen haliyle de, Mai çok hoş bir kadındı. Ando, daha güçlü bakışlarla cesaret vermeye çalıştı.

“Mutlaka dinlemek isterim.”

“On gün önceki cenaze arifesinde, hocanın evinde henüz yayınlamadığı yazılarını düzenlerken telefon çaldı. Tereddüt ettim ama, ahizeyi kaldırdım. Arayan, Asakava adında, hocanın bir lise arkadaşıydı.”

“Tanıyor musunuz?”

“Evet, yalnızca bir kez karşılaşmışlığımız vardı. Hoca ölmeden dört, beş gün kadar önce tesadüfen hocanın evinde karşılaşmıştım.”

“Erkek mi?”

“Elbette.”

“Demek öyle. Peki sonra?”

“Hocanın öldüğünü bilmiyormuş gibiydi, ben de kısaca olanları anlattım. Buna çok şaşırmış gibiydi. O saatte oraya geleceğini söyledi.”

“Oraya derken?”

“Takayama hocanın evi.”

“Peki, geldi mi?”

“Evet, düşündüğümde çok daha çabuk. Eve girer girmez, çevreye bakınmaya başladı. Bir şey arıyormuş gibiydi. Sık sık bana dönüp, dikkatimi çeken bir şey olup olmadığını soruyordu. Gerçekten, paniğe

kapılmış gibiydi. Hoca öldükten hemen sonra, odada dikkatimi çeken bir farklılık olup olmadığını defalarca kez sordu. Fakat, esas tuhafıma giden daha sonra söyledikleri idi.” Mai konuşmanın burasında duraksayıp, suyundan bir yudum aldı.

“Ne dedi, o adam?”

“Sözcüğü sözcüğüne çok iyi anımsıyorum. Aynen şöyle dedi. ‘Gerçekten de, Ryuci ölmeden önce sana hiçbir şey söylemedi mi? Mesela bir video kasedinden söz etti mi?’ ”

“Video?” diye sordu Ando.

“Evet, sizce de tuhaf değil mi?”

Ölümünün üzerinden çok az geçen Ryuci’nin ölümü sonrasındaki süreç içerisinde en şaşırtıcı şeydi. Video kasedi gibi, akla hayale gelmez bir şey neden sorun olmuştu ki?”

“Peki, Ryuci sana videoya ilgili bir şeyler söylemiş miydi?”

“Hayır, hiçbir şey söylemedi.”

“Video ha...”

Ando, aynı sözcüğü tekrarlayarak, iyice arkasına yaslandı. On gün önce otopsisini yaptığı cumartesi gecesi, Ryuci’nin evine gelen Asakava adındaki adamın varlığı peşi sıra uğursuz bir gölge sürükler gibiydi.

“İşte o yüzden, sıradan bilgilerim yeterli değil ama, eğer videoda kayıtlı olan içerik şok edici bir şeyse, kalbini etkilemiş olabilir mi acaba, diye düşündüm işte...”

“Şimdi anlaşıldı.”

Ando, Mai’nin zihninde oluşan kuşkuyu hemen anlamıştı. Ryuci’nin ölüm nedenini bilemediği sürece, dile getirmeye utanmış olmalıydı. İki, üç gün önce televiz-

yonda yayınlanan gerilim filminde de benzeri bir sahne vardı. Kocasının idaresi altındaki adamlardan biriyle ilişki içerisinde olan kadın tuzağa düşüyor ve aşk otellerinde geçirdiği saatler baştan sona gizli kamera tarafından görüntüleniyor, şantaj mektubuyla birlikte bir video kaset kadına gönderiliyordu. Kadın kendi evlerinde, kasedi video cihazına takıp izlemeye başlıyordu. Parazit seslerinin hemen ardından, ekranda görüntüler beliriveriyordu. Genç bir adamla sarmaş dolaş olmuş çıplak bir kadın vücudu, inleme sesleri. O çıplak vücudun kendine ait olduğunu anlayan kadın o an düşüp bayılmıştı. İnsanın baktıkça kendini aptal hissetmesine yol açacak ölçüde sıradan bir magazin sahnesiydi.

Gerçekten de, video kaset gibi şeyler kullanılarak, görme ve işitme duyuları aynı anda tahrik edildiğinde, şok etkisi bir hayli güçlü olur. Koşullar iyice kötüleşirse, ölüme de yol açabilir. Fakat, Ando, Ryuci'nin bedenini en ince ayrıntısına kadar incelemiş, kesiti çıkarılan atardamar doku numulerini bile kendisi çıkartmıştı.

“Hayır, öyle bir olasılık yok. Gerçekten de, Ryuci'nin şahdamarında tıkanıklık vardı. Her şeyden öte, bizim o Ryuci Takayama, video izleyerek şok geçirecek bir adam mı?” Son sözcükleri neredeyse gülerek söylemişti.

“Orası öyle elbette...” Mai de Ando'nun söylediklerinin etkisiyle hafifçe gülmüştü. İkisinin de Ryuci hakkındaki izlenimleri örtüşüyor gibiydi. İnsanı bıktıracak ölçüde kendine güvenen, gözüpek bir adamdı. Ufak tefek şeylerle, ruhen ya da fiziken çökecek bir adam değildi.

“Bu arada, şu Asakava denen adamın irtibat bilgileri var mı sizde?”

“Hayır, o kadar da...” dediği anda, Mai elini çenesine götürdü. “Evet, evet. *M* gazetesinden Kazuyuki Asakava. Hoca bizi tanıştıtırırken öyle demişti.”

“*M* gazetesinden Kazuyuki Asakava.”

Ando ismi kaydetmek için cep ajandasını açtı. *M* gazetesine soracak olursa, herhalde o Asakava denen adama rahatlıkla ulaşabilirdi. O adamlarla görüşüp, bilgi alması gerekebilirdi.

Ajandaya yazdığı imleri görmüş olacak, Mai elini şenesinden çekmeden zor duyulur bir sesle bir şeyler mırıldandı.

“Ne oldu?” diye sordu Ando, yüzünü kaldırarak.

“Kazuyuki o imlerle mi yazılıyor?”

Mai’nin sorusu üzerine, Ando bakışlarını bir kez daha ajandaya yöneltti.

... *M* gazetesini, Kazuyuki Asakava.

Ajandada öyle yazıyordu. Bir süre bakınca bir şeyin farkına vardı. Nasıl yazıldığını hiç düşünmeden, Kazuyuki Asakava adını Japonca imleriyle doğru yazabilmesinin nedeni neydi acaba? Asakava adını farklı imlerle de yazabilmek mümkündü. Kazuyuki için de çok farklı imler kullanılabilirdi. Buna rağmen sanki ilk baştan beri biliyormuş gibi, kendine güvenerek adı ve soyadını doğru imlerle yazmıştı.

“Nasıl yazıldığını nereden biliyorsunuz?” diye sordu Mai, gözlerinde merak dolu bir ifadeyle. Fakat, Ando yanıtlayamadı. Bir şekilde altıncı hissi devreye mi girmişti acaba? *Yakın gelecekte bu adam yaşamımı çok etkileyecek... Ando’nun altıncı hissi böyle söylüyordu.*

5

Hemen hemen bir buçuk yıllık bir aradan sonra, Ando yemekle birlikte sake içti. Oğlunun ölümünden beri ilk kez içki içmek istemişti. Sakeden uzak durmasının nedeni, oğlunu kaybetmiş olmanın içinde doğurduğu suçluluk duygusu değildi. Alkolün, içildiği andaki ruh halini derinleştirme yan etkisi olur. Neşeli zamanlarda içildiğinde neşeyi artırttığı gibi, kederli anlarda içildiğinde kederi derinleştirir. Bu bir buçuk yıl boyunca keder bir türlü onu terk etmek bilmemiş, ağzına içki koymaya cesaret edememişti. Ağzına alacak olsa, ayakta duramayacak hale gelecek kadar içeceğini biliyordu. O haldeyken de içindeki ölme isteğini bastıramayacağını düşündükçe, ilk adımı atma cesaretini gösterememişti.

Ekim sonlarında yağan yağmur, o mevsimde alışılmadık şekilde sis gibi havada uçuşuyor, şemsiye açtığı halde boynuna kadar ulaşıyordu. Soğuk değildi. Sakenin tatlı sarhoşluğu vücudunu ısıtmıştı. Evine dönüş yolunda, Ando birçok kez elini şemsiyenin altından çıkararak, yağmur damlalarını avcuna almaya çalıştı. Yağmur damlaları sanki avcuna düşmüyor, aşağıdan yükselip elinin sırtına yapışıyor gibiydi.

Ando, istasyondan evine doğru yürürken, aklından bir şişe viski almak geçince, marketin önünde durdu. Yakınlardaki gökdelenlerin gece manzarası görülebiliyordu. Büyük şehrin gece manzarası, doğa manzaralarından daha güzeldi. Işıklandırılan vilayet binası, yağmurda ıslanarak efsunlu ışıltılar saçıyordu. Binanın üzerinde yanıp sönen kırmızı ışık, sürekli bakıldığında

mors alfabesi ile bir şey göndermeye çalışır gibiydi. Yavaş bir ritmle yanıp sönüyor, bir şeyler anlatmaya çalışan bir yaratığı andırıyordu.

Yoyogi Parkı'na bakan dört katlı köhne apartman eşiyle ayrı yaşamaya başladığından beri oturduğu yerdi. Daha önce oturdukları Minami-Aoyama'daki apartmanla karşılaştırıldığında, kalitesi bir hayli düşüktü. Otoparkı yoktu, yeni aldığı BMW'yi koyacak yer bulamayınca elden çıkartmak zorunda kalmıştı. O tek oda apartman dairesine baktıkça, kendini öğrencilik yıllarına dönmüş gibi hissediyordu. Odadaki mobilyalar, yalnızca kitaplık ve yatağıydı.

Eve girip pencereyi açmak için hamle yaptığında telefon çaldı.

“Efendim” dedi, ahizeyi kaldırarak.

“Benim.”

Arayanın kim olduğunu hemen anlamıştı. Adını söylemeden, doğrudan söze giren tek tanıdığı fakülteden arkadaşı Miyaşita'ydı. Patoloji laboratuvarında asistan olarak çalışıyordu.

“Kusura bakma, arayamadım.”

Ando, Miyaşita'dan erken davrandı. Çünkü telefon etme nedenini hemen anlamıştı.

“Bugün senin ofisine kadar gittim ama...”

“Adli tıp enstitüsündeydim.”

“Sana gıpta ediyorum. İki ayrı gelir kaynağın var.”

“Bunları sen mi söylüyorsun? Gelecekte profesör olacağın halde.”

“Bırakalım şimdi bunları. Funakoşi'nin uğurlama partisi için hâlâ bir yanıt vermedin.”

İkinci dahiliye polikliniğindeki Funakoşi, babasının

emekli olması üzerine, memleketlerindeki özel polikliniğin başına geçmek üzere ayrılıyordu. Onun uğurlama partisini düzenleme işini de, Miyaşita üstlenmişti. Yer, tarih ve saatini daha önceden bildirmişti. Katılıp katılmayacağını bir an önce bildirmesini istemiş, Ando işlerinin arasında yanıt vermeyi unutmuştu. Oğlunun ölüm olayı olmasa, Ando da kendisi için uğurlama partisi düzenlenenler arasına katılabilirdi. Adli tıp bölümüne geçici olarak girmişti. İşin temelini iyice kaptıktan sonra, eşinin ailesinin işlettiği hastane-nin başına geçmek niyetindeydi... Küçük bir dikkatsizlik sonucu, o pembe tablo silinip gitmişti.

“Ne zamandı, şu uğurlama partisi?” Ando, ahizeyi başıyla omzu arasında kıstırıp, ajandasını karıştırarak sormuştu.

“Haftaya cuma.”

“Cuma...”

Programına bakmasına gerek bile yoktu. Yalnızca üç saat önce, Mai’yle ayrılırken yemeğe çıkmak üzere sözleşmişlerdi. Haftaya cuma, saat altıda. Hangisine öncelik vereceğini düşünmesine gerek yoktu. On yıl aradan sonra ilk kez genç bir kadını yemeğe davet etmiş, bir şekilde kabul ettirmeyi de başarmıştı. Heba etmeyi, aklının ucundan bile geçirmiyordu. Yaşadığı kâbustan onun sayesinde kurtulabileceğine inanıyordu.

“Müsait misin?”

“Kusura bakma olmaz. Daha önce başka bir yere söz vermiştim.”

“Ciddi misin ya? Her zamanki neden değil mi?”

Her zamanki neden... Ando farkında değildi. Nor-

malde, arkadaşlarının davetlerini ne diyerek geri çevirdiğini anımsamıyordu.

“Her zamanki neden derken?”

“İçki içemeyeceğin. Bir oturuşta iki litrelik sake deviren adamın söylediği lafa bak.”

“Yok bu sefer öyle değil.”

“İstemiyorsan içmezsin. Soğuk Çin çayı falan içersin. Eşlik etmen yeter.”

“Dedim ya, sorun o değil.”

“İçki içebiliyorsun öyleyse.”

“Eh, biraz.”

“Yoksa hoşuna giden bir kadın mı var?”

O tıfıl halinden beklenmeyecek ölçüde Miyaşita'nın sezgileri güçlüydü. Ando, bu adamla konuşurken mümkün olduğunca doğruyu söylemeye çalışırdı. Fakat, sadece iki kez karşılaştığı bir kadından hoşlandığını söylemenin doğru olup olmayacağını düşünerek, yanıt vermekte zorlandı.

“.....”

“Tebrikler. Fark etmez, yanında getir. Kadınla birlikte gel. Başımızın üstünde yeri var.”

“Henüz ilişkimiz o düzeyde değil.”

“Ciddisin galiba.”

“Eh.”

“Ne yapalım, zorlayacak değilim.”

“Kusura bakma.”

“Deminden beri kaç kez özür dilediğinin farkında mısın? Anlaşıldı. Katılamayacağını söylerim. Onun yerine, bir kadınla çıkmaya başladığını da herkese anlatırım. Haberin olsun” dedi Miyaşita gülerek. Kızabileceği bir adam değildi. Oğlunun ölümü, karısıyla ayrı

yaşamaya başlaması, birbirini izleyen kâbus gibi günlerde, Ando'yu teselli eden tek şey Miyaşita'nın hediyesi olmuştu. "Toparla kendini" gibi tek bir laf etmeksizin, "Şunu oku istersen" diyerek bir roman uzatmıştı. Miyaşita'nın edebiyata ilgisi olduğunu da, bir kitabın insanı öylesine kendine getirebileceğini de ilk kez öğrenmişti. Eğitimle ilgili türlerden bir roman-
dı. Zihinsel ve fiziksel özürlü bir gencin geçmişinin kıskaçlarından kurtularak kendini yetiştirmesi anlatılıyordu. Kitabı hâlâ kitaplığında özenle saklıyordu.

"Bu arada..." diyerek, Ando konuyu değiştirdi. "Ryuci'nin doku numunelerinden bir şey çıktı mı?"

Cesetteki hastalıklı kısmın testleri, ağırlıklı olarak Miyaşita'nın bulunduğu patoloji laboratuvarında yapılıyordu.

"Haa, şu mesele" diyen Miyaşita derin bir nefes aldı.

"Ne oldu?"

"Nasıl söylesem bilemiyorum. Ben de net olarak anlayabilmiş değilim. Sen, Seki hoca hakkında ne düşünüyorsun?"

Seki, patoloji anabilim dalında profesördü ve kanser hücrelerinin ortaya çıkış şekilleri üzerinde yaptığı araştırmalarla tanınıyordu.

"Nasıl, ne düşünüyorum?"

"O ihtiyar, arada sırada tuhaf laflar eder."

"Ne dedi ki?"

"Şahdamarındaki tıkanıklık değilmiş. Bizim moruk Seki öyle diyor. Ryuci'nin boğaz kısmında ülser başlangıcı olduğunu anımsıyor musun?"

"Evet, elbette."

Pek büyük bir şey değildi ama, çok net anımsı-

yordu. Otopsi sırasında dalgınlıkla gözden kaçırmak üzereydi ama, asistanının uyarısı üzerine farkına varmış ve otopsi sonrasında blok halde çıkarıp almıştı.

“Yalnızca çıplak gözle şöyle bir baktı ama, moruk Seki o ülserli kısım için ne dedi biliyor musun?”

“Böyle insanı denermiş gibi konuşmayı bırak istersen.”

“Tamam, tamam. Öyleyse söylüyorum. Çiçek hastalarında görülen ülserlere benziyormuş.”

“Çiçek hastalığı?”

Ando’nun sesi elinde olmadan tizleşmişti.

Çiçek hastalığı aşıyla mücadele yoluyla yeryüzünden silinmişti. 1977 yılında, en son Somali’de tespit edilen bir hasta dışında, daha sonra dünyanın hiçbir yerinde karşılaşılmamıştı. 1979 yılında Dünya Sağlık Teşkilatı WHO tarafından kökünün kurutulduğu açıklanmıştı. Çiçek hastalığı sadece insanlardan geçerdi. Dolayısıyla, hastalığa rastlanmamış olması, çiçek hastalığı virüsünün de ortadan kalktığı anlamına geliyordu. Günümüzde var olan tek çiçek hastalığı virüsü sıvı azot içerisinde dondurulmuş halde Rusya’nın başkenti Moskova ve Amerika’nın Georgia eyaleti Atlanta şehrindeki bir araştırma enstitüsünde uyumaktaydı. Eğer, günümüzde bir yerde çiçek hastalığına rastlanırsa, bu iki yerden birinden dışarı sızdırılmış olmasından başka bir olasılık akla gelmiyordu. Ancak, çok sıkı güvenlik önlemleri altında korunduğundan öyle bir olasılık da söz konusu değildi.

“Şaşırdın mı?”

“Biraz karıştırmıştır herhalde.”

“Herhalde. Fakat, Seki öyle diyor işte. Duymazlıktan gelmemek lazım.”

“Sonuç ne zaman çıkacak?”

“Bir haftayı alır herhalde... Tutar da, hastalıklı kısımdan saf bir çiçek hastalığı çıkarsa, büyük olay olur.”

Miyaşita gevrek gevrek güldü. İnanmadığı belliydi. Herhalde o da bir hata olduğunu düşünüyordu. Gerçekte öyle bir şey olabileceğini düşünememesi çok doğaldı. Onların kuşağında, bir çiçek hastasıyla doğrudan karşılaşma olasılığı yoktu. İhtisas kitaplarından edinebilecekleri bilgiyle hastalığı tanımaktan başka çareleri yoktu. Kitap içerisinde, Ando çiçek hastalığına yakalanmış bir çocuğun fotoğrafını görmüştü. Vücudunu bezelye büyüklüğünde döküntüler kaplamış, baygın bakışlarını objektife yöneltmiş bir çocuk. Çiçek hastalığının yüzeysel özellikleri, tüm vücudu kaplayan döküntülerden başka bir şey değildir. Döküntüler, hastalığın başlangıcından yedi gün sonra en serpilmiş haline ulaşır. Ando’nun belleğinde kalanlar bu kadardı.

“Her şeyden önce, Ryuci’nin vücudunda döküntü yoktu.”

Bir bakışta anlaşılıyordu. Ryuci’nin vücudunun pürüzsüzlüğü spotlar altında rahatlıkla görülebiliyordu.

“Yaa, ben bu kadar aptalca laflar etmek istemiyorum. Çiçek hastalığı virüsleri arasında, damarlarda yüksek düzeyde tahribata yol açan ve ölüm oranı %100’e ulaşan türler olduğunu biliyor muydun?”

Ando telefonla konuştuğu halde başını hayır anlamında salladı. “Hayır, bilmiyorum.”

“Var işte.”

“Bizim Ryuci’nin şahdamar tıkanıklığının da aynı sebepten olduğunu söylemeye çalışmıyorsun umarım.”

“Söylemek istemem. Ancak, şahdamar içerisinde oluşan o tümör, neyin nesi peki? Sen de gördün, hem de mikroskop altında.”

“.....”

“Öyle bir şey nasıl oluşur?”

“.....”

“Sen aşı olmuş muydun?” diye sorarken, Miyaşita tekrar güldü. “Komik olurdu, öyle bir durumda.”

“Şaka bir yana, şimdi aklıma geldi de...”

“Ne?”

“Çiçek hastalığı olasılığı biraz zor olsa da, eğer damar içerisinde oluşan o yumrunun nedeni bir virüs ise, doğal olarak aynı belirtilere rastlanan başka ölümler de olmuştur.”

Miyaşita mırıldanarak onayladı. Bu olasılığın yüksek olduğunu biliyordu.

“Olmaz diye bir şey yok.”

“Zamanın olursa, başka üniversitelere bir sorabilir misin? Senin bağlantılarını kullanacak olursan pek zor olmaz.”

“Tamam. Aynı belirtilere rastlanan başka ölüm vakaları var mı araştırırım. Eğer bir salgın söz konusuysa, işimiz var demektir.”

“Endişelenme, sorun çıkacağını sanmam.”

Daha sonra gelişigüzel vedalaşarak, ikisi aynı anda telefon ahizelerini yerine koydular.

Gecenin nemli havası, açık pencereden odaya doluyordu. Ando, kapatmak için kalkıp, başını balkona uzattı. Yağmur dinmişe benziyordu. Hemen aşağıdaki

yolun kenarlarında sokak lambaları yanmıştı, sadece arabaların tekerlerinin geçtiği yerde iki kuru çizgi oluşmuştu. Başkent otobanında arabaların farları nehir gibi akıyordu. Bir uğultu yumağı haline gelen şehir gürültüleri, iyice su yüklenmiş keskin bir girdap gibi yüzüne çarpıyordu. Pencereyi kapatınca, sesler tamamen kesiliverdi.

Ando kitaplığından tıp sözlüğünü alarak maddeleri gözden geçirmeye başladı. Çiçek virüsü hakkında, Ando çok az şey biliyordu. Poxvirüs gillerden Orthopoxvirus ailesine giren *Variola Major* ve *Minör*, genel olarak çiçek virüsü şeklinde adlandırılır. Major'da ölüm oranı %30 ila 40, Minör'de ise %5'den azdır. Bunun dışında, maymun, tavşan, sığır, fare gibi hayvanlara da bulaşan pox virüsü türleri vardır ama Japonya'da bulaştığı pek görülmemiştir. Böyle bir vakaya rastlansa bile antivirüsünü üretmek oldukça kolaydır.

Ando tıp sözlüğünü kapattı. Çok saçma gelmişti. Çıplak gözle varılmış bir hüküm, üstelik, Profesör Seki kesin olarak öyle olduğunu da söylememiştir. Söyledikleri, dokunun hastalıklı kısmının çiçek hastalığında meydana gelen doku bozulmasıyla aynı şekilde olduğundan öteye geçmemiştir. Ando, içinden sürekli reddediyordu. Fakat, acaba neden öyle inatla reddetmesi gerekiyordu ki? Yanıt basitti. Eğer, Ryuci'nin dokularında herhangi bir virüs bulunacak olursa, Mai Takano'ya da bulaşmış olması olasıydı. Ryuci hayat-tayken aralarında samimi bir ilişki vardı. Söz gelişi, çiçek virüsü boğaz içerisinde yuvalanarak dışarıya virüs salgılar. Dolayısıyla, hastalığın bulaşmasında tükürüğün önemli bir işlevi olur. Ando, Mai ve Ryuci'nin

öpüşme sahnesi bir an gözlerinin önüne gelecek gibi olunca telaşla yerinden kalktı.

Bardağına doldurduğu viskiyi, sek olarak bir dikişte içti. Bir buçuk yıl aradan sonra aldığı alkol vücudunda müthiş bir tepkime oluşturmıştı. Boğazındaki yanma, midesine ulaştığı anda çökkünlük hissine kapıldı. Sadece beyninin bir kısmı uyuşmuş, yanma hissi dört koldan vücuduna yayılmaya başlamıştı. Karyolasına uzanarak sıvası dökülmeye yüz tutmuş tavana baktı.

Oğlunun ölümünden önceki gün gördüğü deniz rüyasının, aslında gerçeğin habercisi olduğundan emindi şimdi. Kaderi önceden bildiği halde engelleyememişti. O pişmanlık, Ando'yu daha da titizleştirmişti.

Şu an da içinde, bir şeyler olacağı hissi oldukça güçlüydü. Otopsi sonrasında Ryuci'nin karnındaki dikişten fırlayan gazete kâğıdı parçasındaki rakamların "halka" sözcüğünün şifrelenmiş hali olması, acaba sadece bir tesadüf müydü? Ryuci bir şeyler söylemeye çalışıyor olmalıydı. Kendi sözleriyle ve kendinden başka kimse'nin anlayamayacağı bir yolla... Bedeninin büyük kısmı küle dönüşmüştü ama, bir kısmı doku numunesi olarak saklanmıştı. Parçalara ayrıldığı halde, sanki hâlâ bir şeyler anlatmaya çalışıyor gibiydi. İşte o yüzden de, Ando Ryuci'nin hâlâ yaşadığını düşünmeden edemiyordu. Bedeni küllere dönüşmüştü ama henüz sözcüklerini ve iletişim yollarını kaybetmemişti.

İyice sarhoş olana kadar, bu karmaşık düşünceler Ando'nun zihninde dolaşıp durdu. Düşünceler aklından geçerken ciddi mi, yoksa eğlence osun diye mi o düşünceyi şekillendirdiğini bilemiyordu ama her biri

bir öykü haline geliveriyordu.

... Çok saçma.

Nihayet nesnel düşünebilme yeteneği tekrar geri döndüğünde, kollarını ve bacaklarını iki yana açarak yatağa yaslanmış halini, ruhu bedeninden sıyrılmış da yukarıdan bir yerden izliyormuş gibi bir hisse kapıldı. Bu hale gelmiş bir vücudu bir yerlerden anımsıyordu. Hemen yakın bir zamanda görmüştü. Müthiş bir uyuma isteği zihnini kapladığında aklına gelivermişti. Polaroid fotoğraflarda gördüğü, Ryuci'nin can verdiği andaki hali. Başını arkaya, yatağa doğru atmış, kollarını ve ayaklarını iyice açmıştı. Uykuyla mücadele ederek doğrulup yatağına giren Ando, yorgani üzerine çekti. Tam olarak uykuya dalana kadar, vücudundaki titreme sona ermedi.

6

Adli tıp enstitüsünde iki otopsiyi tamamladıktan sonra, geri kalan işlemleri iş arkadaşlarına bırakıp, Ando üniversiteye döndü. Telefonla arayan Miyaşita, Ryuci'nin ölüm nedeni hakkında yeni gelişmeler olduğunu ima edince, yerinde duramaz hale gelmişti. Ando, merdivenlerden koşarcasına adımlarla çıkarak, metro istasyonundan yeryüzüne çıktı.

Tıp fakültesi hastanesinin ön kapısından girip, ara geçiş koridorundan eski kliniklerin olduğu kanada doğru ilerledi. Ön girişin bağlı olduğu kanatın inşası tamamlanmalı henüz iki yıl bile olmamıştı. Tamamı on yedi katlı modern bina, toplu konut kompleksi gibi iç

içe geçmiş eski binalar topluluğuyla koridorlar ya da merdivenler yoluyla karmaşık bir biçimde bağlanıyordu. Tam bir labirent halindeydi. İlk kez gelip de yolunu kaybetmeyen hiç kimse olmamıştı. Eski ve yeninin birbirine geçtiği koridorda ilerledikçe, duvarların rengi, genişliği, yerlere bastıkça çıkan gıcırtilar, hatta koku bile farklılaşıyordu. Sınırı oluşturan metal kapıda dönüp de yeni bina tarafına bakıldığında, sanki perspektif algısı kaybolmuş bir şekilde gelecekteki bir manzarayı izliyormuş hissi veriyordu.

Patoloji laboratuvarının aralık kapısından, yuvarlak sandalyeye oturan Miyaşita'nın sırtı görünüyordu. Deney aletlerinin başında değildi, orta masada bir şeyler okuyordu. Açtığı kitaba yüzünü iyice yaklaştırmış, tüm dikkatini vererek inceliyordu. Ando, arkasından uzulca yaklaşarak, yağ bağlamış omzuna hafifçe dokunuverdi.

Miyaşita dönerek gözlüğünü çıkartıp, okumakta olduğu kitabı yüzüstü açık halde masaya bıraktı. Ciltli kitabın sırt kısmında “Yıldız Falına Giriş” yazıyordu. Ando hiç yakıştıramadı.

Miyaşita döner koltuğunu çevirerek, Ando'yla yüz yüze geldiklerinde ciddi bir yüz ifadesiyle “Bu arada, senin doğum tarihin neydi?”

Ando soruyu yanıtsız bırakarak “Yıldız Falına Giriş” kitabını eline alıp sayfalarını gelişigüzel çevirdi.

“Yıldız falı ha... Liseli bir kız olsan neyse.”

“Öyle hafife alma. Bir hayli doğru çıkıyor. Haydi, sen de doğum tarihini söylesene.”

“Bırak şimdi bu boş işleri...”

Ando sırtlığı masanın kenarına iyice yapıştırılan

tekerlekli koltuğu çekip oturdu. Otururken fazlasıyla sert hareket etmişti anlaşılan, masanın kenarına koyduğu “Yıldız Falına Giriş” kitabı gürültüyle yere düştü.

“Sakin ol.”

Miyaşita güçlükle çömelerek kitabı yerden kaldırdı. Fakat, Ando’nun kitabın düşmesine aldıracağı yoktu.

“Virüs mü buldunuz yoksa?”

Ando’nun sinirle sorduğu soruyu, Miyaşita başını iki yana sallayarak yanıtladı.

“Ryuci’yle aynı belirtiler sonucu ölen ve resmi otopsi yapılan başka vakaların olup olmadığını diğer enstitülere sormuştum. Sonuçlar çıktı ortaya.”

“Var mı peki? Aynı belirtilerle ölenler.”

“Var işte. Kendim doğrudan kontrol ettim. Toplam altı vaka.”

“Altı...”

Altı rakamının az mı, yoksa çok mu olduğu konusunda bir hükme varmak için henüz çok erkendi.

“Sorduğum herkes de çok şaşırdı. Böylesi tuhaf bir cesedi sadece kendilerinin otopsiye aldıklarını sanıyorlardı.”

“Hangi üniversitelerde yapılmış otopsiler?”

Miyaşita göbeğiyle masanın üzerine yüklenerak gelişigüzel fırlatılmış dosyaları yakına çekti.

“S Üniversitesi’nde iki ceset, T Üniversitesi’nde bir. Yokohama’daki Y Üniversitesi’nde ise üç ceset. Daha da çoğalması ihtimali yeterince yüksek.”

Ando, Miyaşita’nın elinden dosyaları aldı.

O gün öğleden önce, faks üzerinden dosyalar gidip gelmişti. Ceset inceleme raporu ve otopsi raporu gi-

bi belgeler, önce fotokopisi çekildikten sonra fakslandığından, pek rahat okunamıyordu. Ando, kopyayı dosyanın arasından çekip çıkartarak, işine yarayacak yerleri okumaya başladı.

Önce T üniversitesinde otopsisı yapılan ceset. Adı Şuiçi İvata, on dokuz yaşındaydı. Aynı yıl 5 eylül gecesi saat on bir sıralarında, 50 cc'lik motorsikleti üzerindeyken, Şinagava istasyonu önündeki kavşakta devrilerek ölmüştü. Otopsi sonucu, kalbi çevreleyen şahdamarı nedeni belirsiz bir tümör yüzünden tıkanarak enfarktüse yol açtığı belirlenmişti.

Y üniversitesinde otopsisı yapılan üç cesetten ikisi genç bir çiftti. Üstelik ikisi de aynı saatte ölmüşlerdi. On dokuz yaşındaki Takehiko Nomi ve on yedi yaşındaki Haruko Tsuci. Aynı şekilde 6 eylül gününün ilk saatlerinde, Kanagava İli Yokosuka şehrindeki Okuzu Dağı eteğinde yol kenarına park edilmiş araba içerisinde ölü olarak bulunmuşlardı. Bulundukları anda, Haruko Tsuci'nin külotu ayak bileğinde, Takehiko Nomi ise kot pantolonunu ve külotunu dizlerine kadar indirmişti. İkisinin kalbi de aynı anda, geceyarısı bir kuytuya çektikleri araba içerisinde seks yapmaya yeltendikleri anda duruvermişti. Aynı şekilde, otopsi sonucunda damar içerisinde oluşan tümöre bağlı şahdamar tıkanıklığı tespit edilmişti.

Ando “Çok saçma” diyerek, yüzünü tavana çevirdi.

“Evet öyle. Aynı yerde, aynı anda, iki insan kalp enfarktüsü geçiriyor. Üstelik, T Üniversitesi'nde otopsisı yapılan Şuiçi İvata'yı da dahil edersek dördünde birden hemen hemen aynı anda şahdamarı tıkanıklığı ortaya çıkıyor. Neler oluyor böyle?”

“Üstelik belirtiler de aynı. Şu ana kız vakasına baktın mı?”

Ando tavana çevirdiği yüzünü düzeltti. “Hayır, henüz bakmadım.”

“Bir baksana. Ryuci’yle aynı şekilde, boğaz kısmında ülser tespit edilmiş.”

Telaşla, bir sonraki dosyayı eline aldı. S Üniversitesi’nde otopsisı yapılan ana kızın cesetleri. Anne: Şizu Asakava, yaşı otuz. Kızı: Yoko, bir yıl altı aylık.

Karşısına çıkan isim Ando’nun bir şekilde aklını kurcalamaya başlamıştı. Bir süre durup düşündü ama, neden olduğunu çıkaramadı.

“Bir şey mi oldu?” diye sordu Miyaşita, Ando’nun yüzüne bakarak.

“Hayır, bir şey yok” diyerek, dosyanın devamını okumaya başladı.

Aynı yıl 21 ekimde, Başkent Otoyolu’nun sahil hattındaki Oi rampası çıkışı yakınlarında, Şizu Asakava kızı Yoko’yla birlikte kocasının kullandığı araçtayken kaza yapmışlardı. Urayasu yönünden gelip Oi yönüne devam edildiğinde Tokyo Körfezi Tüneli girişi yakınlarında trafiğin sıkıştığı olur ama ailenin bindiği araç, rampadan çıkmak için sıralanan araçların en arkasında bulunan kamyonete çarpmışlardı. Araba hurdahaş olmuş, arka koltuktaki ana kız olay yerinde can vermiş, arabayı kullanan evin reisi ise ağır yaralı olarak çıkartılmıştı.

“Bu olayda, neden adli tıp otopsisı gerekli olsun ki?” diye sordu Ando, canı sıkılmış bir yüz ifadesiyle. Trafik kazasında öldüğü açıkça belli olan kişiler üzerinde adli otopsi yapılmasına pek rastlanmazdı. Sadece bir suç unsuru tespit edildiğinde otopsiye alınırdı.

“Öyle hemen kestirip atma. Daha ilerisine bir göz at istersen.”

“Artık şu faks cihazını yenilesen nasıl olur? İyice eskimiş. Doğru dürüst okunamıyor, insanın başını ağrıtıyor.”

Ando hemen rulo haline gelen faksı Miyaşita’ya doğru salladı. Baskı kalitesi düşük belgeleri okumak insanı canından bezdirir. Bir an önce daha ilerisini okuyabilmek için acele ederken, okumayı yavaşlattığı için olayın ana hatlarını zihninde şekillendirmekte güçlük çekiyor, sinirleniyordu.

“Amma laftan anlamaz bir adamsın yahu” diyerek, Miyaşita olayı açıklamaya başladı. “Evet, gerçekten de başta kazaya bağlı ölüm olarak düşünüldü. Ancak, biraz inceleyince ölüme neden olacak bir yara almadıkları görüldü. Araba kazada hurdahaş olsa da, anne ve kızı arka koltuktaydılar. Eh, durumdan şüphelenmiş olsalar gerek. Anne üzerinde titiz bir otopsi yapılmış. Bunun üzerine, açık olarak kazanın yol açtığı darbe etkisi ya da yaralar, hem annenin hem de kızın, alnında, yüzünde ve bacaklarında tespit edilmiş. Ancak, o yaralarda yaşam tepkisi tespit edilememiş... Durum bu. Bundan sonrası senin alanına giriyor.”

Ceset üzerindeki yaralara bakıldığında, o yaranın yaşarken mi, yoksa ölüm sonrasında mı açıldığı, yaşam tepkisine bakıldığında anında anlaşılır. Anne ve kızın yaralarında yaşam tepkisine rastlanmamıştı. Öyleyse, tek bir sonuç söz konusu olabilir. Kaza meydana geldiğinde, anne ve kız zaten ölmüşlerdi.

“Arabayı süren adam, karısı ve kızının cesetlerin taşıyormuş öyleyse.”

Miyaşıta iki elini havaya kaldırdı. “Aynen öyle.”

Bu durumda doğal olarak adli tıp devreye sokulur. Aşağı yukarı olayın ne şekilde meydana geldiği konusunda ileri sürülebilecek düşünceler de aşağı yukarı aynıdır. İntihar etmek ve bunu yaparken de karısını ve kızını beraberinde götürmek isteyen koca, karısını ve kızını boğarak öldürdükten sonra, kendisinin de hayata son noktayı koyabileceği bir yer bulmak üzere arabasıyla ilerlerken, yolda kaza yapıverir... Fakat, otopsi sonucu adamın üzerindeki şüpheleri kaldırmış olmalıydı. Çünkü, hem annenin, hem de kızın kalp şahdamarlarında, diğer olaylarda da olduğu gibi tıkanıklık meydana gelmişti. Bir cinayet olasılığı söz konusu değildi. Otomobille Başkent Otoyolu’nda ilerlerken, karısı ve kızı kalp yetmezliğinden ölmüş ve hemen sonrasında kaza yapmış olmalıydı.

Bu noktaya dikkat edildiğinde adamın neden kaza yaptığı kolaylıkla anlaşılabiliyordu. Başlangıçta, karısının ve kızının ölmüş olduğunun farkına varmamış olmalıydı. Acaba, kadın ve kız son nefeslerini uykuya dalar gibi mi vermişlerdi? Adam, herhalde onların arka koltukta uyuduklarını sanıyordu. Bir süre birbirlerine sokulmuş kalmışlardı belki de. Uyandırmak için, ön koltukların arasından elini uzatıp karısını sarsar ama uyanmaz. Bir kez daha yolun ilerisini kontrol ettikten sonra, karısının dizine elini uzatır. Bir şekilde karısının başına bir şey geldiğini anlar. Panik halinde, art arda sıralanan arabaların en arka kısmına geldiğinin farkına varmaz ve aslında önüne bakması gerekirken dönüp karısına bakar...

Öykü aşağı yukarı bu şekilde gelişmişti herhalde.

Oğlunu yitirme deneyimini tadan Ando, arabayı süren adamın nasıl bir panik haline düştüğünü çok iyi anlayabiliyordu. Kendisi de öyle olmuştu. Eğer içinde büyüyen paniği bastırabilmiş olsa, o en sevgili varlığını kaybetmemiş olacaktı. Fakat, bu adam için, paniğini bastırabilmiş olmak pek fazla bir şeyi değiştirmeyecekti. Karısı ve kızı, zaten çoktan ölmüşlerdi.

“Bu arada, arabayı süren aile reisine ne oldu?” Ando’nun içinde, henüz iki hafta önce karısını ve kızını kaybeden adama karşı bir acıma hissi uyanmıştı.

“Elbette hastanede.”

“Yaralarının durumu ne ölçüde?”

“Aldığı fiziksel yaralar pek önemli değil. Galiba esas darbeyi yüreğine almış.”

“Ruhsal olarak yani...”

“Evet, karısı ve kızının cesediyle birlikte hastaneye götürüldükten sonra şuuru kapalı haldeymiş.”

Şuurunu kaybetmiş olması, zihinsel yetilerinin durmuş olması anlamına gelir. Bilinci yerinde olsa bile, hastanın yemek yemekte, hatta tuvalete çıkmakta bile zorlandığı olur.

“Zavallı adam...”

Söyleyecek başka söz bulamamıştı. Ruhen maruz kaldığı şokun ne kadar şiddetli olduğu ortadaydı. Bir anda karısını ve kızını kaybetmiş, şok doğrudan beynini vurmuştu. Darbenin etkisine bakılırsa, bu adam karısını ve kızını mutlaka çok seviyor olmalıydı.

Miyaşita’nın elinden faksları kapan Ando, parmağını tükürükleyerek ince kâğıtları bir bir açmaya başladı. Adamın yatırıldığı hastaneyi öğrenmek istiyordu. Hem hastalığının durumu ilgisini çekmişti, hem de o

hastanede tanıdığı bir doktor çıkarsa, durumun ayrıntılarını öğrenebilirdi.

İlk olarak görüş alanına giren, adamın adı oldu: Kazuyuki Asakava.

“Nasıl yani?”

Şaşkınlıktan, aptalca bir tonda, yüksek sesle soruyordu. Kazuyuki Asakava. İki gün önce, cep ajandasına kayıt ettiği isimdi. Ryuci’nin ölümünün ertesi gün akşam evine kadar gidip, o an orada bulunan Mai’ye video kaset hakkında bir şeyler bilip bilmediği gibi, tuhaf sorular soran adam.

“Tanıdık mı?” diye sordu Miyaşita, esnemeyle karışık bir sesle.

“Ryuci tanıyormuş.”

“Ryuci mi?”

“Arabayı kullanan Kazuyuki Asakava adlı adam, Ryuci’nin arkadaşıymış.”

“Sen nereden biliyorsun?”

Ando kısaca açıkladı. Mai Takano adlı kadının cenaze arifesinde Ryuci’nin evinde yazılarını düzenlerken, Kazuyuki Asakava adlı adamın eve geldiğini.

“Bir sorunumuz var sanırım.”

Ando’nun neyi sorun olarak gördüğünü, özel olarak açıklamasına gerek yoktu. Ryuci dahil olmak üzere yedi kişi aynı hastalık belirtileri yüzünden ölmüştü. 5 eylülde dört, 19 ekimde bir ve 21 ekimde iki kişi. Ousu Dağı’nda iki genç aynı anda ölmüş, Minami-Oi rampası çıkışında trafik kazası geçiren aileden de ana kız hemen hemen aynı anda ölmüştüve üstelik, baba da Ryuci’nin arkadaşıydı. Bir şekilde aralarında bir bağ oluşan bir grup insan kalp şahdamarlarının tümör

yüzünden tıkanması gibi, Ando'nun o ana kadar hiç karşılaşmadığı bir rahatsızlıktan dolayı ölmüşlerdi. Doğal olarak, bu yeni rahatsızlığın bulaşıcı olduğunu akla getirmek gerekiyordu. Kurbanların belirli bir alanla sınırlı kalmalarından yola çıkarak, hava yoluyla bulaşmadığı anlaşılabiliyordu. AIDS gibi, bulaşması son derece güç bir “bulaşıcı hastalık” olması ihtimali güçlüydü.

Ando, Mai Takano'nun da başına bir şey gelmesinden endişelenmeye başlamıştı. Ryuci'yle bedensel bir temasa girmiş olma ihtimali kolaylıkla düşünülebilirdi. Durumu Mai'ye nasıl açıklayacağını düşündü. Şu an sadece, tam olarak anlayamadığı bir tehlikenin yaklaştığını söylemekten başka elinden bir şey gelmezdi. Öylesine ne amaca hizmet ettiği belirsiz bir açıklama ile, Mai'i ikna edip edemeyeceğini de bilemiyordu.

... S Üniversitesi'ne gitmem lazım...

Elindeki dosyadaki bilgiler yetersiz kalıyordu. Asakava'nın karısı ve kızının otopsisini yapan sorumlu doktorla doğrudan konuşması pek zor olmayacaktı. Miyaşita'yı devreye sokarak, S Üniversitesi'ne ziyaret randevusu almak için elini telefonun ahizesine uzattı.

7

Ando, uzun tatil sonrasındaki pazartesi günü S Üniversitesi tıp fakültesindeydi. Miyaşita'nın ofisinden telefon ettirerek, bir an önce görüşmek istediğini söylediye de karşı taraf kabul etmemiş ve uzun tatil sonrasındaki pazartesi gününden itibaren müsait ola-

caklarını bildirmişlerdi. Cinayet gibi ağır olaylarla ilgili bir durum değildi. Sadece merak yüzünden harekete geçen Ando açısından, karşı tarafın programına uymaktan başka çare yoktu.

Ando adli tıp anabilim dalının kapısını çalıp, bir süre bekledi. İçeriden hiçbir ses gelmiyordu. Saatine baktı, randevu aldığı 13:00'a on dakika kadar bir zaman vardı. Adli tıp anabilim dallarında, cerrahi ve dahiliyeye farklı olarak, çok az sayıda personel bulunur. Olsa olsa üç, dört kişiden oluşan personel öğle yemeği için hep birlikte çıkıp gitmişlerdi herhalde.

Ne yapacağını bilemeksizin olduğu yerde kala kalan Ando, arkasından gelen sesle irkildi.

“Bir şey mi istemiştiniz?”

Arkasında, çerçevesiz gözlük takmış bir genç duruyordu. Adli tıp anabilim dalında öğretim görevlisi olabilmek için yaşı biraz genç gösteriyordu ama o gür sesi bir yerlerden anımsıyordu. Ando kartvizitini çıkartarak kendini tanıtip, neden geldiğini söyledi. Genç adam da, memnun olduğunu söyleyerek, kartvizitini uzattı. Evet, cuma günü telefonda görüştüğü doktordur. Kartvizit S Üniversitesi Adli Tıp Anabilim Dalı Öğretim Görevlisi titriyle hazırlanmıştı. Adı Kazuyoşi Kurahaşi'ydi. Şu an bulunduğu pozisyona göre Ando'yla aynı yaşta olmalıydı, ama Kurahaşi yirmili yaşlarının başında olduğunu söylese bile inandıracak kadar genç duruyordu. Belki de öğrenci olduğunun sanılmaması için, dik durarak konuşması sakın ve otoriter bir hava veriyordu.

“Neyse, buyurun” diye, Kurahaşi nazik tavırlarla Ando'yu içeriye aldı.

Faksla gönderilebilecek bilgileri önceden incelemişti. Amacı, dosyada bulunmayan şeylere bakabilmek, otopsiyi yapan doktorla doğrudan görüşebilmektir.

Ando ve Kurahaşi havadan sudan konuşarak, yapılan otopsiyi konuşmaya başladılar. Şahdamarlarında tümör yüzünden tıkanıklığa bağlı enfarktüs gibi, daha önce hiç duyulmamış bir ölüm sebebi Kurahaşi'nin kendisini de bir hayli şaşırtmış olacak, konuşma oraya geldiğinde ilk baştaki sakin halinden eser kalmamıştı.

“Size bir şey göstereyim.”

Kurahaşi ayağa kalkarak şahdamarın tıkanıldığı kısımdan alınan numuneyi getirdi.

Ando çıplak gözle şöyle bir baktıktan sonra, mikroskopta hücrelerini inceledi. Bir bakışta Ryuci Takayama'da karşılaştığı hücre farklılaşmasıyla aynı olduğu anlaşılabiliyordu. Hematoksilin-eozin boyamasına tabi tutulan hücrelerin çekirdek kısmı mavi, geri kalan kısmı ise kırmızıya dönüşür. Normal hücrelere nispeten, Ando'nun baktığı hastalıklı kısımdan alınan hücrelerde şekil bozukluğu başgöstermiş, çekirdek kısmı irileşmişti. Dolayısıyla, normal hücreler kırmızımsı bir renk aldığı halde, anormal durumdaki o hücreler mavimsi bir renk almıştı. Ando'nun o an karşılaştığı görüntüde mavi zemin üzerine kırmızı amip formunda noktalar vardı. İşte bu değişime yol açan şeyin ne olduğunu bulmak zorundaydı. Bedendeki yaraya bakarak kullanılan suç aletinin ve olayın failinin bulunmasından çok daha zor olacağı açıktı.

Ando, başını mikroskoptan kaldırarak derin bir nefes aldı. Hücrelere baktıkça nefesi daralmıştı.

“Peki, bu hücreler kimden alındı?” Miyaşita’nın gösterdiği dosyaya göre, orada Kazuyuki Asakava’nın karısının ve kızının otopsisı yapılmıştı.

“Karısından.”

Duvarın önüne sıralanmış raflardan dosyaların birini çıkartıp, diğerini koyan Kurahaşi, neredeyse hiç arkasına bakmadan yanıtladı. Aradığı her neyse, bir türlü bulamadığı belliydi. Sık sık başını yan eğip duruyordu.

Ando tekrar mikroskoba eğildi. O mikro dünya tekrar gözlerinin önündeydi.

... Demek bunlar Kazuyuki Asakava’nın karısının hücreleri...

Hücrelerin sahibini öğrenince, bedeninde ne gibi değişiklikler olduğunu somut olarak zihninde canlandırmaya çalıştı. Kazuyuki Asakava’nın sürdüğü araç, Başkent Otoyolu’nun sahil şeridindeki Oi rampası çıkışındaki kazayı geçen ay, 21 ekim pazar günü öğlen sıralarında yapmıştı. Otopsi sonucu, karısının ve kızının kazadan ancak bir saat kadar önce ölmüş oldukları tespit edilmişti. Öyleyse, kadın ve kızı 11:00 sıralarında aynı anda son nefeslerini vermişlerdi. Üstelik ikisi de aynı belirtilerle. Çözümlemeyen tek nokta orasıydı.

İnsan vücudunda, şahdamarın bir yerinde oluşan tümör çok küçük kalır. Oysa, atardamarları tıkayacak büyüklüğe ulaşmış ve kalbin durmasına yol açmıştı. Aynı anda bir tür virüs kapmış olsalar bile, kuluçka devresi sonrasında hastalığın başlaması ve ölüme kadar bir kaç ay geçeceğine göre, aynı anda ölmelerine imkân yoktu. Her insan diğerlerinden bir şekilde

farklıdır. Özellikle aralarında otuz yaş fark olan ana kız arasında, farklılıkların olması çok doğaldı. Yoksa tamamen bir tesadüf müydü?.. *Hayır, tesadüf olamaz.* Ando anımsıyordu. Y Üniversitesi'nde otopsisı yapılan iki gencin de aynı anda öldükleri tespit edilmişti. Eğer bir tesadüf değilse, virüs kapıldıktan sonra ölümüne kadar geçen sürenin son derece kısa olduğunu düşünmekten başka yolu yoktu.

Yine de, virüs olasılığı her şeyi açıklamıyordu. Ando, virüs olasılığını aklından silerek, besin zehirlenmesi gibi bir etkenin söz konusu olup olamayacağını düşündü. Besin zehirlenmesi durumunda, aynı şeyleri yiyen insanlarda, hemen hemen aynı saatlerde, aynı belirtilerin görülmesine sıklıkla rastlanır. Besin zehirlenmesi sözcüğü dile kolay gelse de, doğal, kimyasal ve biyolojik olmak üzere farklı etkenler söz konusudur. Fakat atardamar gibi bir yerde tümöre neden olabilecek bir zehir hiç kulağına çalınmamıştı. Yoksa, bir laboratuvarında geliştirilen bir bakteri, kaza sonucu evrim geçirerek dışarı mı sızmıştı...

Ando yüzünü kaldırdı. Tüm olasılıkların hayal gücünün sınırları içinde kalacağını, tahminlerin biraz abartılmasından öteye geçmeyeceğini biliyordu.

Kurahaşi elinde bir dosyayla yaklaşıp, yan taraftan Ando'nun oturduğu masaya sandalye çekti. Dosyanın içerisindeki fotoğrafları çıkarttı. Kaza yerini gösteren onlarca fotoğraf.

“Öldükleri andaki hallerini gösteren fotoğraflar, bir fikir verici olabilir mi bilemiyorum.”

Kaza anı fotoğraflarına baksa bile, bir gelişme olmasının zorluğunu biliyordu. Ando, sorunun hücre

düzeyinde meydana gelen bir deformasyon olduğunu, sürücünün dikkatsizlik yüzünden yol açtığı bir çarpışmanın olay yeri görüntülerinin aradığı çıkışı bulmasına yardımcı olamayacağına inanıyordu. Fakat, Kurahaşi'nin dosyayı bulmak için ne kadar uğraştığını görmüştü. Nezaketen de olsa, fotoğrafları birer birer incelemeye başladı.

İlk fotoğrafta, hurdaya dönen araba vardı. Ön kaput külah gibi ikiye katlanmış, tampon ve farlar paramparça olmuştu. Ön cam da dağılmıştı ama ön koltukları çarpışmadan koruyan çelik yastık sağlam kalmıştı. Araba hurdaya dönse bile, çarpışma arka koltukta pek fazla etki yaratmamış olmalıydı.

İkinci fotoğrafta yolun yüzeyi görünüyordu. Kuru yol üzerinde tekerlek fren izleri olmadığına göre, Asakava'nın önüne bakmadığı için kazaya yol açtığı anlaşılıyordu. Nereye bakıyordu acaba?.. Herhalde arka koltuğa dönmüş, karısı ve kızının soğuyan bedenlerine dokunmuştu. Üç gün önce Miyaşita'nın ofisinde zihninde canlanan sahne tekrar gözlerinin önüne geldi.

Ando, sonraki fotoğrafları da gözden geçirdi. Sanki iskambil kâğıtlarıyla oynarken atma sırası kendine gelmiş gibi hareketlerle masanın üstüne atıyordu. Elleri aniden fotoğraflardan birinde durdu. Hurdaya dönen aracın iç kısmı fotoğraflanmıştı. Sürücü koltuğu tarafındaki pencereden sadece ön tarafı alacak şekilde çekilmişti. Sürücü koltuğu üzerinde boşalan emniyet kemeri vardı, muavin koltuğu ise öne devrilmişti. Ando bir süre fotoğrafa baktı. Fotoğrafın neden aklına takıldığını anlamaya çalıştı.

Kitap sayfalarını gelişigüzel karıştırırken, şu an olduğuyla aynı hisse kapıldığı olurdu. Sayfadaki bir sözcük beynine saplanıverip de, o an sayfaları çevirmeyi bıraktığı halde, tekrar sayfaya baktığında durmasına neden olan sözcüğün hangi sayfa olduğunu çıkarsayamadığı anlar olurdu. Ando'nun eli yine terliyordu. Altıncı hissi bir şeyler söylemeye başlamıştı. Elindeki fotoğrafın çok net olarak bir şeyler anlattığını hissediyordu. Fotoğrafı neredeyse burnu değecek kadar yüzüne yaklaştırıp, bakışlarını bir ucundan diğer ucuna sürekli gezdirerek tekrar tekrar inceledi. Sonra bakışları tek bir noktada sabit kaldı. Sonunda fotoğrafta neyin saklı olduğunu bulmuştu.

Muavin koltuğunun kırılarak öne devrilen arkalığının altında sadece bir kısmı gözüken siyah bir kütle sıkışıp kalmıştı. Arkalığın başlık kısmının altında da, yine siyah düz bir cisim görünüyordu. Ando, tuhaf bir sesle Kurahaşı'ye "Bir baksana, bu nedir sence?" diye sordu, fotoğrafı Kurahaşı'nin önüne uzatıp, o kısmı parmağıyla göstererek. Kurahaşı gözlüğünü takarak yüzünü fotoğrafa yaklaştırıp, başını sessizce yan eğdi. Cismin ne olduğunu anlayamadığı için başını eğmiş değildi. O şeyin neden Ando'nun dikkatini çektiğini anlayamamıştı.

"Bunu mu kast ediyorsunuz?" diye sordu Kurahaşı, bakışlarını fotoğraftan ayırmadan.

"Bana video cihazı gibi geldi" dedi Ando, Kurahaşı'nin onaylamasını bekliyormuş gibiydi.

"Evet, öyle gibi."

Kurahaşı cismin ne olduğundan emin olduktan sonra, fotoğrafı tekrar Ando'ya uzattı. Yüzeyi siyah,

dikdörtgen bir kutu gibi durduğuna göre, muavin koltuğuna konmuş bir pasta kutusu olduğu da sanılabilirdi. Fakat, iyice bakınca, ön tarafında yuvarlak siyah tuşu fark edilebiliyordu. Video ya da amfi cihazlarında bulunan türlerden bir tuş. Yine de, Ando net olarak video cihazı olduğunu söylüyordu. Koltuk arkalığının başlığı altında kalan diğer cisim ise taşınabilir bilgisayar ya da elektronik daktilo olabilirdi. Asakava'nın mesleği açısından bakıldığında yazılarını yazabileceği bir aygıtı sürekli yanında taşımasının hiçbir tuhaf yanı yoktu. Fakat, video cihazı olması durumun farklı bir hal almasına neden oluyordu.

“Böyle bir yerde video cihazının ne işi var?”

Ando, Mai Takano'dan dinledikleri neticesinde, video cihazı olduğundan eminmiş gibi konuşuyordu. Ryuci'nin ölümünün ertesi günü, Asakava'nın Ryuci'nin kaldığı daireye geldiğini, çok ciddi bir yüz ifadeyle video-teyp hakkında sorular sorduğunu söylemişti. Öyleyse, ertesi günü Asakava video cihazını muavin koltuğuna koyarak bir yerlere gitmiş, Şinagava'daki evine dönerken yolda kaza yapmıştı. Video cihazını yanına alarak yola çıkan Asakava nereye gitmişti acaba? Tamire götürmüş olsa, Başkent Otoyolu'na girmesine hiç gerek kalmadan evinin yakınlarındaki bir elektrikli eşya tamirhanesine de bırakabilirdi. Video cihazını neden yanına aldığı, Ando'nun kafasını iyice kurcalamaya başlamıştı. Çok sıradışı bir neden olmadığı sürece, insanlar bir video cihazını yola çıkarken yanına almazlar.

Ando, kaza anı fotoğraflarını yeniden tek tek kontrol etmeye başladı. Arabanın plakasının okunabildiği

bir fotoğrafı görünce durup çantasından ajandasını çıkartıp not aldı.

“Şinagava VA 5287.”

Plakadaki VA harflerinden, arabanın kiralık olduğu anlaşılıyordu. Araba kiralık olduğu halde, Asakava video cihazını yanında götürmek istemişti. İyi de ne için? Ando, kendini onun yerine koyarak düşünmeye çalıştı. Acaba, yanında video cihazı dolaştıracak olsa, bunun nedeni ne olabilirdi?

... Kopya çıkartmak.

Başka bir neden aklına gelmiyordu. Sözgelişi, uzakta oturan bir arkadaşından telefon gelse ve elinde muhteşem bir video olduğunu söylese. Ancak, kopyasını çıkartmak istese bile arkadaşının evinde sadece tek bir cihaz olsa. Eğer, mutlaka kopyasını çıkartmak isterse, kendi evindeki cihazı götürmekten başka çare kalmaz.

... Fakat, durum öyle bile olsa...

Ando eliyle saçlarını karıştırmaya başladı.

... O video kasedinin, bir dizi olayla ne ilgisi var?

Yine de içinde mantığıyla alt edemediği bir şok dalgası yükselmeye başlamıştı. Eğer mümkün olursa bulmak, içindeki görüntüleri görmek istiyordu. Sahil şeridindeki Oi rampasında kaza geçirdiğine göre, acaba hangi karakolun yetki alanına giriyordu? Hurdaşaş olan araba, önce yetkili karakolun trafik birimi tarafından kaldırılmış olmalıydı. Arabanın içerisinden çıkan video cihazına da, aynı trafik birimi el koyardı. Karısı ve kızı öldüğüne, Asakava'nın kendisi de şurunu yitirmiş durumda olduğuna göre, başka biri gelip de arabadan çıkanları alamayacağından, video cihazı hâlâ o trafik biriminde olabilirdi. Adli tabiplik

mesleği sayesinde, Ando birçok polisle tanışmıştı. Gerektiğinde, Asakava'nın yanında taşıdığı video cihazını eline geçirmesi pek zor olmayacaktı.

Fakat, ondan önce mutlaka görüşmek istediği biri vardı. Kazuyuki Asakava'nın kendisi. Onun kendi ağzından olayın gerçek yüzünü dinlemek işin en kolay yoluydu. Fakat, Kazuyuki Asakava'nın şuurunu yitirmiş halde hastaneye kaldırıldığı yazıyordu. Aradan on gün geçtiğine göre, durumunun değişmesi olasıydı. Eğer konuşabilecek durumdaysa, Ando hemen görüşmek istedi.

“Kazuyuki Asakava'nın hangi hastaneye yatırıldığını biliyor musunuz?” diye sordu Ando, Kurahaşi'ye.

“Şinagava Zaisei Hastanesi... sanırım” diyen Kurahaşi, hemen dosyadan kontrol etti. “Evet, doğru. Fakat, hasta şuurunu yitirmiş durumdaymış.”

“Yine de bir görmek isterim” dedi Ando, sanki kendi kendini ikna etmeye çalışmış gibi başını defalarca sallayarak.

8

Taksinin arka koltuğunda, yüzünü yan cama dayayan Ando düşüncelere dalmıştı.

Destek aldığı sağ kolu kayınca, öne doğru yuvarlanarak alnını şoför koltuğuna çarptığında uzaklardan kilise çanına benzer bir ses geldi. Gayri ihtiyari kol saatine baktı. 14:01'i gösteriyordu. Taksi'yi S Üniversitesi'nden çıkınca hemen çevirdiğine göre, bindikten sonra on dakika bile geçmemişti. Buna rağmen, aradan çok uzun bir zaman geçmiş gibi geliyordu. S Üni-

versitesi'ni ziyaret ederek öğretim görevlisi Kurahashi'nin gösterdiği fotoğraflara bakışının üzerinden günler geçmiş gibi hissediyordu. Farkında olmadan çok uzaklarda bir yerlere getirilmişti sanki. Ando, çan seslerine kulak verdi.

Taksi ilerlemiyordu. Dört şeritli yolun sol şeridi, sola dönüş için ayrılmıştı herhalde. Diğer şeritler su gibi aktığı halde, o en sol şerit hiç ilerlemiyordu. Başını eğerek ön koltukların arasından ileriye baktı. İndirilmiş bariyerin üzerinde kırmızı bir ışık yanıp sönüyordu. Sanki, ışığın yanıp sönme ritmi ile çan sesleri örtüşmüyordu. Birinci Keihin Otoyolu'ndan sola dönülünce elli, altmış metre ileride yol Keihin Ekspresi hattı tarafından kesiliyordu. Ando'nun bindiği takside az öncesinden beri tren geçişini beklemek için durmak zorunda kalmıştı. Gitmeyi aklına koyduğu Şinagava Zaisei Hastanesi, ekpres hattının hemen öbür tarafındaydı. Tokyo İstasyonu yönüne giden ekspres tren geçtiği halde bariyer kalkmamıştı. Bu sefer, ters istikamete giden trenin geçeceğini gösteren ok işaretinin ışığı yandı. Kolayca geçilecek gibi değildi. Taksici iyice ümidini kesmiş gibiydi. Klipsle tutturulmuş not kâğıtlarını tek tek açarak bir şeyler yazıyordu.

... Acelem yok nasıl olsa. Ziyaret saatinin sona erdiği saat beşe kadar bol bol vaktim var nasıl olsa.

Ando, başını iyice gömdüğü koltuk arkalığından doğrulttu. Aniden birinin bakışlarını üzerinde hissetmişti. Kuşkuyla bakan gözler, arabanın camının hemen arkasından yakın bir yerden. İki camın arasında, bir doku örneği haline getirilerek mikroskop altında

incelense, ancak o durumda kendini böyle hissedebilirdi. Bir an üzerinden geçen bakışlarda, bir parça gözlem yapma arzusu da yüklüydü. Ando sağına soluna bakındı. Yanlarında duran bir arabada tesadüfen bir tanıdığı olduğunu ve işaret gönderdiğini sanmıştı ama ne yanlarında duran bir araba vardı, ne de kaldırımında yürüyen insanlar. Sadece kendisine öyle geldiğini düşünerek sakinleşmeye çalıştı. Ancak o gözetleniyor olma hissi zayıflayacak gibi değildi. Başını tekrar sağa sola, öne arkaya çevirdi. Bakışları, sağ kaldırımın öte tarafında, yerdeki ince uzun bir kabarıklık şeklinde uzanan demir yolu hattına takıldı. Etrafının kaplayan sık otların gölgesinde bir şey kıvıldadı. Biraz hareket edince durup, sonra yine hareketlenerek tekrar durdu. Ando'ya yönelttiği bakışlarını ayırmayan, yerde sürünen o yaratık hareketle durgunluk arasında salınıyordu. Böyle bir yerde yılanla karşılaşacağı hiç aklına gelmezdi. Sonbahar öğleden sonrasının güneşi altında, yılanın gözleri küçücük iki mercek gibi parıltılar saçıyordu. Kendini gözetleyen o şeyin yılan olduğunun artık şüphe kaldırır bir yanı kalmamıştı. Kendini gözetleyen yılan olduğunu anlayınca zihninin derinliklerinden çıkıp gelen bir sahne aniden gözlerinin önünde canlanıverdi. Tarlalarla çevrelenmiş küçük bir taşra kasabasında geçirdiği ilkokul yıllarından bir sahne.

Sakin bir ilkbahar gününün öğleden sonrasıydı. Okuldan eve dönerken lağın sularıyla kirlenmiş dere-nin karşı kıyısı boyunca uzanan beton duvar üzerinde, ince urgan kadar küçük bir yılan görmüştü. Başlangıçta, betonun üzerinde oluşan bir çatlak gibi görünüyor-

du ama yaklaştıkça, yuvarlak bünye betonun üstünde daha belirgin hale gelmişti. Yılan olduğunu anlar anlamaz, Ando yumruk büyüklüğünde bir taş kapmıştı. Avuç içinde hoplatarak taşın büyüklüğüne ve ağırlığına bakmış, sonra da beyzbol atıcıları gibi bir hareketle fırlatmıştı. Aradaki dere de hesaba katılırsa dört, beş metrelik bir mesafe vardı. İsabet edeceğini hiç sanmıyordu. Ancak, havada bir kavis çizerek uçan taş, yukarıdan üzerine çakılırcasına bir açıyla yılanın başına gelmiş ve ezmişti. İsabet ettirdiğini gören Ando, neredeyse haykırmaya başlayacaktı. Aradaki mesafeye rağmen, sanki kendi yumruğunu doğrudan indirmiş gibi bir hisse kapılmıştı. Ando, elini birçok kez pantolonuna sürmüştü. Başı ezilen yılan, boşlukta kalmış bir hortum gibi dereye düşmüştü. Ando, dere kenarındaki otların arasında bir, iki adım ilerlemiş, yılanın son anlarını görmek için çömelmiş, derenin akıntısıyla sürüklenen yılanı bakmıştı. İşte o an, Ando şu an arabada hissettiklerine benzer bakışları üzerinde hissetmişti. Bakışlar ölen yılanı ait değildi. Daha büyük, başka bir yılan otların arasında gizlenmiş Ando'ya bakıyordu. Yassı yüzünde herhangi bir ifade yoktu ama hiddet dolu bakışlarını Ando'ya yöneltmiş, asla ayırmayacakmış gibi duruyordu. O gözlerdeki kötülük yüklü bakışlarla karşılaştığında, Ando ürpermişti. Taşın altında ezilen yılan eğer o sonraki yılanın yavrusuysa, başına bir felaket gelebileceği endişesine kapılmıştı. Kocaman bir yılan, yavrusunu öldüren Ando'yu lanetliyordu sanki. Yılanın bakışlarındaki şiddet, öyle düşünmesine yetip de artmıştı. Babaannesinin ağzından düşürmediği bir lafı vardı. "Yılan öldürenin başına kötü işler gelir." Ando piş-

man olarak, içinden birçok kez taşın denk gelmesini istemediğini haykırmıştı.

Üzerinden yirmi yıldan fazla geçmişti ama Ando, sahneyi çok berrak anımsıyordu. Halk arasında yılanların lanet gücü inancının hurafeden başka bir şey olmadığını, sürüngenlerin kendi çocuklarını bile ayırt etme yetilerinin olmadığını biliyordu. Mantığı öyle söylese bile kafasının içinde çınlayan tehlike çanları durmak bilmiyordu. Düşüncelerine son vermek için kendi kendine haykıracak haldeydi. Buna rağmen, beyaz karnı yukarıya gelerek derede sürüklenen ve peşinden giden ana yılanın, iki organ gibi birbirine dolanışı hayalinde canlanıverdi.

... *Lanetlendim!*

Artık kontrolünü kaybetmişti. İrade gücünün aksi yönünde, neden-sonuç ilişkisi zihninde netlik kazanmaya başlamıştı. Ölen yavru yılanın dere kenarındaki kuru ağaçlara takılarak durması ve peşinden giden anne yılanın yetişerek yavrusuna dolanıp, suyun yüzeyinde yüzüşü sahnesi aklından çıkmak bilmiyordu. O halleri, hücre çekirdeğindeki DNA sarmalına benziyordu. DNA birbirine sarılarak havaya yükselen iki yılanı andırır. Kuşaklarca kesilmeden devam eden, yaşamın temel verisi. Belki de insan, sürekli iki yılanın sarmalı arasında sıkışmış halde yaşıyordur.

... *Takanori!*

Oğluna haykırırkenki sesi acı yüklüydü. Bu haliyle, kontrolünü iyice elninden kaçırabilirdi. Ando yüzünü kaldırıp camın dışarı tarafına baktı. Dikkatini dağıtmalı, zincirleme şeklinde zihnine saldıran hayallerden kendini kurtarmalıydı. Ön camın ötesinde, kıpkırmızı

renkleriyle Keihin Ekspresi yavaşça geçip gitti. Şinagava istasyonundan ayrılmış, yılanın sürünmesine yakın bir hızda ilerliyordu. *Yine mi yılan...* Hayallerinden kaçabileceği bir açıklık yoktu sanki. Ando gözlerini kapatarak başka şeyler düşünmeye çalıştı. Dalgalara kapılıp, suyun derinliklerine doğru çekilen küçük bir el Ando'nun ayak bileğine yapışmıştı. O his zihninde yeniden canlanıyordu. Evet, bu bir lanet olmalıydı. Ando hıçkırarak gibi oldu. Sahneler birbirine çok benziyordu. Başı ezilip akıntıya kapılan yavru yılan. Yirmi yıl aradan sonra ana yılanın laneti kâbus gibi üzerine çökmüştü. Lanetin peşini bırakmadığını bildiği halde, Ando kurtulamamıştı. Sahilin açılışı öncesinde, kimseciklerin olmadığı bir deniz. Oğluyla birlikte dörtgen sörf tahtası üzerinde ayaklarını çırparak, iyice açığa doğru ilerlemişlerdi. Arkalarından karısının sesi geliyordu.

“Takacığım, haydi dön gel artık!”

Fakat, dalgaların üzerinde bir yükselip bir alçalan oğlu annesinin sesini duyabilecek halde değildi.

“Haydi artık ama! Çıkart çocuğu artık!”

Karısının sesi bir parça histerik bir hal almıştı.

Dalgaların da yükselmeye başladığını fark edince, artık geri dönme zamanı geldiğini fark etmişti. Tahtanın yönünü değiştirmek için hamle yaptığında, yüksek bir dalganın beyaz sırtı tahtayı ters yüz etmiş, baba oğul denize savrulmuşlardı. Başı da suya gömüldüğü anda, ilk kez geldikleri yerin bir yetişkinin bile boyunu geçecek kadar derin olduğunu fark etmiş paniğe kapılır gibi olmuştu. Denizin yüzeyine başını çıkartabildiğinde oğlunu etrafında görememişti. Köpekleme

yüzerek bir tur dönüp baktığında, karısının üzerinde elbiseleriyle koşarak kendinden tarafa geldiğini gördüğü anda ayak bileğine yapışan bir eli hissetmişti. Oğlunun eliydi. Mümkün olduğunca kendine çekebilmek için yönünü değiştirmesi en büyük hatası olmuştu. Oğlunun eli ayak bileğinden sıyrılmış, aşağıya uzattığı sağ eliyle ancak saçlarına dokunabilmişti.

Çıldırılmış gibi suyu yaran karısının çığlıkları, hazine denizinin üzerinde yankılanıyordu. Oğlu hemen yakınında bir yerdeydi. Ancak eli ulaşmıyordu. Denize dalarak, suyun içerisinde çırpınıp dursa da, kendinde ayrılıp giden o minicik eli bir daha yakalayamamıştı. Neticede, şu an nerelerde sürüklendiğini dahi bilmiyordu. Oğlu bir daha asla suyun yüzüne çıkmamıştı. Ondan geriye sadece parmağıyla yüzüğünün arasına sıkışan bir tutam saç teli kalmıştı.

Önlerindeki bariyer nihayet kaldırıldı. Ando elini ısırp sesini bastırmaya çalışarak ağlıyordu. Taksi şoförü çoktan farkına varmış olsa gerek, meraklı bakışlarla dikiz aynasından arka koltuğu kontrol ediyordu.

... İyice yıkılmadan önce kendine gel!

Tek başına yatak neyse de, böyle güpe gündüz kendini salıp koyuvermesi hiç de hoş olmazdı. Gerçekliğe dönmesini sağlayacak gücü barındıran herhangi bir hayal yeterdi. Aniden, Ando'nun gözlerinin önünde Mai Takano'nun yüzü canlanıverdi. Sanki kaseyi kaldırıp yalayacakmış gibi bir coşkuyla meyveli pufunu kaşık kaşık ağzına götürüyordu. Tek parça elbisesinin üstüne beyaz bluzunu giymiş, sol elini dizine koymuştu. Pufunu bitirince, ağzını peçetesiyle silen Mai ayağa kalktı. Gözlerinde saf ışıltılarla. Sadece Mai'ye karşı duyduğu cin-

sel arzunun, kendini acının derinliklerinden çekip çıkartmaya yetecek güçte olduğunu fark etmiş oldu. Şöyle bir düşününce, oğlunu kaybedip, karısıyla ayrı yaşamaya başladığından beri içinde hiçbir kadına karşı arzu uyanmamıştı. Cinselliğe karşı tutkusunu kaybetmesinden başka bir nedeni olamazdı.

Taksi bir kaç kez sıçrayarak demiryolunu geçti. Aynı anda, Ando'nun zihninde Mai Takano'nun çıplak bedeni aşağı yukarı salınıyordu.

9

Ödakyu hattından Sagami Ono istasyonunda inerek ana caddeye çıkan Mai Takano hangi yöne döneceğini şaşırdı. İki hafta önce geceleyin, aynı yolda ters istikamette ilerlediğini sanıyordu ama yön duygusunu iyice kaybetmişti. Cenaze öncesi uğurlama gecesi için Ryuci Takayama'nın ailesinin evine gittiğinde, adli tıp enstitüsünün arabasına binmişti. Trenden inip de tek başına yürümesi gerektiğinde, on metre bile ilerleyemeden neredede olduğunu anlayamaz hale gelirdi. Yeni bir şey değildi. Bir kez gittiği bir yere, tekrar gitmek istediğinde kaybolmak ilk kez başına gelen bir şey değildi.

Ryuci'nin ailesinin evinin telefon numarasını yanına almıştı, yolu bulamayacak hale gelirse telefon etmesi yeterli olacaktı. Fakat, çabucak pes edip telefon açarsa, Ryuci'nin annesine boşuna zahmet verebilirdi. Biraz daha kendi yön duygularına güvenmeye karar verdi. Yürüyerek on dakikalık mesafede olduğuna göre önemli bir sorun değildi.

Bir an gözlerinin önüne Ando'nun yüzü gelir gibi oldu. Cuma günü birlikte yemeğe çıkmak için sözleşmişlerdi ama şimdi düşününce, boş bulunduğu için pişmanlık yaşıyordu. Mai için Ando, birlikte ortak dostlarının yasını tutabileceği biriydi. Öğrencilikleri döneminde Sovyetler'in ne anlama geldiğini konuşacak olursa, Ryuci'nin anlaşılması zor felsefesini çözebilecek ipuçlarını yakalayabileceğini de düşünmüştü. Fakat, Ando normal bir erkeğin bir kadına karşı hissedeceği şeyler söz konusu olursa, ileride sorun yaratabilirdi. Mai üniversiteye girdikten sonra erkek ve kadının karşısındakinden beklentilerinin tamamen farklı olduğunu kavramıştı. Karşılıklı olarak ilişkiyi devam ettirip, entellektüel uyarımlarda bulunmayı arzulasa bile, erken arkadaşının ilgisi gitgide bel altına kaymıştı. Ustaca reddetmesi yeterli olabilirdi ama daha sonraki yırtıcı tavırlar bunalmasına neden olmuştu. Bir de sonrasında gelen sayfalar dolusu özür mektupları kalbinde açılan yaranın genişlemesine neden olduğu gibi, her telefon edişinde özür dileyerek söze başlayam bir adama katlanmak zorunda kalmıştı. Özür dilemesini istemiyordu aslında. Bir deneyim olarak kabullenip, biraz daha büyümek için kullanması yeterli olurdu. Mai'nin görmek istediği erkeğin yaşadığı utancı enerjiye çevirerek kendini geliştirmesiydi. Biraz daha geliştiğini görebildikten sonra, içindeki dostluk duygusu yeniden canlanabilirdi. Bir türlü büyümek bilmeyen bir çocuk gibi, gelişmemiş bir psikolojiyle sürekli karşılaştıkça dostluğunu sürdürmesi imkânsızlaşmıştı.

Mai'nin o güne kadar çıktığı tek erkek Ryuci Taka-

yama'ydı. Çevresindeki hemen tüm erkeklerin aşırı çocuksu geldiği bir ortamda, Ryuci Takayama'nın onun için başka bir anlamı vardı. Karşılıklı olarak birbirlerine verebildikleri şeyin muhasebesini yapmak imkânsızdı. Eğer, Ando'yla ilişkisi de, Ryuci'yle aynı şekilde olacaksa, ne zaman isterse yemek davetini kabul edebilirdi. Fakat, bu olasılığın son derece düşük olduğunu, Mai deneyimleri sayesinde biliyordu. Kendini bağımsızlaştırmış, tam anlamında bir erkekle karşılaşma olasılığının, Japonya'da maalesef sıfıra yakın olduğunu biliyordu. Yine de, Ando bir şekilde Mai'nin aklına takılmıştı.

Daha önce, Ryuci'den Ando'nun adını duymuştu. Genetik mühendisliği üzerinde sohbet ederlerken, konu başka taraflara kaymış ve Ryuci tesadüfen Ando'dan sözetmişti.

O zamanlar Mai, DNA ve genler arasında ne fark olduğunu bile açık olarak bilmiyor, tamamen aynı şeyler olduğunu sanıyordu. Mai'nin bu yanlış anlamasının farkına varan Ryuci DNA'nın gen verilerinin kayıtlı olduğu kimyevi kütlenin adı olduğunu, genlerle karşılaştırıldığında genlerle ilgili sayısız veri kaynağından sadece birisi olduğunu rahatça anlaşılır biçimde açıklamıştı. Daha da ayrıntısına girip, DNA'nın sınırlayıcı enzimler kullanılarak parçalarına ayrılması ve tekrar bir araya getirilmesini anlatmaya başlayınca Mai'nin tepkisi sadece "Yapboz bulmaca gibi" olmuştu. Ryuci, bu sözlerinin doğru olduğu söylemiş "Evet, yapboz bulmaca gibidir, aynı zamanda da deşifre işlemidir" diyerek, öğrencilik anılarını anlatmaya başlamıştı.

Ryuci, DNA için geliştirilen tekniklerde deşifre tarzı unsurlar da bulunduğunu öğrenince, tıp fakültesindeki dersler arasında sınıf arkadaşlarıyla şifre oyunu oynayarak zaman geçirmeyi alışkanlık haline getirmişti. Ryuci o zamanlardaki anılarını aktarırken keyiflenmiş gibiydi. O dönemde mikrobiyolojiyle ilgilenen tıp fakültesi öğrencisinin bir hayli çok olduğundan, Ryuci'nin teklifine uyarak oyuna katılan öğrenci sayısı onu geçmişti. Oldukça basit bir kurala dayanan oyunda, bir kişi soruyu soruyor ve diğerleri arasından çözümü en çabuk bulan galip geliyordu. Matematik ve mantık bilgi düzeyinin de sergilenmesi, anlık düşünce yeteneğinin ortaya konulması gerektiğinden, tıp fakültesi öğrencileri oyunu bir hayli tutmuştu.

Soruyu soran kişinin yeteneğine göre zorluk derecesi farklılaşıyordu ama Ryuci, çıkartılan soruların hemen hepsini çözebiliyordu. Öte yandan, Ryuci'nin sorduğu soruları bir öğrenci dışında çözebilen hiç kimse olmamıştı. İşte o tek öğrenci Mitsuo Ando'ydu. Ryuci, sorduğu şifreyi Ando'nun çözebilmesi karşısında büyük bir şok yaşadığını Mai'ye anlatmıştı.

“... Sanki beynimi okumuş gibiydi, ürpermiştim.”

Mitsuo Ando adı, Mai'nin zihninde güçlü bir yer edinmişti.

O yüzden, adli tıp enstitüsünde olayı araştıran dedektif Ando'yu tanıştırdığında Mai şaşırmıştı. Ando'nun kendisi de Ryuci'nin arkadaşı olduğunu söylediğine göre aynı Ando olduğuna şüphesi kalmamıştı. Ryuci'nin hazırladığı şifreyi çözebilen kişi olması Mai'nin beklentilerini güçlendirmişti. Eğer otopsiyi öyle bir adam yapacaksa, neşterini ustaca kullanarak

Ryuci'nin cesedinin otopsi sonrasında eski haline getirebileceğine, ölüm nedeni hakkında da bir ipucu bulabileceğine inanmıştı.

Mai, hâlâ iki hafta önce ölen insanın söylediği sözlerin etkisi altındaydı. Ölmeden önce, Ryuci'nin ağzından Ando'nun adını duymamış olsa, ölüm nedeni hakkında bilgi almak için Ando'nun çalıştığı adli tıp enstitüsüne telefon etmeye kalkmaz, üniversitede buluşma teklifini de kabul etmezdi. Elbette, yemeğe çıkmak için sözleşmek gibi bir durum söz konusu bile olmazdı. Ryuci'nin ağzından öylesine dökülen sözler, Mai'yi bir cendere gibi içine bağlamıştı.

Ana caddeden dönüp, iç içe geçmiş konutların bulunduğu sokağa girince, yirmi dört saat açık kalan bir marketin tabelası gözüne ilişti. Daha önce de görmüştü. Buraya kadar geldikten sonra, yolunu kaybetmesi olasılığı kalmamıştı. Ryuci'nin ailesinin evi marketin köşesinden dönünce az ilerideydi. İki hafta önceki belleği tazelenince, Mai adımlarını sıklaştırdı.

300 metrekare kadar bir alan üzerine kurulmuş, göze çarpacak özellikleri olmayan bir evdi. Cenaze öncesindeki uğurlama gecesinden aklında kaldığı kadarıyla, birinci katta otuz metrekare genişliğinde bir salon ile on beş metrekare genişliğinde Japon tarzı döşenmiş bir oda olacaktı.

Kapının zilini çalınca, Ryuci'nin annesi beklemekten sabırsızlanmaya başlamış gibi bir yüz ifadesiyle kapıyı açıp, Mai'yi ikinci kata buyur etti. Girdikleri oda, Ryuci'nin ilkokuldan üniversite ikinci sınıfa kadar kullandığı çalışma odasıydı. Üniversite üçüncü sınıfa gelince, okula evlerinden rahatça devam edebileceği halde,

Ryuci ailesinin yanından ayrılmış ve bir pansiyonda yaşamaya başlamıştı. Bu oda, sadece Ryuci'nin ailesinin yanına geldiği zamanlarda açılan bir odaydı. Ryuci'nin annesi bir dilim kek ve bir fincan kahve bırakarak odadan çıktı. Başını öne eğip koridorda ilerlerkenki hali hüznün yüklüydü. Mai, oğlunu henüz yitiren annenin acısının, iliklerine kadar işlediğini hissetti.

Tek başına kalınca, Mai tekrar odaya göz gezdirdi. On beş metrekare genişliğindeki Japon tarzı odanın köşesine dört metrekarelik bir halı serilmiş, üzerine de çalışma masası yerleştirilmişti. Duvarlardan biri tamamen kitaplıkla örtülmüştü ama önüne konulan koliler ve gelişigüzel yerleştirilmiş elektrikli ev aletleri kutuları yüzünden, ancak üst kısımları görülebiliyordu. Üst üste yığılan kolileri saydı, tam yirmi yedi koli vardı. Bunların hepsi, Ryuci'nin ölümü sonrasında Higaşi-Nakano'daki dairesinden getirilmişti. Yatağı, masası doğrudan orada bir yerlere verilmişti, kolilerin çoğu kitap doluydu.

Mai iç geçirerek hasır döşemeye oturup, kahvesinden bir yudum aldı. Bulamayacak olursa ne yapacağını düşünmesi gerekiyordu... Aslında yarı yarıya vazgeçmiş haldeydi. Bunların arasında olsa bile, yüzlerce sayfadan oluşan bir yazıyı bulabilmesinin zor olacağını farkındaydı. Kolilerden çıkmazsa tüm çabaları boşa çıkacaktı.

Kutuların her biri koli bandıyla güzelce kapatılmıştı. Yeleğini çıkartıp, en yakındakini açtı. İçinde cep kitapları vardı. Farkında olmadan birkaç tanesini eline almıştı bile. İçlerinden biri Mai'nin hediye ettiği bir kitaptı. İç i özlemle doldu. Ryuci'nin Higaşi-Nakano'daki

dairesinin kokusu o kitaplara sinmişti.

... Böyle bir yerde kendimi koyverecek zaman değil...

Her an boşaliverecek hale gelen gözyaşlarını bastırmaya çalışarak, kendi işine dönüp kutunun içerisindeki çıkartmaya başladı. Dibine ulaştığı halde, müsvedde benzeri bir şey yoktu. Eğer bir şeylerin arasında karışmışsa, nerede olabileceği hakkında tahmin yürütmeye çalıştı. Belki kaynak kitapların arasına sıkıştırdığı dosyaların arasındadır diye, kutuları peş peşe açmaya başladı.

Sırtı hafiften terlemeye başlamıştı. Kolilerin içersinden kitapları çıkartıp tekrar yerine koyarak yarım kalmış bir müsveddeyi aramak bir hayli zor bir işti. Üç kutu kadar açtığında, Mai ara vererek eksik kalan sayfaları kendi sözleriyle yazıp yazamayacağını düşündü. Ryuci, sembolik mantık hakkındaki ağır yazılarını, akademik dergilerde yayınlamıştı. Bu seferki makalesi, öyle akademik bir yazı değildi, genel okur kitlesini hedef alarak yazdığı mantık alanını bilim ve toplumla ilişkilendirerek yazdığı uzun bir yazıydı. İçeriği de pek zor değildi. Büyük bir yayıncının çıkarttığı haftalık dergide dizi halinde yayınlanmaya başladığı andan itibaren, Mai müsveddeleri temize çekme işini üstlenmiş, Ryuci'nin sorumlu editörle yaptığı görüşmelere de katılmıştı. O sayede, Ryuci'nin savının akışı ve yazma tarzı aklına iyice yerleşmişti. Sadece bir, iki sayfalık bir eksiklikse, yazının akışına uygun olarak tamamlayabileceğini düşünüyordu.

... Eğer sadece bir, iki sayfa eksik olduğundan emin olabilsem...

Eksik kısmın yalnızca bir sayfa olduğundan emin

olabilse, Mai içindeki ihtirasa yenik düşerdi herhalde. Dizinin bir seferlik limiti 400 imlik 40 sayfaydı. Bazen 37 sayfa, bazen de tam 40 sayfa olarak yayımlanmıştı. Toplam on iki seferde yayınlanması planlanan dizinin son kısmının toplam kaç sayfa olduğunu ve bunlardan kaç sayfanın eksik olduğunu, Mai kestiremiyordu. Cenaze öncesindeki uğurlama gecesi buradan ayrılarak, Ryuci'nin dairesinde müsveddeleri düzenlediğinde, Mai'nin eline henüz tamamlanmış 38 sayfalık bir müsvedde geçmişti. Sayfa numaraları 38'e kadar devam ediyordu ve sayfa sayısı toplamı da aynıydı. O yüzden, arada eksiklikler olabileceğinden hiç kuşkulanamamıştı. Ancak, cenaze işleri yüzünden temize çekme işini sallamış, yayın tarihine çok az bir zaman kala okumaya başlayınca son sayfa ile ondan önceki sayfa arasında bir boşluk olduğunu fark etmişti. 37 ve 38 şeklinde sayfa numaraları devam ediyordu ama sonuç olarak nitelendirilebilecek önemli bir kısım eksikti ve sav yerine oturmuyordu. 37. sayfanın son iki satırının üzeri dolmakalemlle çizilmişti ve ok işareti bir sonraki sayfada silmeye devam edeceğini gösteriyordu. Fakat, sonraki sayfa da çizgi devam etmiyordu. Yazılıp tamamlanan bir kısım olduğu halde, o sayfanın kaybolduğundan başka bir şey aklına gelmiyordu.

Mai'nin beti benzi atmış ve tekrar tekrar en baştan okumuştı. Okudukça, kayıp sayfalar olduğunu net olarak anlamıştı. Dizinin her sayısında, vurguladığı düşünceleri, o son müsveddede "İşte o yüzden de" dediği, yani antitezini yazmaya başlayacağı kısımda bıçakla kesiliyor ve sonrasında yazı aniden bitiveriyordu. Yazının akışına bakıldığında da, birkaç sayfadan

oluşan bir kısmın kayıp olduğu belliydi. Ryuci, 12 bölümlük dizi olarak yayımlanan 500 sayfalık yazıyı kitap olarak yayınlayacak bir yayıncıyla da anlaşmıştı. İşte o yüzden de, son kısım konusunda Mai bir hayli tedirgin olmuştu.

Hemen Ryuci'nin ailesine telefon ederek, durumu açıklamıştı. Cenaze bittikten iki, üç gün sonra Ryuci'ni oturduğu daire boşaltılmış, kitap ve diğer şahsi eşyaları, ailesinin evindeki odasına taşınmıştı. Eğer, eksik kısım bir şeylerin arasına karışmışsa mutlaka o kolilerin içerisinde olacağını, bakması için izin vermelerini istemişti.

Önünde üst üste yığılmış kolilere baktıkça Mai'nin ağlayası geldi.

... Neden bırakıp gittin?

Dizinin son bölümünü tamamladıktan hemen sonra son nefesini veren Ryuci'ye, bu olağanüstü zamanlaması yüzünden bir kez daha hayran oldu.

... Keşke şu an çıkıp geliversen de, kayıp sayfaların nerede olduğunu söyleyen.

Mai, elini soğuyan kahvesine uzattı. Eğer, Ryuci'nin yazısını daha erken okumuş olsa, tüm bunlar başına gelmeyecekti. İçindeki pişmanlığı bir türlü silemiyordu. Eğer, kayıp sayfaları bulamayacak olursa, o son kısmı kendisinin yazması gerekecekti. Fakat, Ryuci'nin düşüncelerine aykırı bir şeyler yazma olasılığını düşündükçe, kendini iyice aciz hissediyordu. Elinde tuttuğu değneğin iki ucu da çamurluydu. Yüksek lisansa girmesi kesinleşmiş bile olsa, yirmisini henüz geçmiş bir kızın, gelecek vaat eden bir mantık bilimcisinin arkasında bıraktığı sonuç kısmını tamam-

laması çok abes kaçacaktı.

... Asla beceremem.

Saat dördü biraz geçtiğinde doğuya bakan oda biraz aydınlandı ve Mai lambayı söndürdü. Kasıma girildiğinde günler iyice kısalmıştı. Fakat soğuk değildi. Mai oturduğu yerden kalkarak perdeyi açtı. Az önce-sinden beri aklına takılmıştı. İçinde, sanki dışarıdan gözetleniyormuş gibi bir his vardı.

Kolilerin yarıdan fazlasını kontrol etmeyi başarmıştı. Ancak, müsvedde henüz çıkmamıştı.

Aniden kalbi hızla çarpmaya başladı. Göğsünün içinde deprem oluyor gibiydi. Mai olduğu yerde çömelip, kamburunu çıkartarak hareketsizce çarpıntının geçmesini beklemeye başladı. O ana kadar hiç böyle çarpıntısının geldiği olmamıştı. Mai elini göğsünün soluna bastırarak, çarpıntının neden kaynaklandığını anlamaya çalıştı. Yoksa, hayatta en çok değer verdiği insanın yazısından bazı sayfaların kaybolmasını neden olduğu için miydi?.. *Hayır değil. Bu odanın içerisinde bir şey gizlenmiş olmalı. Az önce pencerenin dışından birinin gözetlediğini sanmıştım ama galiba öyle değil.* İçinde, kolilerin arasından bir kedi fırlayıverecekmiş gibi bir his vardı.

Ensesinden sırtına doğru bir soğukluk yayılıyordu. Delici bakışlar... Mai arkasına döndü. Pembe yeleği kutuların üzerindeydi. Çalışmaya başlarken çıkartıp oraya koymuştu. İlmeklerinin arasındaki boşluklarda odanın ışıklarını yansıtan gözler gizlenmiş gibi bir his veriyordu. Mai yeleğini aldı. Altından çıkan video cihazıydı.

Kapkara video cihazının kablosu kasasının üzerine

iyice sarılmış, kolilerin üzerine konmuştu. Ryuci'nin kullandığı cihaz olduğundan emindi. Kitaplarla birlikte, buraya getirilmişti herhalde. Yanında televizyon yoktu, elbette kablosu da takılı değildi. Mai elini korkuyla uzatıp, yan tarafına dokundu. Kablosu tam ortasından sarıldığı için kenarları havada kalmıştı, cihaz hafifçe sallandı.

... Yeleğimi koyduğumda bu cihaz burada mıydı?

Kendi kendini sorguluyordu. Belleği bulanıktı. Elbette bundan başka bir yorum getirilemezdi. İşe koyulmadan önce yeleğini çıkartıp, farkına varmadan cihazın üzerine koymuş olmalıydı.

Yaklaşık bir dakika, olduğu yerde cihaz bakarken, müsveddenin kayıp sayfaları aklından uçup gitmişti. Onun yerinde, video cihazı ile ilgili sorulardan bir girdap oluşmuştu.

“Gerçekten de, Ryuci ölmeden önce hiçbir şey söylemedi mi? Mesela, bir videoteypten söz etti mi?”

Ryuci'nin öldüğünün ertesi günü, Kazuyuki Asakava'nın söylediği o cümleyi unutmamasına imkân yoktu.

Mai, video cihazının kasasına sarılan kablosunu açmaya başladı. Fişini tutarak priz aradı. Masanın altında, uzatma kablosu gelişigüzel atılmıştı. Fişi prize takıp, cihazı çalıştırdı. Bunun üzerine saat göstergesinde sıralan dört sıfır yanıp sönmeye başladı. Cihaz, bir ölü gibi dirilmiş çalışmaya başlamıştı. Mai sağ elinin işaretparmağını uzatıp bir süre cihazın önünde gezdirdi. İçinden bir ses dokunmamasını söylüyordu. Buna rağmen, Mai teyp çıkartma tuşuna bastı. Teyp yuvası açılıp, mekanik bir sesle birlikte içinden bir teyp dışarı çıktı. Teybin sırtına yapıştırılan etikette, içinde

ne olduğu yazılıydı. “Lisa Minelli, Frank Sinatra, Sammy Davis Jr., 1989.”

Dışarı çıkan teyp kocaman bir dile benziyordu. Cihaz göz kırparak, dilini çıkartan yaramaz bir çocuğu andırıyordu.

Mai o siyah dili yakalayıp, cihazdan çıkarttı.

10

Şinagava Zaisei Hastanesi tam karşılarına çıktığı anda, siren çalarak gelen bir ambulans Ando’nun bindiğı taksiyi solladı. Tek yönlü dar çarşı sokağında, ambulansın geçmesi için, sağ tarafta bir dizi halinde park etmiş kamyonetlerin arasına girmek zorunda kaldılar. Girdikleri yerden çıkmak için birkaç manevra yapmaları gerekeceğini fark eden Ando, taksiden inmeye karar verdi. On bir katlı Şinagava Zaisei hastanesi hemen karşısında yükseliyordu. Taksiden orada inerse, daha çabuk gidebileceğı açıktı.

Çarşıdan hastanenin ana girişine yöneldiğinde, yeni bina ile eski bina arasında az önce bindiğı taksiyi geçen ambulansın park halinde olduğunu gördü. Taksile çarşıdan geçmenin zaman alacağına hükmederek taksiden inerek yürüyen Ando’yla hemen hemen aynı anda hastaneye ulaşmıştı.

Yanıp sönen siren lambasının ışığı hastanenin duvarında kırmızı puanlar oluştururken, siren kapandı. Hemen sonrasında, sanki gökyüzünün sakinliğı yeryüzüne inmiş gibi, ambulansın etrafında derin bir sessizlik oluştu. Hastaneye girebilmek için ambulansın ya-

nından geçmesi gerekiyordu. Kırmızı lambanın dönüşleri de gitgide yavaşlayarak, sirenin havada kalan yankısı da iyice silindi. Ambulansın arka kapısının her an açılıp, hastabakıcıların inerek sedyeyi dışarı çıkarmalarını sanmıştı ama herhangi bir hareket yoktu. Ando durup bekledi. On saniye... Yirmi saniye... Ambulansın arka kapısı hâlâ kapalıydı ve sessizlik sürüyordu. Otuz saniye... Hava donup kalmış gibiydi. Hastaneden çıkan kimse de yoktu.

Kendisini toparlayan Ando yürümeye başladı. Aniden ambulansın arka kapısı hızla açıldı, içerideki hastabakıcı yuvarlanırcasına aşağı indi. İçeride kalan hastabakıcıyla uyumlu hareketlerle sedyeyi dışarıya çıkartmaya başladılar. Hemen indirmemelerinin bir nedeni olsa bile, hareketleri çok ağırdı. Sedyeye aşağıya doğru hafice eğildiğinde, yüzüne oksijen maskesi geçirilmiş hasta ile seyreden Ando'nun yüzü aynı hizaya geldi, bakışları karşılaştı. Vücudunun kıvrıran hasta, sanki Ando'ya böğrünü göstermek istermiş gibi bir hareket yaptıktan sonra, hareketsiz kaldı. Gözlerinde artık yaşam belirtisi yoktu. Komaya girmiş halde ambulansla getirilmiş ve şu an son nefesini vermişti. İşi dolayısıyla, hastaların ölüm anıyla birçok kez karşılaşmıştı. Fakat, ilk kez bu şekilde tesadüfen karşılaşıyordu. Uğursuzluk habercisi olabileceği endişesiyle, Ando bakışlarını hastadan ayırdı. Yıldız falını saplantı haline getiren Miyaşita'yla hiçbir farkı yoktu. Tren yolunda gördüğü yılan olsun, ölüm anıyla karşılaşması olsun, Ando son günlerde çok küçük olayların ardında bile özel bir anlam aramaya başlamıştı. Uğura ve fala inanan insanları, eskiden aptallıklarından dola-

yı aşağılardı ama artık kendisinin de aynı sınıfa girdiğini düşünmeye başlamıştı.

Şinagava Zaisei Hastanesi S Üniversitesi'ne bağlıydı. Sorumlu doktor Vada da S Üniversitesi'nden gönderilmişti. Kendinden daha kıdemli olan Kurahaşi haber vermiş olacak, ziyaret nedenini söyleyince hemen Ando'yu batı binasındaki yedinci kat kliniğine götürdü.

Yatakta sırtüstü yatıp bakışlarını tavana dikmiş haldeki Asakava'nın gözlerini görünce, Ando az önce ambulandan indirilen adamın gözlerini anımsadı. Hemen hemen aynıydı. Ölmüş bir insanın gözleri.

Koluna iki ayrı serum takılmış, yüzünü tavana çevirmiş haldeki Asakava hiç kımıldamıyordu. Ando daha önceki halini bilmiyordu ama herhalde yarı yarıya zayıflamış olmalıydı. Elmacık kemikleri çıkmış, kirli sakallarının yarından fazlası ağarmıştı.

Ando yanına yaklaşıp usulca seslendi.

“Bay Asakava.”

Yanıt yoktu. Elini omzuna koymak için hareketleniyse de tereddüt edip, tepkisini ölçmek için Doktor Vada'ya baktı. Vada'nın başını sallayarak olur dediğini görünce, Ando elini Asakava'nın omzuna koydu. Asakava'nın pörsümüş derisi pijamasının altındaydı. O derinin altındaki omuz kemiklerini bile doğrudan dokunmuş gibi hissedince, Ando gayri ihtiyari elini hafifçe çekti. Asakava hâlâ bir tepki vermemişti.

“Geldiğinden beri bu halde mi?” diye sordu Ando Vada'ya, Asakava'nın yatağının yanından uzaklaşınca.

“Evet, öyle” diye yanıtladı Vada, yüz ifadesi değişmeksizin. Geçen ayın yirmi birindeki trafik kazası

sonrasında getirildikten itibaren o güne kadar geçen on beş günlük süre boyunca, Asakava konuşmamış, ağlamamış, gülmemiş, kızmamış, yememiş ve günlerini tuvaletini bile kendi kendine yapamadan geçirmişti öyleyse.

“Hocam, siz nedenin ne olduğunu düşünüyorsunuz acaba?” diye sordu Ando, nazikçe.

“Başta, kazadan dolayı beynin darde aldığını düşünmüştüm ama, testlerin sonucunda herhangi bir şey çıkmadı. Sanırım daha içsel bir durum söz konusu.”

“Ruhsal bir şok?”

“Herhalde...”

Karısı ve kızını aynı anda yitirmenin şokuyla, Asakava'nın ruhsal yapısı çökmüş olmalıydı... Acaba, tek neden bu mu, sorusu Ando'nun aklını kurcalıyordu. Belki de kaza anı fotoğraflarını görmüş olduğundan, Ando tuhaf bir şekilde, Asakava'nın neden olduğu kazayı sanki kendisi de oaradaymış gibi zihninde canlandırabiliyordu.

Sahne zihninde her canlanışında da, gözleri muavin koltuğundaki video cihazına ilişiyordu. Sessizce koltukta duran video cihazı sahnenin içerisinde gitgide büyüyordu. Ne amaçla video cihazını yanına almış, nereye gitmişti acaba? Asakava'nın kendisine sorabilse, bu kadar aklına takılmayacaktı.

Asakava'nın başucundaki yuvarlak tabureyi çekeerek oturdu. Bir süre rüyalar dünyasında yaşayan Asakava'nın yan profiline baktı. Başiboş sürüklendiği dünyanın nasıl bir yer olduğunu hayal etmeye çalıştı. Gerçek dünya ile hayal dünyası. Hangisinde yaşamak, insanı daha mutlu eder acaba? Herhalde, hayal dün-

yasında karısı ve kızı hâlâ yaşıyordu. Kızını kucaklayıp, birlikte oynuyorlar mıydı acaba?

“Bay Asakava.”

Aynı acıyı yaşamış olan Ando, Asakava'nın adını çok içten gelen bir sesle söylemişti. Lisede Ryuci'yle aynı sınıfta olduğuna göre, kendisinden iki yaş daha genç olmalıydı. Fakat, görünüm itibariyle, altmışını geçmiş yaşlı bir adam gibi duruyordu. Bu ani değişimin nedeni neydi acaba? Acı yaşlanmayı hızlandırır. Gerçekten, Ando'nun kendisi de şu son yılda bir hayli yıpranmıştı. Normalde gerçek yaşından daha genç gösteren Ando, artık gerçekte olduğundan daha yaşlı göstermeye başlamıştı.

“Bay Asakava.”

İkinci kez adını seslendiğinde, yanında izleyen Vada, dayanamayarak araya girdi.

“Seslenmeniz boşuna, sizi duyamaz.”

Vada'nın söylediği gibi, ne kadar seslense bile hiçbir tepki vermemişti. Ando, ümidini keserek ayağa kalktı.

“Düzelme olasılığı var mı?”

Vada ellerini hafifçe iki yana açtı.

“Tanrı'dan başka kimse bilemez.”

Bu tür hastalar, hiç bir ön belirti olmaksızın, durumu ağırlaşabilir ya da aniden iyileşebilir. Çoğu durumda tıbbi bir öngörude bulunmak olanaksızdır.

“Durumunda bir değişiklik olursa lütfen bildirin.”

“Tamam.”

Daha fazla orada kalmasının bir anlamı yoktu. Ando, Vada'nın peşine düşerek çıkışa yöneldi. Kapıda bir an durup, tekrar yatağa baktı ama Asakava'nın

halinde hiçbir değişiklik yoktu. O ölgün gözleriyle tavana bakmaya devam ediyordu.

11

Her koltuğunun arkalığının iyice arkaya deviren Mai Takano yüzünü tavana çevirdi. Çıkmaza girdiğinde yaptığı bir alışkanlıktı. Başını iyice arkaya düşürdüğünde, arkasındaki raftaki kitap adları tersinden okunuyordu. Şampuanladıktan sonra kendi kendine kuruyan saçlarının haliya yayılmasına aldırmayıp, vücudunun o tuhaf duruşunu bozmadan gözlerini kapattı.

Banyosu ve mini mutfağı dahil olmak üzere on sekiz metrekarelik tek oda, dar bir apartman dairesiydi. Duvarlardan biri tamamen kitaplıkla kaplandığından yatak ya da çalışma masası koyacak bir boşluk olmadığından, yatacağı zaman çalışma masası yerine kullandığı portatif sehpayı kaldırıyor, yerine yatağını seriyordu. Yalnızca ailesinin yardımları ve yarı zamanlı olarak verdiği özel derslerden gelen parayla üniversiteye yakın bir yerde ev tutabilmek için dar olmasına katlanmak gerekiyordu. Okula gitmek için harcayacağı zamanın kısa olması, banyosuyla tuvaleti içinde olması ve özel hayatına karışacak kimsenin olmaması. İşte bu üç unsur, oda seçimindeki asgari şartlardı. Daire kirası yaşam giderlerinin yarısını kaplıyordu. Yine de, Mai halinden memnundu. Merkezden biraz uzakta bir yere gidecek olsa daha geniş bir dairede oturabileceğinin farkındaydı ama taşınmak istemiyordu. Oturduğu yerden elini

uzattığında istediği şeye ulaşabileceği bir darlık, aksine kendini rahat hissetmesini sağlıyordu.

Gözleri kapalı olduğu halde, Mai el yordamıyla CD çalarını ayarlayıp, sevdiği şarkıyı başlattı.

Şarkının ritmine uydurarak elleriyle baldırlarına vurmaya başladı. Ortaokul ve lisede kısa mesafe koşucusu olarak atletizm yaptığından olsa gerek, bacakları sertti. Çiçek desenli pijamalarının altındaki göğsünü, müziğe uydurarak şişirip, nefeslerini düzenleyerek, aklına iyi bir şeyler gelmesi için dua ederken, belirli bir ritmle burun deliklerini genişletip daraltmaya başladı. Bu gece içerisinde yazıyı tamamlaması gerektiğini düşündükçe, akli iyice karışmak üzereydi.

Yarın öğleden sonra, S yayınevinin sorumlu editörlüğünü yapan Kimura'yla görüşüp, temize çektiği müsveddeyi vermesi gerekiyordu. Buna rağmen, yazının sonunu nasıl bağlayacağına henüz karar verebilmiş değildi. O gün Ryuci'nin ailesinin evine gittiği halde, eksik sayfaları bulamamıştı. Eksik sayfaları aramak için kaybedebilecek zamanı yoktu. Her şeyden önce, araya sonradan eklenmiş sayfaların varlığı da şüpheliydi. Ryuci sonradan tamamlamak üzere yarım bırakmış, sonra tamamlayamadan ölmüş de olabilirdi. Bu da olası olduğuna göre, aramayı bırakıp, var gücüyle en son yazıya uygun bir düzenleme yapmaya uğraşması daha iyi olacaktı.

Sözcükler bir türlü aklına gelmiyordu, az öncesinden beri tek bir satır bile yazamamıştı. Duş alarak biraz kafasını toparlayacağını sandığı halde, hâlâ tek bir cümle yazamıyordu. Her yazdığını düzeltiyor, düzeltemeyince kâğıdı yırtıp atıyor en baştan tekrar başlıyordu.

... Kendimi bir şeyler eklemek zorunda hissettiğim için aklıma bir şey gelmiyor.

Yazının en sonunda kalan boşluğu kendi sözcükleri ile doldurmaya kalktığı için bunalmıştı. Ryuci Takayama'nın sıradışı düşünce yapısından çıkabilecek ifadeleri tahmin etmeye çalışması da, boşuna bir çaba olacaktı. Öyleyse, o kısmın önü ve arkasına ustaca bağlayabileceği bir şeyler yazmaktan başka çaresi yoktu.

Mai doğrulup, yer koltuğunun arkalığını da zeminle dik açı yapacak şekilde düzeltti. Ne yapması gerektiğini kavramıştı. Yeni ifadeler eklemektense, eskileri silerek düzeltmek daha kolay olacaktı. Herhalde, Ryuci olsa, bunu daha fazla tercih ederdi. Ekleyemediği şeyler kalsa bile, başka birinin kafasına göre yeni bir şeyler eklemesi, kendi düşüncelerinden sapmış ifadeler kullanmasından daha fazla tercih edebileceği bir durum olurdu.

Çözüme ulaştınca, kendini daha rahat hissetmeye başlamıştı. Tam o arada, bir video kasedi görüş alanına giriverdi. Ryuci'nin ailesinin evinden getirdiği kaset. Ryuci'nin oradaki çalışma odasında bulduğunda, Mai kasedin içerisinde ne olduğunu hemen görmek için karşı konulmaz bir istek duymuştu. Fakat, oradaki odada televizyon yoktu. İzlemek için yanında getirmesi gerekiyordu. Başlangıçta evdekilere sorarak ödünç almak niyetindeydi. Fakat, kayıp sayfaları aramayı bitirdikten sonra evden ayrılırken nasıl isteyeceğini önceden düşünmüştü ama konuyu nasıl açacağını bir an bilememiş, aklı karışmıştı.

... Kusura bakmayın, bu video kasedi aklıma çok kurcalıyor, ödünç alabilir miyim?

Ne amaca hizmet ettiği belirsiz bir ifade. Açıkla-

ması istense bile söyleyebilecek tek bir sözü yoktu. Sonuçta, çantasına gizlediği video kasedi, Ryuci'nin ailesinden gizlice yanına almıştı.

“Lisa Minelli, Frank Sinatra, Sammy Davis Jr, 1989.”

Bir müzik programının kaydedilmiş olduğu her halinden belli olan bir video kasedi, nedense aklına takılıp kalmıştı. Çantasından ne zaman çıkartıp, televizyonun üstüne koyduğunu hiç anımsamıyordu. Altındaki video ile kombo tipi 37 ekran televizyonun üstünden o karşı konulmaz davetini sürdürüyordu. Ryuci'nin odasında video cihazının içinde olduğu halde, yine de o çekim gücüyle Mai'ye ulaşmayı başarmıştı. Teybi kabuğundan çıkaracak olsa, gelip tüm vücudunu sarmalayacak gibi bir hisse kapılmasına neden oluyordu. Sırtındaki etikete bakılırsa, Ryuci'nin müzik zevkinden çok farklıydı. Mai'nin bildiği kadarıyla, Ryuci hiç müzik dinlemezdi. Binde bir dinleyecek olduğunda da, klasik müzik tercih ederdi. Her şeyden önce, etiketteki el yazısına bakıldığında da, teybin Ryuci'ye ait olmadığı anlaşılıyordu. Üçüncü bir kişi tarafından kayıt edilen teyp, bir şekilde Ryuci'nin Higaşi-Nakano'daki dairesine, oradan da dönüp dolaşıp Mai'nin dairesine gelmişti.

Mai oturduğu yerden elini uzatarak, teybi video cihazına yerleştirdi. Power tuşu otomatik olarak açıldı. Kanalı ayarlayıp play tuşuna bastı.

Tıkırtıyla çalışmaya başladığı anda, Mai telaşla durdurma tuşuna bastı. Sanki izlememesi gerektiği gibi bir his oluşmuştu içinde. Zihinde canlanan görüntüyü silerek, bembeyaz bir sayfa haline getirmek imkânsıza yakındır. Tereddüt etmişti ama neticede içindeki me-

rakı yenemeyerek, teybi tekrar yürüttü.

Parazit sesiyle birlikte ekran dalgalanarak, hemen sonrasında mürekkep püskürtülmüş gibi görüntüler ortaya çıktı. Artık geri dönüşü yoktu. Mai her şeyi göze almıştı. Daha sonrasında, etikette yazılanla hiç ilgisi olmayan görüntüler birbirini izledi.

İzlemeyi tamamladığında, midesi bulan Mai banyoya koştu. O durduğu yerde bırakmalıydı ama, görüntülerin o müthiş baskısına dayanamayarak sonuna kadar izlemişti. Hayır, “izlemişti” ifadesi doğru olmaz, “izlemek zorunda bırakılmıştı”. Stop tuşuna basmak Mai’nin elinden gelmemişti.

Tere batan vücudu ince ince titriyor, midesinden bir şeyler boğazına doğru yükseliyordu. İçindeki tiksinti, korkudan çok daha baskın hale gelmişti. İçindekileri mutlaka çıkartması gerekiyormuş gibi bir iç güdüyle parmağını boğazına daldırıp, yalnızca çok az bir şey kusmayı başardı. Mide özsuyu yüzünden genzi yandı, gözlelerinden yaşlar boşalmaya başladı. Bakışları bulanmaya başladı, dizlerinin üzerine külçe gibi yığıldı. Gitgide çöküşünü bir süre yaşadıktan sonra, bilincini kaybetti.

II. Kayıp

1

Sözleştikleri saati on beş dakika geçtiğinde, Ando sabırsızlanmaya başlamıştı. Ajandasını çıkartarak bir kez daha kontrol etti.

... 9 ekim cuma, JR Şibuya İstasyonu batı çıkışındaki Moai heykeli önünde, saat 18:00.

Yanlışlık yoktu. Mai'yle yemek için sözleştiği saati aynı şekilde defterine kayıt etmişti. Sanki ayağının altındaki otları yara yara ilerlermiş gibi adımlarla çevreyi şöyle bir dolaşan Ando, aynı yaşlarda gibi duran bir kadın gördüğünde yanına yaklaşıp yüzüne baktıysa da, hiçbirisi Mai değildi.

Artık otuz dakika geçmişti. Belki de sözleştiklerini unutmuştur diye, Ando telefon kulubesinden Mai'nin evini aradı. Altı, yedi kez çaldırdı. Oturduğu tek oda evin çok dar olduğunu söylemişti.

... Genişliği on metrekare bile değil.

Onuncu kez çalışıyordu. Artık netti. Mai odasında değildi. Ando ahizeyi kulağından ayırdı. Herhalde, bir nedenle gecikmiş, o sıralarda yolda olmalıydı. Aklında bu düşünceyle, Ando ahizeyi yerine koydu.

Saatine defalarca kez bakmıştı. Neredeyse bir saat olacaktı.

... Tam bir saat olduğuunda beklemekten vazgeçeyim.

Bir kadınla çıkmayalı, aradan öylesine uzun zaman geçmişti ki, kadının gecikmesi durumunda en fazla ne kadar beklemek gerektiğini bile kestiremiyordu. Şöyle bir düşününce, o zamana kadar hiç öyle bekletildiği de olmamıştı. Henüz flört ettiği günlerde, eski karısı zamanlamaya harfiyen uyardı. Ando'nun beklettiği zamanlar olsa bile, karısı onu bir kez bile bekletmemişti.

Bu tür sözlerle ilgili anıları aklından geçereken, aradan bir saat geçivermişti. Ancak, Ando oradan ayrılamıyordu. Kırıntı halinde kalmış bile olsa, içindeki ümidi bir kenara atamıyor, sürekli kendi kendine bir beş dakika daha diyordu. Bir hafta boyunca bu anı ip- le çekmişti. Kolayca kestirip atamıyordu.

Sonuçta, Ando Şibuya kalabalığının ortasında bir buçuk saat beklemiş oldu. Fakat, Mai gelmemişti.

Otele girince doğrudan lobiye giden Ando, uğurlama partisinin nerede yapıldığını sordu. Tıp fakültesinden ayrılıp, taşradaki özel polikliniğin başına geçmeye karar veren Funakoşi'nin uğurlama partisine katılamayacağını bildirmişti. Ancak, Mai kendisini atlattığına göre, katılmama sebebi de ortadan kalkmıştı. Havanın soğumaya başladığı bu mevsimde, Şibuya istasyonunun genç kalabalığı arasında, kim olursa olsun yalnız başına evine dönmek istemezdi. Arada sırada arkadaşlarıyla geyik muhabbeti yapmanın iyi geleceğini düşünerek, uğradığı hayal kırıklığını telafi ederek, daha önce reddettiği uğurlama partisine katılmaya karar vermişti.

Parti neredeyse bitmek üzereydi, arası iyi olan ar-

kadaşlarından on, on beş kişi kadarı ikinci hedefe y n-
nelmek için hazırlanmaya başlamışlardı. Böyle parti-
lerde birinci yerden sonra profesörler ayrılır, samimi
arkadaşlar daha rahat sohbet edebilecekleri ikinci
hedefe y nelirlerdi. Ando, iyi bir zamanlamayla arka-
daşlarını ikinci yere gitmek için çıkmadan önce yaka-
lamayı başarmıştı.

Miyaşita ondan daha önce Ando'nun farkına varıp,
yaklaşarak eliyle omzuna vurdu.

“Ne o, senin s z n yok muydu?” Mahsus alay
eder gibi konuşuyordu. “O iş yattı demek. Yazık ol-
muş. Neyse, şöyle bir gel hele.”

Miyaşita, Ando'nun kolundan çekiştirerek, bir k -
şeye götürdü. Bir kadın tarafından atlatıldığı için daha
fazla dalga ge ecekmiş gibi bir hali yoktu.

“Ne oldu?” diye sordu.

Tam Miyaşita bir şeyler söylemek için ağzını a a-
cak gibi olduğunda, İkinci Dahiliye Polikliniği profes -
r  yanlarına yaklaşmaya başladı. Miyaşita hızlıca fısıl-
ladı. “İkinci partiye geliyordun değil mi?”

“Evet, geliyorum.”

“Tamam  yleyse, orada söylemek istediğim bazı
şeyler var.”

Miyaşita kısa kesti. Daha sonra da Profesör Yasu-
kava'ya yaklaştı. Sonra da, partiyi düzenleyen kişi so-
rumluluğuyla, partiye katıldığı için teşekkür etti. ça-
kalar yapmaya  alıřtıķ  kırışan yağlı suratı ışıldıyor-
du. Onun bu haline baktık , profesörlerin tümünün
gözdesi olmasına bir kez daha hak verdi. Eğer başka
biri aynı şeyleri yapacak olsa, mutlaka çok daha so-
đuk karşılanırdı. Ancak, Miyaşita'nın her hareketi

hoşgörüyü karşılanıyordu.

Ando kapıya yakın bir yerde durup, Miyaşita ile Profesör Yasukava'nın konuşmalarının bitmesini bekledi. O arada, bir kaç tanıdık yüz Ando'nun yanından geçti. Fakat, sadece basitçe selamlaşmakla yetiniyorlardı, durup konuşmaya kalkışan olmuyordu.

Bir önceki yılın yazında oğlunu denizde yitirdikten sonra, dostlarının sayısı gözle görülür ölçüde azalmıştı. Kendinden uzaklaşan dostlarını suçlamak aklının ucundan bile geçmiyordu. Ando hatanın kendinde olduğunu biliyordu. Kazadan sonra, dostları canla başla onun için bir şeyler yapmak istemiş, teselli etmeye çalışmışlardı. Üzüntüsünü sürekli peşinde sürükleyip, dostlarına karşı hep o hüzünlü yüz ifadesini takınmıştı. "Toparla kendini" deseler bile, kendini toparlayabilecek halde değildi. Biri, ardından diğeri derken, tüm dostları kendinden uzaklaşmış, şöyle bir başını kaldırdığında geriye sadece Miyaşita'nın kaldığını anlamıştı. Miyaşita, Ando ne kadar zavallı gibi dolaşırsa dolaşsın, hiç oralı olmadan şakalarını yapmayı, en talihsiz olayları bile gülünecek olaylar gibi anlatmayı sürdürmüştü. İşte o yüzden, sadece onunla birlikteyken içinde taşıdığı derin üzüntüyü unutabilmişti. Miyaşita ile diğer dostları arasındaki farkın ne olduğunu, Ando artık bir ölçü analiz edebilecek durumdaydı. Diğer dostları, Ando'nun kendini toparlaması için ona yaklaşmışlardı. Fakat, Miyaşita farklıydı. Birlikte hoşça vakit geçirmekten başka bir şey yoktu aklında. "Kendini toparla" gibi hiçbir anlamı olmayan bir ifadeyi asla kullanmamıştı. Yanına yaklaşan bir kişi, eğer gerçekten kendini toparlamasını istiyorsa, olanları unutmasına yardımcı olacak bir şey-

ler yapması yeterli olurdu. Birileri gelip de “Toparla kendini” dediğinde, kendini dağıtmasına neden olan etken bilincinde aniden güçleniyordu. Bu da olanları unutması için ters bir etki yapmış oluyordu.

Son bir buçuk yıl boyunca, Ando’nun yüzü hiç gülmemişti. Bunun kendisi de çok iyi farkındaydı. Kendini Mai Takano’nun yerine koyarak, ne halde olduğunu tarafsız olarak tartmaya çalıştı. Her haliyle itici bir yüz. Karşılıklı oturup yemek yemek, insanın bezmesine neden olurdu herhalde.

... O yüzden de gelmedi işte.

Aklından bu düşünce geçince kendini aciz hissetti. Bir buçuk yıl öncesinde özgüveni sağlam, geleceğe umutla bakan bir adamdı. Eşiyle iyi bir ilişkisi vardı, oğlu her şeyden önemliydi. Minami-Aoyama’da lüks bir apartman dairesinde oturuyor, koltukları gerçek deri kaplama BMW kullanıyordu. Gelecekte iyi bir hastanenin başhekimisi olması da garantiydi... Ancak, şöyle bir düşününce, tüm bunlar ya karısının ya da kayınpezerinin üzerinde olan şeylerdi. Küçük bir sarsıntıda ellerinden kayıp gitmesi zaten yeterince olasıydı.

Miyaşita ile Profesör Yasukava’nın konuşması hâlâ devam ediyordu. Boş boş durmaktan sıkılınca, çevresine şöyle bir göz gezdirdiğinde lobide yanyana duran üç umumi telefon gözüne ilişti. Telefon kartını çıkararak yaklaşıp, emin olmak için bir kez daha Mai’nin evini aradı. Ahizeyi omzu ile başı arasında kıstırdı, bir yandan da Miyaşita’yı kolaçan ediyordu. Eğer onu kaybeder de, ikinci partiyi kaçırarak olursa, buraya gelmiş olmasının bir anlamı kalmayacaktı. İşleri organize eden Miyaşita’nın yakınlarında bir yerde olduk-

tan sonra yalnız başına kalması tehlikesi yoktu.

Sekiz kez çaldırdıktan sonra, Ando ahizeyi yerine koyup, öylesine saatine baktı. Dokuza gelmek üzereydi. Sözleştikleri saatin üzerinden üç saat geçtiği halde, Mai hâlâ evine dönmemişti.

... Nereye kayboldu acaba?

Mai'nin başına bir şey gelmiş olmasından endişelenmeye başlamıştı.

Konuşmaları bitmişti herhalde, Miyaşita saygıyla selam vererek Profesör Yasukava'nın yanından ayrıldı. Ando, arkasından Miyaşita'ya yaklaşıp yanında durdu.

“Oo, kusura bakma beklettim.”

Profesörle konuşurkenki halinden farklı, lakayt bir hali vardı.

“Sorun değil.”

Miyaşita ceketinin cebinden bir kâğıt parçası çıkararak Ando'ya verdi.

“İkinci partinin yapılacağı yer yazılı. Sançome'deki o yeri bilirsin. Sen önden gidiver. Burayı toparlamak için biraz daha kalmam lazım.”

Ando, elini sallayarak yanından uzaklaşmak için hazırlanan Miyaşita'yı dirseğinden yakaladı.

“Bir saniye dur.”

“Ne oldu?”

“Bana anlatmak istediğin şey neydi?”

Miyaşita etli dilini hafifçe çıkartarak, bir altdudağını bir üstdudağını yalamaya başladı. Uğurlama partisinde çıkan rostonun yağını temizlemeye çalışıyordu herhalde. Kırmızı parıltılar saçan dudaklarını oynatarak “Bulundu” dedi.

“Ne bulundu?”

“Virüs işte.”

“... Virüs?”

“Bugün öğleden sonra Yokohama’daki Y üniversitesinden haber geldi. Orada otopsisini yaptıkları genç çifti anımsıyor musun?”

“Şu arabanın içinde aynı anda enfarktüs geçirenler mi?”

“Evet, o ikisinin hastalıklı kısmında aynı virüse rastlanmış.”

“Ne tür bir şey?”

Miyaşita dudağını bükerek, nefesini saldı.

“Şaşırtıcı ama, çiçek virüsüyle tıpatıp aynı.”

“.....”

Ando ne diyeceğini şaşırmıştı.

“Yılların tecrübesi Seki hoca haklı çıktı. Boğazdaki ülserli kısma şöyle bir baktığı halde, çiçek hastalığını andırdığını söylemişti.”

“İnanasım gelmiyor” diye mırıldandı Ando.

“İster inan, ister inanma. Herhalde Ryuci’nin doku örneklerinden de aynı virüs bulunur. Gerçeğiyle doğrudan karşılaşınca inanmaktan başka çare yok.”

Miyaşita’nın yüzü aklolün etkisiyle normalde olduğundan daha fazla pembeleşmişti. Belki de o yüzden, sanki çok eğleniyormuş gibi bir hali vardı. Nasıl ortaya çıktığı belirsiz bir virüsün ortaya çıkması bir tıp bilimcisi için korkudan ziyade heyecan verir.

Ancak, Ando farklı bir durumdaydı. Bilincinin hedefi, az öncesinden beri Mai Takano üzerinde yoğunlaşmıştı. Şu saatte telefona çıkmıyor olması, aklını kurcalayıp duruyordu. Mai Takano’nun evinde olma-

ması ve çiçek hastalığı virüsünü andıran bir virüsün bulunmuş olmasını bağdaştırıveriyordu. İçinde kötü bir şeyler olacakmış gibi bir his oluşmuştu.

... Yoksa, Mai Takano'nun başına da Ryuci'yle aynı şeyler mi gelecek? Hayır, belki çoktan gelmiştir bile.

Otelin lobisini içki sarhoşluğuna kapılan kalabalığın gürültüsü kaplamıştı. O gürültü arasından küçük bir çocuğun gülme sesi gelir gibi oldu. O geç saatte bir çocuğun dışarıda ne işi var diye, Ando çevresine baktı. Fakat hiçbir yerde o çocuğu göremedi.

2

14 kasım, çarşamba.

Ando üniversitenin merkez kampüsündeki edebiyat fakültesi felsefe bölümüne giderek, ders ve seminerlerinden sorumlu hocalarına Mai Takano'nun son günlerdeki devam durumunu sordu. Ancak, tüm hocaları ağız birliği etmişçesine Mai'yi son bir hafta boyunca hiç görmediklerini söylediler. Kız öğrencilerin azınlıkta olduğu felsefe bölümünde Mai, herhalde bozkırda açan bir çiçek gibi görülüyor olacak, derse gelmediğinde hemen fark ediliyor olmalıydı.

Önceki hafta cuma gününden beri, Ando hergün iki, üç kez Mai'nin evine telefon etmişti ama, telefonu açan olmamıştı. Erkek arkadaşının odasına kapanmış olması çok uzak bir olasılıktı ve felsefe bölümündekilerle konuştuktan sonra, Ando'nun içindeki endişe gitgide büyümüştü.

Belki de ailesinin evine gitmiş olabilir diye, Ando

felsefe bölümünden sonra öğrenci işlerine uğradı.

Öğrenci işleri şefine durumu anlatarak, öğrenci listesine bakınca Mai'nin kütüğünün Şizuoka ili, İvata kasabası Toyodara mahallesi olduğunu öğrendi. Hızlı trenle gitmesi durumunda, Tokyo'dan iki, üç saat uzaklığında bir yerdeydi. Ando, telefon numarasını ve tedbir olsun diye adresi not aldı.

İşini tamamlayıp odasına döndüğünde, Ando hemen not aldığı telefon numarasını aradı. Telefona çıkan Mai'nin annesiydi. Ando kim olduğunu söylediğinde telefonun karşı tarafındaki kadın bir an sessiz kaldı. Karşısındaki adamın, kızının okuduğu üniversitede, üstelik tıp fakültesinde öğretim görevlisi olduğunu öğrenince şaşırmıştı herhalde. Üniversite öğrencilerinin tamamı, sistem gereği üniversitenin tıp fakültesi hastanesinde ücretsiz tedavi olabiliyorlardı. Kadın, kızının kendilerine haber vermeden tedavi gördüğünü düşünerek telaşlanmış olmalıydı.

Mai'nin annesi, başlangıçta Ando'nun neden telefon ettiğini tam olarak anlayamadı. Ana kız ayda en az iki, üç kez haberleşiyorlardı. Tesadüfen geçen hafta telefon ettiğinde, kızı evinde değildi ve son üç haftadır kızının sesini hiç duyamamıştı. Ancak, yalnızca bir hafta ortalarda gözükmedi diye, kızının gittiği üniversitenin hocasının anne babasının evine telefon etmesi de tuhaf gelmişti. Ando, kadının ses tonundan bu kuşkuyu gidermek istediğini sezinlemişti.

“Demek öyle. Geçen hafta telefon ettiniz ve kızınız evde yoktu, öyle mi?”

Kadının söylediklerini dinleyen Ando kaşlarını çatı. Mai'nin belki de ailesinin evine gittiğini, kendisinin

de boşa endişelenmiş olacağını ümit etmişti ama hayalleri bir çırpıda suya düşmüştü. Kendisi de geçen hafta telefon ettiğinde Mai evinde değildi.

“Evet ama, altı ay kadar önce bir türlü denk getirememiş ve iki aya yakın bir süre hiç görüşememiştik.”

Ando durumu anlatmak istese de anlatamayacağını biliyordu. Sözcükler boğazına düğümlenmişti. Henüz dün, Ryuci’nin doku numunesinden, Yokohama’daki üniversitede bulunanla aynı virüs tespit edilmişti. Virüsün hangi yollarla bulaştığının analizi bundan sonraki işti ama, duruma göre basına duyurulmadığı da olabiliyordu. Burada, kadına her şeyi olduğu gibi anlatmasına imkân yoktu.

“Kusura bakmayın ama, acaba kızınız yatılı olarak başka yerlerde kalır mıydı?”

“Hayır, hiç sanmıyorum” diye yanıtladı kadın, kendinden emin bir ses tonuyla.

“Geçen hafta telefon ettiğinizi söylüyorsunuz, tam olarak hangi gün olduğunu anımsıyor musunuz?”

Kadın bir süre düşündükten sonra yanıtladı. “Salı günüydü.”

“... Salı.”

Salı günü telefonla arandığında da Mai telefona çıkmamıştı. Bugün Çarşamba olduğuna göre aradan tam bir hafta geçmişti.

“Tek başına seyahate çıkmış olabilir mi?”

“Hayır, olamaz.”

Ando, kadının neden o kadar kesin konuşabildiğini öğrenmek istedi. “Neden?”

“O çocuk, ailesine yük olmamak için özel öğret-

menlik yaparak geçimini sağlamaya çalışıyor. Bir hafta süreyle yolculuğa çıkacak kadar parası olduğunu sanmıyorum.”

Ando o anda emin oldu. Mai'nin başına mutlaka kötü bir şeyler gelmişti. Geçen hafta cuma günü, önceden hiç haber vermeden Ando'yu atlatmıştı. Arayıp haber veremeyeceği hiçbir yer olamazdı. Eğer, buluşmaya gelemeyecekse, bir gün öncesinden arayıp haber verebilirdi. Fakat öyle yapmamıştı. İş bu noktaya gelince, nedeni açıktı. Haber verebilecek halde değildi. Bir an gözlerinin önünde polaroid fotoğraftaki Ryuci'nin ölmüş halinin görüntüsü canlanır gibi oldu. Başını ne kadar sağa sola sallarsa sallasın, kollarını ve bacaklarını iyice yana açarak yatan Ryuci'nin o hali gözlerinin önünden gitmiyordu.

“Eğer mümkünse, yarın Tokyo'ya gelebilir misiniz?” dedi Ando, telefonda konuştuğu halde, başını saygıyla eğerek.

“Böyle birden bire kalkıp Tokyo'ya gelebilmem çok zor” dedi kadın, yarı yarıya iç geçirir gibi bir sesle. Durumu bilmediği için, tehlikenin farkında değildi. Yine de, Ando kadının pervasızlığına tahammül edebilecek halde değildi. Her şeyi anlatmak isterdi. İnsanın çok sevdiği bir varlığı yitirdiğinde yaşadığı derin boşluğu. Bir yerlerden sesi gelir ama, dönüp bakınca orada değildir.

“Tokyo'ya geldim diyelim, ne yapmamı istiyorsunuz? Gidip polise kayıp başvurusu mu yapayım?” dedi kadın, suskunluğunu bozarak.

“Her şeyden önce Bayan Mai'nin dairesini kontrol etmenizi istiyorum. Ben de sizinle birlikte gelirim.

Kayıp başvurusu ondan sonraki iş.”

Sözcükler ağzından dökülmüştü ama, Ando yapılacak başvurunun kayıp başvurusu olmayacağını farkındaydı.

“Olmadı şimdi... Yarın yola çıkabileceğimi hiç sanmıyorum.”

Kadın kararsızdı. Kızının ölüsünün bulunması ihtimali söz konusuken, çok daha önemli bir işi mi vardı acaba? Ando daha fazla uğraşmak istemedi.

“Tamam öyleyse. Ben yarın tek başıma gider bakarım. Küçük, tek oda bir dairede oturduğunu söylemişti ama, kapıcısı var mı?”

“Evet var. Taşınırken görüşmüştüm.”

“Zahmet olacak ama, kapıcıya telefon edip yarın öğleden sonra saat iki ila üç arasında benim oraya gideceğimi söyleyebilir misiniz? Kapıcının eşliğinde, Bayan Mai’nin odasını kontrol ederim.”

“Eh...”

Anlamı belirsiz bir tepkiydi.

“Lütfen, benim gibi biri elini kolunu sallaya sallaya giderse, kapıcı herhalde yedek anahtarı vermez...”

“Anladım. Telefon eder söylerim.”

“Zahmet olacak. Bir gelişme olursa hemen haber veririm” diyen Ando telefonu kapatmak için hareketlendi.

“Bir saniye.”

“.....”

“Kızım ile görüşürseniz, selamımı söyleyin.”

... Of, hiç bir şeyin farkında değil.

Ando karmaşık duygular içerisinde telefonu kapattı.

3

Mai'nin evi üniversiteden özel demiryolu hattı ile tek istasyon mesafedeydi. İstasyondan çıkınca, Ando tek elinde haritayı kontrol ederek ajandasına not aldığı adresteki apartmana yöneldi.

Yolda anne ve babasının arasında ellerinden tutarak yürüyen turuncu kimono giydirilmiş bir çocuğa rastladı. Adımlarını sıklaştırarak yanlarından geçerken çocuğun yüzüne öylesine baktı. Yedi yaşında olması gerektiği halde, vücudu iriceydi, yüzü de yaşından büyük gösteriyordu. Öğleden sonra güneşinin altında çocuğun kimonosu ışıltılar saçıyordu. Annesinin elinden sımsıkı tutarak, giymeye alışık olmadığı saz terliklerin üzerinde sendeleye sendeleye yürürkenki hali çok şirindi. Ando yanlarından geçtikten sonra da birkaç kez dönüp arkasına baktı. Aradan on beş yıl geçtiğinde, çocuğun Mai Takano gibi güzel bir kız haline geleceği düşüncesi geçti aklından.

Çarşıya bakan yedi katlı apartmanın kapı numarası, ajandasına kayıt ettiği adresin kapı numarası birbirini tutuyordu. Zarif bir mimarisi vardı ama, dışarıdan bakıldığında bile dairelerinin ne kadar dar olduğu anlaşılıbiliyordu. Kirasının ucuz olması ölçüsünde, daire sayısı artırılarak kâr edilmesi amaçlanmıştı herhalde.

Ando ana girişe yönelerek kapıcının ziline bastı. İçeriden orta yaşlarının sonunda bir adam görünüp, pencereyi açtı. Ando kendini tanıttı.

“Haa, merhaba. Bayan Takano’nun annesiyle görüştüm.”

Kadın kapıcıyı aramıştı. Kapıcı anahtar destesini

şakırdatarak, dışarı çıktı.

“Zahmet olacak.”

“Hayır hocam, esas siz zahmet etmişsiniz. Başımıza iş açtı Takanoların kızı.”

Mai'nin annesinin durumu nasıl anlattığını bilemiyordu ama, Ando “Eh, biraz” diyerek, kapıcının peşine takıldı.

Asansöre gelmeden önce, duvarın tamamını kaplayan posta kutuları vardı. Dikkatlice bakınca, içlerinden birisi günlük gazetelerle tıka basa dolmuştu. Mai'nin posta kutusu olduğunu tahmin eden Ando, kutuya yaklaştı. İsim plakasında, tahmin ettiği gibi “Takano” yazıyordu. Dört kat sıralanan posta kutularının en üst sırasındaydı.

“Evet, Bayan Takano'nun. Hiç böyle olmazdı.”

Ando posta kutusuna zorla tıkiştıırılan gazeteleri alıp tarihlerini kontrol etti. En eskisi 8 kasım perşembe tarihli sabah baskısıydı. O günden başlayarak sayıldığında, bir hafta geçmiş oluyordu. Yedi gün boyunca, Mai gazeteleri almaya inmemişti. Mai'nin o sürede boyunca sürekli dışarıda kaldığını hiç sanmıyordu. Şu an odasında olmalıydı. Fakat, gazete almaya inemeyecek bir halde... Tüm koşullar, Ando'nun bu tahminini destekliyordu.

“Gidelim mi?” dedi kapıcı. Sanki her an dönüp kaçacakmış gibi duran Ando'yu cesaretlendirmeye çalışır gibi bir hali vardı.

“Gidelim.” Cesaretini toplamaya çalışarak, kapıcının ardı sıra asansöre bindi.

Üçüncü katta 303 nolu daire Mai'nin dairesiydi. Kapıcı anahtar destesinden birini çekerek deliğe yerleştirdi.

Ando neden yaptığını bilemediği halde kapıdan biraz uzaklaştı.

... *Keşke yanımda ameliyat eldiveni getirseydim.*

Pişman olmuştu. Ryuci'ye bulaşan virüs herhalde hava yoluyla bulaşan bir şey değildi. AIDS virüsü ile aynı şekilde, bulaşmasının son derece güç olduğunu tahmin edebiliyordu. Ancak, ne olduğu tam olarak anlaşılamadığına göre temkinli olmak gerekiyordu. Yaşamından usanmıştı ama, en azından bu seferki olayı çözene kadar hayatta kalmak istiyordu.

Anahtarın dönüşüyle açılan kilitten çıkan tıkırtı koridorda yankılandı. Bir adım daha geri çekildiyse de, koku algılamasını odanın iç tarafına yoğunlaştırmaya çalıştı. Ceset kokusuna alışkindi. Kasımın kuru havasında bile, çürümüş bir cesedin müthiş kokacağı kesindi. Ando kendini hazırladı. Karşısına zihninde canlandırdığı gibi bir manzara çıksa bile, sarsılmamak konusunda kendine güveni tamdı.

Kapı bir, iki karış aralandığında, odadan gelen rüzgâr koridora doldu. Balkon tarafındaki pencere açık kalmıştı herhalde. Rüzgâr Ando'nun tam yüzüne çarpmıştı, tedirginlik içerisinde o havayı kokladı. Cesetlere özgü kokuyu hissedemedi. Birkaç kez havayı ciğerlerine doldurup boşalttı. Evet, çürük et kokusu gelmiyordu. Vücudunun tüm sinirlerinin boşalmasına neden olan rahatlık hissiyle, eliyle koridorun duvarından destek alarak güçlkle ayakta durabildi.

“Buyrun” dedi kapıcı, içeri girerken. İçeri girmesi için Ando'yu el işaretiyle davet etti. Kapının önünde durduğu halde odanın tamamını görebiliyordu. İçeri girip bakmasına gerek yoktu. Mai Takano'nun vücudu

o odada değildi. Tahminlerinde yanılmıştı. İçindeki gerginlik kaybolunca, Ando rahat bir nefes aldı.

Ayakkabılarını çıkartıp, kapıcının önünden geçerek içeriye girdi.

“Al başına belayı. Nereye kayboldu acaba?..”

Arkasından kapıcının mırıldanmasını duydu.

Nedense, Ando’nun nefesi daralmaya başlamıştı. Tahmin ettiği manzara ile karşılaşmadığı için rahatlamış olması gerekiyordu ama, yüreği hızla çarpmaya devam ediyordu. Odayı dolduran tuhaf hava. Ancak, Ando o havanın neden kaynaklandığını anlayamadı.

... Öyleyse, *son bir hafta Mai bu odaya dönmemiş.*

Duruma bakarak, o şekilde sonuca varmaktan başka çaresi yoktu.

... *İyi de, şu an nerede?*

Yeni soru. Acaba, yanıtı odanın içerisinde mi gizliydi?

Kapıdan girince hemen yan tarafta banyo ve tuvalet vardı. Kapıyı aralayıp, içerisinde kimsenin olmadığını emin olduktan sonra, Ando bakışlarını odada gezdirmeye başladı.

Dar odayı mümkün olduğunca elverişli kullanabilmek için özen gösterildiği belli oluyordu. Yer yatağı güzelce katlanarak odanın köşesine konulmuştu. Yatak koymaya yer yoktu ama, yer yatağını kapatabilecek bir yüklük de yoktu. Masa yerine, genişçe bir yer sehpa vardı. Üzerine müsvedde kâğıtları saçılmıştı. Yarıya kadar getirip tamamlayamadığı kâğıtları kahve kupasının altına koymuştu. Kupaya dörtte birine kadar süt konmuştu. Bir duvarı tamamen kaplayan kitaplık... Bir yerine alt kısmı video olan kombi türü televizyonlardan

konulmuştu. Odanın darlığını düşünerek başka elektrikli eşya almamıştı herhalde. Televizyonda sığdıralabileceği tek yere düzgünce yerleştirilmişti.

Sehpanın önünde penguen desenli yer koltuğu dengesizce sallanıyordu. Yer kısmında, titizlikle katlanmış pijamalar ve üstünde külot ve sütyen duruyordu.

... Acaba, genç bir kızın odasında olduğum için mi?

Odaya girdiği andan itibaren, Ando içindeki huzursuzluğu atamamıştı. Sanki göğsünün üstüne bastırılıyordu, çarpıntısı da şiddetlenmişti. Bunun nedenini ilk kez, Mai'nin iç çamaşırları gözüne iliştiğinde anladı. Bir kadının odasını izinsizce dikizlemenin verdiği tuhaf bir heyecan.

“Ne dersiniz hocam?”

Kapıcı ayakkabılarını çıkartmamış, odaya girmeye de kalkmamıştı. Kızın evde olmadığı ortada olduğuna göre bir an önce çıkalım dercesine bir hali vardı.

Ando sessizce mini mutfak kısmına doğru ilerledi. Yer döşemesi tahta olduğu halde, her adımı sanki kalın bir halının içerisine gömülüyormuş gibiydi. Mutfak kısmında dikkatlice bakınca, 10 wattlık floresan lambanın açık unutulduğunu fark etti. Odayı dolduran öğleden sonra güneşinin etkisiyle, o ana kadar farkına varmamıştı. Evyede iki kullanılmış bardak duruyordu. Musluğu açıp bir süre akıtınca, su sıcaklaştı. Floresan lambadan sarkan ipi çekip ışığı kapattıktan sonra, Ando mutfak kısmından uzaklaştı. Işık söndüğünde, Ando garip bir ürperti hissetti.

Her yere baktığı halde, odada Mai'nin nereye gittiğini anlatacak bir şey yoktu.

“Çıkalım mı?” dedi, kapıcının yüzüne bile bakmadan. Ayakkabılarını giyip odadan çıktı. Arkasında kapının kilitlendiğini duydu. Ayakkabılarını bağlamak için çömelen Ando, doğrularak asansöre doğru ilerledi.

Kapıcı ile birlikte asansör beklerken, o senenin yazında kendi evinde boğularak öldürülen genç bir kadının otopsisini yapışı aklına geldi. Öldükten sonra on saatten fazla geçtiğini söylemişlerdi ama, otopsiye başladığında, iç organların neredeyse normal vücut ısısında olduğunu fark edince şaşırmıştı. İnsan öldüğünde, bedeni her saat bir derece soğur. Elbette, bu ortalama bir rakamdır, iklim ve yer özelliklerine göre farklılıklar olabilir. Yine de, aradan on saatten fazla geçtiği halde, vücudun ısını koruması bir hayli nadir bir olaydır.

Asansör üçüncü katta durdu, kapısı açılmak üzereydi.

“Bir saniye bekleyin lütfen.”

Oradan hiçbir şey elde edememiş halde ayrılmak istemiyordu. Mai'nin odasının dolduran o garip hava... Bastıkça ayakları yer döşemesinin içerisine gömülüyormuş gibi bir hisse kapılmasını nasıl ifade edebileceğini bulmuştu.

... Ölümünün üzerinden on saatten fazla geçen bir cesedin otopsisini yapmaya kalktığımda, iç organlarından yayılan ılıklik hissiyle aynı. Odayı dolduran o garip havayı ancak böyle ifade edebilirim.

Asansörün kapısı ardına kadar açıldığı halde, Ando binmek için hareketlenmiyordu. Ando asansörün girişini kapattığından, kapıcının binmesini de engelliyordu.

“Binmeyecek misiniz?”

Ando adamın sorusunu yanıtsız bırakarak, başka

bir soru sordu. “Şu son bir hafta boyunca Bayan Mai Takano’yu görmediniz değil mi?”

Asansörün kapısı kapandı, aşağıya doğru indi.

“Görsem, neden söylemeyim?”

En azından, kapıcı Mai’yi görmemişti. Hemen hemen hiç devamsızlık etmeden devam ettiği üniversitede bir haftadan uzun süreyle görünmemiş, evini defalarca aradığı halde, telefona çıkan olmamıştı. Üstelik aparmanın posta kutusunda geçen hafta perşembe gününden beri gazeteler birikmişti. İlk bakışta herkes rahatlıkla anlayabilirdi. Mai, geçen hafta perşembe gününden itibaren odasında değildi. Buna rağmen odadaki o hava... Bir hafta önce sahibini yitirmiş bir oda gibi durmuyordu. Sıcaklığını kaybetmemişti. Odanın ısısı değil, sanki hemen az öncesine kadar odada birisi varmış hissi veren bir hava.

“Bir kez daha odaya dönmek istiyorum” dedi Ando, kapıcıya dönerek. Kapıcının yüzünde önce şaşkınlık, ardından da bezgin bir ifade oluştu. Sonra o bezgin ifade an be an korkuya dönüştü. Ando bu değişimi kaçırmamıştı.

... Bu adam da bir şeylerden korkuyor.

“Çıkarken, kapıcı odasına uğramanız yeterli olur” diyen kapıcı, anahtar destesini Ando’ya uzattı. “Bir kez daha bakmak istiyorsan, git kendi başına bak. Ben bu işte yokum” demek istermiş gibi bir hali vardı.

Ando, kapıcının o odayı gördüğünde neler hissettiğini bilmek isterdi. Fakat, soracak olsa adam herhalde hangi sözcükleri seçeceğini şaşırırdı. Kolayca anlatılabilecek bir şey değildi. Oradaki o tuhaf hava nasıl anlatılabilirdi ki?

“Teşekkür ederim.” Anahtar destesini alan Ando, seri bir hareketle topuğunun üstünde döndü. Geçen her an cesaretini kaybedebilirdi. Acaba, odadaki o havanın kaynağı neydi? Bulduktan hemen sonra çıkıp, uzaklaşmak niyetindeydi.

Odanın kapısını tekrar açtı. Mümkün olsa, kapıyı açık bırakmak istiyordu. Fakat, elinden bırakınca kapı otomatik olarak kapandı. Kapandığı anda da, havadaki cereyan kesiliverdi.

Ando ayakkabılarını çıkararak pencereye yaklaşıp, kapattı. Dantelli tül perdeyi ardına kadar açtı. Saat öğleden sonra üçü geçmişti, güneye bakan pencereden güneşin yatık ışınları odaya doluyordu. Ando, üstüne vuran güneş ışınları altında ısınmaya çalışarak, bir kez daha odaya göz gezdirdi. Bir oda olarak, ne kadınsı ne de erkeksi bir hali vardı. Penguen desenli yer koltuğu olmasa, orada yaşayan kişinin kadın mı yoksa erkek mi olduğu anlaşılamazdı.

Ando yer koltuğunun yanına yere oturarak Mai'nin iç çamaşırlarını eline aldı. Burnuna yaklaştıracak koklayıp uzaklaştırırsa da, sonra tekrar burnuna yaklaştırdı. Süt kokusu geliyordu. Yeni yürümeye başladığı sıralarda, oğlunun çamaşırlarını kokladığında da çok benzeyen bir koku hissederdi. Belki de, henüz eline erkek eli değmeyen kadınların kokusu, bebek kokusuyla aynıydı.

İç çamaşırlarını aldığı yere bırakıp, oturduğu yerde dönünce televizyon gözüne ilişti. Küçük kırmızı pilot ışığı yanıyordu. Herhalde videosu kapatılmamıştı. Çıkartma tuşuna basınca, içindeki kaset dışarı çıktı. Beyaz etiketine içinde ne olduğu yazılmıştı.

“Lisa Minelli, Frank Sinatra, Sammy Davis Jr., 1989.”

Yazı bir kızın yazısına benzemiyordu. Kalın bir kalemle yazılmış kargacık burgacık harflerdi. Teyp tamamen başa sarılmıştı. Tereddüt ederek de olsa, kasedi tekrar yuvasına yerleştirdi. Ando, son olaylarda bir video teyp konusu geçtiğini anımsadı. Mai Takanonun anlattığı Asakava'nın videoyu sorması hadisesini ve Asakava'nın hurdahaş olan arabasının muavin koltuğunda video cihazının olduğunu.

Ando oynat tuşuna bastı.

Sadece iki, üç saniye koyu bir sıvı içerisine mürekkep katılmış gibi bir görüntü belirdi ekranda. Dalgalanan siyah ekranda parlak bir nokta belirip, yanıp sönerik sağa sola uçuştuktan sonra gitgide genişlemeye başladı. Yalnızca bir an da olsa, Andonun içini bir bulantı kapladı. Parlak nokta tam bir şekil alacak gibi olduğunda görüntü değişti, son zamanlarda sık sık televizyonda gösterilen reklam filmlerinden biri haline geldi. Parlaklık ve karanlık arasında müthiş bir tezat vardı. Karanlık kaybolmuş, aydınlık güneş yüzünü göstermiş gibi, yalnızca bir kaç saniyelik bir olaydı ama, Ando rahatlayarak kastığı omuzlarını gevşetti.

Daha sonra reklam filmleri birbirini takip etti. Hızlı oynatmaya basıp reklamların sonuna getirdiğinde, bu kez hava durumu programı başladı. Güler yüzlü bir kadın parmağıyla hava durumu haritasını işaret ediyordu. Hızlı oynatmayla daha da ileri sardı. Sabah şovu benzeri bir set göründü. Muhabir elinde mikrofonuyla arkasından çekim yapan kameradan uzaklaş-

yordu. İki sanatçının boşanma haberiyle ilgili bir şeyler anlatıyordu. Sonlara yaklaştığı halde, etiketinde bulunan başlığa uygun bir görüntü ortaya çıkmamıştı. Bir kez doldurulan teyp, sonradan ikinci bir kez doldurulmuştu herhalde.

Görüntüleri izledikçe Ando'nun üzerindeki gerginlik gitgide hafifledi. Karşısına Frank Sinatra, Lisa Minelli şovu değil de, çok daha ürkütücü görüntüler çıkacağından endişelenmişti ama, başlangıçtaki o kısa görüntü haricinde, beklentisini boşa çıkaracak şekilde üçüncü sınıf televizyon programlarıyla karşılaşmıştı. Sabah şovu sona erince, bu kez ikinci kez yayınlanan bir tarihi dizi başladı. Ando vidoyu durdurarak başa sardı. Başlarda çıkan hava durumunu tekrar görmek istiyordu.

Hava durumunun başlangıcında oynat tuşuna bastı. Bir kadın sesi...

“Şimdi de, 13 kasım çarşamba hava durumu haryasına bir göz atalım...”

Ando bunun üzerine görüntü dondurma tuşuna basarak, videoyu durdurdu.

... 13 kasım mı?

O gün 15 kasım olduğuna göre, video teyp bir önceki gün sabah kayıt edilmişti. İyi ama, acaba kim kayıt tuşuna basmıştı?

... Önceki gün sabah, Mai bu odada mıydı?

Fakat, bu durumda aşağıdaki posta kutusunda yığılan gazeteleri açıklamak imkânsızlaşıyordu. Yalnızca, almayı unutmuş muydu acaba?

... Yoksa?

Ando cihazın panel kutusunu açarak, otomatik ka-

yıt verisi girişı yapıp yapılmadığını kontrol etmek istedi. Bir hafta önce, Mai bu odadan çıkmadan önce, otomatik kayıt saatini önceki gün sabaha ayarlamış da olabilirdi.

O an bir su damlaması sesi duydu. Ando başını kaldırarak, oturduğu yerden mini mutfağın musluğu-na baktı ama, su damlamıyordu. Video cihazını o hal-de bırakarak ayağa kalkıp, giriş kapısının yan tarafındaki banyoya göz attı.

Az önce baktığındaki gibi kapısı aralıktı. Ando ışığı-nı yakarak kapısını tamamen açmaya çabaladı ama, klozete denk gelen kapı tam olarak açılmadı. Aralıktan, belden yukarısını içeri soktu. İnsanın dizlerini bükerek ancak girebileceği darlıktaki küvetin iç tarafına naylon perde asılmıştı. Perdeyi dışarı çekerek küvetin içine göz attı. Tavandan düşen su damlası düştüğünde yankılanan bir şıptırtı çıkarttı. Küvet tıkalıydı, dibinde su birikintisi oluşmuştu. Ando suya her an içine düşecekmiş gibi bakıyordu. Tavandan tekrar su damladı, birikintinin yüzeyi dalgalandı. Derinliği on santimetreye kadar ulaşacak ölçüde biriken suyun bir kısmında girdap gibi bir şekil oluşmuştu. Yüzeyde salınan ince saç telleri, birbirine dolanmış, suyun hareketine göre salınıyordu.

Biraz daha içeri sokularak, yüzünü küvetin içerisine yaklaştırdı. Yuvarlak, siyah boşaltma deliğinin tıpası açıktı. Ando bunun ne anlama geldiğini anında çıkartmıştı. Delik sabun ya da saç telleri yüzünden tıkanmış, suyun boşalma hızını iyice yavaşlatmıştı. Fakat, dikkatlice suyun seviyesine bakınca, yavaş yavaş boşaldığını anlayabiliyordu.

Ando nihayet farkına varmıştı. Aynı anda aklında yeni bir soru oluştu.

... Acaba küvetin tıpasını kim çekti?

Kapıcı olmadığı belliydi. Adam ayakkabılarını çıkartmadan kapının önünde beklemiş, içeriye bir adım bile atmaya teşebbüs etmemişti.

... Öyleyse kim?

Ando tek ayağını banyoya sokarak çömeldi. Tereddüt ederek de olsa, elini uzatıp suya dokundu. Hafif ılıktı. Tamamen soğumamıştı. Saç tellerinden bir kaç parmaklarına dolandı. O andaki temasla aynı hislere kapıldı. Ölümünün üzerinden on saatten fazla geçmiş cesedin iç organlarında ısıyı hissettiği andaki temasla aynıydı. Bir hafta boyunca kimsenin girmemiş olması gereken küvet sıcak suyla doldurulmuş ve oda iyice havalandırıldıktan sonra küvetin tıpası çekilmişti.

Ando telaşla elini çekerek, pantolonunun arkasına sildi.

Klozetin öte yanındaki tuvalet kâğıdının hemen altında sarımtırak bir leke gördü. Dışkı lekesi değildi. Mideden gelen kusmuğa benzer bir rengi vardı. Besin türü bir kütle, ince bir zarla bir zarla örtülmüş gibi kuruyup kalmıştı. Havuç gibi bir şey olsa gerek, kırmızı kitle erimeye yüz tutmuştu.

... Mai kusmuş muydu acaba?

Ando dar banyoya sadece tek ayağını sokarak çömelmiş vaziyette o kusmuk parçasına bakmak için başını uzattığında dengesini kaybedip, yanağını klozetin kenarına çarptı. Yanağı krem rengi klozete çarptığında yüz hatlarının ne ölçüde yamulduğunu aynada görmese bile anlayabiliyordu.

O sırada arkasından gülmeye benzer bir ses geldi.

Ando neredeyse çığlık atacaktı ama kendini tutmayı başarak, o dengesiz halinde hareketsiz kaldı.

Gayipten gelen bir ses değildi. “Hıhıhı” diye, arkasında alçakta bir yerden ses geliyordu. Sanki zeminde yükseliyordu... Tam öyle bir histi işte. Zeminde filizlerini fışkırtıp, çiçeklerini açan bir bitki gibi gelen gülme sesi. Ando kaskatı kesilerek, nefesini tuttu.

Tekrar bir kıkırdama. Hayır, bir halüsinasyon değildi. Çok net olarak hissedebiliyordu. Arkasında biri vardı. Ando dönüp arkasına bakmak bir yana, kımıldayacak halde bile değildi. Ne yapayacağını kestiremiyordu. Yanağı klozete yapışık halde, aptalca bir ses tonuyla “Kapıcı, oradaki sen misin?” dedi ama, sesinin titremesine engel olamamıştı. Banyodan dışarıda kalan ayak parmaklarıyla havada bir cereyan oluştuğunu hissedebiliyordu. Bir şeyler hareket ediyor olmalıydı. Pantolonu ile çoraplarının arasında kalan kısımda, teni dışarıda kalmıştı. Tam oraya bir şey dokundu. Pütürlü, kaygan bir şey dokunup geçmişti. Ando bacaklarını bükerek bir çığlık attı. Odada saklanan bir kedi bileğini yalamıştı herhalde... Kendi kendini buna inandırmaya çalıştıysa da bir işe yaramadı. Vücudunun beş duyusuyla hissediyordu. Oradaki her neyse, öyle bir şey değildi. Daha başka, ne olduğu belirsiz bir şeydi arkasındaki.

Yüzü küvetin kenarından daha aşağıda kalmıştı ve iç kısmını göremiyordu ama, içindeki suyun boşalmak üzere olduğunu fark edebiliyordu. Şırıltıyla bir girdap oluşturarak, saç tellerinin boşaltma deliğine sürük-

lendiğini duyabiliyordu. Aynı sesle birlikte odanın zemininden gıcırtilar geliyordu.

Dayanamayan Ando sesini saldı. Anlamsızca, inleme gibi bir sesle söylendi. Dizleriyle banyonun kapısına vurarak gürültü çıkarttı. O sırada sifon koluna takılarak klozetin suyunu boşalttı. Sonra, o debele nişleri arasında cesaretini toplayarak, duruşunu düzeltti. Elinden destek alarak belini yükseltip doğrularak arkasına kulak kesildi. Ciddiyetle odanın dışına nasıl çıkacağını düşünmeye başladı. Onlarca örümcek sırtında geziniyormuş gibi, tüyleri diken diken olmuştu.

Yavaş yavaş arkasına doğru ilerleyip, topuğu bir şeye denk geldiğinde ani bir hareketle dönüp kapının kolunu çevirerek, yuvarlanırcasına bir halde koridora fırladı. Omzunu duvara çarpmıştı, acısına katlanmaya çalışırken, gözünün ucuyla kapının otomatik olarak kapanışını gördü.

Nefesleri düzensizleşmiş bir halde asansörün önüne geldi. Cebinden anahtar destesinin şıkırtısı geliyordu. Odada unutmadığına şükretti. Bir kez daha oraya dönmek istemiyordu. O odada kesinlikle bir şey vardı. Odanın ince ayrıntılarını bile zihninde canlandırabiliyordu. Saklanılabilecek hiçbir yer yoktu. Güzelce katlanmış yer yatağı. Eni dar, derinliği pek fazla olmayan elbise dolabı. Bir insanın saklanabileceği hiçbir yer yoktu. Çok küçük bir canlı olmadığı müddetçe...

Kulağının yakınında, mevsimini şaşırmış bir sivrisinek uçuyordu. Eliyle kovalamaya çalıştığı halde, vızıl tısı duracak gibi değildi. Ando güçsüzce öksürerek

elini cebine soktu. Aniden üşümeye başlamıştı. Asansör bir türlü gelmek bilmiyordu. O kadar geç kalmasına sinirlenerek kapının üstündeki panele baktı. Birince katta sabit olarak duruyordu. Bir sorun yoktu, çağırma düğmesine basmamıştı. İki, üç kez, emin olmak ister gibi üst üste çağırma düğmesine bastı. Sonra elini tekrar cebine soktu.

4

“Hey, neden düşüncelisin böyle?”

Miyaşita’nın bu sözleri üzerine Ando dalıp gittiğinin farkına vardı. Yalnızca iki saat önce tattığı o hisler, dev bir dalga haline gelerek vücudunu kaplayarak, bilincini kökünden söküp götürmeye çalışıyor gibiydi. Tüm benliğiyle karşı koymaya çalışsa da içindeki ürperti dinmek bilmiyordu. Coşkuyla bir şeyler anlatmaya çalışan Miyaşita da konuşmaktan sıkılmış gibiydi.

“Sen beni dinliyor musun?” dedi Miyaşita, sinirli bir ses tonuyla.

“Ha, evet, tabii.”

Ando, sanki konuşan başka birisiymiş gibi çiğ bir ses tonuyla yanıtını tekrarladı.

“Kafana takılan bir şey varsa anlatsana.”

Miyaşita masanın altından yuvarlak taburelerden birini çekip, iki ayağının arasından geçirerek üstüne oturdu. Ando’nun odasında olmalarına rağmen sanki kendi evindeymiş gibi rahattı.

Adli tıp anabilim dalı kısmında Ando ve Miyaşita’dan

başka kimse yoktu. Dışarıda hava iyice karardığı halde, saat henüz altı bile olmamıştı. Mai Takano'nun evine gidip, sözcüklerle ifade edemeyeceği tuhaf bir deneyim yaşayan Ando üniversiteye döner dönmez, Miyaşita ziyarete gelmiş ve henüz kendini tam anlamıyla toparlayamadan virüs konusunu açmıştı.

“Hayır, özel olarak aklıma takılan bir şey yok.”

Mai'nin odasında yaşadığı deneyimi Miyaşita'ya anlatmak niyetinde değildi. İfade etmeye kalksa, uygun sözcükleri bulamayacağını biliyordu. Nasıl örneklen-direceğini kestiremiyordu. *Geceleyin tuvalete çıkıldığında, insanın arkasında birinin olduğu yanılısamasına kapılması gibi bir şey.* Bu açıklama yeterli olur muydu acaba? Bir kere hissetmeye başlayınca, geri dönüp kovalayana kadar, o hayali canavar büyümeye devam eder. Ancak, Ando'nun orada duyumsadığı öylesine sıradan bir şey değildi. Mai'nin odasında dengesini kaybedip, yanağı klozete yapışıp kaldığında, kesinlikle arkasında bir şey vardı. Hayal ürünü değildi. Seslice gülebilen bir şey. Ando korkak bir adam değildi ama o bile dönüp bakmaya cesaret edememişti.

“Yüzün sapsarı, özellikle bugün” dedi Miyaşita, beyaz önlüğünün etek kısmıyla gözlüğünün camlarını silerek.

“Son zamanlarda uyukusuz kalıyorum.”

Yalan değildi. Ando son zamanlarda sık sık gece yarısı uyanıyor, bir daha da uyuyamıyordu.

“Neyse. Sürekli aynı şeyi sorup durma. Konuşmanın ritminin bozulmasını sen de istemezsin.”

“Kusura bakma.” Ando özür dilerken çok masum bir hali vardı.

“Peki öyleyse. Devam edeyim mi?”

“Evet, lütfen.”

“Fakat, işte o Yokohama’da otopsisı yapılan iki cesette bulunan virüs...”

“Çiçek virüsüyle tıpatıp aynı” diye araya girdi Ando.

“Evet, işte o.” Miyaşita eliyle hafifçe masaya vurdu. Bir ölçü, yüzünde sıkılmış gibi bir ifade vardı. Ciddiyetle Ando’nun gözlerine baktı.

“Yahu sen gerçekten beni dinlemiyordun. Az önce söyledim ya! Otomatik DNA ölçen cihazdan geçirerek, bulunan o virüsün baz yapısı analiz edilmiş. Sonra da bilgisayara geçirilmiş. Sonra olanlar olmuş. Library’de saklanan çiçek virüsüyle hemen hemen örtüşüyormuş.”

“Çiçek virüsüne tıpatıp benzemiyor yani” dedi Ando, emin olabilmek için.

“Evet, %70’lik kısmı aynı.”

“Geri kalan %30?”

“Şaşıрма sakın. Enzim zincirleri barındıran genlerin baz yapısıyla örtüşüyor.”

“Enzim? Ne tür bir canlın?”

“İnsan.”

“Ciddi olamazsın.”

“İnanamaman çok normal. Ancak, gerçek. Aynı türden, bir diğer virüs insana özgü protein genleri taşıyordu. Yani, yeni bulunan virüs, çiçek hastalığı genleri ve insan genlerinden oluşuyor.”

Çiçek hastalığı DNA üzerinde oluşan bir virüstdür. Eski bir virüs olması durumunda insan genleri içermesi normaldir. Çünkü, tepkime enzimleri taşır. Ancak, normalde tepkime enzimi barındırmayan DNA

virüsünün, ne şekilde insan genlerini kendi bünyesine dahil etmişti acaba?.. Ando bu süreci çözümleyebilecek durumda değildi. Üstelik, virüslerden biri enzim, diğeri ise protein olacak şekilde parçalandığı halde insan genleri taşıyor. Sanki, insan vücudu on binlerce partiküle bölünmüş de, her biri virüsler tarafında ayakta tutuluyormuş gibi.

“Peki, Ryuci’nin vücudundan çıkan virüs de aynı mı?”

“Nihayet konunun bu kısmına gelebildik hani. Ryuci’nin dondurulmuş halde saklanan kan örneğinde, nihayet dün hemen hemen aynı virüs bulundu.”

“O da öyle, çiçek hastalığı ile insan karışımı bir şey mi?”

“Hemen hemen.”

“Nasıl yani?”

“Hemen hemen aynı. Ancak, yalnızca bir kısmında aynı baz zinciri tekrarlanıyor.”

“.....”

“Hangi kısmı alınırsa alınsın, kırk bazlık bir kısım tekrarlanıyor.”

“.....”

Ando ne diyeceğini şaşırmıştı.

“Bak şimdi. Yokohama’daki iki vakada öyle bir şeye rastlanmadı.”

“Yani, Yokohama’daki iki cesette bulunan virüs ile Ryuci’de bulunan virüs arasında yalnızca küçük bir farklılık var.”

“Evet öyle. Benziyor ama yalnızca küçük bir kısmı farklı. Diğer üniversitelerden gelecek verileri de görmek lazım. Henüz net bir şey söylemek için erken.”

O sırada, yan yana sıralanmış üç masanın en ucun-

daki telefon çaldı. Miyaşıta dilini şaklattı. “Bu sefer de telefon.”

“Bir saniye.” Ando oturduğu yerden uzanarak ahizeyi kaldırdı. “Efendim.”

“M gazetesinde çalışıyorum, adım Yoşino. Ando hoca oradalar mı acaba?”

“Buyrun, benim.”

“Adli tıp anabilim dalı öğretim görevlisi Ando hoca siz misiniz?”

“Evet, benim.”

“Geçen ayın yirmisinde Tokyo Adli Tıp Enstitüsü’nde Ryuci Takayama’nın otopsisini sizin yaptığınızı duydum ama, doğru mu?”

“Evet, ben açtım.”

“Demek öyle. Aslında, o konuyla ilgili sormak istediğimi bazı şeyler vardı. Bana zaman ayırabilecek misiniz?”

“Hıh?..” Ando yanıt bulmakta zorlanırken, Miyaşıta yaklaşarak fısıltıyla karışık “Kimmiş?” diye sordu.

Ando ahizenin ağzını eliyle kapatarak yanıtladı. “M gazetesinden bir muhabir.” Sonra hemen elini çekerek, adamın sorusunu soruyla yanıtladı. “Konu nedir?”

“Şu son bir dizi olay hakkında görüşünüzü almak istiyorum.”

“Bir dizi olay” ifadesi Ando’yu çok şaşırtmıştı. Medya işin kokusunu almış mıydı acaba? Ne olursa olsun, bu kadar çabuk olamayacağını sanıyordu. Otopsileri yapan tıp fakültelerinde bile, yalnızca iki hafta önce bir kaç insanın tuhaf ölümü arasında bir bağ kurulabilmişti.

“Bir dizi olaya derken neyi kast ediyorsunuz?..”

Ando frene basarak, karşısındakinin neyi, ne kadar

bildiğini anlamaya çalışıyordu.

“Ryuci Takayama başta olmak üzere Tomoko Oişi, Haruko Tsuci, Şuişi İvata, Takehiko Nomi ile Asakava’nın karısı ve kızı. İşte bu bir dizi olayı kast ediyorum.”

Ando aklını çalıştırmaya başladı. Bilgi daralarak yayılır. Eğer, bu Yoşino denen muhabir, bir dizi olayla ilgili başka şeyler de biliyorsa, bunu öğrenmek çok zor olmazdı. Kendi elindekileri tamamen açık etmesine gerek yoktu. Elindeki sırrı saklamaya devam ederek, karşısındakinden bilgi almalıydı.

“Anlaşıldı, görüşelim.”

“Ne zaman uygun olursunuz?”

Ando ajandasını açarak programını kontrol etti. “Ne kadar erken olursa, o kadar iyi olur sanırım. Mesela yarın, öğleden itibaren iki saat kadar boşluğum var.”

Bir süre sessizlik oldu. Herhalde, Yoşino da kendi programını kontrol ediyordu.

“Tamam. Öyleyse, tam on ikide odanızda olurum.

Ando ve Yoşino hemen hemen aynı anda ahizeleri yerine koydular.

“Ne istiyormuş?” diye sordu Miyaşita, Ando’nun kolunu çekiştirerek.

“Gazeteci işte.”

“Tamam da, derdi neymiş?”

“Benimle görüşmek istiyormuş.”

“Seninle mi? Neden?”

“Sormak istediği şeyler varmış.”

“Hımm.” Miyaşita’nın yüzünde düşünceli bir ifade oluşmuştu.

“Adam her şeyi biliyor galiba.”

“Anlamsız. İlgililerden biri haber mi sızdırdı acaba?”

“Bilmem. Yarın görüştüğümüzde bunu da sorarım.”

“Gereksiz şeyler anlatma.”

“Farkındayım.”

“Özellikle işin içinde bir virüs olduğunu.”

“Adam bilmiyorsa tabii.”

O an Ando’nun kafasının içinde bir ışık yandı. Evet, Asakava ile az önce telefon eden Yoşino aynı M gazetesi muhabiriydiler. Eğer ikisi arkadaşsa ve bu olaylarla bağları varsa, yapacakları görüşmede ilginç bilgiler edinebilirdi. Ando’nun içindeki merak gitgide büyüyordu.

5

Yoşino, birkaç dakika öncesinden beri elini su bardağına uzattığı halde, bir türlü tutamıyordu. Tam bardağı tutacakken, gözü kol saatine kayıveriyordu. Hemen sonrasında bir görüşmesi daha vardı herhalde, zaman konusunda endişeli gibiydi.

“Kusura bakmayın. Bir saniye müsade lütfen” diyerek başını hafifçe eğen Yoşino, oturduğu yerden kalktı. Kafedeki masaların arasından hızlı adımlarla geçerek, kasanın yanındaki umumi telefonun önünde durdu. Ajandasını karşıtılarak, telaşla numarayı çevirişine bakan Ando, derin bir nefes alarak, arkasına iyice yaslandı.

Tam öğlen on ikide üniversitedeki odasına gelen Yoşino'yu, bir saat önce istasyon önündeki kafelerden birine getirmişti. Adamın kartviziti hâlâ masanın üzerinde duruyordu. “M Gazetesi Yokosuka Şubesi, Kenzo Yoşino.”

O Yoşino'nun anlattığı inanılması güç öykü Ando'nun aklını karıştırmıştı. Hemen hemen sürekli tek taraflı olarak konuşup, Ando'nun aklını iyice karıştıran Yoşino, masadan kalkmış bir yerlere telefon ediyordu.

Yoşino'nun anlattıklarına göre bu bir dizi olay, 29 ağustos gecesi İzu Yarımadası'nın ucunda yer alan Güney Hakone Pasifikland tatil köyünün kiralık bungalovlarından birinde başlamıştı. B-4 nolu bungalovda kalan kızlı erkekli dört genç, bir kadının düşünce gücüyle kayıt edilen bir video kaset bulmuşlardı. Üstelik, o videoyu izleyen insanlar bir hafta sonra ölmek kaderine mahkûm oluyorlardı.

Ne kadar düşünürse düşünsün, Yoşino'nun anlattıklarındaki absürd yanı söylemiyordu. Yoşino “Galiba, düşünce gücüyle resmetmek gibi bir durum” demişti. Ancak, video kasedine düşünce gücüyle görüntü kaydı yapmak elbette imkânsızdı. Fakat yine de... Otopsi sonrasında Ryuci'nin karın dikişinden fırlayan kâğıt parçası olsun, Mai'nin odasında tecrübe ettiği o tuhaf duyumsama olsun, birilerine anlatacak olsa absürd karşılanacağı kesindi. Doğrudan tecrübe etmekle, bir kişiden dinlemek arasında yerden göğe kadar fark vardır. En azından Yoşino, bu seferki olaylarla doğrudan ilgiliydi ve geçerli kanıtlara dayanarak konuşuyordu. Olayı doğrudan araştıran Kazuyuki Asakava

ve Ryuci Takayama'ya uzaktan da olsa, destek olmuştu. Anlattıklarında, o ölçüde ikna edici bir yan vardı.

“Kusura bakmayın beklettim.”

Yoşino masaya döner dönmez ajandasına bir şeyler yazıp, sonra da aynı tükenmez kalemin tepesiyle yanaklarını kaplayan sakallarını kaşıdı. Sakallarının çok sert olduğu belliydi. Seyrelmeye başlayan saçlarını kamufle etmeye çalışırcasına, yanaklarından çene altına kadar olan kısım sakallarla kaplanmıştı.

“Nereye kadar konuşmuştuk?” diyerek, Yoşino sakallı yüzünü kaldırdı. Konuşurken sempatik bir hali vardı.

“Ryuci Takayama'nın olaya dahil oluşuna kadar.”

“Kusura bakmayın ama, hocam siz Ryuci Takayama ile...”

“Sınıf arkadaşydık. Tıp fakültesinde.”

“Evet, bunu duymuştum.”

Ön araştırmasını titizlikle yaptıktan sonra randevu almıştı herhalde.

“Peki, Bay Yoşino, siz o bandı izlediniz mi?”

“Hiç izler miyim?” Yoşino'nun zaten yuvarlak olan gözleri, iyice testeker oldu. “İzlemiş olsaydım çoktan otopsi masasına yatırılmış olurdum. İzlemeye asla cesaret edemem” dedi, gülerek.

Bir video kasedinin, bu bir dizi olayla ilişkisi olduğunu, Ando daha öncesinden beri hissediyordu. Fakat, tam bir hafta sonra, izleyen kişinin ölümüne neden olacak bir video kasedinin var olabileceği aklının, hayalinin ucundan bile geçmemişti. Ando hâlâ inanmıyordu. Acaba, inanmasını ne sağlayabilirdi? Herhalde doğrudan görüntüleri izleyip, ölümün onu bulaca-

ğı an gelmedikçe de kabullenemezdi. Yoşino ağır hareketlerle, soğyan kahvesini ağzına götürdü. Zamanı ayarlamış olacak, o telaşlı hali kaybolmuştu.

“Peki, Asakava neden hâlâ hayatta? Videoyu o da izlemiş değil mi?” Ando’nun ses tonunda karşısındakiyle dalga geçermiş gibi bir nüans vardı. Şuurunu kaybetmiş halde de olsa, Asakava yaşıyordu. O nokta, Ando’nun anlatılan öyküye inanmasını engelliyordu.

“Eh, doğrudan kendisine sormanın kestirme yol olacağını düşünerek, hastaneye gittim. Ancak, Asakava o durumda olunca, pek bir işe yaramadı.”

Yoşino da hastaneye gitmiş, bilincini kaybetmiş olan Asakava’yla karşılaşınca elinden hiçbir şey gelmemişti.

“Fakat, herhalde...” Yoşino’nun aklına bir şey gelmiş gibiydi. Karşısındakinin ilgi göstermesini beklemiş gibi konuşuyordu.

“Herhalde?”

“Anlayabileceğinizi düşünüyorum, şu şeyi elime bir geçirebilsem...”

“Şu şey?”

“Asakava dergi muhabiriydi.”

Ando ne tepki vereceğini şaşırdı. Çünkü, konuşmanın başka bir yöne kaymasından endişelenmişti.

“Evet, biliyorum.”

“Bana da kendisi söylemişti. Bu bir dizi olayla ilgili titiz bir rapor hazırlıyordu. Asakava, sansasyonel bir yazı olacağını düşünerek bu olaya el atmıştı. Ryuci’yle birlikte, video kasedin esrarını çözebilmek için İzu Oşima Adası’na, Atami’ye kadar araştırmaya gitmişti. Net olarak bir şeyler yakalamış olmalı. Kesinlikle,

araştırmasında elde ettiği sonuçları yazmış, bir floppy diskete kaydetmiş olmalı.”

Bir çırpıda konuşuveren Yoşino, bakışlarını Ando’dan kaçırarak, yan tarafa döndü.

“Bu ilginç işte.”

Yoşino bakışlarını tekrar Ando’ya çevirdi. Yüzünde çaresizlik ifadesi vardı. “Nereye sokuşturduysa, odasında da bulamadım...”

“Odası derken?”

Asakava hastanedeydi ve karısıyla kızı ölmüştü. Şu an, oturduğu apartman dairesi boş olmalıydı. Acaba evine gizlice girip odasını mı karıştırmıştı?

“Eh, o tür yerleinin kapıcıları, güzel bir hikâye anlatınca hemen yedek anahtarları verirler.”

Dün, Ando da Mai’nin başına bir şey gelmiş olmasından endişelenerek, aynı şeyi yapmıştı. Yoşino’nun söylediklerini eleştirmeye niyeti yoktu. Amaçları farklı bile olsa, başında sahibi yokken bir odaya girme hareketi aynı kefeye konulmalıydı.

Yoşino yaptığı işten en ufak bir utanç duymuyor gibiydi. Amacına ulaşamadığı için olsa gerek, sık sık dilini şıklatıyordu. “Kıyı bucak aradım ama, hiçbir yerde bulamadım. Ne elektronik daktiloyu ne de floppy disketi.”

Ayaklarını sallamaya başladığının farkına varan Yoşino, telaşla elini dizine koydu. Yüzünde buruk bir gülümseme oluşmuştu.

Ando’nun zihninde ise, Asakava’nın neden olduğu kazanın fotoğrafları film şeridi gibi geçmeye başlamıştı. Fotoğraflardan biri şoför koltuğu tarafından çekilmiş, arabanın iç kısmını yansıtıyordu. Öne yıkı-

lan muavinin koltuğunun altında sıkışıp kalan video cihazı gibi bir şey vardı. Koltuğun alt kısmında, arabanın zemin döşemesinde ise dizüstü bilgisayarını andıran bir şey. Siyah renkteki o iki cisim, güçlü bir şekilde Ando'nun aklında kalmıştı. Şu an, oradan esinlenerek bir yerlere ulaşabileceğini hissetmeye başlamıştı.

Ando, pencerenin dışında JR istasyonundan akın akın çıkan insanları izlermiş gibi yaparak, düşüncelerini toparlamaya uğraşıyordu.

... Belki de, bu bir dizi olayla ilgili olarak yazılan o ayrıntılı raporun nerede olduğunu biliyordum.

Yoşino, yalnızca gidip Asakava'nın odasını karıştırmaktan başka bir şey yapmadığı için, ne elektronik daktiloyu ne de floppy disketi bulabilmişti. Yoşino'nun haberi yoktu. Asakava'nın en son nerede olduğunu... Yani, aradığı şeyin aslında kaza yapan arabanın muavin koltuğunun altında olduğu gerçeğini.

Floppy disketi ele geçirme olasılığının güçlü olduğuna inanmaya başlamıştı. Ancak, Yoşino'ya söylemek niyetinde değildi. Disket eline geçse bile, medyada çalışan birine verip vermemesi içeriğine bağlıydı. Hali hazırda, anlaşılan o ki, yedi cesette çiçek hastalığınınkini andıran bir virüs bulunmuştu. Akademik ortamlarda açıklanması bir yana, S Üniversitesi ve Y Üniversitesi'nde araştırma ekibi kurma düşüncesi bile ortaya atılmıştı. Böyle bir anda, medya patırtı çıkartacak olursa, ne olduğu belirsiz virüs tehlikesinin paniğe yol açması olasılığı yeterince güçlüydü. Her adımını dikkatlice atması gerekiyordu. Yoksa geri dönüşü olmayan bir hata yapabilirdi.

Daha sonra, Yoşino klasik sorular sordu. Otopsi sonucunun ne durumda olduğu, ölüm nedeninin anlaşılıp anlaşılamadığı, kendi anlattıkları ile otopsi sonuçlarını bağlayacak yeni bir fikrin oluşup oluşmadığı vs... Açtığı ajandasını yüzüne iyice yaklaştıran Yoşino soruları sıralamayı sürdürüyordu.

Ando tüm soruları elinden geldiğince nazikçe ama, ileride sorun yaratmayacak şekilde yanıtladı. Ancak, aklı başka yerlere kaymak üzereydi. Bir an önce o floppy disketi ele geçirmek istiyordu. İlk olarak düşünmesi gereken, floppy disketi nasıl elde edebileceğiydi.

6

Ertesi gün cumartesi, adli tıp enstitüsündeki iki resmi otopsiyi tamamlayan Ando, refakat için gelen genç polis memurunu yakalayarak, kaza yapan araçlara ne yapıldığını sormaya başladı. “Bir örnek vermek gerekirse, Başkent Otoyolu sahil şeridindeki Oi rampası çıkışı yakınlarında bir kaza olması durumunda, hurdahaş olan arabaya ne yapılır?” diye sorarak.

“Şöyle bir düşüneyim. Öncelikle bir dizi inceleme ve hasar tespiti yapılır” diye yanıtladı, gözlüklü genç adam. Ando daha önce birçok kez karşılaşmıştı ama, ilk kez konuşuyorlardı.

“Peki ya sonra?”

“Araba sahibine teslim edilir.”

“Ya araba kiralıksa?”

“Eh, elbette araba kiralama şirketine verilir.”

“Bakın şimdi. Arabada üç kişi varmış. Genç bir çift ve kızları. Bu aile Şinagava semtinde bir apartman da-iresinde yaşıyorlarmış. Kadın ve kız kazada ölmüş, baba ise ağır yaralanarak hastaneye kaldırılmış. Öyle bir durumda, arabanın içinden çıkan eşyalara ne olur?”

“Geçici olarak, o bölgeden sorumlu karakolun trafik birimi tarafından teslim alınır.”

“Başkent Otoyolu’nun Oi rapması çıkışında bir kaza olması durumunda hangi karakolun yetki alanına girer?”

“Çıkışında mı?”

“Çıkış yakınlarında.”

“Yani, şey, otoyolun içerisi ve dışarısında olmasına göre, yetkili karakol fark ediyor.”

Ando, kaza yeri fotoğraflarını aklına getirmeye çalıştı. Kaza kesinlikle otoyol tarafında meydana gelmişti. Tokyo Denizaltı Tüneli girişi... Dosyaların bir yerinde o şekilde kayıt edildiğini gördüğünü anımsıyordu.

“Otoyol üzerinde.”

“Öyleyse, Başkent Otoyolu Trafik Ekipleri Amirliği bakar.”

Ando bu adı ilk kez duyuyordu.

“Merkezleri nerede?”

“Şintomi-ço’da.”

“Anlaşıldı. Peki, eşyalar orada teslim alındıktan sonra ne yapılır?”

“Ailesine haber verilerek, almaya gelmesi istenir.”

“Dedim ya, aileden kimse kalmamış.”

“Akrabaları ya da kardeşleri de yok mu?”

Asakava'nın ailesi ya da kardeşleri konusunda Ando'nun hiçbir bilgisi yoktu. Yaşına bakılırsa, Asakava'nın anne ve babasının hayatta olmaları yüksek olasılıktı. Öyleyse, arabada kalan eşyaların Asakava'nın ailesi tarafından alınmış olması olasılığı güçleniyordu. Asakava ve Ryuci liseden arkadaşlıklar. Ryuci'nin ailesi Sagami Ono civarında bir yerde oturduğuna göre, Asakava'nın ailesi de oralarda bir yerde yaşıyor olmalıydı. Önce, Asakava'nın ailesinin nerede olduğunu bulup, irtibata geçmesi gerekecekti.

“Anladım. Teşekkür ederim.”

Ando genç polisten ayrıldıktan sonra, hemen Asakava'nın ailesinin irtibat bilgilerini aramaya koyuldu.

Asakava'nın annesinin de, babasının da sağ olduğu, adreslerinin de Zama İli'nde Kurihara semtinde olduğu bilgisine ulaştı. Telefon ederek, Asakava'nın arabasından çıkan eşyaların nerede olduğunu sorunca, babası gönülsüz bir sesle Kanda'da bir apartmanda yaşayan büyük oğlunun adını verdi. Asakava, üç kardeşin en küçüğüydü. En büyük kardeş büyük yayınevlerinden birinde çalışıyor, ortanca kardeşleri ise bir ortaokulda Japonca öğretmenliği yapıyordu. Polis babalarına haber vermiş ve ellerindeki eşyaları almaya gelmesini istemişti. Ancak, kendisi gitmek istememiş ve Kanda'da yaşayan oğluna havale etmişti. Başkent Otoyolu Trafik Ekipleri Amirliği'nin Kanda'ya yakın olması da önemli bir etkendi ama, yetmişini geçmiş yaşlı bir adamın video cihazı, elektronik daktilo gibi ağır eşyaları taşıyabilmesi de imkânsızdı. O yüzden, büyük oğlunun eşyaları almaya geleceğini söyleyerek, polisle yaptığı telefon konuşmasını bitirmişti.

Bir sonraki adımda, Ando elbette Asakava'nın Kanda'da yaşayan ağabeyi Cun'ıçiro Asakava'yla irtibata geçti. Akşam olduğunda nihayet telefonla ulaşmayı başarinca, Ando doğrudan konuya girdi. Acemi-ce gizlemeye çalışıp, yalan söylemesi durumunda Cun'ıçiro'nun öfkelenmesine neden olabilir ve floppy disketi elde etme şansını kaçırmış olurdu. Yine de, Yoşino'nun anlattıklarını olduğu gibi anlatması da doğru olmazdı. Ando'nun kendisinin bile çoğuna inanmadığı şeyleri olduğu gibi anlatmaya kalkarsa, aklının yerinde olmadığından kuşkulanılabilirdi. İşin o kısmını ustaca kamufle ederek, Asakava'nın olayın çözümlenmesinde ipucu olabilecek önemli bir belgeyi ardında bırakmış olması ihtimalinin yüksek olduğunu söyledi. Adli tıp enstitüsü olarak da, o dokümanı mutlaka görmek istediklerini, kibarca bir kopyasını alıp alamayacaklarını sordu.

"İyi de, bendeki şeyler arasında, o kadar önemli bir şey olduğundan emin misiniz?" diye mırıldandı Cun'ıçiro. Pek inanmamış gibi bir hali vardı. Konuşma şekline bakılırsa, herhalde polisten aldığı eşyaları kontrol etmemişti.

"Elektronik daktilo var mıydı?" diye sordu Ando.

"Evet var ama, sanırım kullanılamaz durumda."

"İçinde floopy disket var mıydı?"

"Bilemiyorum, henüz o kadar incelemedim. Aslında, bir mukavva kutuya koyup eve getirdim, o halde de duruyor."

"Bir de video cihazı var mıydı acaba?"

"Vardı ama attım... Hata mı yaptım acaba?"

"Attınız mı?" Ando nefesini tuttu.

“İşi dolayısıyla, yanında elektronik daktilo gezdirmesi normal bir şey ama, videonun arabada ne işi vardı acaba?”

“Attığınızı söylediniz değil mi?”

“Evet, darmadağın olmuştu zaten. Geçen gün, büyük çöp atma günüydü, bizim televizyonu çöpçülere teslim ederken, o cihazı da birlikte verdim. Hiç de öyle tamir edilebilecek gibi bir halde değildi çünkü. Herhalde Kazuyuki de bir şey demez.”

Aslında oltaya iki av birden takılmak üzereydi ama, birini kaçırmıştı. Tuhaf ölüm olaylarında anahtar olabilecek video kasedi de cihazın içindeydi herhalde. Şansı yaver gitseydi, hem floppy disketi, hem de video kasedini ele geçirebilecekti. Ando, daha erken irtibata geçmediğine pişman oldu.

“Cihazdan ayrı olarak bir de video kasedi var mıydı?” diye sordu Ando, içinden dua ederek.

“Bilemiyorum. Elektronik daktilo, video cihazı ve iki küçük valiz vardı. Herhalde Şizu ile kuzenimindir dedim, açıp bakmadım.”

Ando ne olursa olsun, bir an önce kontrol etmek istiyordu. Acelesi varmış gibi bir ses tonuyla “Sizi rahatsız etmemin bir sakıncası var mı?” diye sordu.

“Neden olsun?”

Cun’içiro’nun yanıtı Ando’nun beklentilerinden çok daha olumluydu.

“Yarın olabilir mi?”

Ertesi gün pazardı.

“Benim sorumluluğumdaki bir yazarla golf oynayacağız... Şöyle bir bakayım, akşam yedi gibi dönmüş olurum.”

“Tamam, akşam yedide rahatsız ederim.”

Ando not kâğıdına akşam yedi diye not aldı ve birçok kez altına çizdiği çizginin üzerinden geçti.

Pazar akşamı saat yediyi biraz geçerken, Ando Cun'ičiro'nun oturduğu Kanda Sarugaku-ço semtindeki apartmana ulaşmıştı. İş binalarının arasında sıkışıp kalmış apartmanın ıssız bir görüntüsü vardı. Herhalde katların çoğu işyeri olarak kullanılıyor olacak, Pazar günü akşamı olduğundan iyice ıssızlaşmış, neredeyse insanı ürkütecek bir sessizliğe gömülmüştü.

Zili çalınca içeriden bir erkek sesi geldi.

“Kim o?”

“Dün telefonla görüşmüştük, ben Ando.”

Kim olduğunu söyler söylemez kapıyı açan adam “Zahmet oldu” diyerek, Ando'yu içeri aldı. Golften dönünce hemen duş almıştı herhalde, Cun'ičiro üzerinde eşofmanlarıyla karşılaşmıştı Ando'yu. Telefondaki sesine bakarak histerik bir adamla karşılaşacağını düşünmüştü ama, gerçekte hafif tombul, sempatik yüzlü bir adamdı. En büyük çocuk bir yayınevinde editör, ortanca çocuk ortaokulda Japonca öğretmeni, en küçük çocuk ise büyük bir gazetede muhabir. Üç kardeşin seçtiği yolların tamamı “yazmak”la ilgili işlerdi. Herhalde bu büyük ağabey, diğer kardeşlerini de etkilemişti. Ando, kendisini içeri buyur eden Cun'ičiro'nun peşi sıra ilerlerken, aklından bu düşünceler geçiyordu. Ando'nun kendisi de, bir lisede biyoloji öğretmenliği yapan ağabeyinden etkilenecek doktor olmayı seçmişti.

Cun'ičiro koridora bakan yüklükten çıkarttığı mu-

kavva kutuyu getirdi. İçinde küçük valizler ve elektronik daktilo vardı.

“Bakalım mı?”

Yere bağdaş kurarak oturup, kutuyu Ando’nun önüne doğru itti.

“Evet, lütfen.”

Ando elektronik daktiloyu eline alarak markasını ve modelini not aldı. Daktilo çarpmanın etkisiyle bozulmuş gibi benziyordu. Kapağını açmaya çalıştıysa da açılmadı. Dizlerinin üstünde dikine tutup bakınca yan tarafında floppy disket tuşunun dışarıya çıkıntı yaptığını gördü. Bu disket yuvasının dolu olduğu anlamına geliyordu. Gerçekten de, daha dikkatli bakınca yuvadaki disket görülebiliyordu. Aniden kalbi hızla çarpmaya başladı ve disketi çıkartmak için tuşuna bastırdı. O an cihazın çıkarttığı tıkırtı, Ando’ya hedefine tam isabet eden bir tüfeğin patlaması gibi gelmişti. Disketi çıkartıp avucuna aldı, önüne arkasına baktı. Etiket yapıştırılmamıştı, içinde ne olduğu belli değildi. Yine de, Ando aradığı şeyi bulduğunu hissediyordu. Çünkü, disketin dışarı fırlarken çıkarttığı ses bunu hissetmesine yetip de artmıştı.

Ando bir an önce disketin içinde ne olduğunu öğrenmek istiyordu.

“İçine bakmak isterim ama...” dedi, Cun’içiro’ya dönerek.

“Maalesef, benim kullandığım elektronik daktiloyla uyumlu değil.”

Eğer uyumlu olmazsa, içindeki dokümanı ekranda görebilmek imkânsızdı.

“Peki, bu floppy disket iki, üç gün kadar bende kalabilir mi?”

“Evet, olabilir ama...”

“İşim bitince hemen gönderirim.”

“Ne var bunun içinde?”

Ando’nun heyecanlanmasının farkına varmış olmaydı. Cun’içiro’nun içerisindeki merak da güçlenmeye başlamıştı.

“Bilemiyorum” dedi Ando, başını yana eğerek.

“Mümkün olan en kısa sürede geri gönderin, olur mu?”

Editörlük yapıyor olması dolayısıyla iyice meraklanmıştı herhalde. Yüzünde bir an önce disketin içerisinde ne olduğunu öğrenmek istermiş gibi bir ifade vardı.

Ando disketi ceketinin iç cebine indirdiği anda, içinde yeni bir iştah uyandı. Siyah, küçük valizler... Durumun ümitsiz olduğunu biliyordu ama, binde bir ihtimal video kasedi orada olabilirdi.

“Bu çantaların içine bakmamın bir mahsuru var mı?” Ses tonu ciddi bir hal almıştı. Kadın çantasının içine bakmak hoş bir durum değildi.

“Bir şey çıkacağını sanmıyorum” dedi Cun’içiro, gülerek. “Buyurun” diyerek kutudan çıkarttı. Valizin içerisinde video kasedi bulacağına dair zayıf bir ümit uyanmıştı içinde, ama giysiler ve bebek bezlerinden başka dişe dokunur bir şey çıkmadı. Tahmin ettiği gibi, video teyp cihazla birlikte atılıp gitmişti.

Fakat, floppy diskete ulaşmış olması bile büyük başarıydı. Cun’içiro’nun evinden ayrılırken, Ando’nun içi içine sığmıyordu. Ertesi gün üniversiteye gittiğinde, iş arkadaşlarına sorarak uyumlu bir elektronik daktilo bulup, dokümanı okumaktan başka bir şey yoktu aklında. Sanki çoktan dokümanın başına geçmiş de okuyormuş gibi bir sevinç kaplamıştı içini.

Ando, patoloji laboratuvarına giderek, Miyaşıta'yı görüp de seslenecek olduğunda, aksine Miyaşıta konuşmaya başladı.

“Oo, çok iyi bir zamanlama. Bunun ne olduğunu biliyor musun?” Miyaşıta elindeki çıktıyı sallayarak Ando'yu çağırdı. Yanında biyokimya anabilim dalı asistanı Nemoto duruyordu. Nemoto ile Miyaşıta birbirlerine çok benziyorlardı. İkisi yanyana durunca, bakanın gülesi gelirdi. 1.60 civarında boy, 80 kiloyu rahatça geçtiği anlaşılan vücutlar, bacak boyları, bel ölçüsü, yüz, göbek... Her şeyiyle aynı, ikizi andıran iki adam.

“Merhaba, iki kardeşi bir arada görmek ne güzel!” Ando her zamanki şakasını yaparak, iki adama yaklaştı.

“Bay Ando, çok kötüsünüz. Beni bununla bir tutmayın.” Nemoto mahsus yüzünü buruşturmuştu. Ancak, aslında kendinden iki yıl daha kıdemli olan Miyaşıta'ya benzetilmesine sevinirdi. Her şey bir yana, Miyaşıta iyi bir insan olması ve bilimsel yetkinliğiyle, geleceğin parlak profesörü olarak parmakla gösterilen bir adamdı.

“Gelen giden benzediğimizi söylüyor. Benim için hiç de hoş bir durum değil. Bana baksana, biraz diyet yapıp zayıflasana sen” diyen Miyaşıta, parmağıyla Nemoto'nun göbeğini dürttü.

“Eğer diyet yapıp zayıflayacaksam, bana eşlik edin.”

“Saçmalama. İkimiz birlikte zayıflarsak ne önemi kalır?”

Miyaşita elinde tuttuğu çıktıyı Ando'ya uzatarak, ciddiyetini takındı.

Ando aldığı çıktıyı iyice açtı. Bir bakışta içeriğinin ne olduğunu anlamıştı. Sadece küçük bir parçaya ait DNA'nın baz analizöründe yapılan ölçüm sonuçlarıydı.

Virüsler dahil olmak üzere, yeryüzündeki bütün canlılar DNA (bir kısmı RNA) içeren hücrelerin birleşiminden oluşur. Hücrenin çekirdek kısmının içinde nükleik asit olarak adlandırılan moleküler bileşenler bulunur. İki tür nükleik asit vardır: DNA (Deoksiribo Nükleik Asit) ve RNA (Ribo Nükleik Asit). Her birinin işlevi farklıdır. Gen üzerinde, genetik şifrenin taşıyıcısı olan DNA, sarmal halinde bulunan iki uzun bileşendir. Normalde bu yapı çiftli sarmal olarak adlandırılır. Bu ikili yapı içerisinde de, yaşamın taşıdığı her türlü genetik şifre kayıt edilmiştir. Genetik şifre, belirli bir proteinin oluşturulma yönteminin planı gibidir. Gen ise o planı ifade eder. Yani, gen DNA'nın kendisi değil, şifreler arasındaki bir birimdir.

Peki, o planda neler yer alır acaba? Burada harf işlevi gören, baz olarak adlandırılan dört bileşen söz konusudur: Adenin (A), Guanin (G), Cytozin (C) ve Timin (T). RNA'da ise Urasil (U). Dört baz içerisinde üçünün kümesinden oluşan triplet (Kodon), belirli bir kurala göre amino asitlere çevirilir. Örneğin, AAC şeklinde oluşan kodon asparajine, GCA şeklindeki kodon ise analine çevirilir. Bu liste böylece uzar gider.

Proteinler yirmi tür amino asidin, yüzlerce farklı

kombinasyonundan oluşur. O yüzden, yalnızca tek bir proteinin planında bu üçlü baz kombinasyonlarından yüzlercesi zincir olarak bulunur.

TCTCTATACCAGTTGGAAAATTAT... İşte bu şekilde, bir gen planında harflerin uzun uzadıya sıralandıkları şeklinde algılamak gerekir. Buradaki örnek amino asit adlarına çevirilecek olursa, TCT=*serine* (Ser), CTA=*leusin* (Leu), TAC=*tirosin* (Tyr), CAG=*glutamin* (Gln), TTG= *leusin* (Leu), GAA= *glutamin asit* (Gln), AAT=*asparajin* (Asn), TAT=*tirosin* (Tyr)... şeklinde bir aminoasit zinciri oluşturur.

Ando elindeki çıktıyı kaplayan baz numaraları ve karmaşık şekilde sıralanmış A,T,G ve C harflerinden oluşan zincirlere bir kez daha baktı. Üç zincir diğerlerinden ayrılacak şekilde siyah içerisine beyaz fontla yazılmıştı. Sakin bir ses tonuyla “Bu da neyin nesi?” diye sordu.

Miyaşita gözüyle Nemoto’ya bir işaret yaptı. Herhalde açıklamasını istiyordu.

“Ryuci Takayama’nın kanında bulunan virüsün DNA’sının bir kısmının analizi.”

“Demek Ryuci’nin... Tamam da, bu kısım ne?”

“Sadece Ryuci Takayama’nın vücudunda bulunan virüste, tam olarak çözemediğimiz tuhaf bir baz zinciri var.”

“O da bu belirtilmiş kısım mı?”

“Evet öyle.”

Ando belirginleştirilen harf dizisini yüzüne yaklaştırdı.

ATGGAAGAAGAATATCGTTATATTCCTCC-
TCCTCAACAACAA.

.....GTTTAAAGCA 480
 490 500 510 520 530
 TTTGAGGGGGATTCAATGAATATTTATGACGATTCCGCAGTATTGGACGC
 540 550 560 570 580
 TATC**ATGGAAGAAGAATATCGTTATATTCCTCCTCCTCAACAACAA**TTTG
 590 600 610 620 630
 CAAAAGCCTCTCGCTATTTTGGTTTTTATCGTCGTCTGGTAAACGAGGGT
 640 650 660 670 680
 TTATGATAGTTTGCTCTTACTATGCCTCGTAATTCCTTTTTGGCGTTATGT
 690 700 710 720 730
 ATCTGCATTAGTTGAATGTGGTATTCCTAAATCTCAACTGATGAATCTTT
 740 750 760 770 780
 CTACCTGTAATAATGTTGTTTCCGTTAGTTCGTTTTATTAAACGTAGATTTT
 790 800 810 820 830
 TCTTCCCAACGTCCTGACTGGCATTTCGACACAA**ATGGAAGAAGAATATC**
 840 850 860 870 880
GTTATATTCCTCCTCCTCAACAACAACGCTTGGTATAATCGCTGGGGGGTC
 890 900
 AAAGATGAGTGTTTTTAGTATATT.....
 535 baz ila 576 baz arasında ve 815 baz ila 856 arasında A T G G A A G A A G A A T A T C G T T A T A T T
 C C T C C T C C T C A A C A A C A A şeklinde 42 bazın tekrarlandığı görülmektedir.

DNA Üzerinde Amino-asitlerin Çeviri Yöntemi					
Birinci Harf	İkinci Harf				Üçüncü Harf
T	T	C	A	G	T C A G
	Phe	Ser	Tyr	Cys	
	Phe	Ser	Tyr	Cys	
	Leu	Ser	Bitiş	Bitiş	
C	Leu	Ser	Bitiş	Trp	T C A G
	Leu	Pro	His	Arg	
	Leu	Pro	His	Arg	
	Leu	Pro	Gln	Arg	
A	Leu	Pro	Gln	Arg	T C A G
	Ile	Thr	Asn	Ser	
	Ile	Thr	Asn	Ser	
	Ile	Thr	Lys	Arg	
G	Met	Thr	Lys	Arg	T C A G
	Val	Ala	Asp	Gly	
	Val	Ala	Asp	Gly	
	Val	Ala	Glu	Gly	
G	Val	Ala	Glu	Gly	T C A G

G Üçlü kümeler halindeki baz tripleti (kodon) yukarıda gösterilen kurala bağlı kalınarak amino-asitlere çevrilir. Sözcüğü TCA serine (Ser), AAT asparajin (Asn), GAA ise glutamin (Glu) gibi. Ayrıca, “bitiş” bir genin okunuşunun bitişini ifade eder, başlangıç kodu ise ATG’dir.

Amino Asit Kısaltmalarının Açılımı

Phe	Fenilalanin	His	Histidin
Leu	Leusin	Gln	Glutamin
Ile	İzoleusin	Asn	Asparajin
Met	Metyonin	Lys	Lisin
Val	Valin	Asp	Aspartik asit
Ser	Serin	Glu	Glutamik asit
Pro	Prolin	Cys	Sistein
Thr	Treonin	Trp	Triptofan
Ala	Alanin	Arg	Arjinin
Tyr	Tirosin	Gly	Glisin.

Sonra, yine aynı şekilde belirtilen bir sonraki kısma bakarak, ikisini karşılaştırdı. Zincirin tamamen aynı olduğu anlaşıyordu. Binden az sayıdaki baz içerisinde, aynı zincir iki kez ortaya çıkmıştı.

Ando, çıktıyı yüzünden uzaklaştırıp, Nemoto'ya baktı.

“Sanki temel yapısında varmış gibi, hangi parçayı alıp baktıysak bakalım, bu dizi karşımıza çıktı.”

“Kaç tane var burada?”

“Baz sayısı mı?”

“Evet.”

“42.”

“42... Yani 14 kodon. Az.”

“Bir anlamı olduğunu sanmıyorum” dedi Nemoto, başını yana eğerek.

“Ando, tuhaf olan...” diye Miyaşita lafa karıştı. “Bu anlamsız tekrarların, yalnızca Ryuci Takayama'da bulunan virüste görülüp, diğer iki cesetten alınan virüste görülmemesi” dedi Miyaşita, çıkmaza saplanıldığı anlamında, iki elini yana açarak.

Adno durumu ifade edebilmek için doğru sözcükleri bulmakta zorlanıyordu. Sözgeşi, elinde Sheakespeare'in “Kral Lear”ı olan üç adam (birisi Ryuci) olsun. Ancak, yalnızca Ryuci'nin elindeki “Kral Lear”de, metinler arasında anlamsız harf dizileri var. Baz sayısı olarak 42, üçü bir grup olarak aminoasit anlamına geldiğine göre, 14 harften öteye geçmiyor. Sadece 14 harflik o tekrar, tüm sayfalarda rastgele aralara girmiş. Başlangıçta senaryonun “Kral Lear” olduğu bilindiği müddetçe, sonrada araya karıştırılan anlamsız kısımlar hemen bulunabilir ve bu şekilde işaretlenebilir.

“Ne dersin?”

Miyaşıta keyifli bir yüz ifadesiyle Ando’nun vereceği tepkiyi bekliyordu. Gerçek bilim adamları, yorumlanması imkânsız gerçeklerle karşılaştıklarında müthiş bir heyecana kapılırlar.

“Ne diyebilirim ki? Bu kadarcık bir şeyle.”

Ando’nun kafasını kurcalayan bir şeyler vardı. Fakat, ne olduğunu tam olarak anlayabilmek için, o anlamsız baz zincirine daha sakın kafayla yavaş yavaş bakmak istiyordu. Orada mutlaka bir şeyler vardı. İçindeki güçlü bir ses öyle söylüyordu. Sorun nerede olduğuydu. Eğer, anlamsız baz zinciri araya karışmışsa, bu ne zaman olmuştu? Ryuci’nin bedenine giren virüs, yalnızca tesadüfen mi farklıydı? Yoksa virüs, Ryuci’nin vücudunun içerisinde değişime uğrayarak, 14 kodonluk baz zinciri mi ortaya çıkartmıştı? Gerçekte bu mümkün müydü? Eğer öyleyse, bunun anlamı neydi?

Üç adamın arasında sıkıntılı bir sessizlik oldu. O şekilde oturmakla, nihayi bir yoruma ulaşabilme olasılıkları yoktu.

“Bu arada, sen buraya niye gelmiştin?”

Ryuci’nin kan örneğinde bulunan virüste tuhaf baz zincirinin gözlenmesi, Ando’yu heyecanlandırmıştı, oraya aslında ne için gittiğini unutmak üzereydi.

“Ah, unutuyordum az kalsın.”

Ando evrak çantasını açarak, küçük bir kâğıda aldığı notu Miyaşıta ve Nemoto’ya gösterdi. “Aranızda bununla aynı marka elektronik daktilosu olan var mı?”

Miyaşıta ve Nemoto, kâğıttaki marka adına birlikte

baktılar. Bir hayli yaygın kullanılan bir markaydı.

“Bununla tamamen aynı model mi olması gerekiyor?”

“Markası aynıysa yeterli olur. Yani, floppy ile uyumlu olsun yeter.”

“Uyumlu derken?”

“İşte” diyen Ando, çantasından bir floppy çıkarttı. “Bunun içindeki dokümanın bir disket kopyası, bir de çıktısı lazım.”

“MS-DOS’a çevrilmemiş mi?”

“Herhalde hayır.”

Nemoto aklına bir şey gelmiş gibi parmaklarını şıklattı. “Tamam, tamam. Bizim laboratuvarında birinde vardı. Kimdeydi, haa tamam. Ueda’da. Evet, onda var, bununla aynı marka.”

“Kullanabilir miyiz?” dedi Ando, çekinerek. Ueda dedikleri laborantla doğrudan tanışmıyorlardı.

“Sanırım sorun olmaz. Fakülteden yeni mezun olmuş yüksek lisans öğrencimiz ne de olsa.”

Henüz çömez bir elemanın, kendinden daha kıdemli olan Nemoto’nun her söylediğini yapacağını ima etmeye çalışıyordu anlaşılan.

“Zahmet olacak.”

“Hiç önemli değil. Müsaitseniz, buyrun şimdi gidelim bizim laboratuvara. O da oradadır.”

Disketin içinde ne olduğunu bir an önce görmek isteyen Ando’nun duaları kabul olmuş gibiydi.

“Tamam, zamanını alacağım.”

Ando elindeki disketi ceket cebine koydu. Sonra da, Miyaşita’ya eliyle selam vererek Nemoto’nun peşi sıra patoloji laboratuvarından çıktı.

8

Ando ve Nemoto tıp fakültesinin loş koridorlarından birlikte geçtiler. Ando omuzlarına atmakla yetindiği beyaz önlüğüne kollarını geçirerek, ellerini cebine soktu. Cebinin içerisindeki disketi tuttu. Miyaşita ve Nemoto disket hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Gizlemek niyetinde değildi. Soracak olurlarsa olduğu gibi anlatmak niyetindeydi. Bir dizi tuhaf ölüm olayını çözecek anahtar niteliğindeki bir dokümanın diskette kayıtlı olduğunu bilseler, ikisi de uçarak peşine takılırlardı.

İçini henüz görmediğine göre, başka bir şeyler çıkması olasılığı da vardı. Ekranda göremediği müddetçe, işin gerçeği hakkında hiç bir şey söyleyebilecek durumda değildi. Buna rağmen, Ando doğru şeyi bulduğundan emindi. Cebinin içinde, parmaklarının arasında tuttuğu disket vücut ısıyla sıcaklaşmıştı. Sanki içerisinde yaşamaya devam eden bir canlı varmış gibi.

Nemoto biyokimya laboratuvarının kapısını açıp içeri girince, Ando disketi cebinden çıkararak sol eliyle tutup, sağ eliyle de otomatik kapanan kapıyı durdurdu.

“Ueda, bir bakar mısın?” diye, Nemoto laboratuvarın köşesinde oturan genç, zayıf adama seslendi.

“Efendim.”

Ueda, döner sandalyesi üzerinde, yüzünü Ueda’ya çevirmişti ama yerinden kalkmamıştı. Nemoto gülümseyerek Ueda’ya yaklaştı. “Şu an elektrikli daktilonu kullanıyor musun?” diye sordu, elini Ueda’nın omzuna koyarak.

“Hayır, özel bir işim yok.”

“İyi o zaman. Bir süreliğine şuradaki Ando Bey’in kullanmasında bir sakınca var mı?”

Ueda, Ando’nun yüzüne bakarak “Hoşgeldiniz” dedi.

“Kusura bakma, içine bakmak istediğim bir disket var ama, benim kullandığım markayla uyumlu değil” dedi Ando, elindeki disketi sallayarak. Sonra da Nemoto’nun yanına yaklaştı.

“Buyrun” diyen Ueda, elektrikli daktiloyu kaldırıp, masanın üzerine koydu.

“Mahsuru yoksa önce burada kontrol etmek istiyorum.”

“Elbette, buyrun.”

Elektrikli daktilonun ekranını kaldırıp, güç düğmesini açınca, başlangıç menüsü görüldü. Ando “doküman üretimi” şikkını seçerek elindeki disketi yuvaya yerleştirdi. Bir sonraki ekranda “yeni doküman üretimi” ve “eski doküman üzerinde çalışma” şıkları vardı. Ando işaretleyiciyi “eski doküman üzerinde çalışma” şikkına getirerek, giriş tuşuna bastı. İnce bir cızırtıyla birlikte, cihaz disketi okumaya başladı. Nihayet, disketteki dokümanların listesi ekranda görüldü.

Metin	Halka 9	199X.10.21
Metin	Halka 8	199X.10.20
Metin	Halka 7	199X.10.19
Metin	Halka 6	199X.10.17
Metin	Halka 5	199X.10.15
Metin	Halka 4	199X.10.12
Metin	Halka 3	199X.10.7
Metin	Halka 2	199X.10.4
Metin	Halka 1	199X.10.2

“Halka, halka, halka, halka...” diye Ando, yukarıdan aşağı sıralanan metin adlarını sayıklar gibi mırıldanarak okudu.

... HALKA!

Şu işe bak! Ryuci'nin karnından rakamlarla şifrelenmiş olarak çıkan sözcük!

“Bir şey mi oldu?” Nemoto, endişeli bir yüz ifadeyle Ando'ya bakıyordu. Ando, sadece başını hafifçe yana eğebildi.

Artık bir tesadüf değildi. Asakava, bir dizi tuhaf ölüm olayıyla ilgili ayrıntılı raporlar tutmuş, “Halka” başlığı altında dokuz ayrı metin haline getirmişti. Sonra da, Ryuci karnındaki dikişin arasından o başlığı çıkartıvermişti.

... *Bu nasıl açıklanır ki? Böyle bir şeyin olması imkânsız!*

Ando hâlâ reddetmeye çalışıyordu... İç organları boşaltılmış, içi boş bir borudan farksız hale gelmiş bir adam mesaj mı gönderebilir yani? “Halka” başlıklı bir metnin varlığını bildirmek için.

Ando'nun zihninde Ryuci'nin yüzünün otopside hemen sonraki hali canlandı. Hatları köşeli yüzünün yanak kısmındaki etleri sarkmış, çırılçıplak halde Ando'ya güler gibiydi.

Yoşino'dan dinlediği absürd öykü artık gerçeklik tadı vermeye başlamıştı. Belki de gerçekten vardı. İzleyenlerin bir hafta sonra ölümüne neden olan bir video kaset.

*E*lektronik daktilo aralıksız olarak cızırtılar çıkartarak çıktı basmayı sürdürüyordu. Her sayfa, yazı-

cı kısmından çıkar çıkmaz, Ando sıcaklığını koruyan termal kâğıt sayfaları tek tek kontrol ediyordu.

B5 büyüklüğündeki her bir sayfada yaklaşık 1000 im vardı. Baskı için lazım olan süreden çok daha kısa bir sürede okunabiliyordu. Çıktı olarak da lazım olacağını düşünerek, ekranda okumadan önce baskıya başlamıştı ama, tek bir sayfayı basmak için iki, üç dakika geçmesi sinirlerinin gerilmesine neden olmuştu.

Sonuçta, elektronik daktiloyu Ueda'dan ödünç alarak eve götürmek zorunda kaldı. Kabaca bir tahminle yüz sayfayı geçecek bir metnin çıktısını laboratuvarda alması hoş olmayacaktı. Sabaha kadar uyanık kalmayı göze alarak kendi evinde yapmasından başka çaresi yoktu.

Üniversiteden dönüş yolunda evinin yakınlarındaki marketten aldığı hazır yemeği yerken, Ando yirmi birinci sayfaya kadar okumayı başarmıştı. Oraya kadar olan kısmı, geçen hafta cuma günü Yoşino'nun anlattıklarıyla tamamen örtüşüyordu. Öğlen yemeği sonrasında, bir kafe masasında Yoşino'dan dinlemekle farklı olarak, zaman ve yerlerini bile ayrıntılı olarak kaydedildiği rapor, okuyanın inanmasını sağlayacak kadar etkiliydi. Tam bir dergi muhabiri gibi gereksiz betimlemelere hiç girmeden yazmış olması, uydurma bir öykü olduğundan kuşku lanılmasına fırsat vermiyordu.

O yılın 5 eylül gecesi, Tokyo ve Şinagava'da aynı anda kalp enfarktüsü geçirerek ölen dört genç hakkında araştırma yapan Asakava, o tuhaf ölümlerin nedeninin bir tür virüs olabileceği yargısına varmıştı. Bi-

limsel olarak düşünöldüğünde çok doğaldı. Gerçekten de dört gencin otopsileri sonucu, çiçek hastalığı virüsüne tıpatıp benzeyen bir virüse rastlanmıştı. Asakava konunun uzmanı olmamasına rağmen tespitinde çok haklıydı. Ancak, Asakava dört gencin aynı anda ölmesinden yola çıkarak, aynı yerde aynı zamanda bulunarak virüsü kaptıkları tahminini yürütmüştü. Virüsü nerede kaptıkları, yani bulaşma rotasının olayı çözebilecek anahtar olacağını düşünmüştü.

Asakava aynı anda bir arada oldukları yeri ve zamanı bulmakta başarılı olmuştu. Dört genç, ölümlerinden bir hafta önce, 29 ağustos günü, Güney Hako-ne Pasifikland'da kiraladıkları B-4 nolu bungalov.

Bir sonraki yirmi ikinci sayfa, Asakava'nın kendisinin o yere gidişinin anlatısıyla başlıyordu. Hızlı tren-den Atami'de inmiş, araba kiralayarak Atami-Kannami rotası üzerinden yayla tatil köyü Güney Hakone Pasifikland'a ulaşmıştı. Gecenin karanlığı ve yağmur yüzünden görüş mesafesi daralmış, üstüne üstlük yayla yolunda ağır ağır ilerlemek zorunda kalmıştı. Gündüz rezervasyon yaptırdığı B-4 nolu bungalova giriş işlemini, ancak sekizden sonra yapabilmişti. O odada, dört genç geceyi birlikte geçirmişlerdi... Bu düşünce aklından geçtiğinde Asakava hafiften korkmaya başlamıştı. B-4 nolu bungalovda kalan dört genç tam bir hafta sonra ölmüşlerdi çünkü. Aynı kötölüğün kendisine de bulaşma ihtimali yeterince güçlüydü. Fakat, dergi muhabiri olmanın doğurduğu merakına yenik düşmüş, B-4 nolu bungalovun içerisini kıyı bucak araştırmıştı.

Asakava, anı defterindeki nota bakarak, dört gen-

cin birlikte bir video izlediklerini tespit edince, gidip resepsiyonda aynı video kasedini sormuştu. Resepsiyondaki video kaset koleksiyonu arasında etiketsiz bir kasedin rafın alt kısmında durduğunu görmüş, aradığı kaset olabileceğini düşünmüştü. Asakava resepsiyonistten izin alarak kasedi B-4 nolu bungalova getirip, içinde ne olduğunun farkında bile olmaksızın, bungalovun oturma odasındaki televizyonda başından sonuna kadar izlemişti.

İlk karşısına çıkan kapkara bir ekran olmuştu. Asakava o başlangıç sahnesini şöyle yazıya dökmüştü.

“Zifiri karnalık ekranda iğne ucu kadar bir parlak nokta olduğunu fark ettiğim anda, o nokta gitgide şişkinleşerek sağa sola uçmaya başladı ve nihayet sol köşede sabit kaldı. Sonra da dallara ayrılarak ucu saçıldı, solucan gibi ekranı dolaşmaya başladı...”

Ando başını tekrar çıktılarından kaldırdı. Metni okuyarak da olsa, bir ölçü görüntüyü zihninde canlandırabiliyordu. Metnin başkısını okuyarak, anlatılan görüntüyü gözlerinin önüne getirmeye çalışırken, sanki aynı görüntüyü başka bir yerde gerçekten izlemiş gibi bir hisse kapıldı. Siyah ekranda sürünerek irileşen bir tırtıl... Sonra parlak nokta fırçanın ucu gibi saçılıp gidiyor. Kısa bir sahne. Öyle bir sahneyi çok yakın bir zamanda bir yerlerde izlediğini anımsıyordu.

Belleğini fazla uzun bir süre zorlaması gerekmedi. Evet, Mai Takano'nun odasında ondan kalan izleri incelerken, kaset takılı videoyu çalıştırmıştı. Etiketinde erkek elinden çıktığı belli bir yazıyla “Frank Sinatra, Lisa Minelli...” yazılıydı. O kasedin başındaki bir kaç

saniyelik görüntü tam olarak metinde anlatıldığı gibi bir sahneydi.

Mai'nin odasındaki kaset, başlangıcındaki o sahne yalnızca birkaç saniye sürdükten sonra yerini çok daha aydınlık görüntülere bırakmıştı. Kasedin daha önceki görüntülerini silebilmek için, anlaşılan uzun uza-
diya sabah programları teybin bitimine kadar kaydedilmişti. Bunun ne anlama geldiğini Ando hemen anlamıştı. Mai bir şekilde, olasılıkla Ryuci vasıtasıyla, şu sözü edilen video kasedi almış, kendi odasında izlemişti. Sonra da, izlemeyi tamamlar tamamlamaz, görüntüleri silmeye çalışmıştı. Belki silmek için bir nedeni vardı. Fakat, baş tarafını silmesi mümkün olmamış ve o ilk birkaç saniyelik görüntü, video kasede sülük gibi yapışıp kalmıştı. Ancak, eğer öyleyse, Asakava'nın bungalovda bulduğu video kaset dönüp dolaşıp Mai Takano'nun eline geçmiş oluyordu.

Ando kafasını toparlamaya çalıştı.

... Hayır öyle değil. Bungalovdaki kasetle Mai'nin odasındaki kaset kesinlikle farklı. Metinde bungalovdaki kasedin etiketsiz olduğu yazıyor. Fakat, Mai'nin odasındaki kasedin etiketi vardı ve el yazısıyla başlığının ne olduğu yazılıydı. Öyleyse... Yani, kopyası çıkartılmış.

Bungalovda bulunan kaset eğer orjinal kasetse, Mai'nin odasındaki mutlaka bir kopyaydı. Kopyalanıyor, üzeri siliniyor ve kaset oradan oraya başdöndürücü bir hızla dolaşıp duruyordu. O haliyle virüsler benziyordu. Ando video kasedin niteliğinin, canlı ve cansız arasında bir yerde konumlanan virüslere çok benzediğinin farkına vardı.

Acaba, Mai'nin ortadan kaybolması video kasedi

izlemiş olması yüzünden miydi? Ando bu soruyu bir türlü aklından silemiyordu. Mai o günden beri odasına hiç dönmemişti. Elbette üniversiteye de gelmediği gibi, ailesi ile irtibat da kurmamıştı. Yine de, kimliği belirsiz genç bir kadın cesedi bulunduğuna dair hiçbir haber de çıkmamıştı.

Mai'nin başına neler gelmiş olabileceğini düşünen Ando bir süre dalıp gitti. Kimsenin bilmediği bir ıssız yerde zamansız bir şekilde ölüp gitmiş miydi acaba? 22 yaşında genç bir kadın olduğunu düşündükçe içi daralıyordu. Bir de, ona âşık olabileceğini düşünmüş olması içindeki sıkıntıyı iyice artırıyordu.

Yazıcı yeni bir sayfanın baskısını tamamlayınca, Ando kâğıdın sesiyle kendine geldi. Gereksiz düşüncelere kapılmaktansa, video kasedin içinde ne olduğunu öğrenmek daha öncelikliydi.

10

Bir sonraki sayfadan sonra, videonun içeriği uzun uzun ayrıntılarıyla anlatılıyordu. Ando, bir taraftan okuyarak, bir taraftan da hayalinde canlandırma-ya çalıştı.

Vıcık vıcık akan bir kırmızı ekranı kapladı ve bir bakışta yanardağ olduğu anlaşılan bir manzara görüldü. Kraterinden akan lavlar ve yer sarsıntısı. Yanardağ gecenin karanlığını kızıla boyayarak patlıyordu. Aniden görüntü kesiliverdi ve beyaz zemin üzerinde “Yama (dağ)” imi belirip kayboldu. Sonra bir tasın di-

binde iki zar yuvarlanmaya başladı.

Bir sonraki sahnede nihayet ilk kez bir insan göründü. Yüzü kırışıklarla kaplanmış bir nine, hasır üzerinde oturmuş karşısındaki her kimse, bir şeyler anlatıyordu. Kullandığı sözcükler pek duyulmamış bir şiveye aitti, büyük kısmı tam olarak anlaşılmıyordu ama, bir insanın geleceği hakkında kehanette bulunduğu izlenimi veriyordu.

Yeni doğmuş bebek ağlaması duyuldu. Sahneler kopuk kopuktu. Bilinçli olarak kesiliyormuş gibi, aniden değişiveriyordu.

Bebek kaybolunca “Yalancı!” “Üçkâğıtçı!” diye bağırışan kalabalığın uğultusuyla birlikte, ekranı yüzlerce insanın yüzü kapladı. Yüzler, hücrelerin bölünmesi gibi sürekli çoğalıyordu. Ekranın içerisinde eski bir televizyon göründü ve o televizyonun ekranında da “Sada” yazısı.

Aniden bir adam yüzü çıktı ekrana. Nefes nefeseydi, yüzünden ter boşalıyordu. Arka planda gür bir orman vardı. Adamın gözleri öldürmek için yanıp tutuşurcasına kanlanmıştı. Ağız kenarından salya sarkıyordu, ağzı yamuldu ve bağırdı. Çıplak omzunun eti koparılmıştı, kan akıyordu. Öte yandan, sanki her taraftan bebek ağlaması sesi geliyordu. Ekranın ortasında beliren dolunaydan yumruk büyüklüğünde taşlar yağmaya başladı, çarptıkça tok sesler çıkartıyorlardı.

En sonunda yeniden bir yazı belirdi.

“Bu görüntüleri izleyen kişinin kaderi bir hafta sonra ölmektir. Ölmek istemiyorsan şimdi diyeceğimi yap. Şöyle ki...”

Orada görüntü aniden değişiverdi. Televizyonda

sık sık karşılaştığımız sivrisinek kovucu tütsü reklamlarından biri, ölmek kaderinden kaçış yönteminin anlatıldığı yerde araya girivermişti. Reklam bitip de, ekran eski haline döndüğünde, az önceki tuhaf görüntünün aksinden başka bir şey kalmamıştı.

Birbirini izleyen anlamsız görüntüleri izleyen Asakava'nın bir şekilde anlam verebildiği yalnızca iki şey olmuştu. İlki, videoyu izleyen kişinin bir hafta sonra öleceği. İkincisi ise, ölümden kurtulma yolunun anlatıldığı yer, üstüne televizyon programı kayıt edilmek suretiyle silinmişti. Videoyu ilk izleyen dört genç, kötü bir şaka yapmak amacıyla o kısmı silmişlerdi. Asakava, video kasedi çantasına saklayarak, B-4 nolu bungalovdan kaçarcasına ayrılmıştı.

Ando, derin bir nefes alarak, metni bir kenara koydu.

... *Şu işe bak!*

Asakava raporunda, yaklaşık yirmi dakika süren tuhaf görüntüleri ayrıntılarını kaçırmamaya özen göstererek metin haline getirmeye çalışmıştı. Duyma ve görme duyularına doğrudan etki etme üzerine kurulu görüntülerin, yazıyla anlatarak, okuyan kişinin zihninde oluşmasını sağlamaya çalışmıştı. Bu çabasında da bir hayli başarılı olmuştu. Gerçekten de, Ando sanki kendi gözleriyle görmüş, kulaklarıyla duymuş gibi, görüntüler tüm berraklığıyla zihninde canlandırmıştı. İnsan yüzleri, manzaralar tüm ayrıntılarıyla zihnine kazınmıştı. Bir nefes alıp dinlenmek isteyecek ölçüde yorulmuştu Ando. Belki de, Asakava'nın kapıldığı korkuyu kendisi de hissetmeye başlamış, zih-

ninden silip atmak için ara vermek istemişti.

Fakat, o bir anlık kesinti, geri kalan kısmını öğrenme isteğini kamçılamıştı. Ando tek eliyle fincanına çay koyarken, tek eline de metni alıp, o ana kadar olduğundan çok daha hızlı bir şekilde devamını okumaya başladı.

Tokyo'ya dönen Asakava, hemen Ryuci Takayama'yla irtibata geçerek, olanları anlatmıştı. Başına sardığı sorunu tek başına çözmeye cesareti olmadığı gibi, zamanı da yoktu. Güvenebileceği bir insan olarak da, doğal olarak Asakava'nın aklına liseden sınıf arkadaşı Ryuci Takayama gelmişti. Konuyu Yoşino'ya da açmıştı ama, kendisini bulaştırmamasını isteyerek kaçmış, videoya bakmaya yanaşmamıştı. Görüntülerin gücünü inanıp inanmaması bir yana, olasılık çok küçük de olsa dahi başına bela almak istememişti. Ancak, Ryuci tam tersini yapmıştı. Tam bir hafta sonra, izleyen kişinin canını alan bir video kaset olduğunu duyduğunda ilk söylediği sözler tam ona göre idi. “Şu videoyu bir göster bakalım.” Asakava'nın evinde, Ryuci videoyu kendini kaptırarak izlemişti. Biter bitmez de Asakava'dan kopyasını çıkartmasını istemişti.

Kopya sözcüğüne kadar gelen Ando, başını metinden kaldırdı. Video kasedin daha sonra hangi rotayı izlediğini düşünmek istemişti. Bungalovdan getirdiği orijinali, doğal olarak Asakava kendi elinin altında tutmuştu. Kazayı yaptığı arabadaki video cihazının içinde kalmıştı ve öylece ağabeyi Cun'ičiro'nun eline geçmiş, o da cihazla birlikte atmıştı. Onun dışında, bir

de Mai Takano'nun odasında, sadece baş kısmındaki iz sayesinde aynı kaset olduğu anlaşılabilen bir kaset daha vardı. Olasılıkla, Asakava'nın Ryuci için çıkarttığı kopyaydı. Sırt kısmındaki etiketinde, erkek elinden çıktığı belli olan bir yazıyla, kalın harflerle içeriği yazılmıştı. Mutlaka, Asakava'nın el yazısıydı. Ryuci kopya çıkartmasını istemiş, Asakava da yeni bir kaset kullanmak yerine, eskiden kayıt yaptığı bir müzik programı kasedini kullanarak kopyayı çıkartmıştı. O kaset de, Ryuci üzerinden Mai'nin eline geçmişti. En mantıklı rota buydu. Fakat, acaba Ryuci'den Mai'ye ne zaman geçmişti? Ryuci elinin altında öyle bir video kaset olduğunu Mai'ye söylememişti. Ryuci'nin ölümünden sonra, Mai video kasedi tesadüfen bulmuş ve içinde ne kadar tehlikeli bir şey olduğunu bilmesine imkânı olmadan izleyivermişti...

Neticede, video kaset Asakava'nın evinde iki kola ayrılmıştı. Ando, bunun en önemli nokta olduğu yargısına varmıştı.

Öykünün devamında, kopyası çıkartılan video kasedi alan Ryuci kendi evine dönüp silinen mesajın (Asakava ve Ryuci bu kısmı lanet, çözümü ise laneti bozmak şeklinde adlandırmışlardı) çözümüne başlamıştı. İki adamın akıllarına takılan aynı soru, böylesine acayip bir video kasedin neden B-4 nolu bungalova konulduğuydu. Başlangıçta video kamerayla çekilmiş görüntüleri içeren bir kasedin getirilip bırakıldığını düşünmüşlerdi ama, işin aslı öyle değildi. Dört gencin orada konaklamasından üç gün önce, B-4'te konaklayan aile, odadaki cihaza video kaset yerleşti-

rerek kayıt konumuna getirmiş, öylece de unutup gitmişlerdi. Yani, başka bir yerde kaydı yapılmış bir kaset değildi. Kayıt etme konumundaki B-4 nolu bungalova bir yerlerden tesadüfen ulaşan bir yayın dalgası, kimse farkına varmadan kayıt edilmişti. Daha sonra odaya ilk gelenler, şu dört gençti. Zaman öldürmek için video izlemek istemişler, cihazı karıştırdınca içinden çıkan kasedi oturup izlemişlerdi. O en sonda çıkan uyarı kısmı, gençleri bir hayli eğlendirmişti herhalde. Bir şey yapılmazsa, tam bir hafta sonra ölüm geliyormuş... Dört gencin aklına kötü bir şaka gelmişti. Ölümden nasıl kurtulunacağını anlatıldığı bölümü silerek, bir sonraki konukları altlarına işetmek. Elbette, video kasedin taşıdığı lanete hiç inanmamışlardı. İnanmış olsalar, öyle bir şaka yapmaya kalkmazlardı. Ancak, video kaset ertesi gün resepsiyonist tarafından resepsiyondaki diğer kasetlerin arasına konulmuş, Asakava izleyene kadar da kimse dokunmamıştı.

Peki ama, kayıt edebilir durumdaki video cihazına nasıl olmuş da o görüntüler ulaşabilmişti? Asakava, teknoloji hastası birilerinin yayın dalgası girişiminde bulunduğu tahmininden yola çıkarak, dalganın kaynağını aramaya çıkmıştı. Ancak, o haldeki Asakava'nın yokluğunda, karısı ve kızı Asakava'nın dalgınlıkla video cihazının içinde unuttuğu kasedi izleyivermişlerdi. Böylelikle Asakava, sadece kendi canı değil, karısı ve kızının canlarını da kurtarmak için mücadele etmek zorunda kalmıştı.

O sıralarda Ryuci, şaşırtıcı bir gerçeği keşfetmek üzereydi. Görüntüleri kendi evinde defalarca kez iz-

lerken geniş bir tablo çıkartarak, görüntülerin toplam on iki sahneye ayrıldığını, üstelik iki de ana gruba ayrıldıklarının farkına varmıştı. Soyut, insanın yüreğini etkileyen, zihinde oluşturulmuş hissi veren görüntü sahneleriyle, doğrudan görülen gerçek görüntü sahneleri. Sözcelişi yanardağ patlaması ve erkek yüzünün görüldüğü sahneler, net olarak doğrudan görülen görüntülerdi ve en baştaki zifiri karanlık içinde oynaşan, ateşböceklerine benzeyen parlak noktalar ise rüya gibi, insanın zihninde oluşturabileceği görüntülerdi. Sonra, Ryuci on iki sahneyi “gerçek” ve “soyut” olmak üzere ikiye ayırarak karşılaştırmıştı. Bunun üzerine, yalnızca gerçek görüntülerde, ekranın her dakika on beş kez siyah bir perde ile örtüldüğünü keşfetmişti. Soyut sahnelerde ise bu durumla asla karşılaşılıyordu. Bunun anlamı neydi? Ryuci bu karanlık perdelerin inişlerinin “göz kırpmaları” olduğu sonucuna ulaşmıştı. Doğrudan gözle görülen sahnelerde ortaya çıkıyor, zihinde canlandırılabilir türde sahnelerde ise görülmüyordu. Üstelik bu sayı kadınların dakikadaki ortalama göz kırpmasıyla örtüşüyordu. Göz kırpması olduğundan kuşkusu kalmamıştı. Buradan yola çıkılarak ulaşılabilecek sonuç ise... Görüntüler video kamerası ile kayıt edilmiş olmayıp, bir insanın görme duyusu ve zihni vasıtasıyla oluşan görüntüler, düşünce gücüyle kaydı edilmişti.

Ando'nun içinden, bir türlü işin bu kısmına inanmak gelmiyordu. Bir video kasede düşünce gücüyle kayıt yapmanın mümkün olabileceğini tartışmak bile aptalca geliyordu. Film üzerine düşünce gücüyle fo-

toğraf çıkartmak dendiğinde, mucize eseri de olsa, öyle bir şey olabileceğini kabul edebilirdi. Ancak, söz konusu video görüntüleri olduğunda iş tamamen farklılaşıyordu. Ryuci'nin can alıcı noktayı bulma yeteneğine hayran olmakla birlikte, Ando bu noktayı sonra tekrar düşünmek üzere bir kenara bırakıp okumaya devam etti.

Bir insanın düşünce gücüyle görüntü kaydı yapabileceği kabul edilecek olursa, böyle bir gücün sahibi kimdi acaba? Asakava ve Ryuci bu noktada yoğunlaşıp, Kamakura'daki Tetsuzo Miura Hatıra Müzesi'ne gittiler. Parapsikoloji araştırmacısı olan Tetsuzo Miura, kendine özgü bir yöntemle bütün Japonya'daki doğaüstü yetenek sahibi kişileri araştırmış, bu araştırmadaki verileri dosyalar halinde saklamıştı. Bir video kasede düşünce gücüyle görüntü kaydı yapabilecek biri varsa, mutlaka Profesör Miura'nın gözünden kaçmamıştır diyerek, toplamda bini aşan sayıdaki dosyaları bir baştan incelemişlerdi. Saatlerce inceledikten sonra, ik adam nihayet bu tanıma uygun birini bulmuşlardı.

O kişinin adı Sadako Yamamura'ydı.

Memleketi İzu Oşima Saşikici.

Kayıtlara bakılırsa, henüz on yaşındayken “Yama” ve “Sada” imlerini düşünce gücüyle filme çıkartmayı başarmıştı. Video görüntülerinde de aynı imler görülmüyordu. Asakava ve Ryuci, aradıkları kişinin Sadako olduğundan emin olunca ertesi Oşima'ya giden feribota binmişlerdi. Sadako Yamamura'nın yaşantısı ve kişiliği hakkında bilgi edinerek, videodaki gizemi çö-

zebileceklerine inanmışlardı. Sadako'nun, görüntüleri izleyen kişiyi ölümle tehdit ederek, bir şey yaptırmaya çalıştığı kesindi. Kasedin kendisi bir şeyin yapılması arzusuyla kayıt edildiği belliydi. Öyleyse, Sadako Yamamura'nın gerçekte ne yapmak istediği önem kazanıyordu. O sırada, Ryuci yavaş yavaş anlamaya başlamıştı. Sadako Yamamura adlı kadın artık bu dünyada değildi. Ölümünden hemen önce gerçekleştiremediği arzularını başkalarına yaptırmak için, müthiş bir düşünce gücü yayarak, öfkesini görüntü haline getirmiş olmalıydı.

M gazetesi çalışanlarının yardımıyla Tokyo'ya giden Yoşino'yla irtibat halinde, Asakava ve Ryuci Sadako Yamamura'nın nasıl bir insan olduğunu yavaş yavaş ortaya çıkartmaya başlamışlardı.

Sadako Yamamura 1947 yılında, eşi benzeri bulunmaz doğaüstü yeteneklere sahip insan sıfatıyla bir dönem medyanın ilgi odağı haline gelen Şizuko Yamamura ile onu denek olarak kullanan parapsikoloji araştırmacısı T Üniversitesi Psikoloji bölümü doçenti İkuma Heihaçiro'nun çocuğu olarak dünyaya gelmişti. Annesi Şizuko ve Heihaçiro ikilisi başlangıçta kamuoyunun sıcak tepkisiyle karşılaşmış, medyada onları el üstünde tutmuştu ama, otorite sahibi bir bilim adamı grubu Şizuko'nun yeteneklerinin hile olduğunu söyleyince, halk ve medyanın tavrı yüz seksen derece dönüvermişti. Bu nedenle Heihaçiro üniversiteden ayrılmak zorunda kalmış, kendini aşırı zorladığından vereme yakalanmış, Şizuko ise geçirdiği ruhi bunalım sonucu kendini Mihara Dağı'na atarak intihar etmişti.

Sadako'yu Oşima'daki akrabaları kabul edince lise-

den mezun olana kadar adada kalmıştı. İlkokul dördüncü sınıf öğrencisiyken, Mihara Dağı'nın patlayacağını önceden söylemiş, bir dönem okul içerisinde ünlü bir öğrenci haline gelmişti ama, ondan sonra annesinden miras kalan doğaüstü yetenekleri bir daha başkalarının önünde kullanmamıştı. Liseden mezun olur olmaz, Sadako Tokyo'ya gitmiş ve bir tiyatro topluluğuna girerek sanatçı olma yolunda ilerlemeye başlamıştı. Uçuşanlar Tiyatro Topluluğu'nda geçirdiği günleri araştıran Tokyo'daki Yoşino olmuştu.

Oşima'daki Asakava'nın talebi üzerine, Yoşino hemen Yotsuya'da bulunan Uçuşanlar Tiyatro Topluluğu'nun prova sahnesine giderek, topluluğun kurmaylarından Arima'dan Sadako Yamamura hakkında bilgi almıştı. Sadako'nun toplulukla birlikte çalıştığı dönem yirmi beş yıl öncesiydi ama, Arima kızı çok iyi anımsıyordu. Bir tür insanüstü yetenek sahibi olduğunu belli ediyordu ve bir seferinde elektriğe takılı olmayan televizyon ekranında görüntü çıkartmayı da başarmıştı. Öyleyse, annesini kat kat aşan bir doğaüstü yetenek söz konusuydu. Yoşino, orada Sadako'nun bir fotoğrafını ele geçirmeyi başarmıştı. Topluluğa girerkenki başvuru dosyası hâlâ arşivdeydi. Özgeçmişine eklenen iki siyah-beyaz fotoğraf vardı. Birisi belden yukarısı, diğeri ise boy fotoğrafıydı. İkisinde de, güzel sözcüğünü bile anlamsız bırakacak ölçüde mükemmel yüz hatlarına sahip Sadako görüntülenmişti.

Neticede, Sadako'nun daha sonra nereye kaybolduğunu bulamayan Yoşino, Sadako'nun fotoğrafları başta olmak üzere ulaşabildiği bilgileri M gazetesinin Oşima'daki irtibat bürosuna faksla göndermişti. Faksı

alan Asakava, Sadako'nun topluluktan ayrıldıktan sonra akıbetinin belirsiz olduğunu öğrenince şoka uğramıştı. Sadako'nun nereye kaybolduğunu öğrenemedikçe 'laneti bozma'nın mümkün olamayacağını düşünmüştü.

Orada, yeni bir açılımı sağlayan yine Ryuci olmuştu. Ryuci, Sadako'nun hareketlerini bir bir sırasıyla izleme gereği olmadığına hükmetmişti. Ondan ziyade, görüntülerin neden B-4 nolu bungalovdaki video cihazına ulaştığını kurcalamanın, o yer üzerinde yoğunlaşmanın daha iyi olacağını söylemişti. Mutlaka bir neden-sonuç ilişkisi olmalıydı.

Şöyle bir düşününce, Güney Hakone Pasifikland tesisleri yeniydi. O yerde, daha önce başka bir tesisin bulunma olasılığı güçlüydü. Asakava, Tokyo'daki Yoşino'yla tekrar irtibata geçerek yeni bir araştırma yapmasını rica etmişti. Güney Hakone Pasifikland kurulmadan önce orada ne olduğunu araştırmasını istiyordu.

Ertesi gün erkenden, Yoşino yeni bir faks göndermişti. Güney Hakone Pasifikland'ın bulunduğu yerde eskiden bir sanatoryum olduğunu öğrenen Yoşino o tesisin yerleşim planını göndermişti. Üstelik Atami şehrinde dahiliye ve pediatri polikliniği işleten Cota-ro Nagao'nun adresini ve özgeçmişini eklemişti. Artık 57 yaşında olan Nagao, 1962'den 1967'ye kadar beş yıl süreyle Güney Hakone sanatoryumunda doktorluk yapmıştı. Yoşino herhalde, o eski sanatoryum hakkında bilgi alınması gerekiyorsa, Nagao ile görüşülmesi gerektiğini düşünerek o bilgileri eklemişti.

Asakava ve Ryuci, Yoşino'dan gelen bilgiler ışığın-

da, hızlı feribotla Atami'ye yönelmişlerdi. Asakava'nın video kasedi izlemesinin üzerinden tam bir hafta geçtiği gün. O günün akşamı saat on sıralarına kadar "laneti bozmak" için gereken şeyi yapamazlarsa Asakava ölecekti. Ryuci'nin süresi ise ertesi gün akşamı saat onda doluyordu. Asakava'nın karısı ve kızı ise, bir sonraki günün sabahı on birde.

Kiralık arabaya atladıkları gibi hemen Nagao'nun polikliniğine gitmişlerdi. Bir parça olsun bilgi alma ümitleri iyi bir gelişmeyle suya düşmüştü. Karşılarına çıkan adamı, Asakava da, Ryuci de, daha önce görmüşlerdi. Video kasedin sonlarına yakın bir yerinde belden yukarısı çıplak bir adam çıkıyordu, nefesi düzensizleşmiş, tere batmış, yaralanan sol omzundan kan akan bir adam. Yaşlanmış, saçları seyrelmişti ama, Nagao'nun aynı adam olduğuna kuşkuları yoktu. Sadako'nun gözleri bu adamı çok yakından görmüştü. Üstelik, kadının 'göz'ü bu adamı kötülük barındıran bir şey olarak algılamıştı.

Ryuci, her zamanki kişiliğini konuşturarak Nagao'yu iyice bir silkelemiş ve her şeyi itiraf ettirmeyi başarmıştı. Yirmi beş yıl önce sıcak bir yaz gününde meydana gelen olayı...

Doktor olarak dağlık, ücra bir yerde hasta ziyareti-ne gittiğinde çiçek virüsü kapan Nagao, o sırada tam çiçek hastalığının başlangıç aşamasını geçirmekteydi. Ateş ve baş ağrısı dayanılmaz ölçülerde olduğu halde, çiçek hastalığı olduğunun farkına varmayarak, soğukalgınlığı olduğunu sanarak, her zamanki gibi verem hastalarının tedavisiyle uğraşıyordu. Öyle bir anda sanatoryumun iç bahçesinde Sadako Yamamura'yla kar-

şılaşır. Sadako sanatoryumda yatan babasını ziyarete gelmişti. Tiyatro topluluğundan ayrıldıktan hemen sonra gidecek yeri kalmayan Sadako, babasının yattığı sanatoryumun yakınlarında yaşamaya başlamıştı.

Nagao, Sadako'nun o muhteşem güzelliğine, bir anda vurulmuştu. Yanına gidip, konuşmaya başlamış, sonra da sanki başka biri tarafından yönlendiriliyormuş gibi Sadako'yu ormanın derinliklerindeki terk edilmiş bir eve götürerek, kuyusunun yanında becermişti. Vargücüyle direnen Sadako, Nagao'nun omzunu et parçası koparacak ölçüde ısırıldığı an olmuştu olanlar. Omzundan kanlar akarak, çılgıncasına işini gördüğü sırada, başlangıçta Nagao farkına varmamıştı ama, Sadako hermafroditti. Yani, hem erkeklik, hem de kadınlık cinsel organını aynı anda taşıyan, son derece nadir rastlanan bir vücuda sahipti. Bu rahatsızlığı taşıyan insanların memeleri, vajinaları olsa bile çoğu durumda rahimleri olmaz. Dış görünüm olarak tamamen kadın olsalar bile, kromozom yapısı olarak XY'ye girerler, yani erkektirler ve çocuk doğuramazlar.

Nagao, bu son derece nadir rastlanan vücut özelliklerine sahip Sadako'nun boğazını sıkarak, eski kuyunun içine atmıştı. Sonra da, yukarıdan kadının üzerine taş yağdırmıştı.

Nagao'nun itirafları bitince, Asakava Güney Hakone Pasifikland'ın yerleşim haritasını göstererek eski kuyunun bulunduğu yeri sormuştu. Nagao da, parmağıyla kuyunun yerini göstermişti ve orası açıkça bungalovların yapıldığı yerdi. Asakava ve Ryuci, hemen aceleyle kiralık arabaya atladıkları gibi Güney Hakone Pasifikland bungalovlarına yönelmişlerdi.

İki adam, Güney Hakone Pasifikland bungalovlarının bulunduğu yerde eski kuyuyu aramaya başlamışlar ve sonunda da hafif eğimli bir yerde yapılan B-4 nolu bungalovun zemininin altında, ağzı betonla kapatılmış bulmayı başarmışlardı. Sadako Yamamura'nın kuyudan yayılan öfkesi, doğrudan yukarı yükselince tam oradaki video cihazına ulaşmıştı. Kayıt etmeye hazır durumdaki kasede, o düşüncelerin kayıt edilmiş olması pek de tuhaf değildi.

Asakava ve Ryuci genişçe bir tahtayı kaldıraç olarak kullanıp, kuyunun beton kapağını açarak Sadako Yamamura'nın kemiklerini aramaya girişmişlerdi. Sadako Yamamura'nın videoyu izleyen kişiden yapmasını istediği şey, o kapalı yerden kurtarılmak, düzgünce cenazesinin düzenlenmesi olmalı... İki adam da 'laneti bozma' yolunun bu olduğunu düşünmüşlerdi. Nöbetleşe kuyuya inip, dipte biriken suyu kova kova yukarı çekerek Sadako Yamamura'nın kemiklerine ulaşmaya çalışmışlardı. Nihayet, Sadako Yamamura'ya ait olma olasılığı yüksek bir kafatası kemiğini çamurlu suyun içinde bulduklarında saat gecenin onunu geçmişti. Asakava'nın mühlet sonu o akşamın onuydu. Fakat, ölmemişti. Yani, teypte yer alan "laneti bozma"nın gizemini çözmeyi başarmışlardı... İki adam öyle sanmışlardı.

Asakava daha sonra, Sadako Yamamura'nın kemiklerini alarak İzu Oşima'ya yönelmiş, Ryuci ise yarım bıraktığı makale çalışmalarına devam etmek üzere evine dönmüştü. Bir dizi tuhaf ölüm olayı da, eşi benzeri görülmemiş bir düşünce gücü sahibi olan Sadako Yamamura'nın kemiklerinin karanlık kuyunun dibinden çıkarılmasıyla çözümlenmiş oluyordu. Kemiklerin çıkartılıp

cenazesinin yapılması yoluyla... Ne Asakava, ne de Ryuci bu yargılarının doğruluğundan şüphe etmişti.

11

Bu kısma kadar okuyan Ando, elinde metin olduğu halde kalkıp camı açtı. İple sarkarak kuyuya inmek fikrini zihninde canlandırınca, içi sıkılmış, boğulacak gibi olmuştu. Binanın zeminin gündüz ortasında bile zifiri karanlık alt kısmında, üstelik çapı bir metreyi zor bulan eski kuyu. Bu şekilde, iki kez kapatılmış o alanı aklına getirince, geçici olarak kapalı yer korkusuna kapılmış ve dışarının havasını ciğerlerine çekmek istemişti. Pencerenin hemen altında Meici Tapınağı'nın bahçesindeki ağaçlar hışırtılar çıkartarak salınıyordu. Aynı rüzgârla, elindeki metnin sayfaları da patırtı çıkartmaya başlamıştı. Geriye yalnızca o an baskısı devam eden tek bir sayfa kalmıştı. Yani, bir sayfa sonra Kazuyuki Asakava'nın kayıtları sona erecekti. Bir an, Ando baskının bittiğini haber veren cızırtıyı duydu. Elektronik daktiloya göz attı, yazıcıdan hemen tamamı boş bir sayfa çıkmıştı.

Ando o en son sayfayı eline aldı. Yazılı kısım çok kısaydı.

21 ekim pazar

Virüsün karakterinde çoğalmak vardır.

Laneti bozmanın yolu. Çoğaltarak kopyasını çıkartmak.

Son sayfa bu kadarlık bir yazıyla bitiyordu. Yalnız-

ca önemli noktalar yazılmıştı.

21 ekim, Asakava'nın Başkent Otoyolu'nda kaza yaptığı gündü. Ondan önceki günün sabahı, Ando Ryuci'nin vücudunun otopsisini yapmış, adli tıp enstitüsünde Mai Takano ile karşılaşmıştı. Dolayısıyla, metin orada bitse bile, Ando bir ölçü öykünün devamını getirebilecek durumdaydı.

19 ekim günü, Sadako Yamamura'nın kemiklerini memleketindeki akrabalarına vermek olayı çözümlmeye yetmemişti. Asakava Oşima'daki otelde olayın ayrıntılı raporunu yazarken, Ryuci Tokyo Nakano'daki evinde tuhaf bir şekilde ölmüştü. Tokyo'ya dönünce, Ryuci'nin öldüğünü öğrenen Asakava, telaş içerisinde Ryuci'nin evine gitmiş, o an orada bulunan Mai Takano'ya, yeri ve zamanı hiç de uygun olmayan bir şekilde soru sormuştu.

“Gerçekten, Ryuci sana hiçbir şey söylemedi mi? Söz gelişi, bir video kaset hakkında.”

Asakava'nın telaşa kapılması normaldi. Video kasedin gizemini çözdüğünü, ölümden kurtulmanın yolunu bulduğunu sanmıştı ama, aslında yanılmıştı. Lanet hâlâ devam ediyordu. Ancak, iş buraya varınca Asakava içinden çıkamaz hale gelmişti. Neden Ryuci ölmüştü de, kendisi hayattaydı? Üstelik, ertesi gün sabah on birde Asaka'nın karısı ve kızının mühletleri dolacaktı. Asakava tek başına, üstelik bir kaç saat içerisinde laneti bozma yolunu bulmak zorunda kalmıştı. Mantıksal açıdan bakıldığında Asakava, video kasette yapılması istenen şeyi tesadüfen yerine getirmiş olmalıydı. Üstelik, Ryuci'nin kesin olarak yapmadığı bir şeyi. Video kasetle ilgili olarak kendisinin yapıp

da, Ryuci'nin yapmadığı şey neydi acaba? Herhalde, bir gıdım bile mesafe alamadan gün ağaracaktı. Ertesi gün, 21 Ekim olduğunda Asakava nereden ilham aldıysa, laneti bozma gizemini tamamen çözdüğünden emin olmuştu. Sonra da, tedbir olması için elektronik daktilosuna tarihli olarak not etmişti.

21 ekim pazar

Virüsün karakterinde çoğalmak vardır.

Laneti bozmanın yolu. Çoğaltarak kopyasını çıkartmak.

Burada sözü edilen virüs çiçek hastalığı virüsünden başka bir şey değildi. Sadako Yamamura ölmeden hemen önce, çiçek hastalığına yakalanan son Japon olan Cotaro Nagao'yla cinsel ilişkiye girmişti. Doğal olarak, çiçek virüsü kadının vücuduna sızmış olmalıydı. Yok olma tehlikesiyle karşı karşıya kalan çiçek virüsü, Sadako Yamamura'nın özel yeteneğini kullanarak, var olma nedenini oluşturan çoğalma eylemini gerçekleştirmek istemişti. Fakat, şeklini video kaset görüntüleri haline getirebilse de, kendi başına çoğalamazdı. İnsanları kullanarak, zorla kopya çıkarttırması gerekiyordu. Dolayısıyla, kasedin silinip giden son kısmına eklenmesi gereken cümle şöyle olmalıydı.

“Bu görüntüleri izleyen kişi bir hafta sonra ölür. Ölmek istemiyorsa şimdi söylenenleri yapsın. Kasedi çoğaltarak, yeni bir insana izletsin.”

En mantıklı açıklama böyle olabilirdi. Asakava, görüntüleri izlemesinin ertesi günü, Ryuci'ye izlettikten sonra kopyasını çıkartmıştı. Farkında olmadan, kasedin çoğalmasına yardımcı olmuştu. Fakat,

Ryuci aynı şeyi yapmamıştı.

Bundan emin olan Asakava, hemen video cihazını kiralık arabaya yüklediği gibi, belirsiz bir yöne doğru yola çıkmıştı. İki kopya çıkartarak, iki insana izletmek için. Birisi karısı, diğeri de kızının payıydı... İzleyen kişi, yeni bir av bularak, videoyu izletmek, kopya çıkartmak zorunda kalacaktı. Fakat, o kadar da önemli bir sorun değildi. Asakava'nın tek derdi, karısı ve kızının canını kurtarmaktı.

Ancak, sevdiği insanları kurtarmış olmanın rahatlığını yaşayan Asakava, elini arka koltuğa uzattığında karısı ve kızının soğumuş bedenlerine dokunmuş, yaşadığı şok sonucunda da kaza yapmıştı.

Asakava'nın o an içinde bulunduğu durumu, Ando biraz olsun anlayabiliyordu. Bir yandan sevdiği insanların acısını yaşamakla beraber, Asakava hâlâ kendine şu soruyu soruyor olmalıydı. *Acaba, laneti bozmanın doğru yolu neydi?* Tam çözümün ne olduğundan emin olduğu bir anda, yanıt avcunun içinde şeklini değiştirerek kayıp gitmiş, üstelik çok sevdiği insanların canını kolayca alıvermişti. Öfke ve acı, bir de ardı arkası kesilmeden devam eden aynı soru: Neden, neden, neden, neden... Bütün bunlara rağmen, neden kendisi hâlâ hayattaydı?

Ando, baskısını yaptığı metni düzelterek, masanın üzerine koydu. Sonra kendi kendini sorgulamaya başladı.

... *Sen bu absürd öyküye inanıyor musun yoksa?*

Başını hafifçe iki yana salladı.

... *Bilemiyorum.*

Başka söyleyebilecek bir söz bulamıyordu. Ryu-

ci'nin şahdamarında oluşan, acayip tümörü kendi gözleriyle görmüştü. Yedi kişinin ortak ölüm nedeni. Ayrıca, kan örneklerinden çıkan, çiçek hastalığınıniki ile tıpatıp aynı virüsün varlığı. Mai Takano nereye kaybolmuştu acaba? Kesin olarak evde olmadığı bel- liyken, Mai'nin odasında hissettiği o garip hava. İnsan olmadığı belli bir şeyin orada olduğunu hissettiren, insanın tüylerini ürperten rahatsızlık hissi. Cihazın içindeki video kasette kalan izler. Acaba, video kaset hâlâ çoğalmaya, kurbanların sayısını arttırmaya de- vam mı ediyordu? Düşünmek, soruları çoğaltmaktan başka bir işe yaramıyordu. Ando elektronik daktilo- nun güç düğmesini kapatıp, elini konsolun üzerindeki viskiye uzattı. Alkolün yardımı olmadan, o gece uyu- yabileceğini sanmıyordu.

12

Biyokimya laboratuvarına uğrayarak, daktilo- yu Ueda'ya geri veren Ando patoloji laboratuvarına yöneldi. Koltuğunun altına, önceki gece çıktısını aldığı metni kıstırmıştı. Miyaşita'ya okutmak için getirmişti.

Miyaşita, yüzünü masaya yaklaştırmış, kendini iyice kaptırmış bir halde tükenmez kalemikle bir şeyler ya- zıyordu. Hemen yanına metni gürültüyle ativerince, şaşırır Miyaşita yüzünü kaldırdı.

“Şunu bir okusana” dedi Ando. Miyaşita'nın yü- zündeki şaşkınlık ifadesi henüz silinmemişti.

“Ne o öyle? Damdan düşer gibi.”

“Okuyup, ne düşündüğünü söylemeni istiyorum.”

Miyaşıta metni eline aldı. “Uzun bir şey.”

“Uzun olmasına uzun ama, ilgini çekecektir, bir çırpıda bitirirsin.”

“Yoksa oturup roman mı yazdın?”

“Kazuyuki Asakava’nın bu bir dizi ölüm olayı hakkındaki raporu.”

“Asakava dediğin, şu Asakava mı?”

“Evet öyle.”

Miyaşıta meraklı gözlerle sayfaları çevirmeye başladı. “Ooo.”

“Tamam öyleyse, sen okursun artık. Bitirince ne izlenim edindiğini söylersin.”

Kalkıp odadan çıkmak için hareketlenen Ando’yu, Miyaşıta durdurdu. “Bir dakika dur bakalım.”

“Ne var?”

“Sen deşifre konusunda uzmandın değil mi?”

Miyaşıta dirseğinin üzerine yaslanmış, tükenmez kaleminin ucunu masaya vuruyordu.

“Uzmanım diyemem... Öğrencilik zamanımızda, arkadaşlarla birlikte oyun olsun diye uğraştık sadece.”

“Hmm.” Miyaşıta, masaya tık tık vurmaya devam ediyordu.

“Ne ilgisi var bunun şimdi.”

“Bununla ilgili. İşte bu.” Miyaşıta dirseğinin altında kalan çıktıyı Ando’ya doğru kaydırıp, kâğıdın tam ortasını tükenmez kalemle işaret etmeye başladı. Ando yukarıdan şöyle bir baktı. Önceki gün gördüğü DNA analizi çıktısıydı.

“Virüsün baz zinciri... Dün gösterdiğiniz şey değil mi?”

“Aklımı kurcalayıp duruyor.”

Ando çıktıyı alıp yüzüne yaklaştırdı. Düzensiz baz zincirleri arasında, düzenli bir baz zinciri belirli aralıklarla tekrarlanıyordu.

ATGGAAGAAGAATATCGTTATATTCC-
TCCTCCTCAACAACAA

Bu kırk iki bazdan oluşan zincirin, belirli aralıklarla tekrarlanması gerçekten de tuhaf bir durumdu.

“Yoksa, sadece Ryuci’den alınan virüste mi var bu?”

“Evet, öyle. Yalnızca Ryuci’ninkinde bu kırk iki bazlık zincir fazladan bulunuyor.”

Miyaşita gözlerini dikmiş Ando’nun gözlerine bakıyordu. “Sence de tuhaf değil mi?”

“Orası öyle de...”

Miyaşita tükenmez kalemmini masaya vurmayı kesti. “Bir an, bir şifre olabilir mi acaba diye düşündüm.

Ando, gürültüyle yutkundu. Otopsi sonrasında Ryuci’nin karnından çıkan gazete kâğıdı parçasındaki sıralan rakamların alfabeye çevrildiğinde RİNG (Hal-ka) sözcüğünü oluşturduğunu, Miyaşita’ya anlattığını sanmıyordu. Buna rağmen, Miyaşita kendiliğinden şifre sözcüğünü ortaya atmıştı.

“Diyelim şifre. Peki gönderen kim olabilir?”

“Ryuci.”

Ando gözlerini sımsıkı yumdu. Bir türlü inanmak istemediği gerçeği, Miyaşita rahatlıkla ortaya atıvermişti.

“Ryuci öldü. Otopsisini ben yaptım.”

“Bırak şimdi işin o tarafını. Şunu çözmeye çalış bakalım” dedi Miyaşita, ısrarından vazgeçecekmiş gibi durmuyordu. 42 basamaklı baz zincirinin, herhangi

bir sözcüğe dönüştüğünü mü söylemeye çalışıyordu acaba? 178136 rakamlarının kolayca RING (halka) sözcüğüne dönüşüvermesi gibi, 42 basamaklı baz zinciri de yine bir sözcüğe dönüşecek, önemli bir gerçeği mi bildirecekti yoksa? Ruhlar âlemindeki Ryuci, doku numunesi olarak geride bıraktığı organ parçasına, tekrar tekrar aynı sözcüğü mü işlemişti?

Çıktıyı tuttuğu eli titremeye başladı. Asakava'nın içine düştüğü çıkmaz sokağa kendisi de dalacak gibiydi sanki. Fakat, böyle zorbaca yapılan bir hamle karşısında geri çekilemezdi. Ando'nun kendisi de, önceki gün o baz dizisini ilk gördüğü anda, gözlerinin önünde iki hecelik şifre sözcüğü görünür gibi olmuştu ama, hemen bilincinin derinliklerine gömüvermişti. Öyle yapmaması durumunda, bilimin sınırlarının netliğini kaybetmesinden, ipin ucunu kaçırmaktan korkmuştu.

“O çıktı senin olsun. Şöyle sakın kafayla oturup çözmeye çalış.”

Bilimadamı olduğu halde, bilimsel olmayan eğlencelere kendini kaptırabilen Miyaşita'yı anlayamıyordu.

“Endişelenme, sen rahatlıkla halledersin” diyen Miyaşita, Ando'nun kalçasına tokadını yerleştirtiverdi.

III. Deşifre

1

Garson kızın peşine takılan Ando ve Miyaşita pencere kenarındaki masaya oturdular. Üniversite hastanesinin teras katında bulunan restoranın, Meici Tapınağı'nı gören muhteşem bir manzarası vardı ve üniversite çalışanlarına özel indirim uygulanırdı. İki adam da beyaz önlüklerini çıkartmışlardı ama, garson kız bir bakışta hasta ziyaretine gelenlerden olmadıklarını anlamış, üniversite çalışanlarına özel menülerden getirmişti. Miyaşita tereddüt etmeksizin o günün özel menüsünü ve kahve sipariş etti.

“Okudum” dedi Miyaşita, garson kız çekilir çekilmez, sanki büyük bir iş başarmış edasıyla. Ando, Miyaşita'nın konuya bu şekilde gireceğini önceden tahmin etmişti. Miyaşita, Asakava'nın yazdığı “Ring (Halka)” raporunu okumuş ve izlenimlerini paylaşmaya çalışıyordu.

“Peki, nasıl buldun?” dedi Ando, vücudunu masaya yaklaştırmak.

“Dürüstçe söyleyeyim, çok şaşırdım.”

“İnanıyor musun peki?”

“Çok gereksiz bir soru. Her şey belirli bir mantık düzeni içerisinde işte. Rapordaki kişi adlarıyla ölüm

tarikh ve saatlerinin tamamı gerçeği tutturuyor. Öyle değil mi? Sen de, ben de, olay yeri raporlarını, otopsi raporlarını gördük.”

Tamı tamına öyleydi. Güney Hakone Pasifikland’da kaldıktan sonra ölen dört gencin otopsi raporları ve diğer dokümanların kopyası eline geçmişti. Raporlarda belirtilen ölüm saatleri, Asakava’nın raporunda yazıldığı şekildeydi. Tezat içeren hiçbir nokta yoktu. Fakat, Ando’yu şaşırtan, dâhi olarak nitelendirilen bir patolog olan Miyaşita’nın öfkeli düşünce gücü ya da doğaüstü yeteneklerin varlığını reddetme yönünde bir tepki vermemesiydi.

“Olduğu gibi kabul mü ediyorsun?”

“Elbette, içimde bir parça tepki var. Ancak, iyice düşününce, günümüzdeki bilimle bile temel soruların yanıtını hâlâ bulamadığımızı görürsün. Yeryüzündeki ilk canlı nasıl ortaya çıktı; evrim ne şekilde ilerliyor; evrim bir tesadüfler zinciri mi yoksa, belirli bir hedefe doğru mu ilerliyor... Bunlar hakkında farklı savlar var ama, hiçbirisi ispat edilebilmiş değil. Atomun yapısı güneş sisteminin bir minyatürü değildir, potansiyel yeti durumu olarak ifade edilmesi gereken, elle tutulması mümkün olmayan bir durumdur. Atom düzeyi altında kalan dünya gözlemlenecek olursa, gözlemleyen kişiyi yüreği bile konuyla ilgili hale gelir. Yürekten bahsediyoruz, yürek. Descartes’tan beri mekanik düşünürlerinin vücut mekanizmasında bir alet olarak gördükleri yürek, bir şekilde gözlemlerin sonucu ile ilişkili hale geliyor. Tam bir çıkmaz. Hiç şaşırmam. Bu dünyada meydana gelebilecek her şeyi kabullenmeye hazırım. Çağdaş bilimlerin mükemmele ulaştığını sa-

nan tiplere de diyecek söz bulamıyorum.”

Ando’nun da bilimin mükemmelliği konusunda derin kaygıları vardı ama, Miyaşita kadar aşırı değildi. O ölçüde kuşkucu olması durumunda, kendi bilimadamı kişiliğini reddetmiş olurdu.

“Çok aşırı.”

“Sana söylememiştim aslında ama, ben tinselcilik akımına inanırım.”

“Tinselcilik...”

“Budist sutralarında da sık sık duyarsın ‘Renk havadır, hava da renktir’ derler.”

Ando, Miyaşita’nın ne söylemeye çalıştığını tam olarak anlayamamıştı. Tinselcilik ile ‘renk havadır’ arasındaki mesafe bir hayli açıktı ama, Miyaşita’nın düşüncelerini tartışmaya da zamanı yoktu.

“Peki, raporu okuduğunda, hiç aklında oluşan soru var mı?”

Ando, kendisinin aklında uyanan soru ile Miyaşita’nın aklında uyanmış olabilecek soruların örtüşüp örtüşmediğinden emin olmak istiyordu.

“Soru? Bir sürü soru var elbette.”

Miyaşita yeni getirilen kahvenin içerisine bolca süt ve şeker boca ederek kaşığıyla karıştırdı. Camların ardından gelen ışık yüzüne vurdukça, yanakları iyice pembeleşmişti.

“Her şeyden önce, video kasedi izlediği halde, Asakava’nın neden hayatta kalabildiği” diyen Miyaşita, kahvesinden bir yudum aldı.

“Laneti bozmak için gerekeni yaptığı için hayatta kaldığı düşünülemez mi?”

“Laneti bozmak?”

“Videonun sonunda bir kısım silinmiş ya.”

“Videoyu izleyenlere zorla bir şey yaptırmak için yerleştirilen kısım değil mi?”

“Asakava, laneti bozmak için gereken şeyi farkında olmadan yapmış olmalı.”

“Ne yapmış?”

“Raporun sonunda vardı ya, hani şu virüsün özünde çoğalmak vardır, laneti bozmak için yapılması gereken kopyasını çıkartarak kasedi çoğaltmak dediği yer.”

Ando, Miyaşita’nın henüz bilmediği gerçekleri kısaca açıkladı. Kazaya yol açan Asakava’nın sürdüğü arabadaki video cihazını, Mai Takano’nun odasında gördüğü üzeri silinmiş video kasedinin varlığını.

Miyaşita, Ando’nun anlattıklarını dinlerken iyice ikna olmuş gibiydi.

“Demek, anlamı buydu. Öyleyse, Asakava laneti bozmak için yapılması gereken şeyin, video kasedin kopyasını çıkartarak bir başkasına göstermek olduğunu düşündü.”

“Kesinlikle. Aklına gelen buydu.”

“Kazayı yaptığı sabah, Asakava video cihazını arabaya yükleyerek nereye gitmiş?”

“Doğal olarak, videoyu izlemeyi kabul edebilecek iki insanın bulunduğu bir yere. Adam ne pahasına olursa olsun karısı ve kızını kurtarmak istiyordu mutlaka.”

“İyi de, öylesine tehlikeli bir videoyu gidip de tanımadığı birisine izletemez herhalde.”

“Olasılıkla, Asakava’nın karısının anne ve babasıdır. Asakava’nın anne babası değil. Henüz geçen gün

telefonda görüştüm çünkü.”

“Asakava’nın karısının anne babası demek. Kızlarını ve torunlarını kurtarmak için, bir anlığına da olsa kendilerini tehlikeye atmışlardır.”

“Kadının ailesinin nerede oturduğunu öğrenip, oranın polisiyle irtibata geçmek de fayda var.”

Bir hafta içinde kopyasının çıkartılması gerektiğine dair tehdit ifadesi içeren ve iki kola ayrılarak, tekrar tekrar kopyaları çıkartılıyorsa, Asakava’nın karısının ailesinin çevresinde, çoktan yeni kurbanlar çıkmış olması tahmin edilebilecek bir durumdu. Ancak, belki de hâlâ sessizce ilerliyordu, henüz medya patırtı ko-partmamıştı.

Video kasedin virüslerle aynı şekilde üreme yeteneğini kazandığını öğrenen Miyaşita burnundan güle-rek Ando’ya alay etti.

“Bu sayede sen de çok daha fazla tuhaf ölüm otopsisini yapmış olursun.”

Miyaşita’nın sözleri Ando’nun tüylerini diken diken etmişti. Duruma bakılırsa Mai Takano’nun da videoyu izlemiş olması ihtimali yeterince güçlüydü. Kızın ortadan kaybolmasının üstünden iki hafta geçmişti. Ando, Mai’nin otopsisini kendi elleriyle yapmak zorunda kalacağını, otopsi masası üzerinde yatan güzel bedeni hayalinde canlandırınca, korkuya kapılmıştı.

“İyi de, Asakava hâlâ yaşıyor.” Miyaşita’nın mırıldanışı, duaya benzer bir ton yüklüydü.

“Asakava şans eseri iki kopya çıkartmakta başarılı olduysa, neden karısı ve kızı öldü? Birinci sorumuz bu.”

“Tersinden söylersek de, Asakava neden hâlâ hayatta?”

“Bilemiyorum. Çiçek virüsü açısından bakıldığında da, kopya çıkartarak çoğalmasına yardımcı olmanın laneti bozmak için yapılması gereken iş olduğunu düşünürsek, işler mantıklı bir hal alıyor.”

“Gerçekten de, Ryuci’nin öldüğü ana kadar mantık hatası yok. Ancak, Asakava’nın karısı ve kızının ölmesiyle, bu sav da devre dışı kalıyor.”

“Kopyasını çıkartılması, video kasette amaçlanan şey değil miydi yani?”

“Bilemiyorum.”

Söyleyebileceği başka bir sözcük yoktu. Nasıl yorumlamalıydı acaba?.. Laneti bozmak için yapılması gereken başka bir şey mi vardı? Kopyalama sürecinde yolunda gitmeyen bir şey mi olmuştu? Yoksa, laneti bozmak için gereken işin yapılmasına bakmaksızın izleyen herkesin ölümüne yol açan bir kaset miydi? Fakat, eğer öyleyse, Asakava’nın hayatta olması açıklanamaz hale geliyordu.

Yemeklerin getirilmesiyle, iki adam konuşmalarına bir süre ara verdiler ve yemeklerini yediler.

“Tam bir ikilem” dedi Miyaşita, elinde tuttuğu çatalına bakarak.

“Nedir o?”

“Öyle bir kaset varsa izlemek isterim. Ancak, izlemem durumunda hayatım tehlikeye girer. Tam bir ikilem işte. Bir hafta süre çok kısa.”

“Çözmek için kısa tabii. İnsanın merakı artıyor. Bir şekilde bilimsel olarak açıklamak istersek, görüntü dediğimiz görme ve duyu organlarıyla insanın beynine ulaşan medya türü, vücut içerisinde çiçek hastalığı virüsüyle tıpatıp aynı bir virüsü doğuruyor.”

“Doğuruyor, demekten ziyade, görüntünün etki-
siyle vücut hücrelerindeki DNA deformasyona uğra-
yarak tanımlanamayan bir virüs haline geliyor desek
daha doğru olur.”

“Eh, o da doğru. Benim aklıma AIDS virüsü geli-
yor. Nasıl ortaya çıktığı henüz bulunamadı ama, o za-
mana kadar zaten var olan insanlara bulaşan bir tür
virüs ile maymunlara bulaşan bir tür virüsün, herhan-
gi bir etkiyle evrim geçirmesi yoluyla ortaya çıktığı
sanılıyor. Nihayetinde, AIDS virüsü yüzyıllarca önce-
sinden beri var olan bir virüs türü değil. Baz zincirini
incelediğimizde de net olarak görüleceği üzere, yal-
nızca yüz elli yıl önce iki ana kola ayrılmış. Basit bir
neden yüzünden.”

“O basit nedenin ne olduğunu bilmek isterim.”

“Ben bir şekilde ‘yürek’ dediğimiz şeyin etkili ol-
duğu kanısındayım.”

Miyaşita belden yukarısını öne çıkartarak, yüzünü
Ando’nun burnunun ucuna kadar yaklaştırdı.

Stresin mide duvarında delik açılmasına yol açması
örneğine başvurmaya gerek yok. Cismi olmayan yüre-
ğin bulunduğu durumun vücutta çok farklı etkilere ne-
den olduğu bilinen bir gerçektir. Miyaşita da, Ando da
hemen hemen aynı şeyi düşünüyorlardı. Önce, görün-
tülerini izlemek yoluyla yüreğin bir hali ortaya çıkıyor, o
etkiyle de halihazırda var olan DNA deformasyona
uğrayarak, çiçek virüsüne benzeyen, tanımlanmamış
bir virüs doğuyordu. Bu suni çiçek virüsü olarak da
adlandırılabilen virüs, insanın kalbini çevreleyen şah-
damarlar içerisinde kansere yol açıyor, tümör oluşt-
ruyordu. Tam bir haftada tümör en büyük haline ulaş-
ıyordu.

yor ve kan akışı kesilen kalp duruyordu. Fakat, virüsün kendisi kanser virüsüyle aynıydı ve yalnızca şahdamarların iç zarındaki DNA'ya etki ederek hücrelerin deformasyonuna yol açmakla kalıyor, bulaşmıyordu. O ana kadarki analiz sonuçlarından yola çıkılarak yapılabilecek bir tahmin aşağı yukarı böyleydi.

“Görmek istemez misin?”

Miyaşita'nın içinde doğrudan kendi gözüyle izlemek için karşı konulmaz bir istek doğmuştu.

“Eh, evet.”

“Yalnızca video kaset olsa da, elime geçsin isterim.”

“Bırak şimdi, dokunmadığın yılan ısırılmaz. Ryuci'nin ikinci baskısı olursun.”

“Ryuci dedin de... Virüsün baz zincirine yerleştirilen şifreyi çözebildin mi?”

“Hayır, henüz bakamadım. Yalnız, bir şifre için kırk iki basamak biraz az kalıyor. Bir anlamı olsa bile, en fazla bir kaç sözcük çıkar” diyerek Ando, kendini savunmaya çalıştı. Aslında, birçok kez denemiş ama, tam çözüme ulaştığını sandığı anda çuvalladığının farkına varmıştı.

“Yarın tatil. O iş için kullan.”

Miyaşita söyleyince, Ando ertesi gün Emekçilere Şükran Günü olduğunu anımsadı. Üstelik, sonraki cumartesi günü de işi olmadığından üç gün üst üste tatil yapabilecekti. Oğlunu kaybedip karısından ayrıldıktan sonra, tatil kavramı anlamını kaybetmişti. Evin içinde tek başına kalma eziyetini beraberinden getirmekten başka anlamı yoktu. Bir de üç gün üst üste tatil olunca, durum iyice tatsızlaşıyordu.

“Yapabildiğim kadar uğraşırım” dedi Ando, öylesine. Uzun tatil sırasında, zaman öldürmek için bir ölüden gelen mesajı deşifre etmeye çalışmanın, içindeki melankoliyi körükleyeceğini biliyordu. Ancak, deşifre edebilirse, o ölçüde tatmin duygusunu yaşayabileceğinin de farkındaydı. Düşüncelerini dağıtabileceği her şeyi kabul edebilirdi aslında.

“Pazartesiye söylerim, Ryuci’nin ne dediğini.”

Ando üç gün içerisinde çözmek üzere Miyaşita’ya söz verdi.

“Sana güveniyorum.”

Miyaşita masanın üzerinden elini uzatarak, Ando’nun sol omzunu hafifçe sıvazladı.

2

Öğlen yemeğinden sonra, Ando odasına döner dönmez Toçigi İli Utsunomiya’da bulunan J Tıp Üniversitesi’nin adli tıp ofisine telefon açtı. Kazuyuki Asakava’nın karısının ailesinin Toçigi Aşikaga’da yaşadıklarını öğrenmişti ve Toçigi çevresinde tuhaf ölüm vakası ortaya çıkmışsa, otopsisı mutlaka J Tıp Üniversitesi’nde yapılmış olmalıydı.

Adli tıp ofisinde bulunan bir doçent telefona çıkınca, Ando geçen ayın sonlarında, kalp şahdamarı tıkanıklığı sonucu enfarktüs geçirerek ölen kimseye rastlanıp rastlanmadığını sordu. Bunun üzerine, yanıt vermekte zorlanan doçent sorusunu soruyla karşıladı. “Kusura bakmayın ama, sorunuzun amacını anlayabilmiş değilim.”

Ando Tokyo ve çevresi illerde o ana kadar yedi

kalp enfarktüsü vakasına rastlanıldığını, kurban sayısının artması ihtimalinin bulunduğunu söyledi. “Ring (halka)” raporunda söz edilen doğaüstü güçler konusuna girmekten sakınarak gelişmeleri kısaca anlattı.

“İşte o yüzden, Tokyo ve çevresindeki illerde bulunan bütün tıp fakülteleri ile irtibata nı geçiyorsunuz?” Doçent hâlâ tatmin olmamış gibiydi, sorularına devam ediyordu.

“Hayır, o kadar da değil.”

“Peki, neden bizi aradınız?”

“Size gelmiş olabilir.”

“Utsunomiya çevresinde tuhaf ölüm vakası mı olmuş?”

“Hayır, Aşikaga’da.”

“Aşikaga...”

Aşikaga adını duyan doçent bir hayli şaşırmış gibiydi. Bir an sessiz kaldı. Ando, telefonun karşı tarafındaki adamın ahizeyi tuttuğu elini iyice sıkıldığını hissedebiliyordu.

“Buna şaşırdım işte. Nereden biliyorsunuz? Gerçekten de, 28 ekim günü Aşikaga’da bulunan yaşlı bir karı kocanın otopsisini ertesi gün biz yaptık.”

“O yaşlı karı kocanın adları neydi?”

“Yanlış anımsamıyorsam soyadlası Oda’ydı, adamın adını anımsamıyorum ama karısının adı Setsuko’ydu.”

Asakava’nın karısının babasının adının Tetsu Oda, annesinin adının da Setsu olduğunu daha önceden tespit etmişti. Kesinlikle onlardı. Böylelikle aradığı kanıt bulmuştu. Asakava 21 ekim sabahı video cihazını kiralık arabaya yükleyerek karısının ailesinin Aşikaga’daki evine gitmiş, orada video kasetten iki kop-

ya çıkartmış ve yaşlı karı kocaya izletmişti. Herhalde, bir hafta içerisinde kopyasını çıkartarak başka birine izletmeleri durumunda bir tehlike olmadığını söyleyerek ikna etmiş olmalıydı. İkna edemese de, yaşlı karı koca damatlarının aklından şüphe etmelerine neden olacak ölçüde uçuk öyküsüne inanmamış olsalar bile, kızları ve torunlarının canları söz konusu olunca, Asakava'nın istediğini yapmışlardı mutlaka. İki yaşlı insana video kasedi izletip, kopya çıkartmış olması sayesinde, Asakava karısı ve kızını kurtardığını sanmıştı herhalde. Ancak, oradan dönerken karısı ve kızı aynı anda ölmüş, tam bir hafta sonra video kasedi izleyen yaşlı karı koca da aynı kaderi paylaşmışlardı.

“Otopsi yaparken şaşırmışsınızdır.”

İki ceset de aynı durumda olunca, otopsiyi yapan ekibin şaşkınlıklarının nasıl bir şey olabileceğini, Ando tahmin edebiliyordu.

“Elbette. Her şey bir yana, ölüm saatleri aynı, üstelik vasiyet mektubu bırakmışlar, birlikte intihar etmiş olma ihtimali çok yüksekti. Ancak, otopsilerini yapınca, zehire rastlayacağımızı düşünürken, kalp şahdamarında tuhaf bir tümör bulduk. Hepimiz çok şaşırmıştık...”

“Bir saniye lütfen...” diye, Ando adamın sözünü kesti.

“Bir şey mi oldu?”

“Şimdi, vasiyet mektubu bıraktıklarını söylediniz değil mi?”

“Evet. Çok kısa bir şeydi ama, ölmeden hemen önce yazmış olmalılar. Yataklarının başucunda bulundu.”

Ando'nun kafası karışmıştı. Bunun anlamı neydi? Neden bir vasiyet mektubu bırakmışlardı?

“Mektupta ne yazdığını öğrenmemin bir sakıncası var mı?”

“Bir saniye lütfen.”

Doçent ahizeyi orda bir yere bırakıp, bir süre telefondan uzaklaştı ama, beş-on saniye geçmemişti ki geri döndü.

“Şimdi bulmam zaman alacak, daha sonra fakslasam?”

“Zahmet olacak.”

Ando faks numarasını söyleyerek, telefonu kapattı.

O halde kalmıştı, masanın başından ayrılması gelmiyordu. Faks cihazı, iki masa ileride, bilgisayar yazıcısıyla aynı rafta duruyordu. Döner koltuğunu 45 derece çevirerek, faks cihazı tam karşısına gelecek şekilde durup, faksın çalışmasını beklemeye başladı.

Beklediği süre boyunca oturuş şeklini hiç bozmadı. O ana kadar geçen süreci, kafasının içinde birçok kez tekrar etti. Ne zaman çalışacağı belli olmayan faks cihazı aklını kurcalıyordu, yeni bir düşünce üretebilecek durumda değildi.

Nihayet faksın yazıcısı cızırtılar çıkartarak, baskıya başladı. Baskı tamamen bitince, Ando yerinden kalkıp faksı eline aldı, sonra geri dönerek masasının üstüne koydu.

Sayın Ando,

K Üniversitesi, Tıp Fakültesi.

Oda çiftinin vasiyet mektubunu gönderiyorum. Bir gelişme olursa lütfen haberdar ediniz.

Yokota

J Tıp Üniversitesi

Doçentin dolmakalemlle yazdığı kısa notun altına, Oda çiftinin ikisinin de imzaladığı birkaç satırlık mektup eklenmişti. Belgenin orijinalinin fotokopisini kullanmış olmalıydı, baskı kalitesi doçentin notunun bulunduğu kısımdan farklıydı.

Video işini kendi sorumluluğumuzda hallettik. Artık endişelenecek bir durum yok. Çok yorgunuz. Yoşimi, Noriko, bizden sonrası size ait.

28 ekim sabah.

Tetsu Oda

Setsuko Oda

Kısa bir mektuptu ama, ölümün gelmesini beklerken yazıldığı açıkça görülebiliyordu. Yoşimi ve Noriko ise büyük ve ortanca kızları olmalıydı. Ancak, daha önceki cümle kime karşı yazılmıştı acaba?

Video işini hallettik?

Hallettik demekle, ortadan kaldırdıklarını mı söylemek istiyorlardı acaba? Buradaki halletmek sözcüğünü kopyasını çıkartmak olarak yorumlamak imkânsızdı.

Ando, Oda çiftinin ruh hallerini belirli bir sıraya dizerek düşünmeye çalıştı.

21 ekim pazar günü, damatları Asakava evlerine gelmiş, videoyla ilgili bir lanet öyküsü anlatmış, kızlarının ve torunlarının hayatlarının tehlikede olduğunu söyleyince, video kasedin kopyasını çıkartmaya razı olmuşlardı. Ancak, aynı gün, kızları ve torunları kehanet edildiği gibi ölmüşlerdi. Oda çifti, başlangıçta Asakava'nın anlattıklarına yarı yarıya inanmış bile ol-

salar, herhalde bu olay sonrasında video kasedin gücüne inanmışlardı. Kızları ve torunlarının cenazesi bitince, otopsi sonucunda ölüm nedenlerinin nedeni belirsiz kalp enfarktüsü olduğunu öğrenen yaşlı çift, kesin kendi yaşamlarını sonlandırmaya karar vermişlerdi. Video kasetteki emre uyarak kopyasını çıkarttıkları halde, kızları ve torunları hayatını kaybetmişti. Artık ne kadar çırpınırlarsa çırpınsınlar kurtulamayacaklarına hükmederek, cenaze sonrası işler yüzünden yorulmuş bir halde, öteki dünya inançları da ağır basmış olacak, video kasedin kopyasını çıkartma derdine düşmeksizin, ölümün gelip onları bulmasını beklemeye başlamışlardı herhalde... Ancak, vasiyet mektubunda yazılanlara güvenilecek olursa, ölümü beklerlerken tüm bu felaketlerin nedeni olan iki video kasedi “hallet”mişlerdi.

Oda çiftinin video kasetleri nasıl hallettiğini Ando’nun bilmesine imkân yoktu. Tamamen kullanılmaz hale getirdikten sonra toksik atıklarla birlikte mi atmışlardı, yoksa götürüp bahçelerinin bir yerine mi gömmüşlerdi? Neticede, bu dünyadan tamamen sildiklerini varsayan Ando, elinin altındaki not kâğıdına video kasedin kollara ayrılarak izlediği rotayı çizmeye başladı.

Görüntüler önce Güney Hakone Pasifikland B-4 nolu bungalovda kayıt almaya hazır durumdaki video kasede ulaşınca ilk lanetli kaset doğmuştu. O kasedi evine getiren Asakava, Ryuci Takayama için bir adet kopya çıkartmıştı. Burada kaset iki kola ayrılmış oluyordu. Ancak, Ryuci’nin kasedi Mai’nin eline geçmiş, olasılıkla geriye yalnızca başındaki birkaç saniyelik kısım kalacak şekilde silinmişti. Asakava’daki kasedi ise,

ağabeyi Cun'ıçiro polisten teslim almış ve dağılan video cihazıyla birlikte çöpe atmıştı. Ayrıca, Asakava'nın elindeki kasetten çıkan iki kaset Oda çifti tarafından halledilmişti. Öyleyse, Sadako Yamamura adlı kadının öfkeli düşünce gücü tarafından doğurulan kaset, bu dünyadan silinip gitmişti. Ağustos başında dünyaya gelen kaset, toplam dokuz kişinin canına mal olsa da, yalnızca iki ay içerisinde yokolup gitmişti. Bunun kanıtlayan bir durum olarak, son bir ayda yeni bir kurban çıkmamıştı. *Fakat...* diye düşünmeye başladı Ando. *Kopya edip etmemesine bakmaksızın, izleyen herkesi ölüme sürükleyen bir video kaset olduğuna göre, çok daha erken kaybolması gerekmez miydi? Bir hafta içerisinde kopyasını çıkartmayan ölür, diye tehdit etmek yoluyla video kasedin çoğalması mümkün oluyordu ve çevreye uyum sağlayarak varlığını devam ettirebiliyordu. Eğer tehdit yalnızca bir blöfse, anlaşıldığı anda video kasedin sonu gelmez mi?*

Eğer gerçekten yok olup gittiye, bu bir dizi nedeni belirsiz ölüm vakası dosyası da kapanmış oluyordu. Eğer o görüntüler ortadan kalktıysa, artık kimse nedeni belirsiz kalp enfarktüsü yüzünden canından olmayacak demektir. Ancak, çok temel bir soru, Ando'nun aklından bir türlü çıkmıyordu.

... *Neden yalnızca Asakava hayatta?*

Bunu sürekli bir başka soru izliyordu.

... *Mai Takano nerede?*

Mantıklı düşünüldüğünde, video kaset yok olmuştu. Ancak, Ando'nun hisleri olayın henüz kapanmadığını söylüyordu. Böylesine kolayca bitemezdi. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Kütüphanede emanet dolabı anahtarını alan Ando, ceketini yürürken çıkarttı. Kış mevsimine çok az bir zaman kala, ince bir gömlekle dolaştığını görenlerin şaşıracağı kesindi. Ancak, kolay terleyen Ando, sürekli hararet hissettiğinden, kütüphanenin içerisinde, üzerindeki tek gömleğiyle bile sıcaktan bunalıyordu. Not defterini ve dolmakalemini çıkarttıktan sonra, evrak çantasını ceketine sarmalayarak emanet dolabına bıraktı.

Not defterinin arasında, Asakava'nın kan örneğinde bulunan suni çiçek virüsü baz zincirinin açılımını içeren çıktı da vardı. Artık o gün, deşifre işiyle ciddiyle ilgilenmek niyetindeydi ama, çıktıdaki baz zincirine şöyle bir bakmakla bile, düzensiz diziler gözlerinin karmasına neden olmuş, çözemeyeceği endişesine kapılmaya başlamıştı. Fakat, şöyle bir düşündüğünde, zamanını gelişigüzel harcamak da amaçlarından biriydi. Yapacak hiçbir şey bulamadığı üç günlük tatili geçirmenin başka bir yolu olduğunu sanmıyordu.

Not defterini koltuğunun altına kıştırıp, üçüncü kattaki okuma salonuna giden Ando, pencere kenarında bir masaya yerleşti.

Ryuci'yle şifre oyununa kendilerini kaptırdıkları öğrencilik döneminde şifre konusunda yazılmış kitaplardan bir çoğunu evindeki kitaplığında bulunduruyordu. Fakat, evlenip boşanarak, üç kez taşınmak zorunda kalınca, bir yandan şifre konusuna merakını kaybetmiş, bir yandan da o türden kitapların tamamı bir yerlerde kaybolmuştu. Şifrenin türüne göre, o

alanla ilgili kitaplarda rakam-harf değişim tabloları ya da harf sıklığı göstergeleri yer alır. Elinde hiçbir başvuru kaynağı olmadan deşifreye girişmesi pek akıllıca olmayacaktı. Tekrar gidip aynı kitapları satın almak da aptalca gelmiş ve sonunda, kütüphaneye gitmeye karar vermişti.

On yıl kadar önce, başka her şeyi unutacak ölçüde kendini kaptırdığı kriptolojinin, oluşturma ve çözme temellerine yeniden idrak edebilmek için, önce giriş kitaplardan birini okumaya başladı. Sonra da, öncelikle suni çiçek virüsü baz dizisinin şifresinin hangi kurguya uygun olduğunu bulmak için sınıflandırmaya başladı.

şifreler ana gruplarına ayrılacak olursa, metnin başka harfler ya da göstergelerle şifrelenmesi anlamına gelen harf değiştirme yöntemi, sözcüklerin sıralamasını değiştirmeye dayanan yer değiştirme yöntemi, sözcüklere fazladan gereksiz kısımlar eklemek şeklinde yapılan eklemeli şifre yöntemi olmak üzere başlıca üç grup vardır. Sözgelişi, otopsi sonrasında Ryuci'nin karın dikişinden fırlayan rakamların “Ring (halka)” sözcüğüne dönüşebiliyor olması harf değiştirme yöntemine girer.

Suni çiçek virüsü baz zincirinin şifresi üzerinde derinlemesine düşünmek gerekmiyordu. Harf değiştirme yöntemine göre şifrelendiği rahatlıkla tahmin edilebiliyordu. Çünkü, burada bulunan ATGC olmak üzere dört bazdan oluşan bir zincirdi ve özel bir gruplamanın özel bir harfi belirtmesi olasılığı bir hayli yüksekti ve o haliyle zaten tam bir şifre gibiydi.

Ando, aklından bu düşünce geçince biraz rahatlayarak başını kitaptan kaldırdı. Zaten şifrelemenin

amacı, bir üçüncü kişinin anlayabilmesine olanak vermeyecek şekilde, belirli bir insana bilgi iletebilmektir. Ando'nun öğrencilik döneminde bu bir eğlence aracıydı ve yalnızca bir bilgi oyunuydu. Fakat, deşifredeki başarının savaş koşullarını rahatça değiştirebileceği bir ortamda, şifre olduğu rahatlıkla anlaşılan bir şifre, kolay çözülebilen bir şifre demektir. Üçüncü kişilerin okuması engellenmek isteniyorsa, bir bakışta anlaşıl-maması gerekir. Sözcelişi, düşman casusları yakala-nıp, üzerlerindeki eşyalar arasından tuhaf rakamların sıralandığı bir defter çıkacak olursa, gizli bilgilerin kaydı olduğundan şüphelenmek çok doğaldır. Bir sa-vaş hilesi olmadığı sürece, şifre olduğuna hükmedile-bildiği anda, çözülmesi için ilk adım atılmış olur.

Ando mümkün olduğunca mantıklı düşünmeye gayret ediyordu. Üçüncü kişiler tarafından öğrenil-memesi istenen bir şifre ise, yalnızca bilgiyi alması is-tenen kişinin şifrenin şifre olarak algılaması gerekir. Ando da ilk gördüğü andan itibaren, öyle bir şey ol-duğunu sezinlemişti.

... Ama neden?

Ando o izlenime kapılmasına neyin neden olduğu-nu anlamaya çalıştı. Neden, bir şifre olduğunu hisset-mişti? Baz zincirinin analiz edilip de, anlamsız dizilerin aralarda tekrar etmesi durumlarına başka yerlerde de rastlanabilirdi. Buna rağmen, o zincirdeki tekrar-lar her haliyle bir şey söylemeye çalışıyor gibiydi. Sa-bit aralıklarla, bütün numunelerde, sanki insanın bur-nuna burnuna dürter gibi ortaya çıkıyordu. "Bu bir şifre" dercesine. Belki de, otopsi sonrasında Ryu-ci'nin cesedinden fırlayan rakamların "Ring (halka)"

sözcüğünün harflerine dönüşmesinin yan etkisiyle, baz zincirinde ortaya çıkan tekrar kısımlarını da şifre gibi algılamıştı. Öyle ki, Ryuci'nin "Ring" sözcüğünü karın dikişinden çıkartmasının iki amacı vardı. Yalnızca "Ring" adlı bir metnin var olduğunu bildirmek dışında, daha sonra da yeri geldikçe şifreler göndereceğini söylemiş oluyor, kaçırmaması için uyarıyordu sanki. Rakamların harflere dönüşmesi şeklindeki değiştirme yöntemini, yani en basit şifreleme yöntemini kullanmış olması, belki de daha sonraya uzanan hattın başlangıcının yakalanmasını sağlamak içindi.

Baz zincirindeki tekrarların, yalnızca Ryuci'nin kan örneğinde gizlenen suni çiçek virüsünde gözlenmiş olmasından yola çıkarak, şifreyi gönderen kişinin Ryuci olduğunu belirleyebilmek mümkündü. Ryuci'nin ölüp küllere dönüşmüş olduğu su götürmez bir gerçektir ama, onun doku numuneleri hâlâ laboratuvarında duruyordu. Ryuci bir kütle olarak düşünülürse, onun tasarım planı anamına gelen DNA'ları, o doku numuneleri içerisinde sayısı ölçülemeyecek halde varlığını koruyordu. İşte o DNA'lar Ryuci'nin bilincini taşımaya devam ediyor, sözcükler oluşturmaya çalışıyordu belki de...

Bir otopsi uzmanı bilimadamına yakışmayacak ölçüde absürd bir hipotezdi. Ancak, eğer o baz zinciri belirli bir sözcüğe dönüşebiliyorsa, başka şekilde yorumlanması olanaksızdı. Teorik açıdan, Ryuci'nin doku numunesinden bir DNA'sının alınarak, Ryuci'yle tıpatıp aynı bir kütlenin (klonun) yaratılması mümkündü. Ortak bilince sahip DNA'ların birleşimi, kana karışan suni çiçek virüsüne etki ederek, bir sözcüğü

eklemişti. Üstelik, suni çiçek virüsüne söcük eklemiş olduğu gerçeği, ancak Ryuci'nin geleceği görme yeteneği ve dehasının bir ürünü olabilirdi. Neden alyuvarların DNA'sına değil de, vücuda dışarıdan sızan yabancı konumundaki suni çiçek virüsüne sözcük ekme gereği duymuştu acaba? Diğer hücrelerin DNA'sında analiz edilmesinin olanaksız olduğunu, tıp fakültesi çıkışlı Ryuci, elbette çok iyi biliyor olmalıydı. Bir dizi nedeni belirsiz ölüm vakasına neden olan virüsün ise, kesinlikle analizöre konulacağını da kesinlikle önceden kestirmişti. Bu öngörüyle, Ryuci yalnızca suni çiçek virüsünün DNA'sı ile oynamıştı öyleyse. Gönderdiği sözcüğün, alıcısının eline kesin olarak ulaşmasını sağlamak için.

Ando bir sonuca ulaşmak üzereydi. Öyleyse, bu bir şifre gibi görünse de, şifrenin esas amacını yitirmiş oluyordu. Ryuci'nin DNA'sının bilinçli olarak dış dünya ile iletişime geçmeye çalışması durumunda başka bir yol söz konusu olabilir miydi acaba? DNA'nın çiftli sarmalı dörtlü ATCG baz dizilerinden oluştuğuna göre, bu dört harfin ustaca kurgulanmasıyla, DNA'nın sahip olduğu bilinci iletmesi mümkün olabilirdi. Şifreleme, üçüncü kişilerin okumasını engellemek için yapılmamıştı, yalnızca başka bir iletişim yolu olmadığı için, dört bazı simgeleyen harfler kullanılmıştı. Şu anda Ryuci'nin dil yeteneği bu dört harf ile sınırlıydı. Az öncesinde, deşifre etmenin imkânsız olduğunu, teslim olmayı düşünmüştü Ando. Sanki o anı hiç yaşamamış gibi içinde bir özgüven duygusu kabarmaya başlamıştı.

... Belki de deşifre edebilirim.

Ando, içinden kendisiyle konuşuyordu. Ryuci'nin DNA'larının iç yapısında varlığını koruyan bilinci bir şeyler anlatmaya çalışıyorsa, Ando'nun o sözcüklerin şifresini çözmekte zorlanmaması gerekirdi. Mahsus zorlaştırması için hiçbir neden yoktu. Oluşturduğu savda bir yanlışlık olup olmadığını, birçok kez aklından en baştan kontrol etti. Girişte bir hata yapacak olursa, ara sokaklarda kaybolabilir, sonuçta yanıtı ulaşamayabilirdi. Artık bu oyun, Ando için zaman öldürme aracı olmaktan çıkmıştı. Deşifre edebileceğine inandığı sürece, bir an önce o yanıtı öğrenmek istiyordu.

Öğlen yemeği öncesine kadar, Ando iki yöntemi o zincir üzerinde denemişti.

ATGGAAGAAGAATATCGTTATATTCCTCC-
TCCTCAACAACAA

Bu kırk iki harften oluşan dizinin ne şekilde bölüneceği ilk zor sorundu. İkişerli gruplara ayırmak ya da üçerli gruplara ayırmak olmak üzere iki ayrı yol izlenebilirdi.

İkişerli olarak ayrıldığında şöyle oluyordu.

AT	GG	AA	GA	AG	AA
TA	TC	GT	TA	TA	TT
CC	TC	CT	CC	TC	AA
CA	AC	AA			

Dört ayrı harf, ikişerli gruplar halinde birer birim olarak alındığında, 4x4 hesabıyla toplam 16 eşleştir-

me mümkün olurdu. Bunun üzerine, hangi çiftin hangi harfe denk geldiğini düşünmek gerekti. Burada karşılaşılan ikinci sorun, şifrenin acaba hangi dilden bir sözcüğe ait olduğuydu. Japon hece alfabesi hiragana olması durumunda inceltme işaretleri ve patlama yapılan sesler düşünüldüğünde yaklaşık 50 hece söz konusudur ve 16 birim asla yeterli olamaz. Bu İngilizce ve Fransızca alfabesi olması durumunda 26 harf gerekir ama İtalyancada 20 harfle sınırlıdır. Öte yandan Japoncanın latin alfabesiyle ifade edilmiş olması olasılığını da gözardı etmemek gerekir. Hangi dilde yazılmış olduğunu belirlemek, deşifre uygulamasında en ağırlıklı noktalardan birisidir.

Ancak, Ando bu sorunların üstesinden gelmeyi başarmıştı. Eğer 178136 rakamlarının İngilizce “Ring (Halka)” sözcüğüne dönüşmesi Ryuci’nin verdiği bir ipucu ise, bu seferki baz zincirinin de İngilizce alfabe harflerine dönüşebileceği yeterince olasıydı. Ando bu konuda yanıldığını sanmıyordu. Hangi dil üzerinde düşünmesi gerektiği hemen hemen kesindi.

42 bazlık zincir ikişerli olarak ayrılınca 21 birim ediyordu. Fakat, dört AA, üçer TA ve TC, iki de CC tekrarı olduğundan, 13 farklı eşleşme söz konusuydu. Ando bu rakamı not defterine kayıt ederek, kriptolojiye giriş kitabının sayfalarını çevirerek, İngilizce şifrelemede çıkabilecek sözcüklerin tablosunu buldu ve kontrol etmeyi denedi.

Sözgelişi, İngilizcede 26 farklı alfabe harfi vardı ama gerçekte cümlelerde kullanım sıklıkları farklılık gösteriyordu. E, T ve A sık sık karşılaşıldığı halde, Q ve Z gibi harfler, neredeyse her sayfada ancak bir

kez kullanılıyordu. İngilizce sözcüklerde harf kullanım sıklığını gösterir istatistik tabloları genellikle kriptoloji kitaplarının en sonuna yerleştirilir. Oradaki istatistikle, kendi elindeki rakam uyuşacak olursa deşifre işi daha da kolaylaşacaktı.

“İngilizcedeki 21 harften 12’si çok daha yoğun olarak kullanılırlar.”

Ando yerinden sıçradı. Oradaki 12 rakamı kendisinin ulaştığı 13 rakamına çok yakındı. Şöyle ki, 42 bazlık zincir ikişerli gruplara ayrıldığında 21 birim oluşturuyor ve İngilizce alfabesinin toplam sayısı ile örtüşüyor, istatistik açıdan da bir tezat oluşturmuyordu. Ando bu noktayı not aldıktan sonra, bir de baz zincirini üçerli gruplara ayırmayı denedi. Şöyle bir sonuç çıktı ortaya.

ATG	GAA	GAA	GAA	TAT	CGT	TAT
ATT	CCT	CCT	CCT	CAA	CAA	CAA

Toplam 14 küme vardı ve ATG, TAT, CGT, ATT, CCT ve CAA olmak üzere yedi farklı tür vardı. İngilizce 14 harf içerisindeki kullanım sıklığı ortalaması yaklaşık dokuzdu ve yedi türün ortaya çıkmış olması ortalamadan pek de uzak değildi.

Ando şöyle bir bakışla bile tekrarların fazla olduğunu hemen anlamıştı. GAA, ATT ve CAA kümelerinin her biri üçer kez, TAT ise iki kez tekrarlanıyordu. Ando’nun dikkatini çeken GAA, CCT, CAA kümelerinin üçerli olarak tekrarlandığı olmuştu. Yani, eğer bir küme bir alfabe harfine denk geliyorsa, sözcüğe dönüştürüldüğünde, aynı üçerli gruplar halinde üç alfabe harfinin ortaya çıkması gerekiyordu. İngiliz-

cedeki feel (hissetmek), class (sınıf) gibi, iki harfin art arda geldiği sözcükler hiç de az değildi. Fakat, aynı harfin üç kez art arda tekrarlandığı bir sözcük yoktu. Böyle bir durum ancak too old ya da will link gibi özel durumlarda birbirini tamlayan sözcükler içerisinde görülebilir.

Ando yakınlardaki bir İngilizce kitabı eline alarak, bir sayfasını açıp aynı harfin üç kez tekrarlandığı duruma ne ölçüde rastlandığını test etmek istedi. Ancak beş, altı sayfada bir kez bulabildi. Yalnızca 14 harf içerisinde üç ayrı harfin, üçerli olarak tekrar etmesi olasılığı sıfırdı. Buna karşın, 42 bazlık zincir ikişerli kümeler haline getirildiğinde aynı harfin tekrar etmesine yalnızca bir kez rastlanıyordu. Bu bakış açısından yola çıkarak 42 bazlık zincirin ikişerli 21 kümeye ayrılmasının istatistik açıdan da daha doğal olacağına hükmetti.

Hedef daraltıldığında göre, geriye harflerin dizilişini farklı şekillerde denemek kalıyordu.

AT	GG	AA	GA	AG	AA
TA	TC	GT	TA	TA	TT
CC	TC	CT	CC	TC	AA
CA	AC	AA			

AA kümesi dört kez tekrarlandığına göre, yerine geçtiği alfabe harfinin çok sık kullanılan bir harf olduğu tahmin edilebiliyordu. Ando, kriptoloji kitaplarının sayfalarını biraz daha karıştırarak, İngilizce metinlerdeki alfabe harflerinin sıklık derecesi tablosunu açtı. En fazla sıklıkla kullanılan harf elbette E harfiydi. Ando önce AA kümesinin E harfinin yerine geçtiğini varsaydı. Daha sonra en sık tekrarlanan, üçer kez ol-

mak üzere, TA ve TC kümeleriydi. Üstelik, AA sonrasına TA, TC sonrasına ise AA'nın geldiği birer yer vardı. Bu önemli bir ipucuydu. Çünkü, harflerin birbirini izlemesinin de özellikleri vardı ve bu durum da istatistiklere dökülmüştü. Ando istatistik tablosuyla elindeki listeyi yan yana koyarak, harfleri yerleştirmeye başladı.

E sonrasına gelebilme olasılığı yüksek, üstelik de kullanım sıklığı yüksek harf A'ydı. Buradan, TA'nın A'nın yerine kullanıldığını varsayıp, aynı nedenle, TC'nin yerine de T'yi koydu. CC'nin ise bağlantı şekli itibariyle N olabileceğini düşündü. Buraya kadar istatistik tablosuna dayanarak yaptığı yerleştirme sorunsuzca ilerledi.

.....		E			E
A	T		A	A	
N	T		N	T	E
				E	

Düzensizce sıralandığını düşündüğü baz dizisini ikişerli 21 küme haline getirip, sık kullanım analizine göre yerlerine alfabe harflerini yerleştirdi, sanki İngilizce bir cümlenin silüeti ortaya çıkmış gibi oldu. Bu temelde, ünlü-ünsüz ilişkilerini, bağlantı sıklıklarını dikkate alarak, boş kalan yerlere yeni harfler yerleştirdi.

S	H	E	R	D	E
A	T	Y	A	A	L
N	T	I	N	T	E
C	M	E			

Baş kısımdaki SHE İngilizcedeki dişi “o” anlamında düşünülebilirdi ama, daha sonrası ne şekilde ayrılırsa

ayrılırsın anlamlı bir cümle haline gelmiyordu. Ando, işe E, A, T ve N'nin yerlerini değiştirmekle başlayarak, aklına geldiği şekilde tekrar tekrar harflerin yerini değiştirdi. Tekrar tekrar kalemle yazma külfetinden kurtulmak için, bir sayfayı yırtarak 26 adet fiş çıkartıp, harfleri yazarak, oyun oynar gibi değiştirmeyi denedi.

T	H	E	Y	W	E
R	B	O	R	R	L
N	B	I	N	B	E
C	M	E			

Bu şekilde dizdiğinde Ando'nun aklına "THEY WERE BORN..." cümlesi geldi. Net olarak o şekilde sıralı değildi ama, biraz zorlayınca o şekilde okunması olasıydı. Anlamı ise "Onlar doğdular"dı. Bir şekilde akıl kurcalayacak bir anlamı vardı, ama harflerin tam olarak yerine oturması gerektiğine olan inancıyla oyununu sürdürdü.

Yaklaşık on dakika kadar uğraştıktan sonra, sonucu tahmin etmeye başlayan Ando fişleri bıraktı. Eğer elinin altında bir bilgisayar olsa yaptığı iş çok daha kolay olacaktı. 3, 6, 18 ve 21. sıradaki aynı harfti. 7, 10 ve 11. sıradakiler de yine aynı harf. 8, 14 ve 17 de aynı. 13 ve 16 da öyle. Cümlenin uzunluğu 21 harf. Bu şartları bilgisayara yükleyerek kullanım sıklıklarının manuel olarak ayarlaması durumunda yanıtı bulmak son derece kolay olurdu. Ancak, kesin olan bir gerçek de şu ki, bilgisayar mutlaka birden fazla yanıt verecekti. Yukarıdaki şartları sağlayan, binlerce 21 harflik İngilizce cümle olsa gerekti. Bunların hangisinin Ryuci'nin iletmeye çalıştığı mesaj olduğunu ayırt

etmek imkânsızlaşacaktı. Metin sonlarındaki imzalar gibi, bir bakışta Ryuci'ye özgü bir şifreli cümle olması durumunda sorun yoktu ama, aksi takdirde bir yargıya ulaşmanın imkânı yoktu.

Şah mat.

O kadar uğraştıktan sonra, ancak farkına varabildiği için kendini iyice körelmiş hissetmişti. Öğrencilik döneminde, şifre hakkındaki sezilerinin en keskin olduğu dönemde olsa, bu düzeydeki bir şifreyi bir, iki dakika içerisinde çözüverirdi. Düşünce şeklini değiştirmesi gerekiyordu. Varsayımlarını yeniden oluşturmalıydı.

Kendini iyice kaptıran Ando, saatin nasıl geçtiğini fark edememişti. Saatine baktığında, öğlen 13:00'a yaklaşmıştı. Aynı anda karnının da acıktığının farkına vardı. Dördüncü kattaki kantinde bir şeyler atıştırmak için oturduğu yerden kalktı. Biraz da hava almış olacaktı. Deneme-yanılma ve ilham. Bu iki dişli birbirini tutmadığı müddetçe, deşifre zor bir işti. Daha önce birçok kez, yemek esnasında ilham geldiği olmuştu.

... Yanıt kendiliğinden ortaya çıkıvermeli.

Aynı cümleyi bir tılsımmış gibi tekrarlayarak, dördüncü kattaki kantine çıktı.

4

Dördüncü kattaki kantinde yemeğini yerken, ağaçların pencerenin çok yakınına kadar uzamış dallarının altında, parktaki salıncaklarda, tahtirevallilerde

oynayan çocukları izledi. Saat öğlenin birini geçince, az öncesine kadar tıklım tıklım dolu olan kantinin masalarında da yer yer boşluklar ortaya çıkmıştı. Melamin tepsinin yanına baz zincirinin çıktısını koymuştu ama, bakışları dışarıya, pencereden görülen manzara-ya kaymıştı.

Kantinin pencereleri tamamen camla kaplıydı ve aşağıda oynayan çocukların görüntüsü sessiz sinema gibiydi. Beş yaşlarında bir çocuk gördüğünde, Ando'nun bakışları çakıliverir, neredeyse bilinçsizce bakışları o çocuğun üzerinde sabitlenir, dakikalarca izlerdi.

Yalnızca iki yıl önce, Minami-Aoyama'daki apartman dairesinde yaşadığı yıllarda, bir pazar günü öğleden sonrası, birden sempozyum konuşması için gerekli olan başvuru kaynaklarının yetersiz olduğunun farkına varmış ve oğlunu da yürüyüşe çıkartmış olmak için aynı kütüphaneye beraberinde getirmişti. Ancak, girişte “On sekiz yaşından küçükler giremez” yazdığını görünce, elbette küçücük çocuğu dışarıda bekleterek içeride araştırma yapması mümkün olmayacağından, işinden vazgeçerek oğluyla birlikte parkta oynamıştı. Sallanan salıncağın arkasında durmuş, belirli bir ritmle oğlunu sırtından iterek sallamıştı. Aynı salıncak, o an da Japon eriği ağacı altında salınıyordu. Sesi gelmiyordu, bacaklarını bir kıvrıp bir gererek hız alan çocuğun yüzünü de göremiyordu. Ancak, Ando'nun kulaklarında oğlunun üç yaşındaykenki sesi yankılanmaya başlamıştı.

Dışarıyı seyre dalınca, aklına hemen başka şeyler gelmeye başlamıştı. Ando bakışlarını tekrar masaya

çevirerek, tükenmez kalemmini eline aldı. Deşifrenin temel işlemlerinden başlayacaktı. Bazı varsayımlar oluşturmalı, bir ölçü ilerleyip eğer sonuca ulaşamayacağına anlarsa o varsayımdan vazgeçmeliydi. Başka şekilde, o an elindeki türden bir şifreyi çözebilmesi mümkün değildi. 20 harfli bir kısalıkta, kullanım sıklığı ya da bağlantı sayısı tablolarına da başvuramazken, eğer özel bir dönüşüm tablosu gerekli olacaksa, iş içinden çıkılamaz bir hal alarak, şifreci mesajını iletme konusunda başarılı olamayabilirdi. Varsayımını oluşturup, aşama aşama ilerlemeli, yanıt alabiliyorsa bir sonraki aşamaya geçmeli, tersi olması durumunda o varsayımı terk ederek, bir başkasını denemekten başka yolu yoktu.

Ando, varsayımlarından birini, gerektiğinden daha erken terk ettiğinin farkına vardı. Çünkü bir anagramın (sözcük içerisindeki harflerin yerini değiştirerek yeni bir sözcük bulma oyunu) olasılığı aklına gelmişti. Kantinden okuma salonuna dönünce, Ando 42 bazlık zinciri yeniden üçlü kümelerine ayırdı.

ATG GAA GAA GAA TAT CGT TAT
ATT CCT CCT CCT CAA CAA CAA

Daha önce, GAA, CCT ve CAA kümelerinin dizi halinde üçer kez tekrar etmelerine bakarak, İngilizce bir sözcük çıkartmanın zor olacağına hükmetmiş ve üçlü küme düşüncesinden vazgeçmişti. Ancak, harflerin yeri uygun bir şekilde değiştirilmişse, bu varsayımın tekrar denenmesi işe yarayabilirdi.

Sözgelişi “OOOOEEEEBBDDTPNHR” gibi harf tekrarının yoğun olarak görüldüğü bir dizi buna örnek olabilir. Belirli bir kurala uyarak buradaki harfle-

rin yeri değiştirilirse, şu sözcük ortaya çıkacaktır.

“BOB OPENED THE DOOR (Bob kapıyı açtı)”

... İşe yarayabilir.

Ando, tam başlayacakken eli havada kaldı. İlerisini çok çabuk görmüştü. GAA ve CCT'nin hangi harfin yerine geçtiğini belirleyip, sonra tekrar yerini değiştirmek gerekiyorsa, deşifrenin uzun zaman alacağı açıktı. Uzun uzun zaman harcayarak çözülebilecek düzeyde bir şifre değildi. Eğer anahtar işlevi gören bir harf yoksa, ikişerli kümeleri denediğinde olduğu gibi, tek bir yanıt bulabilmek imkânsızdı. Belki de “Ring” sözcüğünün yerine yazılan 178136 sayısının, yer değiştirme esnasında anahtar işlevi olabileceğini düşündüyse de, ondan önce elbette alfabeyi doğru tespit etmek gerekiyordu.

... *Yine şah mat! Düşünce yöntemimi değiştirmeliyim.*

Ando kendini sorgulamaya başlamıştı. Deneme-yanılma yöntemini kullandığını sanıyordu ama, az önce-sinden beri aynı varsayıma takılıp kalmıştı. İkişerli ya da üçerli kümelerin bir harfi ifade ettiği düşüncesine fazla saplanıp kaldığını düşünmeye başladı.

... *Ortaya kesinliği olan tek bir yanıt çıkmalı. Üstelik, kolayca elde edilebilmeli.*

Dikkatini yoğunlaştıramıyordu, baz dizisi çıktı-sı üzerine sabitlediği bakışları da her an başka bir tarafa kayacak gibiydi. Farkına vardığında, bakışları kaymış, çapraz önünde oturan kızın saçlarına bakıyor oluyordu. Masaya çevirdiği yüzünün yanakları, sanki Mai Takano'yu andırıyordu.

... *Mai şimdi nerede acaba?*

Mai'nin başına bir şey gelmiş olmasından endişeleniyordu. Bir zamanlar Ryuci'nin sevgilisi olan Mai.

... *Belki de Ryuci, bu şifreyle Mai'nin nerede olduğunu söylemeye çalışıyordur.*

Bu kuşku bir an aklından geçiverdi ama, çok fazla çizgi roman koktuğunu fark eden Ando kendini tutamayarak gülümsedi. Kendini çocuk gibi, tehlikeyle karşı karşıya kalan kadın kahramanı kurtaran dedektifin yerine koymaya başlamıştı neredeyse. Bir anda yapmakta olduğu iş anlamsız gelmeye başlamıştı. Yalnızca, bilimsel olarak açıklanabilecek türden bir yan etki sonucu, virüsün DNA'sındaki baz zincirinde 42 bazlık tekrarlar oluşmuştu ve şifreyle alâkası da yoktu belki de. Bu olasılığı bir parça olsun düşündüğü anda, deşifre için duyduğu coşku cılızlaşmaya başlıyordu. Zaten o işin başına vakit öldürmek için geçmişti. Fakat, zamanın boşa geçtiğini bilmek de, sıkıntı veriyordu.

Batıya yatmaya başlayan güneşin ışıkları kollarındaki tüyleri altın sarısına boyamaya başlamıştı. Öğleden önceki konsantrasyonu, öğleden sonra olduğunda hızla kaybolup gitmişti. Güneş vurmayan bir yere geçmek için hareketlenen Ando, yarı kalkmış vaziyette çevresine bakındı. Üniversiteye hazırlanan liseliler ya da üniversite öğrencilerinin büyük kısmı masalarının üstüne yığıdıkları kitapların arasında kaybolmuşlardı. Yer değiştirmek konsantrasyonunu yeniden kazanmasını sağlamayacaktı. Tekrar yerine oturdu.

... *Mantık, mantık!*

Mırıldanıyordu sanki.

... *Doğrusal işlevi unutmamalı.*

Ando oturuşunu düzeltti. Üçerli kümelerden oluşan baz birimlerine sürekli yeni harfler belirlemekle şifre doğrusal işlevini yitirmiş oluyordu. Çokluya karşı tek ya da çokluya karşı çoklu olması durumunda yanıt doğal olarak teke indirgenmiş oluyordu. *Çokluya karşı tekli mi, yoksa çokluya karşı çoklu mu?.. Uygun bir formülü olmalı.*

Ando yerinden kalktı. Mantık çerçevesinde bir çizgiden ilerlemekten başka yol olmadığını düşünmüştü. İçinden bir ses, yanıtta bir adım daha yaklaştığını söylüyordu. İçindeki karamsarlık kaybolmuş, harekete geçmek için yerinde duramaz hale gelmişti.

Doğa bilimleri kitaplarının bulunduğu rafa kadar gidip, DNA hakkında yazılmış bir kitabı çekerek, aceleyle sayfalarını karıştırmaya başladı. Heyecanlandığında avuçları terlemeye başlıyordu. Aradığı, üçlü baz kümelerinin hangi amino asite denk düştüğüydü.

Ando aradığı sayfayı açıp, şifreyle yan yana masasının üzerine koydu. Üçerli kümelerin oluşturduğu bazlar (kodon) proteine dönüşürlerken, Ando'nun o an açtığı sayfadaki tabloda belirtilen kurala göre aminoasite çeviriliyordu. Toplam yirmi amino asit türü vardı. Dörderli baz kümeleri üçerli kümeler oluşturduğunda 64 farklı tür ortaya çıkıyordu. 64 birim kullanılarak yirmi tür aminoasit ifade edilmek istendiğinde, tekrarlar meydana geliyordu. Fakat, üçerli baz birimleriyle amino asitlerin ifade edilmesi durumunda, çokluya karşı çoklu yöntemi söz konusuydu ve her küme mutlaka tek bir aminoasit ya da bir bütün anlamına gelirdi.

Ando, tabloya bağlı kalarak, 42 birimlik baz zinciri

üzerinde amino asitlerin kısaltmalarını yerleştirdi.

ATG	GAA	GAA	GAA
(Met)	(Glu)	(Glu)	(Glu)
TAT	CGT	TAT	ATT
(Tyr)	(Arg)	(Tyr)	(Ile)
CCT	CCT	CCT	CAA
(Pro)	(Pro)	(Pro)	(Gln)
CAA	CAA		
(Gln)	(Gln)		

Amino asit kısaltmalarının baş harflerini alarak sıraladı.

MGGGTATIPPPGGG

Bir anlam ifade etmiyordu.

Üçlü dizi halindeki tekrarların ne şekilde yorumlanacağını önemli nokta olduğunu hissetmeye başlamıştı. Başka bir yorumu olmalıydı. Belki de, aynı harfin üç kez tekrarlanması durumunda sonraki ikisinin yerine boşluk getirmek gerekiyordu.

MG__TATIP__G__

Ortaya hâlâ İngilizce bir sözcük çıkmamıştı.

Ancak, Ando doğru yolda olduğundan emindi. Kesinlikle yanıtı adım adım yaklaşıyordu. Neden olduğunu bilemiyordu ama, hissediyordu. Biraz daha anlamı olan bir sözcüğün ortaya çıkacağına dair bir his vardı içinde.

Yalnızca Glu, Pro ve Gln ardarda üç kez dizilerek tekrarlıyordu.

Ando dizilişi değiştirdi.

Met

Glu (üç kez)

Tyr

Arg

Tyr

Ile

Pro (üç kez)

Gln (üç kez)

Yaklaşık bir dakika kadar kuşkuyla baktı. İngilizce bir sözcük ortaya çıkmış gibiydi. Kodonların üç kez tekrarlanması “üç adet” değil, “üçüncü” anlamına geldiğinin farkına vardı. “Aminoasitlerin üçüncü harfini kullan” diye direktif veriliyordu.

M	G	T	A	T	I	P	G
e	I	y	r	y	I	r	I
t	u	r	g	r	e	o	n

Dolayısıyla, yanıt “Mutation” sözcüğüydü. Anlamıysa “beklenmedik değişim” ya da İngilizcesinde olduğu gibi bırakarak “Mutasyon”.

Ando nerede olduğunu unutarak inlemeye yakın bir ses çıkarttı. Doğrusal işlev mantığından yola çıkarak, deneme-yanımlarının tamamını düşünerek deşifre ettiğine göre, yanıt o sözcükten başka bir şey olamazdı. Basit ama tek bir yanıt.

Ancak, Ando’nun akli almıyordu. Mutasyon gibi bir sözcüğü, şifreli mesaj olarak alması durumunda nasıl yorumlamalıydı acaba? Aklına hiçbir şey gelmiyordu.

... Ryuci! Ne söylemeye çalışıyorsun?

Ando cümleyi sadece aklından geçirdiği halde, deşifreyi başarmış olmanın heyecanıyla, içindeki ses titriyordu.

5

Ando kütüphanenin giriş salonundaki umumi telefona giderek, Miyaşita'nın numarasını tuşladı. Üç günlük tatilin ilk gününde ulaşamayacağını göze almıştı ama, Miyaşita ailesiyle birlikte evdeydi. Ando, telefona çıkan Miyaşita'ya şifreyi büyük olasılıkla çözdüğünü iletebildi.

Miyaşita herhalde oturma odasındaydı, karısının akşam yemeği hazırlıklarına girdiğini ve çocukların da orada olduğunu, telefondan gelen seslerden anlayabiliyordu. Miyaşita'nın eliyle ahizenin ağzını kapatarak arka taraftan gelen seslerin ulaşmasını engellemeye çalıştığı anlaşıyordu. Ancak, o huzur dolu ortamın Ando'ya ulaşmasını tam olarak engelleyememişti.

“Harika, bravo! Peki ne diyormuş?”

Ahizeyi eliyle kapatınca, zaten gür olan sesi kulaklarını rahatsız edecek yüksekliğe ulaşmıştı.

“Cümle değil, yalnızca bir sözcük.”

“İnsanı çatlatma da, söyle haydi!”

“”Mutasyon.”

“Mutasyon... Beklenmedik değişim mi?”

Miyaşita daha sonra da bir kaç kez “Mutasyon, mutasyon” diye mırıldandı. Sözcüğün zihnindeki yerini güçlendirmeye çalışıyor gibiydi.

“Anlamı ne dersin?” diye sordu Ando.

“Bilemiyorum. Senin aklına bir şey geliyor mu?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“İşin yoksa, çıkıp buraya gelsene.” Buluşmak için ilk hamleyi yapan Miyaşita oldu. Miyaşita, Tsurumi semti Kita-Terao mahallesinde eski bir apartmanda

oturuyordu. Önce Şinagava istasyonuna geçmesi, orada Keihin Ekspresine aktarma yapması gerekiyordu ama, bir saati bulmadan orada olabiliirdi.

“Benim için fark etmez ama...”

“İstasyonda indiğinde telefon et. İstasyon önündeki meyhanelerden birinde oturur iki tek atar, konuşuruz.”

Henüz kreşe giden kızı babasının çıkacağını duymuştu herhalde. “Aa, baba gitme!” diye bağırdı kız, babasının yanından. Biraz da, karşı tarafta Ando’nun olmasından, Miyaşita kızcağızı sertçe azarlardı. Elinde telefonla kızından kaçarak, evin içinde dolaşıyormuş gibi bir hali vardı. Ando davet etmediği halde, Miyaşita sanki kötü bir şey yapmış gibi davrandığını hissetti. Aynı anda, içini bir kaybetmişlik duygusu ve kıskançlık kapladı.

“İstersen başka bir gün görüşelim.”

“Hayır, hayır. Bir an önce işin ayrıntılarını dinlemek istiyorum. Kusura bakma ama, istasyona geldiğinde telefon et. Hemen çıkar gelirim.”

Miyaşita, Ando’nun yanıtını beklemeden telefonu kapattı. Miyaşita’nın evinden gelen o yumuşak hava sanki tüm vücudunu kaplamıştı. Ando, sık sık iç geçirerek, kütüphaneden çıkıp, metroya yöneldi.

Ando, Keihin Ekspres hattına, en son sekiz gün önce Mai Takano’nun evine giderken binmişti. Kita-Şinagava istasyonunu geçtikten sonra hat yer üstüne çıkınca, iki yandaki evlerin ve çarşıların neon ışıkları altındaki manzarası izlenebiliyordu. Kasım sonlarında saat altı olunca etraf iyice kararmıştı. Tokyo körfezi

tarafına bakılınca, kanalın karşı tarafında kalan Yaşio toplu konutlarının ışıkları suyun yüzeyine yansımış salınıyordu. Tatil günü olmasına rağmen yanmayan ışıklar daha fazlaydı. Belki de, Ando'nun deşifre konsantrasyonu devam ediyordu, yanan ve yanmayan pencerelerin oluşturduğu desene bakarak harfler yerleştirmeye çalıştı. Yanyana sıralanmış sayısız yüksek apartmandan sadece birine 'D' harfi uygun düşer gibiydi ama, elbette bunun hiçbir anlamı yoktu.

Ando uzaklardaki manzarayı izleyerek, içinden sürekli aynı sözcüğü tekrarlıyordu. Böylelikle, Ryuci'nin gerçek amacını çözebilmeyi dileyerek...

Uzaklardan bir gemi sireni duyuldu. Tren bir istasyonun peronunda durarak ekspres trene yol vermek için beklemeye başladı. En sondaki vagona binmiş olan Ando, vagonun açık kapısından bakarak bulundukları istasyonun adını okuyunca, orasının Mai Takano'nun evine en yakın istasyon olduğunu anımsadı. Sekiz gün öncesini anımsamaya çalışarak, çarşı içerisinde Mai'nin kaldığı apartmanı bulmaya çalıştı. Penceresinden bakıldığında, Keihin Ekspres hattının istasyonunun tam göz hizasında olduğunu, perondaki insanların bile görülebildiğini anımsıyordu. Öyleyse, istasyonun peronundan da pencerenin görülebilmesi gerekirdi.

Vagonun içerisinden pek iyi göremedi, Ando perona inerek kıyıya yaklaşp, parmaklıkların üzerinden yüzünü uzattı. Demiryolu hattına doksan derece açı ile temas edecek şekilde başlayan çarşı, doğuya doğru uzanıyordu. Çarşının yirmi, otuz metre ilerisinde daha önce gördüğü yedi katlı apartman vardı.

Birden, Şinagava yönünden ekspres trenin gelmekte olduğu anons edildi. Tren geçtiği anda, Ando'nun bindiği normal trenin kapıları otomatik olarak kapanacak ve Kawasaki yönüne hareket edecekti. Ando telaşla üçüncü katın pencerelerini aradı. Mai'nin daireesi 303 no'ydu. Sağdan üçüncü daire. Ekspres tren geçmiş, trenin kalkacağına işaret eden uyarı zili çalıyordu. Ando saatine baktı. Altıyı henüz geçmişti, Miyaşita o an ailesiyle birlikte akşam yemeğine oturmuş olmalıydı. Çok fazla da erkenden varıp, akşam yemeğindeki aile saadetini bölmek de istemiyordu. Otuz dakika kadar erkendi. Ando, bir sonraki trene binmeye karar verdi. Normal tren, Ando'yu peronda bırakarak hareket etti.

Hemen hemen peronla aynı yükseklikteki üçüncü kat pencerelerini sağdan itibaren tek tek kontrol etti. Ancak, hiçbirinde ışık yanmıyordu.

... Evet, *hâlâ* yok.

İçindeki ümit kırıntısının da boşa çıktığını görüp de, bakışlarını yere indirmek üzereyken, sağdan üçüncü odanın penceresinden hafif mavi bir ışık parlamış gibi olunca bakışlarını yine aynı pencereye dikti. Bir yanılsama olabileceğini düşünüp, gözlerini kısarak tekrar baktı. Cılız, hafif mavi bir ışık demeti, sanki bir bayrak gibi salınıyordu. Dikkatle bakılmadıkça, gözden kaçabilecek kadar cılız olan ışık, arada sırada iyice cılızlaşıyor, arada bir kaybolup tekrar güçleniyordu. Ando, parmaklıkların üzerinden iyice sarkarak, ışığın ne olduğunu anlamaya çalıştı ama, mesafe çok uzaktı.

Ando'nun içinde bir kez daha daireye gidip bakma

isteği güçlenmeye başlamıştı. Yirmi dakikayı buna ayırırsa, otuz dakikalık zaman açıklığını da kapatmış olacaktı. Tereddüt etmeksizin bilet turnikesinden geçip, çarşı yoluna çıktı.

Apartmanın hemen aşağısından başını kaldırıp üçüncü katın penceresine baktığında, Ando nihayet ışığın neye ait olduğunu anlayabildi. Pencere ardına kadar açılmıştı, tül perdesi rüzgârla dışarı savruluyordu. Perdenin beyaz kumaşının üstüne tam karşıdan vuran kiralık araba şirketinin neonları yansiyordu. Beyaz kumaş üzerine temel renklerde ışıklar tutulduğunda, o renkteymiş gibi görünebilir. Üzerine neonlar yansıyan tül perde rüzgârla dalgalanıyordu. İşte o perdeden yansıyan ışık, perona kadar ulaşmıştı. Yalnız, Ando'ya tuhaf gelmişti. Sekiz gün önce Mai'nin odasına girdiğinde, açık kalmış pencereyi kapattığını, tülü de düzelttiğini anımsıyordu. Pencere kesinlikle açık değildi. Daha da tuhaf olan, kış başlangıcının rüzgârsız günlerinde, balkonun korkuluğunu aşarak perdenin neredeyse yere paralel hale gelecek kadar havalanmasına neden olacak kadar güçlü bir rüzgâr nereden geliyordu acaba? Hiçbir yerden rüzgâr sesi duyulmuyordu. Çarşıda yol kenarına sıralanmış ağaçların yaprakları hiç kımıldamıyordu. O hareketsiz yaprakların yukarısındaki perdenin öylesine şiddetle sallanıyor olması manzarada bile dengesizlik yaratıyordu. Yoldan geçenlerin hiçbiri başını kaldırıp bakmadığına göre, bu tuhaf durumun farkına varmamışlardı.

Düşünülebilecek tek etken bir makine olabilirdi. Odanın içerisindeki güçlü bir vantilatörün, suni olarak rüzgâr yaratmasından başka yolu yoktu. Ancak,

ne amaçla?.. Ando'nun içindeki merak kabarmaya başlamıştı. Apartmanın girişine yöneldi. Ne olursa olsun, Mai'nin odasına bir kez daha gidip bakmaktan başka çaresi yoktu.

Tatil gününde kapıcı da izinli olacak, kapıcı odası penceresinin perdeleri kapalıydı. Apartman sessizdi, kimsecikler yok gibiydi. Asansörle üçüncü kata çıkıp, 303 nolu kapıya yaklaştıkça Ando'nun adımları küçüldü, hareketleri de hantallaştı. Bilincinin bir kısmı, geri dönmesi için emir veriyordu. Ancak, içindeki merakın üstesinden gelemiyordu. Acil çıkış kapısı açıktı, dışarı tarafta sarmal şekilli yangın merdivenleri vardı. Bir şey olursa, son çare yangın merdivenlerinden de inebilirdi. İçindeki korkunun kaynağını anlayamadığı halde, Ando yangın merdiveninin yerini ezberledi.

303 nolu kapının zilinin altında "TAKANO" yazılı küçük bir plaka asılıydı. İlk geldiğindeki haliyle duruyordu. Ando zili çalmak için elini uzattıysa da, tereddüt ederek, koridorda birilerinin olup olmadığını kontrol ettikten sonra kulağını kapıya yapıştırdı. Ventilator motorunun gürültüsü bir yana, içeriden hiç ses gelmiyordu. *Acaba, şu anda da, tül perde dışarı savruluyor mu acaba?* Kulağını yapıştırıp dinlediği odanın hâlâ o durumda olabileceğine ihtimal vermiyordu.

"Bayan Mai Takano?"

Zile basmak yerine, Ando alçak sesle odanın sahibine ismiyle seslenerek, kapıya vurdu. Yanıt gelmedi.

Mai kesin olarak o video kasedi izlemişti. Ando, bunun doğruluğundan emindi. Tuhaf olan, video kasetteki görüntülerin silinmiş olmasıydı. Üstelik, Ando'nun oraya gelişinden bir gün önce silinmiş olduğu

belliydi. Mai ortadan kaybolduktan beş gün sonra. Kim, ne amaçla Mai'nin odasına girip görüntüleri silmişti acaba?

Birden, Ando odanın iç kısmında, iç organların iç kısmına benzer bir atmosfer hissettiğini anımsadı. Banyo küvetinde birikmiş su, damlayan su sesi, ayak bileğine bir şeyin dokunması.

Ando kapının önünden bir, iki adım uzaklaştı. Bu dünyada ortaya çıkan lanetli kasetlerin dördü de imha edilmiş, olay kapanmıştı. Olasılıkla, yakın bir zamanda Mai Takano'nun cesedi de bulunurdu. Orada oyalanmakla, olayın gelişimine hiçbir katkısı olamazdı. Ando bu düşünceler içerisinde, asansöre doğru yürümeye başladı. Hiçbir mantık yürütemediği bir şeyle karşılaştığı halde, Ando oradan ayrılmak istiyordu. Yine öyle olmuştu işte. Apartmana gelir gelmez, içindeki kaçma isteği büyüüvermişti.

Asansörün çağırma düğmesine basan Ando “Mutasyon, mutasyon” diye iki kez mırıldandı. Her ne olursa olsun, başka bir şeyler düşünmek istiyordu.

Sağ taraftaki koridordan bir anahtar tıkırtısı duydu. Ando kaskatı kesilerek ağır hareketlerle arkasına dönerek, sesin geldiği yöne baktı. 303 nolu kapının usulca açıldığını gördü. Zilin altındaki numaraya göre 303 nolu kapı olduğu kesindi. Ando bilinçsizce üst üste asansörün düğmesine basıyordu. Asansör ise hâlâ birinci kattaydı.

İçeriden birinin çıktığını gören Ando gardını aldı. Yazlık, yeşil bir tek parça elbise giymiş bir kadın, çantasından anahtar çıkartarak, Ando'ya bakmadan kapıyı kilitledi. Ando kadının porfilini dikkatlice inceledi.

Güneş gözlüğü takmıştı ama Mai olmadığı kesindi, başka biriydi. Korkmasını gerektiren hiçbir şey yoktu. Fakat, içgüdüğü mantığına baskın gelmişti.

Asansörün kapısı açılır açılmaz, Ando içeri daldığı gibi kapatma düğmesine basmak niyetiyle yanlışlıkla açma düğmesine basıverdi. Kapı bir, iki saniye gecikerek kapanmak üzereyken, iki taraftan ortaya doğru yaklaşan kapıların arasına beyaz bir el giriverdi. Kapı sensörü yabancı cisimin farkına varınca, iki kanadı yeniden ardına kadar açtı. Kadın tam karşısında duruyordu. Güneş gözlükleri yüzünden, gözlerindeki ifade anlaşılamıyordu. 25 yaşlarındaymış gibi duran, yüz hatları düzgün kadın kapının kanadını eliyle durdurarak asansöre binip, önce kapı kapama düğmesine sonra da birinci kat düğmesine bastı. Ando yavaş yavaş geri çekildi. Sırtı ve kalçaları asansörün duvarına iyice yapışmıştı. Neredeyse ayak parmaklarının üzerinde duruyordu. O duruşunu hiç bozmadan, 303 nolu kapıdan çıkan kadının sırtına bakarak, içinden aynı soruyu tekrarlayıp duruyordu.

... *Kimsin sen?*

Parfümden farklı, tuhaf bir koku burnuna çalınınca, Ando yüzünü buruşturarak nefesini tuttu. Ne koku-suydu acaba? Demirle karışık kan kokusuna benziyordu. Kadının saçları belinin ortalarına kadar dökülüyordu, duvara koyduğu elinin teni neredeyse altındaki damarları görülecek kadar beyazdı. Eline dikkatlice bakınca işaretparmağının tırnağının kırık olduğunu fark etti. Mevsime asla uygun olmayan kolsuz elbisesi, bakanın bile üşümesine neden olacak kadar açıktı. Bacaklarında çorap yoktu, basit ayakkabılar giymişti. Ayak bileğinin yakınlarında bir yeri morarmıştı. Ando

ürperdi. Nedenini anlayamıyordu. Var gücüyle bastırmaya çalışsa bile, vücudunun derinliklerinden gelen bir titreme dalgası her tarafını kaplamaya başlamıştı.

Kadınla baş başa kaldığı kutunun içindeki zaman, olduğundan çok daha uzun gelmişti. Birinci kata inip de kapı açılana kadar, Ando nefesini tutmaya devam etmişti. Kadın doğruca apartmandan çıkıp, çarşı tarafında gözden kayboldu.

Boy 1.60 kadardı. Dizinin on santim kadar üzerinde kesilen dar eteği, kalçalarının tüm cazibesini ortaya döküyordu. Ayak hareketleri çok narindi. Belki de bacakları çıplak olduğundan, dizlerinden iç tarafta kalan teni daha da beyaz görünüyordu. Baldırlarının kıvrımları ise, çoğu kadın da rastlanmayacak ölçüde alımlıydı. Sokaklarda yürüyen her iki kişiden birinin paltosuyla dolaştığı o mevsimde, kolsuz bir tek parça elbise giyen kadın soğuk gecenin karanlığında gözden kaybolmuştu.

Ando asansörden indiği halde, bir süre orada durup kuşkulu gözlerle kadının kaybolduğu yöne bakakaldı.

6

Ando, Miyaşita'nın söylediği banka şubesinin önünde bekliyordu. Tatil günü akşamı, yalnızca kepenkleri kapanmış bankanın çevresi düzenli duruyordu. Loş karanlıkta Miyaşita'nın gelmesinin olası olduğu yöne bakarken bile, 303 nolu kapıdan çıkan kadının görüntüsü gözlerinin önünden silinmemişti. Elle-riyle gözlerini ovalasa bile görüntü kaybolmuyordu.

Kadının görüntüsü sanki gözkapaklarının ardına

kazınmış gibiydi. Mai'nin apartmanından sanki bir uyurgezer gibi çıkarak istasyona dönmüş, trenin içinde sallana sallana Tsurumi istasyonuna gelene kadar, kadının hayali Ando'nun aklından çıkmamıştı.

... O kadın kimdi?

En mantıklı yanıt, Mai'nin kardeşinin, yokluğundan endişe ederek odayı kontrol etmeye gelmiş olabileceğiydi. Mai'nin annesine evin ne durumda olduğunu, telefonda kabaca anlatmıştı. Mai'nin kızkardeşi varsa ve o da Tokyo'da yaşıyorsa, Mai'nin odasına gelmiş olmasının tuhaf bir yanı yoktu.

Ancak, kadının çevresine salgıladığı tanımlanması güç hava, öylesi kolay bir yanıtı anlamsız bırakıyordu. Aynı asansörü paylaşmakla bile, Ando iliklerine kadar ürpermişti. Bu dünyaya ait olduğuna inanmamıştı ama, hayalet türünden bir şey de değildi. O kadının gerçek bir vücudu vardı. Orası kesindi. Fakat, Ando açısından, hayalet olsa daha ikna edici olur, kabul de edebilirdi.

Karışık binaların arasından mercimek büyüklüğünde bir ışık belirip, Ando'ya yaklaştı.

“Hey! Ando!”

İsmi seslenilince kuşkuyla o yöne baktı. Miyaşita herhalde karısının bisikletini ödünç almış olacak, gidonuna sele takılmış bir bisikletin üzerinde müthiş bir süratle yaklaşıyordu.

Miyaşita bisikletin frenini gıcırdatarak durdu. hâlâ bisikletin üzerindeydi, nefes nefese kalmıştı. Sanki konuşamayacak haldeymiş gibi başını aşağı yukarı sallıyordu. Biraz hareket ettiğinde bile nefesi daralan Miyaşita, bisikletle uçarcasına gelmişti.

“Çok çabuk geldin.”

En az on dakika bekletilmeyi göze almış olan Ando, Miyaşita'nın o kadar çabuk gelmesine şaşırmıştı. Miyaşita'nın bir kez bile söz verdiği saatten daha erken geldiğini görmemişti.

Bisikleti istasyonun önündeki kaldırıma bırakan Miyaşita, Ando'nun sırtına elini koyarak kırmızı kâğıt fenerlerin saçaklarda sıralandığı bir sokağa götürdü. Nefesi biraz düzelmmişti. Yürümeye devam ederken, Miyaşita konuya girdi.

“Mutasyon... Beklenmedik değişimin ne anlama geldiğini sanırım buldum.”

Demek, Miyaşita bu yüzden bisikletle uçarcasına gelmişti. Bir an önce ne bulduğunu Ando'ya anlatmak istemiş olmalıydı.

“Peki ne?” diye sordu Ando, kısaca.

“Hele bir şeyler içelim.”

“Yaşam” yazılı küçük meyhanenin kapısından girer girmez, Miyaşita onun ne istediğini sormaya gerek bile görmeden, iki fıçı bira ve ızgara dil sipariş etti. Herhalde sürekli geldiği bir yerdi, meyhaneciyle selamlaştıktan sonra, dip tarafta bir yere geçip oturdu.

Miyaşita önce Ryuci'nin virüsüne çakılan baz zincirinin şifresini nasıl deşifre ettiğini sordu. Ando evrak çantasından çıktıyı çekip, deşifre edene kadar hangi aşamalardan geçtiğini kısaca anlattı. Miyaşita sürekli “Evet, evet diyerek başıyla onaylıyordu. Henüz ortalarına bile gelmemişken, yöntemin doğruluğundan emin olmuş gibiydi. “Eh, ‘mutasyon’ olduğuna şüphe yok. Bu yöntemle gidilirse, ancak tek bir yanıt çıkar” dedi, aceleyle. Sonra da, eliyle Ando'nun omzuna vu-

rarak “Bu arada, müthiş bir benzerlik çıkmış ortaya. Farkına varamadın mı?” diye sordu.

“Benzerlik derken?”

Miyaşita cebinden buruş kırış olmuş bir not kâğıdını çıkartıp, düzleştirdi. Üzerine notlar düşülmüş bir çizim vardı. Aklına gelen fikirleri daha net olarak görebilmek için yaptığı, karman çorman bir çizim.

“Şuna bir bak” dedi, kâğıdı Ando’ya vererek. kâğıdı alan Ando, masasın üstüne koyarak iyice açtı.

Bir bakışta anlayabiliyordu. Çizim, hücre içerisindeki ikili DNA sarmalının kendini ne şekilde yenilediğini gösteriyordu. İkili sarmal, birbirini tamamlama işlevi de görür. Bir tarafın yapısı sabitlendiğinde, öteki zinciri de sabitlenmiş olur. Yani, her hücre bölünmesinde ikiye ayrılrsa da, yapısını koruyarak, birinci kuşak, ikinci kuşak ve sonraki kuşaklara kopya edilerek aktarılmış olur. Genlerin özünde, kopya edilerek ebeveyniden çocuğa aktarılmak vardır.

Elbette, Ando’nun zaten bildiği bir şeydi.

“Ne olmuş buna?” diye sordu Ando, yüzünü Miyaşita’ya çevirerek.

“Türün evriminin nasıl bir çerçevede oluştuğunu biraz daha düşünsene.”

Evrin mekanizması konusunda, henüz belirsizliğini koruyan birçok nokta vardır. Sözgeleş, neodarwinizm ve Kinci İmanişi’nin teorisi karşılaştırıldığında, temel kavramlar tamamen zıttır ve hangisinin doğru olduğu sonucuna henüz ulaşılammıştır. Bunlar dışında da evrim teorisi üzerine sayısız görüş ortaya atılmıştır. Biyologlardan felsefecilere varana kadar, geniş bir yelpazeden insanların katılımıyla yorum savaşı sürdürül-

mektedir. Fakat, nihayi sonuç olmasa bile, mikro-biyoloji alanında elde edilen sonuçlardan, evrimde önemli etkenin mutasyon ve genlerin yer değiştirmesinin olduğu yakın zamanlarda açığa çıkartılmıştır.

“Başlangıcında mutasyon vardır herhalde” dedi Ando, kendine güvenen bir ses tonuyla. Deşifre sonucunda ‘mutasyon’ sözcüğünün ortaya çıkmış olması nedeniyle, Miyaşita’nın konuyu nereye getireceğini kolaylıkla tahmin edebiliyordu.

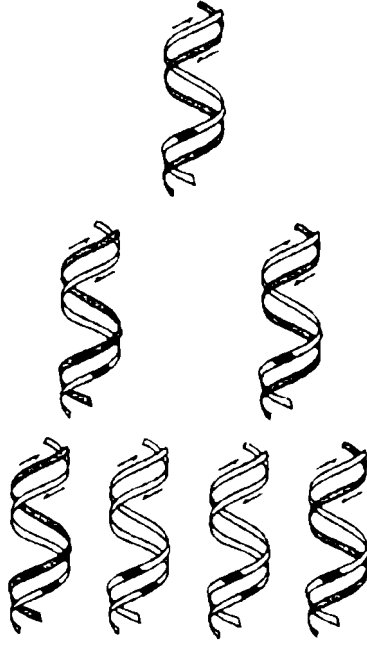
“Evet, öyle. Mutasyon evrimin ilerleyişinde tetik vazifesi görüyor. İyi de, mutasyon nasıl oluşuyor peki?”

Miyaşita birasından büyükçe bir yudum aldıktan sonra, göğüs cebinden tükenmez kalemını çıkarttı.

... Mutasyonun oluşma nedeni?

Ando yanıtlamaya fırsat bulamadan, Miyaşita az önce çıkarttığı not kâğıdına bir şeyler karalamaya başladı. Ando, Miyaşita’nın kalemi tutan elinin üzerinden çizime bakıyordu.

“Tesadüflere bağlı gen kaybı ya da yer değiştirmesi gibi herhangi bir hata oluştuğunda, bu hatanın olduğu gibi kopyalanması yoluyla mutasyon oluşur. Bak şimdi, günümüzde mutasyonun mekanizmasının şöyle olduğu düşünülüyor” dedi Miyaşita, tükenmez kalemiyle çizim üzerinde işaret ederek. Tesadüflere bağlı gen kazaları, x ya da morötesi ışınlar yoluyla suni olarak da meydana getirilebilir. Ancak, çoğu durumda, bu tesadüfler neticesinde ortaya çıkar. Doğru şekliyle kopya edilip, sonraki kuşaklara aktarılması gereken DNA’nın baz zinciri, tesadüfi kopyalamalar yüzünden mutasyona uğrayıp, sonra da kopyalandığında ortaya yeni bir canlı türü çıkmış olur. İşte bu da, evrimde bir adım anlamına gelir.

“Benzerlik işte, benzerlik” diye mırıldandı Miyaşıta. Ando nihayet, Miyaşıta’nın ne söylemeye çalıştığını anlamıştı. Sorun ne ile neyin benzediğiydi. Şöyle bir düşününce tıpa tıp aynı olan tek şey vardı.

“Video kasedin kopyalanması mı?” diyebildi, sadece.

“Ne dersin, aynı değil mi?”

Miyaşıta, iki parça ızgara dili aynı anda ağzına atıp, aşağı akması için birasından bir yudum aldı.

Ando, benzerlik noktalarını belirli bir düzene koyabilmek için, önüne yaydığı not kâğıdını ters çevirerek, Miyaşıta’dan aldığı tükenmez kalemle bir çizim hazırlamaya başladı. İnsan çok iyi bildiği konularda bile, düşündüklerini belirli bir düzene koyabilmek için çizimlere gereksinim duyar.

26 ağustos günü, Güney Hakone Pasifikland’daki bungalovda ilk video kaset ortaya çıkmıştı. Ancak, 29 ağustos gecesini aynı bungalovda kalan dört gencin şakası sonucu “Bu videoyu izleyenler, bir hafta içerisinde kopyasını çıkartıp başka birine göstermelidir” mesajını içeren son kısmı silinmiş, yerine televizyon reklamı gel-

mişti. Video kaset açısından, bir tür beklenmedik kaza sonucu, gen olarak düşünülebilecek görüntülerde bir hata ortaya çıkmış oluyordu. Sonra da, o hata ile birlikte, Asakava tarafından kopyası çıkartılmıştı. Doğal olarak, hata kısmı da olduğu gibi kopya edilmişti. Bu süreç, DNA'nın kendi kendini yenilemesi süreci ile tamamen aynıydı. Üstelik, video kasedin sonundaki mesajın, kopyalama sürecinde önemli bir işlevi vardı. DNA üzerinden örnek verilirse, düzenleyici genler aldıkları darbeler sonucu mutasyona uğramaları kolaylaşır. Aynı şekilde, son kısmına darbe alan video kaset mutasyona mı uğramıştı? Miyaşita'nın söylemek istediği bu muydu?

Ando, orada kalemini durdurdu.

“Biraz dur. Video kaset canlı değil ki!”

Daha önceden bu soruyu beklermiş gibiydi. Miyaşita açık kapı bırakmıyordu. “Yaşamın tanımı yap derseler, ne şekilde yanıtlarsın?”

Yaşamın tanımı, kendi kendini yenileme yeteneği ve dış kütleyle sahip olmak üzere, iki ana payandaya oturtulur. Tek bir hücre örnek alınırsa, kendi kendini yenilemeyi yöneten DNA'dır, dış kütlesi ise proteinler. *İyi ama video kaset..* Gerçekten de plastik bir dış kütlesi vardı. Çoğunlukla şekli dikdörtgen olur, siyah ve sert malzemedendir yapılır. *Fakat, ya kendi kendini yenileme yeteneği?..* Öyle bir şeyin söz konusu olduğunu düşünemiyordu.

“Ne alakası var ki?..”

Miyaşita özeme bir ses tonuyla yanıtladı. “Alakası şu. Virüsle tıpatıp benzediğini söylemeye çalışıyorum.”

Ando neredeyse çılgılık atacaktı. Virüsler gerçekte parazit canlılardır ve kendi kendilerini yenileme yete-

nekleri yoktur. O açıdan canlı ve cansız arasında bir yere konumlanırlar. Fakat, virüsler başka canlıların hücrelerinin içine sızarak, o hücreleri kullanmak yoluyla çoğalırlar. Çoğalma yeteneği olmayan video teybin “Bir hafta içerisinde çoğaltmazsan canını alırım” tehditiyle insanı bağlaması ve insan eliyle çoğalması süreci virüslerin çoğalma süreci ile tıpatıp aynıydı.

Ando reddetmek isterdi. Ne olursa olsun. O an reddetmezse, müthiş bir belanın üzerine çullanmış olacağını hissediyordu.

“Fakat, video kasetlerin tamamı yok edildi.”

O yüzden de, artık tehlike yoktu. Ando kendi kendini o şekilde ikna etmeye çalışıyordu. Video kaset, virüslerle aynı şekilde yaşam taşıyor gibi gözükse bile, artık yokolmuştu. Bu dünyada ortaya çıkan dört kasedin tamamı yokedilmişti.

“Gerçekten de video kasetler yok edildi. Ancak o, eski tür.” Bira içtikçe, Miyaşita’nın şakaklarında biriken ter damlaları irileşiyordu.

“Eski?”

“Evet. Mutasyona uğrayan kaset, kopyalandıkça evrim geçirerek yeni bir tür haline gelip, şu an bile bir yerlerde gizleniyor. İlk baştakinden tamamen farklı bir kılıkta. Benim aklıma en fazla takılan şey bu.”

Ando, ağı yarı açık kalmış halde, yanıt verecek hiçbir şey bulamadı. Bira bardakları çoktan boşalmıştı. Alkol derecesi daha yüksek bir şeyler içmek istiyordu. Buzlu şoçu sipariş etmek istedi ama sesi çatallaşınca, meyhaneci söylediklerini duyamadı. Onun yerine Miyaşita elini kaldırıp “Şoçu!” diye seslendi, parmaklarıyla iki işareti yaparak. Şoçu bardakları masaya konar konmaz elini

uzatan Ando, bir dikişte üçte birini içti. Onun bu hareketini izleyen Miyaşita yeniden konuşmaya başladı.

“Video kasedin beklenmedik değişime uğrayarak, kopya edilirken başka taşıyıcıya dönüştüğünü varsayarsak, eski tür yokolsa bile bu önemli bir sorun olmaz. Sorun şu, Ryuci ölçüsünde bir adam, DNA’daki baz zincirini kullanarak ruhlar aleminden mesaj gönderiyor. Başka bir yorumu olabileceğini sanmıyorum. Yoksa sen, ‘Mutasyon’ hakkında baş bir yorum olabileceğini mi düşünüyorsun?”

Elbette olamazdı. Olmasına imkân yoktu. Şoçu bardağını bir çok kez ağzına götürdüğü halde, sarhoşluğun çok uzağındaydı. Aksine, gitgide daha da ayılıyordu.

... Belki de olabilir.

Ando da, Miyaşita gibi düşünmeye başlamıştı. “Mutasyon” anahtar sözcüğünü kullanarak, Ryuci uyarıda bulunmaya çalışıyordu.

“Yok oldu diyerek, rahatlayacak zaman değil. Mutasyon sonucu doğan yeni tür karşınıza çıkmak üzere.”

Ryuci’nin bu sözleri gülerek söyleyişi gözlerinin önüne gelir gibi oluyordu.

Söz gelişi, AIDS virüsünün birkaç yüz sene önce, o zamana kadar var olan bir virüs türünün mutasyona uğramasıyla doğduğu düşünülmektedir. Daha önceki virüs, belki de insanlara bulaşmayan, zararsız bir şeydi. Ancak, mutasyona uğraması sonucu insanın bağışıklık sistemini çökerten dehşet verici bir virüs haline gelmişti. Eğer aynı şey video teyp konusunda da söz konusu ise... Ando’nun, tam tersi olsun diye dua etmekten başka elinden bir şey gelmiyordu: Zararlı bir şeyin değişerek zararsız bir şey haline gelmesi. An-

cak, gerçek farklıydı. Zararsız hale gelmesi bir yana, mutasyona uğrayan video kaset, kopya edip etmemesine bakmaksızın, izleyen herkesin canını almaya başlamıştı. Daha zararlı bir hale gelmişti. Tek istisna ise Asakava'ydı. Mai'nin ortadan kayboluşunu nasıl yorumlaması gerektiğini, Ando henüz bilemiyordu. Aklına gelen tek şey Asakava'nın istisna oluşuydu.

“Asakava neden hâlâ hayatta?” Bir gün önce sorduğu aynı soruyu, Ando tekrar sordu.

“Bu önemli bir nokta işte. Video kasedin neye dönüştüğünü anlayabileceğimiz tek ipucu.

“Hayır bir kişi daha var.”

Ando Mai Takano adlı kadın hakkında bildiklerini kısaca anlattı. Asakava'nın kopyasını çıkarttığı video kasedin Ryuci üzerinden Mai Takano adlı kadının eline geçtiğini ve odasında video kasedi izlediğine dair izler bulunduğunu.

“Öyleyse iki kişi var. Video kasedi izlediği halde hayatta kalan.”

“Şuurunu kaybetmiş bir halde de olsa, Asakava hayatta. Fakat, Mai'nin hayatta olup olmadığını bilemiyorum.”

“O Mai dediğin kadının da hayatta olması çok işimize gelirdi doğrusu.”

“Neden?”

“Belli değil mi? Elimizdeki ipuçları çoğalmış olur.”

Gerçekten de öyleydi. Mai eğer hayatta ise, onunla Asakava arasındaki ortak nokta araştırılarak, bir yanıtla ulaşmak mümkün olabilirdi. Öyle bir durum söz konusu olmasa bile, Ando Mai'nin başına bir şey gelmemiş olması için dua ediyordu.

IV. Evrim

1

26 kasım pazartesi, öğleden sonra.

Irmakta boğulan gencin otopsisini tamamladıktan sonra Ando, gencin babasından olayın ayrıntılarını dinleyerek otopsi raporunu tamamlamaya çalışıyordu.

Oğlanın doğum tarihi ve adını teyit ederek, kazanın meydana geldiği gün neler yaptığını öğrenmeye çalışıyordu ama, babasının konuşma şeklinden hiç bir şey anlaşılmıyor, işi bir türlü ilerlemiyordu. Gencin babası, arada sırada konuşmadan kopuyor, bakışlarını pencereden dışarı çevirip, sanki ağzını kapatarak esniyormuş gibi bir yüz ifadesi takınıyordu. Vücudundan tüm gücü çekilmiş, her an uykuya dalacakmış gibi bir hali vardı. Ando bir an önce işini bitirip, adamcağızı salıvermek istiyordu.

Adli tıp ortak çalışma ofisi bir anda telaşlı bir hal aldı. Bir diğer, kimliği belirsiz kadın cesedi getirilecekti ve aynı anda bir başka cesedin işlemlerinin tamamlanması, diğerinin otopsisini için de hazırlıkların yapılması gerekiyordu. Kadının cesedinin bir binanın teras katındaki havalandırma boşluğunda bulunduğunu, az önce arayan polislerden öğrenmişti. Üst üste

iki otopsi yapmaları gerekince, asistanlar ve polislerin koşturmacaları telaşlı bir hal almıştı.

“Kadının cesedi geldi!” Asistanının sesi ofiste yankılanınca, Ando irkilerek sesin geldiği tarafa baktı. Kapıyı yarısına kadar açan otopsi asistanı İkeda, yüzünü Nakayama’ya yöneltmiş, bekliyordu. Ando, nedense kendisi de çağırılıyormuş gibi bir izlenime kapılmıştı.

“Anlaşıldı, hazırlıkları tamamlayın” diye yanıtlayınca, Nakayama yavaşça çekildi. Nakayama adli tıp enstitüsünde Ando’dan iki yıl daha kıdemliydi. Aynı zamanda J Tıp Üniversitesi’nin adli tıp bölümünde öğretim üyesiydi.

Asistan gözden kaybolunca, bu sefer bir polis ofise girip Nakayama’ya yaklaştı. İki, üç sözcükle selamlaştıktan sonra yakındaki bir sandalyeyi çekerek Nakayama’nın yanına oturdu.

Ando başını önüne çevirerek kendi işine döndü. Ancak, arkasından Nakayama ile polis arasındaki konuşmaları duydukça kendini işine veremiyordu. Sözcükleri kesik kesik de olsa yakalayabiliyordu. Polis, cesedin otopsisini yapacak olan Nakayama’ya, cesedin bulunduğu andaki durumunu ana hatlarıyla anlatıyordu.

Ando, önündeki formu doldurmayı bırakarak konuşmalara kulak kesildi. Konuşmada sık sık “kimliği belirsiz” “genç kadın” gibi sözcükler tekrarlanıyordu.

“Fakat, neden binanın teras katında?” Soran Nakayama’ydı.

“Oraya neden çıktığını bilemiyoruz. Hatta, intihar etmeye niyeti olup olmadığını da” diye yanıtladı polis.

“Mektup yada öyle bir şey bırakmış mı?”

“Henüz öyle bir şey bulunamadı.”

“Binanın teras katındaki havalandırma boşluğu demek. Yardım çağırsaydı sesi duyulmaz mıydı acaba?”

“Konutların bulunduğu bir yer değil.”

“Yer neresi?”

“Şinagava semti, Higaşi-Oi'deki sahil şeridi üzerinde on dört katlı eski bir bina.”

Ando şaşkınlıkla başını yukarı kaldırdı. Zihninde Keihi Ekpres hattı boyunca uzanan manzara canlanmıştı. Konut bölgesinden çıkıldıktan sonraki cadde üzerindeki sahil şeridi boyunca depolar ve ticari binalar iç içe geçmiş şekilde sıralanıyordu. Mai'nin oturduğu apartmandan görülebilecek bir mesafede. Kimliği belirsiz genç bir kadın, sahil şeridi üzerindeki bir binanın teras katı... Aynı cümle bir çok kez kafasının içinde yankılandı.

“Sizi alıkoydum, zahmet oldu. Tekrar sormak istediğim bir şey olursa telefonla ararım.” Gencin babasıyla olan görüşmesini tamamlayan Ando, kendi işini yarıda bıraktı. Arkasındaki Nakayama ve polisin konuşmaları aklına takılmıştı, hiç de rapor yazabilecek bir durumda değildi. Duyduklarının yeterli olmadığını bile düşünüyordu ama, nasıl olsa sonradan bilgi alabilirdi. Dokümanları dosyanın arasına kıştırdığı gibi oturduğu yerden kalktı. Aynı anda Nakayama ve polis ayaklandılar. Ando iki adama yaklaşarak, Nakayama'nın omzuna eliyle hafifçe vurdu. Daha önceden tanıdığı polislere de selam verdikten sonra “Şimdi otopsisini yapacağınız kadının kimliği belirlenemedi mi?” diye soran Ando, adli tıp ortak ofisinden otopsi laboratuvarına geçi-

len yolda birlikte yürümeye başladı.

“Evet, öyle. Kimliğini belirleyebilecek hiçbir şey bulamadık.” Ando’nun sorusunu yanıtlayan polis oldu.

“Kadın kaç yaşlarında?”

“Çok genç, yirmi civarında olsa gerek. Sağken çok güzel bir kadındı herhalde.”

Yirmi yaşlarında... Mai Takano yirmi iki yaşındaydı ama, çocuksu yüzü daha genç görünmesini sağlıyordu. Ando, türükükleri boğazını tıkarmış gibi bir hisse kapıldı.

“Başka, belirgin bir özelliği var mı?”

Aslında cesede bir kez bakmakla anlayabileceği bir şeydi. Ancak, ondan önce kendisini hazırlaması gerekiyordu. Mümkünse Mai olmadığına dair bir kanıt elde etmek, cesede hiç bakmadan oradan ayrılmak istiyordu.

“Bir şey mi oldu Ando hocam?” Nakayama sırtarak Ando’nun yüzüne baktı. “Genç ve güzel kadın sözü heyecanlandırdı sizi galiba.”

“Hayır öyle değil. Kafama takılan bir durum vardı.” Ando, Nakayama’nın şakasını ciddi bir yüz ifadesiyle karşıladı. Ando’nun ciddiyeti ile karşılaşan Nakayama’nın yüzündeki muzip gülümseme bir anda kayboluverdi.

“Haa, bu arada, biraz tuhaf bir durum vardı. Nakayama hocam mutlaka bilmeniz gerekir sanıyorum.”

“Nedir?”

“Aslında, üzerinde iç çamaşırı yoktu.”

“İç çamaşırı... Alt-üst ikisi de mi?”

“Hayır sadece altı”

“Bulunduğunda üstü başı dağınık mıydı?”

Ando ve Nakayama'nın akıllarına aynı anda aynı düşünce gelmişti. Genç kadın terasta tecavüze uğramış ve sonra da havalandırma boşluğuna atılmış olabilirdi.

“Üstü başı düzgündü. Tecavüze uğradığını gösterir bir emare yoktu.”

“Üzerinde ne vardı?”

“Kalinca bir yün etek, dizlerine kadar örten uzun çoraplar. Üzerinde de tişört ve eşofman üstü. Çok sıradan kıyafetlerdi gerçi ama, biraz ağırbaşlı kaçıyor-du diyebilirim.”

Fakat kadının üzerinde külotu yoktu. Kasım ayında, havanın gitgide soğuduğu bir mevsimde, külotsuz halde sadece etek. Acaba, kadının öyle bir alışkanlığı mı vardı?

“Bir türlü aklım almıyor. Binanın terasında havalandırma boşluğunda bulunmuş olmasını.”

Ando, cesedin bulunduğu yeri bir türlü zihninde canlandıramıyordu.

“Derinliği üç metre, eni bir metreyi bulmayan bir boşluk. Terastaki tek odanın yanında yapılmıştı. Normalde çelik ağla kapatılıyormuş ama, nedense bir kısmı açıktı.”

“Yani, o açıklıktan mı düşmüş?”

“Olasılıkla.”

“Kazara düşülebilecek gibi bir yer mi?”

“Hayır değil. Çok olağanüstü bir şey olmadıkça, kimsenin yaklaşacağını sanmıyorum. Her şeyden önce En üst katta asansörden indikten sonra terasa çıkılan kapı da kilitliydi.”

“Peki nasıl çıkmış?”

“Acil çıkış merdivenlerin bitişinden terasa çıkılan, binanın cebhesine monte edilmiş asma merdivenden tırmanmış olmalı. Başka yol yok çünkü.”

Hâlâ anlayamıyordu. O kadın oraya ne yapmaya çıkmıştı acaba?

“Peki, şu iç çamaşırı durumu için, kadının havalandırma boşluğunda kendi isteğiyle çıkartmış olması düşünülemez mi acaba?”

Boşluğun derinliğinin üç metre olduğunu söylemişti. Eğer yuvarlanmışsa, doğal olarak yaralanmıştır. İç çamaşırını çıkartarak, yaralanan yere tampon olarak kullanmış da olabilirdi. Hatta, boşluktan kurtulmayı deneyerek, araç olarak kullanmaya çalışmış da olabilirdi.

“Aradık. Ne boşluğun iç kısmında, ne de terasta bir yerlerde bulabildik.”

“Binanın çevresi?” diye, Nakayama konuşmaya kattı. “Bir demir parçası gibi bir şeye sararak atmaya denemiş de olabilir. Boşluğun dibinde yardım istese bile kimseye duyuramamıştır. Bulunduğu yerin anlaşılması için, dikkat çekecek bir şeyi dışarıya atmaktan başka çare yok çünkü. Fakat, bunun da imkânsız olduğu ortaya çıktı.”

“Neden imkânsız peki?”

“Boşluğun dibinde ayakta durup fırlatmış bile olsa, terasın parmaklarını geçerek dışarıya ulaşması asla başarılabilir bir şey değil.”

Herhalde açığı sorunu vardı. Ando, nedenini sormaktan vazgeçti.

“Neticede, kadının evden çıkarken üzerinde külot yoktu... En normali böyle düşünmek.”

“Şu anda başka bir yorum mümkün değil.”

Otopsi laboratuvarına üçü birlikte girdiler.

“Ando hocam, siz de refakat mi edeceksiniz?” diye sordu Nakayama.

“Evet, bir süre.”

Verebileceği başka bir yanıt yoktu. Eğer ceset Mai Takano değilse, içi rahatlamış bir şekilde oradan ayrılabilirdi. Aksine, ceset Mai Takano ise, yine işi Nakayama'ya bırakıp oradan ayrılacaktı. Nasıl olsa, Ando'nun tek istediği cesedi teşhis etmektir.

Her zamanki gibi musluktan gürül gürül akan suyun sesi kapının ardından bile rahatlıkla duyuluyordu. Sessizce içeriden gelen seslere kulak veren Ando, bir an oradan kaçma isteğine kapıldı. Midesi kalkmış, el ve ayak uçları titremeye başlamıştı. O olmaması için dua etmekten başka bir şey gelmiyordu elinden. Mai Takano olmaması için.

Ando, cesaretini toparlamaya çalışırken, Nakayama kapıyı açarak önden içeri girdi. Onun peşinden de polis. Ando içeri girmeksizin aralık kalan kapının ilerisine, otopsi tezgâhının üstünde yatan cesede şöyle bir baktı.

2

Bir gün olur öyle bir an gelir... Tarif edemediği bir şekilde, Ando zaten önceden sezinlemeye başlamıştı ama, gerçek haliyle o genç kadının cesedini yakından gören Ando, geçirdiği şokun etkisiyle dondu kaldı. Nakayama ve polisin ardı sıra isteksiz hare-

ketlerle cesede yaklaşıp, hâlâ kabul etmek istemezcesine, çeşitli açılardan o soğumuş yüze baktı. Kafasının arkasındaki saçlarına bulaşan çamurlu su kuruyup sertleşmişti. Ayak bilekleri anormal bir şekilde bükülmüş, yalnızca o kısımda derisinin rengi farklılaşmıştı. Ya ayağını kırmış ya da bileğini burkmuştu. Boğazında sıkılma izi ya da başka bir yerinde görünür bir yara izi yoktu. Ölüm sonrası katılaştıran vücut, aradan geçen zamanla tekrar yumuşamıştı. Ölümünden sonra en az 90 saat geçmiş olmalıydı.

Ando, ölümünden önce, o hayat dolu ten rengini biliyordu. Yapabilse, o vücudu kucaklayıp kendi tenine yapıştırmayı kim bilir kaç kez aklından geçirmişti. Ancak, artık sonsuza dek öyle bir şansı olmayacaktı. Teni parlaklığını kaybetmiş, zayıflamış bir ceset haline gelmişti. Âşık olmaya başladığını hissettiği o güzel kadın, farklılaşmış, neredeyse tanınmaz hale gelmişti. O gerçekliği bir türlü kabullenemiyordu, içinden bir öfke yükseldi.

“Lanet olsun! Şu işe bak!” Ando’nun dudaklarından dökülen öfke dolu sesle birlikte, Nakayama ve polis aynı anda ona baktılar.

“Tanıyor muydunuz?” diye sordu, şaşkınlığını gizleyemeyen polis. Ando sadece gözleriyle onayladı.

“Kaderin cilvesi işte...” Nakayama, o kadınla Ando arasındaki ilişkinin boyutunu bilmediği halde zevzek zevzek konuşuyordu.

“Peki bu kadının irtibat bilgileri sizde var mı?” dedi, sakince Nakayama’nın sözünü kesen polis. Çekine çekine sormuştu ama, bir sonuca ulaşma beklentisi olduğunu da hissettiriyordu. Ando kadının kim oldu-

ğunu biliyorsa, o andan itibaren uzun uzun kimlik belirleme araştırmasına girişmesine gerek kalmayacaktı.

Ando sessizce cep fihristini açarak sayfalarını çevirdi. Mai Takano'nun ailesinin telefon numarasını fihristine yazdığını anımsıyordu. Numarayı bulup bir not kâğıdına yazarak polise verdi. Polis not kâğıdındaki isim ve numaraya bakarak teyit etmek için tekrar sordu. "Emin misiniz?" Ses tonu aşırı ölçüde nazikti.

"Eminim. Bu kadın Mai Takano."

Ando o kadar kesin konuşunca, polis hemen otopsi laboratuvarından dışarı fırladı. Mai'nin ailesiyle irtibata geçip, kızlarının öldüğünü bildirmesi gerekiyordu.

Telefonun zili çalınca, ahizeyi kaldırıp karşısına çıkan emniyet müdürlüğü yetkilisi olduğunu söyleyen kişinin sıkıntılı ses tonuyla kızının ölüm haberi verilecek... O anı düşününce, Ando irkiliverdi. Mai'nin annesine içi acıyordu. Bağırıp çağıramayacak, kaçamayacak, kendini çevreleyen acılı havaya suskunca boyun eğmek zorunda kalacaktı. Mai'nin annesini işte öyle bir an bekliyordu.

Otopsi laboratuvarında daha fazla kalmak istemiyordu. Mai'nin vücuduna neşter değdiği anda, laboratuvarında o an da var olan ceset kokusundan çok daha feci bir koku ortalığı kaplayacaktı. Otopsi ilerleyip de, iç organlara sıra geldiğinde, içerideki koku dayanılmaz bir hal alacaktı. Kokuyla ilgili bellek, uzunca süre tazeliğini korur. Ando o kokuyu hissetmek istemiyordu. Ne kadar zarif ve güzel bir vücut bile olsa, gün gelince o kötü kokuyu salgılayıverir... Ando bunun yaşayan

herkesin kaderi olduğunu biliyordu. Ancak, artık olgun davranabileceğini sanmıyordu. Mai'yle ilgili anılarına o kokunun bulaşmasını istemiyordu.

“Ben çıkıyorum” dedi, ağzını Nakayama’nın kulağına yaklaştırarak.

“İzlemeyecek misin?” dedi Nakayama, bozuk çalar gibi.

“Ofiste yapmam gereken bazı işler var. Ayrıntılarını daha sonra anlatırsın.”

“Tamam, olur.”

Ando elini Nakayama’nın omzuna koyup, olanca gücüyle sıktı.

“Kalpteki şahdamarlara dikkat et. Oradan doku numunesi almayı sakın unutma.”

Ando’nun neden ölüm nedeniyle ilgili olabilecek bir etkenden söz ettiğini, Nakayama anlayamamıştı.

“Bu kadında kalp yetmezliği mi vardı?”

Ando bu soruyu yanıtsız bıraktı. Nakayama’nın omzundaki elini henüz gevşetmemişti.

“Sana zahmet.”

Ando’nun gözlerinden nedenini söylemek istemediği açıkça okunuyordu. Nakayama, sessizce başını olur anlamında salladı.

3

Adli tıp enstitüsünün ortak ofisine dönünce, Ando Nakayama’nın masasının yanındaki masanın koltuğunu çekip arkılığı göğsüne gelecek şekilde ters oturdu. O pozisyonda, Nakayama’nın dokümanları

tamamlaması için bir süre bekledi.

“Aklına çok takıldı herhalde” dedi Nakayama, yazmayı bırakıp başını kaldırarak.

“Eh, biraz.”

“Bakmak ister misin? Otopsi raporu” diyerek, Nakayama dokümanları Ando’ya uzattı.

“Hayır, bakmama gerek yok. Yalnızca önemli noktaları söyler misin?”

Nakayama Ando’ya döndü.

“Konuya doğrudan gireyim. Ölüm nedeni şahdamarlarının tıkanıklığı sonucu kalp yetmezliği değildi.”

Otopsiden önce, Ando Nakayama’ya ölüm nedeninin öyle olabileceğini ima etmişti ama, nedenin farklı olduğunu söylüyordu. Bunu nasıl yorumlaması gerektiğini bilemiyordu Ando. Bir an daldı gitti... Öyleyse, *Mai o video kasedi izlememiş. Yoksa, tümör kan dolaşımını engelleyecek kadar büyümedi mi?*

“Peki şahdamarlarda tümör çıkmadı mı?”

Bu noktayı tespit etmesi gerekiyordu.

“Gördüğüm kadarıyla yok.”

“Hiç mi yok?”

“Elbette, ancak aldığımız doku numunelerinin analiz sonuçları çıktığında bir şey söyleyebilirim.”

Mai’nin damarlarında henüz tümör benzeri bir şey görülmemiştir.

“Öyleyse, ölüm nedeni nedir?”

“Olasılıkla donarak ölmüş. Vücudun tüm direnç sistemleri iflas etmiş durumdaydı.”

“Dış etkiye bağlı bir yara var mıydı?”

“Sol ayak bileğinde kırılma ve iki dirseğinde ezilmeler. Bunlar herhalde boşluğa düştüğü anda oluş-

muştur. Yaralarda beton kırıntılarına rastladık.”

Ayaklarının üstüne düşerek bileğini kırmış, bir daha da ayağa kalkamamıştı. Derinliği üç metre, genişliği bir metre olan boşluktan kendi başına kurtulmayı başaramamış, boğazının kuruluşunu ancak yağmur suları ile ancak giderebildiği halde, bir süre daha hayatta kalmayı başarabilmişti.

“Boşluğa düştükten sonra ne kadar süreyle hayatta kalmış?”

Nakayama’ya yöneltilmiş bir soru olmaktan ziyade, teras katındaki bir havalandırma boşluğunda yalnız başına kalan bir insanın korku ve ümitsizliğinin ölçüsünü düşünerek kendi kendine sesli düşünmüş gibiydi.

“Sanırım on gün kadar.”

Midesi tamamen boşalmış bir halde, derisindeki yağ tabakalarını da tamamen tüketmiş olmalıydı.

“On gün ha...”

Ando cep ajandasını açtı. Eğer düştükten on gün sonra ölmüş, öldükten beş gün sonra da bulunmuş ise, Mai’nin ortadan kayboluşu 10 kasım sıralarına denk geliyordu. 9 kasım günü buluşmak için sözleşmişlerdi ve o gün telefona hiç çıkmadığına göre, ortadan kayboluşunu daha önceki bir tarih olarak düşünmek olasıydı. Mai’nin apartmanındaki posta kutusunda ayın sekizinden itibaren gazeteler duruyordu. Öyleyse ayın sekizi ile dokuzu arasında bir zamanda Mai’nin başına bir şey gelmiş ve dairesini terk etmişti. Ando ajandasında 8 ve 9 kasım tarihlerine işaret koydu.

... Bu üç gün içerisinde başına bir şey gelmiş olmalı.

Ando kendini Mai’nin yerine koyarak düşünmeye çalıştı. Bulunduğu anda Mai’nin üzerinde sıradan bir

etek ve eşofman üstü vardı. Bu da öylesine hava almak için evden çıktığını gösteriyordu. Üstelik, her nedense altında iç çamaşırı yoktu.

Ando, Mai'nin odasına girdiğinde edindiği izlenimi zihninde tekrar canlandırmak istedi. Oraya 15 kasım günü gitmişti. Otopsi sonucuna bakılacak olursa, Mai o gün çoktan bir binanın teras katında hapis kalmış kurtarılmayı bekler haldeydi. Evin sahibesinin uzun süre uğramadığı böylelikle kanıtlanmış oluyordu. Buna rağmen, Ando orada farklı bir şeyin varlığını hissetmişti. Kimsenin olmaması gereken dairede, bir şeyin nefes almaya devam ettiğini, Ando güçlü bir şekilde teninde hissetmişti.

“Haa, bir de” dedi Nakayama, çok önemli bir şeyi atlamış gibi, işaretparmağını kaldırarak.

“Bir de ne?”

“Ando hocam, kız hayattayken samimiyetiniz vardı değil mi?”

“Hayır, pek o kadar samimiyet denecek bir durum yok. Yalnızca iki kez karşılaşmıştım.”

“Demek öyle. Peki en son ne zaman karşılaştınız?”

“Geçen ayın sonlarındaydı herhalde.”

“Öyleyse, ölümünden yirmi gün önce.”

Mutlaka söylemesi gereken bir şeyi dile getirmekte güçlük çekiyor gibiydi. Nakayama'nın tavırlarında öyle bir hava seziniyordu. Ando ciddi bakışlarını yöneltmiş, bir an önce konuşmasını istediğini yeterince belli ediyordu.

“Kız hamileydi herhalde” dedi Nakayama, bir çırpıda. Bir an, Nakayama'nın kimden söz ettiğini anlamamıştı.

“Hangi kız?”

“Elbette, Mai Takano” dedi Nakayama, şaşkın bakışlarını Ando’ya yönelterek. “Bilmiyor muydunuz?”

“.....”

“Hamileliğinin son ayına girmiş bir kadının çok belirgin özellikleri, gözünüzden nasıl kaçır?”

“Hamileliğin son ayı...”

Ando başka bir şey söyleyemedi. Bakışlarını tavana çevirerek, Mai’nin vücut hatlarını tam olarak anımsamaya çalıştı. Cenaze giysileri içerisindeyken de, görüştükleri gün üzerinde olan tek parça elbisesi içerisinde de bel bölgesi bedenine tam oturmuş haldeydi. Zaten incecik bir yapısı olan Mai’nin bel kısmı kızı daha da çekici gösteriyordu. Ando, Mai’nin bedeninden sadece genç kız kokusu hissettiğini anımsayabiliyordu. Oysa, Nakayama kalkmış, hamile olduğunu söylüyordu.

... Hem de hamileliğinin son ayında.

Aslında, kızın vücudunu uzun uzadıya gözlemlememişti. Düşündükçe, zihnindeki imaj bulanmaya başlamıştı. *Hayır, mutlaka bir yanlışlık var. Hamile olamaz. Her şeyden önce, Mai’nin vücudunu kendi gözlerimle gördüm. Neredeyse, karnı sırtına yapışmış dedirtecek kadar zayıftı.*

“Hamile, hem de son ayında olmasına imkân yok.” Ando reddetmek zorundaydı.

“Arada sırada çıkar, öyle kadınlar. Hamileliğinin son ayına girdiği halde, karınları hiç büyümmez.”

“Ölçü sorunu değil. Ben de, onun cesedini kendi gözlerimle gördüm.”

“Nasıl yani?” Nakayama, Ando’nun durumu yanlış

anladığının farkına varmıştı. “Hayır, hayır” dedi elini iki yana sallayarak. Anlatması gereken üç gerçek vardı. “Rahmi şişkinleşmişti, rahim ağzında da zorlamadan kaynaklanan tahriş oluşmuştu. Rahim çıkışı kahverengi renkte, karın öz sıvısı ile doluydu. Aynı yerde küçük bir at parçası vardı ve sanırım göbek bağından kalmış olmalı.”

... Saçmalıktan başka bir şey değil!

Ando’nun içinden bağırp çağırmak geçiyordu. Ancak, Nakayama ölçüsünde bir adli tabibin öylesi ace-mice hatalar yapacağını da sanmıyordu. Bu üç belirtiden yola çıkılarak ulaşılabilecek tek bir sonuç vardı. Mai’nin havalandırma boşluğuna düşmeden önce doğum yaptığı anlamına geliyordu.

Eğer, doğum olayı gerçekse, Mai nasıl bir yol izlemişti acaba? Kasımın yedisinde aniden doğum sancıları başlayan Mai, yanına alabileceği şeyleri alıp doğrudan doğum kliniğine gider. Doğumu yapar. Beş, altı gün hastanede kaldıktan sonra ayın on ikisi ya da on üçünde taburcu olur. Belki de bebek ölü doğmuştur. Üzüntüsünden binanın terasına çıkarak kendini havalandırma boşluğuna atar. On gün kadar orada yaşamaya devam eder, sonra da adli tıp enstitüsüne getirildiği günün sabahı ölü olarak bulunur...

Zaman açısından, olanaksız bir senaryo değildi. Doğum yaptığı varsayılırsa, ortadan kaybolmasının gizemi de çözülmüş oluyordu. Doğal olarak, memleketindeki annesinden gizlemiş olmalıydı.

Fakat, yeterince ikna edici bir senaryo değildi. Çünkü, Mai’nin karnının büyümemiş olması, kişisine göre farklılıklar olduğundan burada sorun haline geti-

rilmese bile, ilk karşılaştığı anı unutmasına imkân yoktu.

Mai'yle ilk kez aynı ofiste karşılaşmıştı. Ryuci Takayama'nın otopsisini yapmadan hemen önce, cesedi ilk bulan kişi olan Mai'den olay yeri ile ilgili ayrıntılı bilgi alabilmek için, görevli dedektifle birlikte o ofise getirilmişti. O an Mai, sandalyeye oturmak istediğinde yalpalamış, hemen yanındaki sandalyenin arkasına tutunmuştu. Görenin hemen anlayabileceği ölçüde, kansızlığı yüzüne vurmuştu. Ando, Mai'nin vücudundan gelen kan kokusunu almış, aybaşı geçirdiğinden kan oranının düştüğünü hemen anlamıştı. "Kusura bakmayın, biraz..." diyen Mai'nin yüz ifaesinden de, bu rahatlıkla anlaşılabilirdi. Bir an, Ando ile Mai göz göze gelmiş, konuşmasalar da, aralarında bir köprü kurulmuştu.

(Kadınların her zaman başına gelen şey işte. Endişelenmeyin.)

(Tamam.)

Adli tıp enstitüsü gibi bir yer de olduğundan, ortalığı telaşa vermemek için, Mai gözleriyle anlayış beklediğini anlatmaya çalışmıştı. Sözcüklere bağlı kalmadan iletişim kurabilmiş olmak tuhaf bir şekilde belleğinde yer etmişti, Ando hâlâ çok net anımsıyordu. Ryuci'nin otopsisini önceki ayın yirmisinde yapmıştı. Öyleyse, bu ay çocuk doğuran kadın, bir ay önce de aybaşı geçiriyordu. Elbette, bu mümkün değildi. Hamilelikle birlikte kadınların aybaşı kesilir.

... Yanlış mı anlamıştım acaba? Karşılıklı ne demek istediğimizi anlayabildiğimizi sanmıştım, sadece birinin desteğine ihtiyacı vardı belki de.

Düşündükçe iyice içinden çıkamaz hale geliyordu. Ando, o ilk görüşmedeki sezgilerine güveniyordu.

Ancak, otopsi sonucu ortaya çıkan gerçek, Ando'nun sezgilerini reddediyordu. Oturduğu sandalyeden kalkıp parmağıyla otopsi raporunu işaret etti. “Bunun bir kopyasını alabilir miyim?” Eve dönüp sakin kafayla incelemek istiyordu.

“Elbette.” Nakayama dokümanları tomar halinde uzattı.

“Haa, bir de” dedi Ando, aklına bir şey gelmişti. “Kan örneği aldınız değil mi?”

“Evet, elbette.”

“Bir parça alabilir miyim?”

“Fazla olmazsa sorun yok.”

Ando, Mai'nin kanında suni çiçek virüsünün olup olmadığını, bir an önce araştırması gerektiğini düşünmüştü. Virüs bulunacak olursa, Mai'nin o video kasedi izlediğine dair bir kanıt olacaktı. Mai'nin başına gelen trajedinin, video kasedi izlemiş olmasından mı kaynaklandığını, yoksa tamamen başka bir neden mi olduğunu açığa çıkartmak zorundaydı. Şu an elinden gelebilecek tek şey, kesin veri sayısını artırmaktı. Video kaset ile ilintisi ortaya çıkacak olursa “mutasyon” sözcüğünün sırrına bir adım daha yaklaşmış olacaktı.

4

Ando, Mai'nin cesedinin bulunmasıyla hemen hemen aynı sıralarda, Kazuyuki Asakava'nın ölüm haberini de almıştı. Rahatsızlığının ağırlaşmasıyla birlik-

te, Şinagava Zaisei Hastanesi'nden S Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'ne kaldırılmasından hemen sonra son nefesini vermişti. Ando, durumunda bir değişiklik olursa bildirilmesini istemişti ama bu kadar da, kolayca ölüvereceğini düşünmemişti. Ona bakan doktorun açıklamasına göre, bulaşıcı bir hastalık yüzünden, Asakava sanki yaşlı bir adam gibi, son nefesini huzur içerisinde vermişti. Kazada kaybettiği şuuru, son ana kadar yerine gelmemişti.

Ando S Üniversitesi Hastanesi'ne kadar giderek, Asakava'nın patolojik otopsisinde dikkat edilmesi gereken noktaları, görevli doktorlara bildirdi. Tümöre bağlı şahdamar tıkanıklığı oluşup oluşmadığına, deformasyona uğrayan dokularda çiçek virüsü bulunup bulunmayacağına dikkat etmelerini istedi. Tahminlerine göre, daha sonraki mücadelesinde bu iki nokta etkili olacaktı. Ando, görevli doktora sıkıca tembihleyerek S Üniversitesi Hastanesi'nden ayrıldı.

İstasyona doğru ilerlerken, içinde çok büyük bir kayıp yaşamış gibi bir his oluşmuştu. Asakava'nın şuurunun yerine gelmemesi büyük talihsizlikti. Asakava sahip olduğu büyük sırları kendisiyle birlikte mezara götürmüştü. Eğer onun ağzından bilgi alabilmiş olsa, gelecekte neler olabileceği hakkında tahminler yürütebilirdi. Ando için artık, gelecek puslu bir karanlıktan başka bir şey değildi. Hiçbir tahmin yürütemediği bir durumla karşı karşıyaydı.

Öncelikle, Asakava'nın ölümünün bir tesadüf mü yoksa bir nedene bağlı mı olduğu en büyük sorundu. Aynı durum, Mai için de geçerliydi. Asakava'nın durumunda geçirdiği kaza, Mai'nin durumunda ise hava-

landırma boşluğuna düşmesi tetik işlevi görmüş ve bünyelerinin aşırı zayıflaması sonucu canlarından olmuşlardı. Ölüme giden süreçleri açısından benzerlik vardı. Ancak, bu iki insanın ölüm nedenlerinin video kasedi izlemiş olmalarından mı kaynaklandığı sorusunu bir türlü yanıtlayamıyordu.

Yürürken, S Üniversitesi Hastanesi'nden pek de uzak olmayan bir yerde, Mai'nin cesedinin bulunduğu apartmanın olduğu aklına geldi. Mai'nin neden o birbirine geçmiş eski binaların arasında o apartmanın terasına çıktığı, sürekli aklını kurcalıyordu. Belki de, o yeri kendi gözleriyle görürse, nedenini anlayabilirdi. Üstelik, izler tamamen kaybolmadan bir an önce gitmesinde fayda vardı.

Ando, Nakahara Caddesi'ne dönerek, taksiye binmeye karar verdi. Oraya kadar, ancak on dakika tutardı. Yolda çiçekçiye uğrayarak küçük bir buket satın alıp, T Taşımacılık Şirketi'nin deposu önünde taksiden indi. Adli tıp enstitüsünde yalnızca o taşıma şirketinin adını duymuştu. Binanın apartman adını anımsamıyordu. Söz konusu binanın deponun güney tarafı bitişiğinde olduğunu da öğrenmişti. Kaldırımında durup, deponun güney bitişiğindeki binaya baktı. Doğru yerdeydi. On dört katı vardı ve binanın cephesine monte edilen sarmal şekilli acil çıkış merdivenleri de anlattıkları gibiydi.

Ando tam binanın ön kapısından girecekken, bir an durup yan taraftaki acil çıkış merdivenlerine geri döndü. Mai Takano'nun hangi yoldan yukarı çıktığından emin olmak istemişti. Asansörle on dördüncü kata kadar çıkıp, terasa oradan dış merdivenleri kul-

lanarak mı, yoksa, zeminden itibaren acil çıkış merdivenlerini mi kullanarak çıkmıştı acaba? Gece olduğunda, ön kapı kilitleneceğine göre, asansörü kullanmak için güvenlik görevlisinin bulunduğu küçük kapıdan geçilmesi gerekirdi. Gece yarısı olduğunda ise, güvenlik görevlisi uyuyunca o küçük kapı da kapatılıyordu herhalde. Dolayısıyla, yukarı çıkmak için acil çıkış merdivenlerinden başka bir yol kalmıyordu.

Dış merdivenlerin ikinci kata denk gelen bir yeri demir parmaklı bir kapıyla kapatılmıştı, oradan yukarıya çıkmak pek mümkün görünmüyordu. Ando, önce oraya kadar çıkıp bakmaya karar verdi. Demir parmaklıklı kapının yuvarlak tutmacını çevirmeye çalıştıysa da işe yaramadı. Dışarıdan girilmesini engellemek için, içeriden kilitlenmiş olmalıydı. Ancak, kapının yüksekliği 1.80 kadardı ve zayıf bir insan rahatlıkla tırmanıp üzerinden geçebilirdi. Ortaokul yıllarını atletizm takımında geçiren Mai Takano için kapının üzerinden geçmek pek zor değildi.

Bakışlarını yan tarafa çevirdiğinde, binanın içine girilen kapıyı gördü. Kolunu çevirmeye uğraştıysa da, o kapı da kilitliydi. Mai Takano acaba hangi saatte binanın terasına çıkmıştı? Gündüz olması durumunda asansör kullanılabilirdi ama gece, o demir parmaklıklı kapının üstğnden aşıp merdivenlerden çıkmaktan başka yol yoktu.

Ando ön kapıya dolaşarak binaya girip asansöre yöneldi. İki asansör vardı ama ikisi de sabit duruyordu. Herhalde, bina içerisinde farklı bürolar vardı, her katın plakasında farklı bir işletme adı yazılmıştı. Ancak, yarısına yakını silinmişti. Öyleyse, katlar boşal-

dıktan sonra, yeni taşınan olmamıştı. Binanın kasvetli bir havası vardı, kimsecikler yok gibiydi.

On dördüncü katta asansörden indiğinde, karanlık koridorda ilerleyerek terasa çıkan merdivenleri aradı. Koridoru baştan sona geçtiği halde göremedi. Herhalde, önce dışarıdaki acil çıkış merdivenlerini kullanmak gerekiyordu. Karşısına çıkan kapıdan dışarı çıkınca, denizden gelen güçlü rüzgâr yüzüne çarptı, Ando gayri ihtiyarı paltosunun yakalarını kapattı. Binanın en üst katına çıkınca, ilk kez Tokyo Körfezi'nin hemen yakında olduğunun farkına vardı. Keihin Kanalı'nın karşı tarafında Oi doklarının ilerisinde, Tokyo Körfezi Tüneli denizin altına dalıyordu. Tünelin iki karanlık girişi, Ando'nun bulunduğu yerden çok eğreti görünüyordu. Sırtüstü yatmış zayıf bir ölünün burnun deliklerini andırıyordu.

Binanın büyüklüğüne oranla on dördüncü katın daha dar olduğu fark ediliyordu. Herhalde o son katın yüzölçümü diğer katların yarısı kadardı. O katın dışarısı balkonlarla çevrelenmişti. Ancak, Mai Takano'nun cesedinin bulunduğu yer, daha yukarıdaydı. Kapının hemen yanında, yukarı çıkan merdivenler binanın cephesine tutturulmuştu. Zeminden yüksekliği üç metre kadardı. Ando mümkün olduğunca kendini Mai Takano'nun yerine koyarak yukarı tırmandı. Çiçek buketini ağzına kıştırarak, iki eliyle kendini yavaş yavaş yukarı çekti.

... Neden böyle bir yere gelmesi gerekiyordu ki?

Basamak basamak yükselirken, Ando konsantrasyonunu yoğunlaştırmaya çalıştı. Aşağı atlayarak intihar etmek için gelmediği kesindi. Bina yapısı da

bunun kanıtıydı. On dördüncü katın yukarısındaki terastan kendini atmaya kalksa bile, en fazla iki, üç metre aşağıdaki balkon kısmına düşerdi. On dördüncü kattaki dış merdivenlere geçiş kısmından atlamadıkça, vücudunun yere ulaşması mümkün değildi.

Yukarısı çatı denilebilecek halde değildi. Su geçirmesini engellemek için çekilen zift kabarmaya başlamıştı, yürüdükçe ayakları içine gömülüyordu, ayakları huylanmaya başlamıştı. Çevresi parmaklıklarla kapatılmamıştı, hemen alt katın balkon olduğunu bildiği halde kıyıları yanaşmak istemiyordu.

Tabure yüksekliğinde beton çıkıntılar sıralanmıştı. Ne için yapıldığını anlayamadı ama, oturmak için uygun bir yükseklikti. Kıyıya yaklaşmak yerine, Ando o tümseklerden birinin üstüne çıkarak çevreye baktı. Saat beş olmak üzereydi. Bütün sene boyunca günlerin en kısa olduğu bu mevsimde, binalarda ve çarşılarda ışıklar yanmaya başlamıştı. Kanalin karşı kıyısındaki viyadükten geçen Keihin Ekspresi'nin kırmızı vagonları gözüne ilişti. Boşlukta asılıymış gibi duran istasyon peronundan ekspres tren geçmek üzereydi. Mai'nin dairesine gitmek için bir kaç kez tren beklediği peronlar, puslu beyaz bir şıkla sarmalanmıştı. Saatin beş olmasına rağmen pek fazla insan görünmüyordu. İstasyondan başlayarak, bakışlarını yol üzerinde kaydırıp, Mai'nin oturduğu apartmana çevirdi. Bir doğru üzerinde baktığında üç, dört yüz metre mesafede, burnunun ucu kadar bir uzaklıkta Mai'nin apartmanını buldu. Bakışlarını gezdirmeye devam etti. Çarşı üzerinden geçerek sağa kıvrılınca yüz metre mesafede, o an bulunduğu bina vardı. O bina olmasa

bile, başka binaların terasları da uygundu. Hatta, Mai kendi apartmanının terasına bile çıkabilirdi. Bakışlarını tekrar çevirerek Mai'nin apartmanına baktı. Tavanları basık tek odalı dairelerden oluşan bina, yedi katlı olduğu halde, Ando'nun bulunduğu binanın yarısından daha kısa gibi duruyordu. Yine de, binanın zirvesinde teras denebilecek genişlikte bir alan vardı. Fakat, çarşının yakınında kalabalık bir yerde bulunduğundan, çevresi yüksek binalarla çevrelenmişti. Batı tarafındaki dokuz katlı binadan, Mai'nin apartmanının terası rahatlıkla görülebiliyordu. Ando'nun bulunduğu binayı farklı kılan özellik de oydu. Sahil şeridi boyunca ilerleyen caddede depo binaları sıralanmıştı, başka da yüksek bir bina yoktu. İnsanların gözlerinden irak bir konumdaydı.

Ando tümseğin üzerinden inerek, yan yana duran iki yükseltinin arasında durdu. Biri asansörlerin makine odası, diğeri ise havalandırma ekipmanına ait olmalıydı. Güney tarafta kalan kulenin üzerinde oldukça büyük bir su deposu oturtulmuştu. İki kulenin arasında iç tarafta, havalandırma boşluğu işlevi gören, derin bir odacık vardı. Ando adım adım, bastığı yere dikkat ederek yaklaşıp, boşluğun az önünde durdu. Çelik ağla kapatılmıştı ama, yer yer yırtık kısımlar vardı. Binanın görevlileri dışında kimsenin oraya çıkmayacağı düşünülerek, onarılmadan bırakılmıştı herhalde. Karanlık çukurun kıyısında durmakla bile içeri çekileceği sanrısına kapılan Ando daha fazla yaklaşmadı. Öne doğru eğilerek, elini korka korka uzatıp, getirdiği buketi yırtıklardan birinden aşağı bıraktı. Avuç içlerini birleştirerek Mai için dua etti. Bir gün

önce, asansörün rutin bakımını yapan teknisyen buraya çıkmamış olsa, cesedi bile kim bilir ne zamana kadar burada kalacaktı.

Hava hızla kararmıştı. Üç tarafı betonla çevrili dar alana dolan deniz kokan rüzgâr uğultular çıkartıyordu. Soğuktan, Ando'nun içine bir titreme geldi. Daha erken bir saatte, güneş batmadan gelmiş olsa çok daha iyi olacaktı. Ancak, güneş tepede olsa bile çukurun dibine bakmaya cesaret edemeyeceğini biliyordu. Bir gün öncesine kadar, kaderine terk edilmiş bir cesedin beklediği yer. Tüylerinin diken diken olmasının tek nedeni bu değildi. Daracık yerde ölümü beklemek düşüncesi, içindeki korkunun çığ gibi büyümesine neden oluyordu. Mai Takano, zemine çarptığı an aldığı darbenin etkisiyle kırılan ayağı yüzünden ayağa kalkmayı bile beceremez bir halde, üç metre yukarıdaki daracık gökyüzünü seyrederek kaç gün geçirmişti acaba? Üzerinde gökyüzünden başka bir şey olmayan, daracık bir tabutun içerisinde, her geçen an ümidini biraz daha yitirerek... Ando'nun nefesi daralmaya başlamıştı. Mai'nin ölümünün kaza sonucu olduğunu söylemeye engel olacak çok fazla unsur bir aradaydı.

Kulenin içerisinden çelik halatın makaraya sarılma sesi gelmeye başladı. Asansör çalışmıştı herhalde. Ando, adımlarını geriye doğru atarak kulelerin arasından çıktı. Kulelerin kararmaya başlayan duvarları pütürlüydü ve yer yer dökülmeye yüz tutmuştu. Bu bile, buraya insanların çok nadiren geldiğini anlatmaya yetiyordu. Ando hızlı adımlarla oradan uzaklaşıp, terastan on dördüncü kat balkonuna duvar merdivenlerinden indi. Son basamak yerden bir metre ka-

dar yükseklikte olduğundan aşağı atlayarak inmek zorunda kaldı. Yere inerken dengesini tam sağlayamadığından topuğu uyuşturdu, yere çömeldi. Hemen karşısında paslanmaya yüz tutmuş demir parmaklıklar vardı. Ando dış merdivenlerden on dördüncü kat koridoruna girip, asansöre kadar yürüdü. İki asansörden biri ağır ağır yukarı çıkıyordu. Ando o taraftaki tuşa basıp beklemeye koyuldu.

Beklerken, Mai'nin o binanın terasına çıkmasında farklı nedenler olabileceğini düşündü. Öncelikle, başka bir şeyden kaçarak gelmiş olabileceği geldi aklına. Gece olduğunda bu depoların sıralandığı caddede kimsecikler olmaz. Kaldırımında yürürken peşine düşülmüş, o anda da karşısına demir merdivenler çıkmış olabilirdi. Kendisinin demir parmaklı kapının üstünden aşabileceğini ama, arkasındakinin aşamayacağını düşünmüştü belki de. Fakat, ya Mai tahmininde yanılmış, arkasındaki dev kapıyı aşabilmişse? Mai'nin kaçacak yeri kalmayınca, merdivenlerden daha yukarı katlara çıkmak zorunda kalmıştı mutlaka. İlk kararındaki yanılğı, tuzağa düşmüş bir av olmasına neden olunca, Mai'nin son ümidi olarak, terasa çıkmak kalmıştır. İlk basamağı yerden bir metre yükseklikteki merdivenleri görünce, artık peşindeki de kovalamacadan vazgeçeceğini düşünerek terasa tırmanmış olabilirdi. Acaba, peşindeki tırmanabilmiş miydi?.. Zaten, yere doksan derece açı yapacak şekilde duran bir merdiveni çıkamayacak bir yaratık var mıydı? Ando, Mai'nin peşine düşen şeyin dört ayaklı bir tür olduğunu sanmıyordu.

Bu düşünceler aklından geçerken, asansörün kapısı

açıldı. Boş değildi. Ayaklarına yönelttiği bakışlarını yukarı çevirdiğinde, Ando genç bir kadınla göz göze geldi. Kadın sanki orada biriyle karşılaşmayı beklermiş gibi bakıyordu. Yanılıyor olmasına imkân yoktu. Karşısındaki, daha önce aynı şartlar altında karşılaştığı bir kadındı. Mai Takano'nun odasından çıkan, asansöre beraber bindikleri kadın... Parmağındaki çatlak... Kadından yayılan, Ando'nun o ana kadar hiç duymadığı koku... O acayip ortamı unutmak istese bile unutamazdı.

Ando kadının tam karşısında durmuş halde, hareketsiz kalmıştı. Kafası karışmıştı, ne yapacağını bilemez haldeydi. Bedeninin özgürlüğünü kaybettiği bir durumdaydı.

... Neden burada?

Ando tüm benliğiyle yanıt arıyordu ama, zaten başından itibaren çabası boşunaydı. Ando en çok “özel bir nedeni yok” diye nitelendirilecek bir durumda olmaktan korkuyordu. Bir açıklaması olduğu müddetçe, her türlü korkuyu içinden atabileceğine güveni tamdı.

Karşılıklı bakışırken, aralarındaki otomatik kapının kanatları ortaya doğru gelmeye başlayınca, kadın elini usulca uzatarak, kapının açık kalmasını sağladı. Kadının hareketleri çok zarifti. Mavi baloncuk desenli eteğinin aşağısında, bacaklarının insanın içine serinlik hissi veren ten rengi görölüyordu. Yine uzun çorap giymemişti. Sağ eliyle kapıyı tutuyordu, sol elinde ise bir demet çiçek vardı.

... Çiçek demeti!

Ando bakışlarını o çiçek demetine çevirdi.

“Daha önce karşılaşmıştık sanırım” diye, önce ka-

dın oldu konuşan. Sesinin cazibeli bir tınısı vardı. Düzgün aksanına rağmen, sesi alçaktı.

Ağız yarı açık kalan Ando, nihayet kuruyan boğazından ses çıkartmayı başardı.”

“Evet, yoksa Bayan Mai’nin ablası mısınız?” diye sordu Ando, tüm kalbiyle öyle olmasını dileyerek. Tam karşısında duran kadın eğer Mai’nin ablası ise, tüm taşlar yerine oturmuş oluyordu. Mai’nin odasından çıkmış olması, o binaya gelmiş olması, elinde çiçek demeti tutması... Her şey açıklanabilir hale geliyordu.

Bu soru üzerine kadın başını anlamsız bir şekilde oynattı. Net olarak iki yana sallamış değildi. Evet mi, yoksa hayır dediği belli olmayan bir hareketti. Fakat, Ando olumlu yanıtladığına hükmetmeyi seçti.

... Ablası, Mai’nin öldüğü yere çiçek bırakmaya gelmiş.

En doğal öyle kabul etmektir ve daha ikna ediciydi. İnsan sadece ikna olduğu şeylere inanır.

Buna inanmaya başlayan Ando için, o ana kadar içini saran korku gülünç hale gelmişti. Kendisini neyin o kadar korkuttuğunu, neden öylesi bir ruh haline düştüğünü açıklayabilecek durumda değildi. İlk karşılaştığında kadının tüm vücudundan bu dünyaya ait olmayan bir koku yayılıyor gibiydi. Fakat, kadının kim olduğunu anladığı andan itibaren, o koku dağılmaya başlamış, aksine kadının güzelliğinin çekimine kapılmaya başlamıştı. İnce, düzgün bir burun... Yanaklarının yumuşak kıvrımları... Kırıksık nedir tanımayan bir ten. Bakışlarının başka bir dünyadan geldiği izlenimi vermesi de, herhalde doğal haliydi.

... Evet, gözleri.

Önceki gün Mai'nin apartmanında karşılaştığında güneş gözlükleri taktığından gözlerini görememişti. Ando kadının gözlerini ilk kez görüyordu. İnsanı bir girdap gibi içine çeken bakışlarla o kadar yakından karşılaşan Ando'nun nefesi daralmış, yüreği hızla çarpmaya başlamıştı.

“Kusura bakmayın ama?”

Kadın son sözcüğü vurgulayarak söylemiş, çenesini yana doğru hafifçe eğerek sorgulayıcı bakışlarla Ando'yu süzmeye başlamıştı. Herhalde, Mai'yle ilişkisinin ne olduğunu öğrenmek istiyordu.

“K Üniversitesi tıp fakültesinde görevliyim. Adım Ando” diyerek kendini tanıttı. Yine de, Mai'yle ilişkisini açıklayabilmiş değildi.

Kadın asansörden inip, geçmesi için Ando'ya gözleriyle işaret etti. İtaat etmekten başka çaresi yoktu. Kadının zarif hareketleri itiraz etmeyi güçleştiriyordu. Ando, kadının henüz boşalttığı asansöre binince yerleri değiştirmiş oldular.

“Daha sonra tekrar yanınıza geleceğim” dedi kadın, kapı kapanmadan hemen önce. Kesinlikle öyle demişti. Kapanan kapı, sanki deklanşörü basılı kalmış bir fotoğraf makinesi gibiydi. Kadın görüntüden kaybolduğu halde, Ando'nun zihninde net olarak varlığını koruyordu.

Asansör ağır ağır aşağı inerken, Ando'nun içini bir türlü bastıramadığı bir ihtiras dalgası kapladı. Ailesi mahvolduktan sonra, cinsel olarak arzu duyduğu ilk kadın Mai olmuştu ama, az önce karşılaştığı kadın çok daha derin bir etki bırakmıştı. Birkaç dakikayı ancak bulan bir karşılaşma olmasına rağmen, çıplak

bacaklarının aşığısındaki kısa çoraplı bileklerinin kıvrımlarından, gözlerinin farklılığına varana kadar her şeyiyle, kadının vücudu zihnine kazınmıştı. Aradan geçen zamana rağmen berraklığını koruyordu. Ansızın çarpıveren şok dalgasına dayanamayan Ando, binadan çıkar çıkmaz bir taksi çevirdi. Bir an önce evine ulaşmak istiyordu.

Takside kadının söyledikleri aklına geldi.

... *Daha sonra tekrar yanınıza geleceğim.*

Ne için gelecekti ve nereye gelecekti? Yoksa, sadece gelişi güzel mi konuşmuştu?

Kadının bakışlarının etkisi altında sanki acelesi varmış gibi asansöre binmişti. Ando, en azından adını ve telefon numarasını sormadığına pişman olmuştu. Neden sormadığını kendisi de anlayamıyordu. Aslında, kadının terastan dönmesini de bekleyebilirdi. Ancak, öyle yapmamıştı. Daha doğrusu, yapamamıştı. Kadının çarpıcı etkisiyle, kendine hakimiyetini tamamen kaybetmişti sanki.

5

*M*ai'nin otopsisinin üstünden bir hafta kadar geçip de aralık ayına girildiğinde, kış soğukları aniden bastırılmıştı. Ando kışı zaten sevmez, en çok ilkbahardan yaza geçilen dönem hoşuna giderdi ama, öğlunu kaybettiğinden beri mevsim değişimlerini umursamaz olmuştu. Fakat, o günkü sabah ayazıyla, Ando istemese bile kışın geldiğini hissetmişti. Kaldığı apartmandan çıkıp üniversiteye giderken, kazak almak için

geri dönmeyi bile düşünmüştü. Neticede öyle yapmamış olmasının, geri dönmeye üşenmesinin de etkisi vardı ama, yürürken vücudunun ısınmış olmasından başka bir nedeni yoktu.

Sangu-başı'deki apartmanından üniversite hastanesi, istenirse yürünebilecek bir mesafedeydi. Yakın olmasına rağmen, metro hatlarında aktarma yapmanın güçlüğü yüzünden, biraz da spor yapabilmiş olmak amacıyla, Ando'nun evinden işine, işinden evine bir çok kez yürüyerek, hatta koşarak gidip geldiği de olmuştu. Aslında o sabah da niyeti öyle yapmaktı ama, yolda fikrini değiştirip, JR hattına bindi. Olabildiğince erkenden üniversitede olmak istiyordu.

İki sonraki istasyonda inmesi gerektiğinden, sallanan trenin içinde düşünebilecek hali yoktu. O gün öğleden sonra Miyaşita ve konunun uzmanı olan Nemoto ile birlikte Mai ve Ryuci'nin hücrelerine elektromikroskop altında bakacaklardı. Bunu düşündükçe, her an dağılmaya müsait haldeki düşüncelerini kontrol altında tutması gerekiyordu.

O ana kadar, video kasedi izleyen insanlar dışında suni çiçek virüsüne rastlanmamıştı ve bedensel temasla bulaştığına dair bir bilgi de gelmemişti. Üstelik, Mai'nin odasındaki video kaset silinmiş haldeydi. Bu iki noktadan yola çıkarak, eğer Mai'nin hücrelerinde suni çiçek virüsü bulunacak olursa, Mai'nin video kasedi izlediği yönünde hüküm yürütmekte bir sorun yoktu. Öyle olunca da, Mai'nin vücudundaki değişimin nedeninin video kaset olduğu tespit edilmiş oluyordu.

Az kalsın inmesi gereken istasyonu geçecekti, ama Ando kapılar kapanmadan hemen önce perona fırla-

mayı başardı. Öylece insan kalabalığına karışarak, bilet kontrol noktasından geçti. İstasyonun hemen önünde üniversite hastanesi tüm heybetiyle yükseliyordu.

Laboratuvara girer girmez, Miyaşita onu rahatlatmış bir yüz ifadesiyle karşıladı. “Oo, biz de seni bekliyorduk.”

Geçen bir hafta boyunca, Miyaşita ve Nemoto elektromikroskop incelemesi için hazırlıkları tamamlamışlardı. Virüslere, her istenilen anda elektromikroskop altında bakmak mümkün değildir. Çekirdek ayırma cihazından geçirilmesi, hücrelerinin ayrılması gibi ince işlemlerden geçirilmesi gerekir. O alanın uzmanı olmayan Ando’nun tek başına becerebileceği bir şey değildi. Miyaşita’nın kendisi de o anı bekliyormuş gibiydi. Sabah erkenden gelip çalışmaya başlamıştı.

Nemoto’nun “Işıkları kapatalım” şeklindeki direktifini, Miyaşita “Tamam!” diyerek neşeyle karşılayıp, ışıkları söndürdü. Heyecanı yüzünden okunuyordu. Baz dizisinin analiz sonuçları çıkmış olsa da, doğrudan kendi gözleriyle ilk kez görecektlerdi. Ryuci ve Mai’nin kan örneklerinde bulunan virüs az sonra Ando ve Miyaşita’nın görüş alanında olacaktı.

Nemoto tek başına karanlık odaya girerek, mikroskobik ölçülerde dilimlenmiş parçayı düzenek üzerinde sabitledi. O arada Ando ve Miyaşita tek kelime etmeden konsolun önünde oturup dikkatle ekrana bakıyorlardı. Ekranda henüz hiç bir şey görünmüyordu. Ancak, iki adamın zihninde tahmin ettikleri gö-

rüntüler oluşmaya başlamıştı bile. Gözleri heyecanla parlıyordu.

Nemoto bir süre sonra geri gelerek, kalan son ışığı da kendi elleriyle söndürdü. Hazırlıklar tamamı. Üç adam nefeslerini tutarak ekrana bakmaya başladılar. Nihayet, mikroskobik ölçülerde dilimlenmiş parçanın üzerine inen elektronlar sayesinde, mikro dünya gözlerinin önünde beliriverdi.

“Hangisinin?” diye sordu Miyaşita, Nemoto’ya.

“Ryuci Takayama’nın.”

Cihaza ilk konulan örnek Ryuci Takayama’ya aitti.

Ekrana yansıyan yeşil desenler kendi başına bir evren oluşturuyordu. Konsol üzerindeki manivela çevrildikçe, hücrenin yüzeyi ekranda kayıyordu. Virüs oralarda bir yerde gizleniyordu.

“Oranı yükseltelim.”

Miyaşita’nın talebini Nemoto hemen yanıtlayarak büyültme oranını 1/9000’e çıkarttı. Tekrar yüzeyi kaydırarak baktıklarında, ölmeye başlayan hücreleri net olarak gördüler. Hücreler parlıyordu, mikro organlar ise siyah kütleler halinde bozulmaya başlamıştı.

“Sağ üstteki hücreye odaklayarak, oranı biraz daha arttıralım.” Direktifi veren Miyaşita’nın yüzü, ölmeye başlayan hücrelerin yansımasıyla bronz heykeller gibi parlıyordu. Nemoto oranı 1/16000’e çıkarttı.

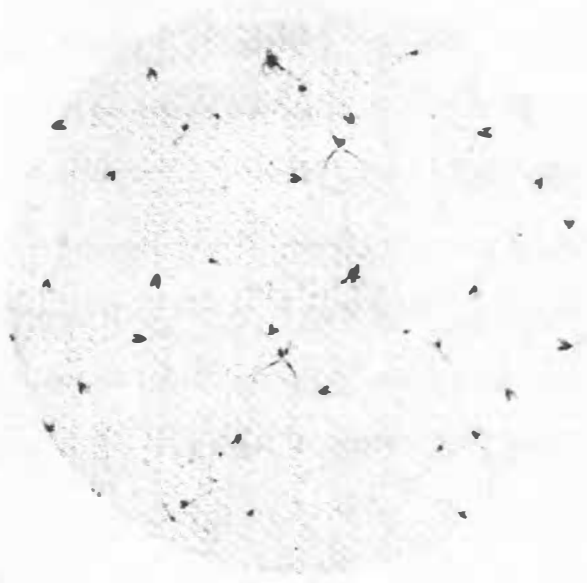
“Biraz daha.”

1/21000.

“İşte orası. Stop!” Miyaşita yüzünü hafifçe Ando’ya çevirdi. Ando belden yukarısını konsola yükleyerek yüzünü ekrana yaklaştırdı.

... Oradalar! Fırıl fırıl dönüyorlar!

Ölmeye yüz tutmuş hücre içerisindeki virüsler yılan gibi kıvrılarak dolaşıyor, boyalı yüzeyi ısırarak tutunmaya çalışıyorlardı. Ando çiçek virüsünü eletromikroskop altında kendi gözüyle hiç görmemişti. Tıp fakültesinde ders kitaplarında iki, üç kez görmüşlüğü vardı sadece. Fakat, şekli net olarak farklıydı.

Ring Virüsü (1/21000 büyütülmüş hali) fotoğrafı.

“Çok şaşırtıcı!” Miyaşita ağzı yarı açık kalmış halde, sık sık iç geçiriyordu.

İşte bu virüs damarlarda akarak şahdamara taşınmış, kollara ayrıldığı noktanın hemen öncesinde bir yerde yerleşip oradaki hücrelerin deformasyonuna neden olarak ve tümör oluşturmuştu... Bu süreci rahatlıkla anlayabildikleri halde, anlaşılmaz olan şey, o an görüntüye gelen virüsün “bilinç”in yan etkisi olarak dünyaya gelmiş olmasıydı. Dışarıdan girmemişti, video kasedin görüntülerini izlemek neticesinde bilinçte meydana gelen değişimlerin yan etkisi ile doğmuş olması şaşkınlıklarını iyice derinleştiriyordu. Yokluktan varlığa, düşünceden kütleye doğru bir de-

gişim. Dünyanın doğuşundan itibaren, aynı olayla yalnızca ilk yaşamın ilk doğduğu anda karşılaşmıştı.

... Öyleyse, yaşamın ilk doğduğu anda da, bir şeyin bilinci etkili mi oldu acaba?

Ando'nun düşünceleri başka yerlere gitmek üzereyken, Miyaşita'nın mırıldanmasıyla kendini toparladı.

“Ring’e (halka) ne dersin?”

Ando bakışlarını yeniden ekrana çevirdi. Miyaşita'nın ne demek istediğini hemen anlamıştı. Virüsün şeklini neyle örneklemek gerektiğini soruyordu... Kıvrım kıvrım bükülerek yumak haline gelmiş olanları da vardı ama, çoğunluğu basit bir yüzük şeklindeydi. Evet, gerçekten de o şekli anlatmak için en uygun sözcük yüzük idi. Taş yerine, çıkıntı yapan bir kısmı bile vardı. Bütün olarak, iç içe geçmiş yüzükler ya da yılanlar, belki de yere saçılmış ambalaj lastiklerini andırıyorlardı.

Dünyanın bu en tuhaf virüsüne, bulan ilk kişiler olan Ando ve Miyaşita isim vermek üzereydiler. “Ring virüsü” diye.

“Ne dersin?”

Miyaşita, Ando'nun kararını öğrenmek için sabırsızlanıyor gibiydi. Öylesine denk düşen bir isimdi ki, Ando tersine huzursuz olmuştu. Bu durum aynı zamanda, “tanrı” gibi bir olgunun işin içine karıştığını da düşündürtecek ölçüdeydi. Zaten olayın başlangıcı nasıl olmuştu? Ando anımsadı. Ryuci'nin karnından fırlayan gazete kâğıdındaki rakamları. 178 136. İngilizce harflere çevirince Ring. Daha sonra “Ring” adlı raporu bulması. Orada yazılan şaşırtıcı gerçekler. Niha yet, şu an karşılaştığı görüntü. Ring (halka) şekilli virüs sürüsü. O şekli, her kıvrılışında şeklini değiştire-

rek güçlenip, daha güçlü bir varlığa dönüşme azmini de yansıtıyor gibiydi.

Mikro dünyada belirli aralıklarla tekrarlanan yapılara sahip güzellikler de vardır ama, karşısındaki şey bununla ters kutupta yer alan kötülüktü. İnsana kötülük getireceğini bildiği için, kötülük olarak nitelendirmiyordu. Yılana benzer bir yaşam türüne karşı içgüdüsel tiksintiden başka bir şey değildi hissettikleri. Hemen her insanın, hiçbir önyargısı olmadan, o görünümlü karşısında tüyleri diken diken olurdu.

Bunun kanıtı olarak, virüsün nasıl ortaya çıktığının ayrıntılarını bilmeyen Nemoto bile, her zamankinden farklı davranıyordu, cihazı kontrol eden eli titremeye başlamıştı. O arada, yalnızca o cihaz hiçbir duyguya kapılmaksızın, negatifleri birbiri ardına basıyordu. Yedi negatif çıkmıştı ki, Nemoto filmleri karanlık odaya götürdü. Sonra banyoya bırakarak, bu sefer Mai Takano'nun kan hücrelerinden alınan mikroskobik kesiti cihaza yerleştirdi. Konsolun önüne dönünce, tedirgin hareketlerle tuşa bastı.

“Bu seferki Mai Takano'nun hücre örneği.”

Ryuci'nin hücre örneğinde olduğu gibi, büyültme oranını basamak basamak artırdı. Bunun üzerine, kolaylıkla bulmayı başardı. Kesinlikle aynı virüstü. Yine aynı şekilde kıvrıla kıvrıla oynuyorlardı.

“Aynı.”

Sözcük, Ando ve Miyaşita'nın ağzından aynı anda çıkmıştı. İki adam, az önce gördükleri virüsle aynı olduğuna hükmetmişlerdi. Ancak, elektro-mikroskop uzmanı Nemoto, tuhaf bir şekilde farklılık olduğunu yakalamayı başarmıştı.

“Çok tuhaf” dedi Nemoto, elini çenesine koyup, başını hafifçe yana eğerek. Miyaşita sabırsızlıkla “Nedir tuhaf olan?” diye sordu.

“Yok, henüz bir şey söyleyemem. Fotoğraflarını karşılaştırmam lazım.”

Her şeyi titizlenerek yapan Nemoto, yalnızca az önce gördüğü Ryuci'den çıkan virüsten edindiği izlenime dayanarak aceleci bir karar vermek istememişti. Bilim adamları anlık izlenimlerle konuşmazlar, kesin kanıtlar ararlardı. Bu onun her zaman vurguladığı bir düşünceydi. Fakat, bu bir yana, Nemoto gördüğü iki görüntü arasında sayı farklılıkları olduğunu düşünmeye başlamıştı. Toplam sayı değil. Ryuci'den çıkan virüsle karşılaştırıldığında, halkası çözülmüş virüs oranı daha yüksek gibiydi. Ryuci'nin örneğinde de halkasının bir kısmı kesilmiş yumak haline gelmiş olanları ya da helezon haline gelmiş olanları vardı ama büyük kısmı halka şeklini koruyordu. Oysa, Mai'nin virüslerinde bir kısmı kesilmiş şerit gibi uzamış olanların oranı çok daha fazlaydı.

Nemoto kendi edindiği izlenimden emin olmak için, o özellikleri taşıyan tek bir virüs üzerinde bakışlarını yoğunlaştırdı. Yüzük örneğinden yola çıkılacak olursa, taş kısmının hemen yanından kesilmiş, taş kısmı sanki başıymış gibi kıvrıla kıvrıla hareket eden bir virüsü daha da büyüterek ekrana yansıttı.

Çok net olarak baş kısmından çıkan duyargaları, dalga dalga salınıyordu. Şekli bununla tıpatıp aynı olan bir şeyi üç adam da çok iyi biliyordu. Aynı anda, akıllarına aynı şey gelmişti ama, dile getirmeye cesaret edemediler.

6

Emoto'nun ilk sahip olduğu izlenim, ring virüsünün fotoğraflarını karşılaştırdınca kanıtlanmış oldu. Açıkça, her sınırlı alanda, Mai'nin örneğinde Ryuci'den daha fazla sayıda şerit şekilli olanların sayısı fazlaydı. İstatistiğini çıkarttığında, Ryuci'nin örneğinde ancak onda bir oranında görülen şerit şekilli virüsler, Mai'nin örneğinde toplam sayının yarısına yaklaşıyordu. Net olarak bir nedeni olmadığı müddetçe böyle bir farkın ortaya çıkması söz konusu değildi. Ando, video kasedi izleyerek ölen insanların tamamının hücre örneklerinin elektro-mikroskopta incelenmesini talep etti.

“Sarmal şekilli ring virüsü. Büyültme oranı: 1/100.000.”

Veriler, ancak yılbaşı tatilinden sonraki cuma günü bir araya getirilebildi. Laboratuvarın penceresinden bakıldığında, önceki akşam yağın karla Cingu Tapınağı'nın dış türbesinin bahçesinin beyaza boyandığı görülebiliyordu. Fotoğrafların analizinden yorulan Ando, pencereye giderek dışarıdaki manzaraya baktı. O sırada bile, Miyaşita hiç ara vermeden masanın üstü-

ne dizdiği fotoğrafları titizlikle incelemeye devam ediyordu. Asakava ve Mai de dahil edildiğinde, video kaset yüzünden ölen kişi sayısı on bire yükselmişti. Hepsinin kan örneklerinde aynı virüs bulunmuştu ve ölüm nedenlerinin bu virüs olduğu net olarak ortaya çıkmıştı. Ancak, şerit şekilli virüs oranı temel alındığında net olarak iki gruba ayrılıyorlardı. Yalnızca Mai ve Asakava'nın hücrelerinde şerit şekilli virüs sayısı oranı yarıya yakındı. Diğerlerinde ise oran onda birin altında kalıyordu. Yürütülebilecek tek mantık vardı. Ölüm ve yaşam sınırı bu oranla ilgiliydi.

Sarmal haline gelmiş virüs sayısı belirli bir oranı geçince, kalp enfarktüsü tehlikesinin ortadan kalktığını istatistikler de söylüyordu. O belirli bir oranın net rakamı henüz belirsizliğini koruyordu.

Mai ve Asakava video kasedi izlemişlerdi ve vücutlarında ring virüsü ortaya çıkmıştı. Buraya kadar geçen aşamalar diğerleri ile aynıydı. Ancak, herhangi bir etkene bağlı olarak, virüsler şeritleşmeye başlamış ve sayıları belirli bir oranı geçmişti. Video kasedi izlemiş olmalarına rağmen, Mai ve Asakava'nın kalp enfarktüsü geçirmemiş olması bu yüzdendi. Sorun, virüsün neden sadece Mai ve Asakava'nın vücutlarında şeritleşme eğilimi gösterdiğiydi. Diğer dokuzu ile karşılaştırıldığında, ikisini farklı kılan bir nokta olmalıydı.

“Bağışıklık sisteminin farklılığı mı acaba?”

Ando'nun sorusunu, Miyaşita başını hafifçe yana eğerek yanıtladı.

“Bağışıklık sistemi biraz...”

“Yoksa...” diyerek, Ando gerisini getirmekte zorlandı.

“Yoksa ne?”

“Virüsün yapısına bağlı bir etki mi söz konusu acaba?”

“Ben de öyle bir durum olduğu kanısındayım.”

Miyaşita başını sallayarak koca göbeğini öne çıkar-tıp, ayaklarını önündeki sandalyenin üzerine uzattı.

“Zaten ilk izleyen dört gencin işgüzarlığı yüzün-den, video teyp yakın bir zamanda yok olmak kade-riyle yüz yüze kalmıştı. Çıkış bulabilmesi için virüsün mutasyona uğramaktan başka çaresi yoktu. Buraya kadar olan kısmını, Ryuci’nin DNA’sından gelen me-saj da söylüyordu. Peki öyleyse, nasıl bir mutasyona uğrayıp, neye dönüştü? Bu sırrı çözecek anahtar Mai Takano ve Kazuyuki Asakava’da bulunan ring virüsle-ri... Özellikle o çarpıcı şekilleri.”

“Virüsler, barındıkları varlığın hücrelerini kullana-rak çoğalırlar.”

“Elbette.”

“Bu çoğalma bir zaman geldiğinde patlamaya dö-nüşür.”

Çok bilinen bir şeydi. Ortaçağ’da ortalığı kasıp ka-vuran kara veba ya da yakın zamandaki İspanyol gribi örneklerini dile getirmeye gerek bile yoktu. Virüsler bir an gelir patlama ölçüsünde çoğalır.

“Ee?” Miyaşita, Ando’nun sözlerinin devamını bek-liyordu.

“Düşünsene. ‘Bir hafta içerisinde kopya çıkartmaz-san ölürsün’ mesajına uyarak, her kasetten ikişer kopya çıkartarak çoğaltılması durumunda, nasıl bir ortamın oluşacağını. O emre harfiyen uyulduğu halde yalnızca dört kopya çıkmıştı ortaya.”

“Orası öyle.”

“O haliyle hiç de korkutucu değil.”

“Yani, virüs gibi değil mi demek istiyorsun?”

“Evet, fareler gibi üremedikçe, çoğalma denemez.”

“Yahu Ando, sen ne söylemeye çalışıyorsun?” diye sordu Miyaşita, Ando’nun gözlerine bakarak.

“Yok, yalnızca...”

... *Yalnızca ne?*

Ando’nun kendisi bile ne söylemeye çalıştığını anlamıyordu. Her şeye daha kötü yanından mı bakmaya çalışıyordu yoksa? Yalnızca tek bir virüsün göz açıp kapayıncaya kadar milyonlu rakamlara ulaşması durumları da vardı. Virüslerin var oluş nedenleri orada saklıydı. Kendi kopyasını aynı anda çok sayıda üretebilmek. Fakat, bir video kasedin birer birer kopyasının çıkartılması, hiç de etkin bir yol değildi. Gerçekte de, doğuşundan yalnızca üç ay geçmeden, bütün video kasetler ortadan kalkmıştı işte. Eğer, mutasyon yoluyla yeniden başka bir şekil altında doğacak olursa...

“Yalnızca, içimde kötü bir şeyler olacaktı gibi bir his var.”

Ando bakışlarını ring virüsünün fotoğrafına çevirdi. Muazzam sayıdaki virüs benekleri kat kat olmuştu. Çok sayıda virüsün bir araya toplaşmış halleri, kabından çıkartılıp karman çorman edilmiş video teyp şeridine de benziyordu. Sadako Yamamura denen doğaötesi güç sahibi kadın, ölümünden hemen önce bir tür veriyi görüntü haline dönüştürerek kuyunun dibinde varlığını koruyacak bir enerji halinde ardında bırakmıştı. O enerji özgür kaldığında video kaset or-

taya çıkmıştı. Video kasedin izlenmesi yoluyla da ring virüsü. Çoğalan madde değildi. Teyp ya da DNA'ya çakılan verilerdi.

Kendisinin bilmediği bir yerlerde, akla hayale sığmayacak bir değişimin devam ettiği düşüncesi aklını kurcalayıp duruyordu. Ando, Mai'nin odasına da girmiş, onun düştüğü havalandırma boşluğunu da kendi gözleriyle görmüştü. Odadaki hava ve terasta ayaklarında hissettiği o pütürlü dokunuşu tüm berraklığıyla anımsıyordu. Belki de o yüzden, Miyaşita'dan çok daha güçlü bir şekilde üzerlerine yaklaşan bir tehlikenin varlığını sezinliyordu. Sanki yeryüzünün altındaki kalp atışlarını hissetmeye başlamıştı.

“Bir felaket mi geliyor yoksa?”

Miyaşita sakin bir yüz ifadesiyle, söylenmesi güç sözcüğü rahatlıkla söyleyebilmişti.

“Acayip bir şey, hem de çok. Aklıma söylenebilecek başka bir söz gelmiyor.”

Ryuci'nin otopsisini yaptığı andan itibaren, Ando zorla o acayip dünyanın içerisine çekilmişti. Sert olması gereken beton bile ayaklarının altında pelte haline gelmiş, kimsenin olmaması gereken odada yaşayan bir şeylerin kokusunu almıştı. Açıklanması mümkün olmayan olaylar zinciri. Özellikle Mai'nin doğurduğu şey hakkında hiçbir ipucu yoktu. Ando, Mai'nin şirin mi şirin bir bebek doğurduğunu hiç sanmıyordu.

“Bu ne ciddiyet?! Mutasyon geçirmiş olsa bile, çevreye uyum sağlayabildiği de kesin değil.”

“Yani o mutasyona uğramış tür de mi yok oldu?”

“O olasılık da var.”

“Çok vurdum duymazsın sen de ha!”

“1918 yılında salgın haline gelen İspanyol gribiyle aynı virüse 1977 yılında Amerika’da rastlandı ama, o zaman hiç kimse ölmedi. Tüm dünyada yirmi milyon ila kırk milyon arasında insanın ölümüne neden olan virüs, aradan altmış yıl geçtiğinde artık zararsız bir virüs haline gelmişti.”

“Mutasyon yoluyla etkisini kaybetmiş olması olası-
lığı da var elbette.”

Gerçekten de Mai’nin vücudunda bulunduktan sonra, nedeni belirsiz ölümlerin hiçbirinde ortaya çıkmamıştı. Yalnızca gazeteler değil, polis vasıtasıyla da bilgi almıştı ama, henüz zincire eklenilebilcek bir olay söz konusu değildi. Miyaşita’nın söylediği gibi, yeni bir şekilde tekrar doğan virüs, çevreye uyum sağlayamayarak etki gücünü kaybedip, yok olup gitmiş de olabilirdi.

“Bundan sonra ne yapacağımız konusunda bir fikrin var mı?” diye sordu Miyaşita, ayağıyla zemine vurup döner koltuğunu çevirerek.

“Yapmayı unuttuğum bir şey var.”

“Nedir?”

“Mai Takano’nun ne zaman, nerede video kasedi elde ettiğini bulmak.”

“Evet, insanın aklını kurcalıyor elbette. En azından gününü net olarak bilmemiz lazım.”

Aslında çok daha önceden ilgilenmeliydi ama, virüsün analizi üzerinde yoğunlaşınca unutuvermişti. Artık, yapabileceği başka bir şey yok gibiydi. Mai’nin izlediği video kasedin Ryuci’deki kaset olduğu hemen hemen kesindi. Sorun, Mai’nin o kasedi ne zaman, nerede ele geçirdiğiydi.

7

Düşündüğünden çok daha kolayca, Ando Mai'nin kasedi ne zaman nerede bulunduğunu öğrendi.

Ölümünden iki, üç gün sonra, Ryuci'nin ev eşyaları, video kaset de dahil olmak üzere tamamen ailesinin evine taşınmıştı. Öyleyse, video kasedin başka bir yerde el değiştirmiş olması düşünülemezdi ve Ando önce Ryuci'nin ailesine telefon etti.

Ryuci'nin annesi, oğlunun Ando'yla üniversitede sınıf arkadaşı olduğunu öğrenince, hemen samimiyetini belli etmeye başladı. Ando, daha önce Mai Takano adlı bir kadının gelip gelmediğini sorunca, Ryuci'nin annesi “Evet, geldi diye yanıtlayarak, ev muhasebesi defterine yapıştırdığı kek fişinin tarihine bakarak, kesin olarak hangi gün geldiğini söyledi. Geçen yıl I kısım. Mai'nin Ryuci'nin ailesinin evini ziyaret ettiği gün. Ando, o tarihi ajandasına not etti.

“Peki, Bayan Mai'nin sizi ziyaret etme nedeni neydi?”

Ando'nun sorusu üzerine, annesi Ryuci'nin tefrika yazısının temize çekilmesinde Mai'nin yardım ettiğini, müsvedde de eksik kalan bir kısım olduğunu söylediğini anlattı.

“Öyleyse, Bayan Mai size o eksik kısmı bulmak için gelmişti.”

Bir yandan aldığı bilgiyi kesinleştirmeye çalışırken, bir yandan da Ryuci'nin yazı dizisinin yayınlandığı dergi ve yayıncısının adını not aldı.

Aldığı bilgiler yeterli olmuştu, Ando hemen sonrasında telefonu kapattı. Çünkü, Mai Takano hakkında soru sorulması durumunda sıkıntı yaşayacaktı.

Mai'nin ölümünü duyması durumunda kesinlikle soru yağmuruna tutulurdu. Ancak, öyle bir durumla karşılaşacağını düşünerek, konuştuğu kişiyi ikna edebilecek yanıtlar hazırlayarak telefon etmiş değildi.

Ando telefonu kapattıktan sonra bile, eli bir süre ahizenin üstünde kaldı.

... 1 kasımda Mai, Ryuci'nin evine giderek, kayıp sayfaları ararken, şu video kasedi bulmuş, evine götürmüş olmalı. Olasılıkla o gün içerisinde izlemiştir.

Ando, 1 kasımı çıkış noktası olarak senaryosunu oluşturmaya başladı. Virüsün etkisi aradan bir hafta geçtiğinde zirveye ulaşıyordu. Dolayısıyla, 8 kasımda Mai'nin vücudunda bazı belirgin değişikliklerin oluştuğunu düşünmek gerekiyordu. Onunla buluşmak için sözleştikleri gün 9 kasımdı. O gün kaç kez telefon ettiği halde, Mai telefona çıkmamıştı. Ya evinde olduğu halde telefona çıkabilecek durumda değildi, ya da o saatte artık binanın terasındaki havalandırma boşluğuna çoktan düşmüştü.

Ando tersine hesaplayarak da tarihi tespit edebilirdi. Mai'nin otopsisinin yapılmış olması sayesinde, onun ne kadar süreyle havalandırma boşluğunun dibinde yaşamını sürdürdüğü, ölümünden sonra ne kadar daha orada kaldığı yaklaşık olarak tespit edilebiliyordu. Otopsi sonucuna göre, öldüğü gün 20 Kasım civarıydı. Boşluğa düşüşü ile bundan on gün kadar önce olmuştu. Öyleyse 8 ya da 9 kasımda meydana gelen bir olay neticesinde havalandırma boşluğuna düştüğünü varsaymak, hesaplar açısından bir tezat oluşturmuyordu. Mai'nin video kasedi 1 kasım günü izlediği kesin gibiydi.

Daha sonra, Ando kütüphaneye giderek, dergi köşesinde Ryuci'nin yazı dizisinin yayınlandığı aylık dergiyi buldu. Geçen yıl 20 kasımda yayımlanan sayıda Ryuci'nin dizisinin “Bilginin Yapısı” başlıklı son yazısı vardı. Buna dayanarak, Ando bir bilgi daha elde etmiş oldu.

... Mai, Ryuci'nin yazısını temize çekerek, dergiden sorumlu editöre iletmeyi başarmış.

Video kasedi izledikten sonra ölene kadar geçen süre içerisinde, Mai açıkça biriyle iletişim kurmuş demek oluyordu.

Ando derginin yazı işleri bölümüne telefon ederek, sorumlu editörden randevu alarak yayınevine gitmeye karar verdi. Telefonla değil, doğrudan yüz yüze görüşmek istemişti.

Suidobaşı'de JR hattından inip, elindeki adrese bakarak beş dakika kadar yürüyünce, S yayınevinin on bir katlı binasına ulaştı. Danışmada aylık *Akım* dergisi editörü Kimura'yla görüşmek istediğini bildirdikten sonra, lobiye göz gezdirerek bekledi. Kimura'nın hemen lobiye ineceğini söylemişlerdi. Hiç tanışmadığı bir insanın görüşme isteğine böylesine sıcak yaklaşması Ando'yu sevindirmişti. Telefondaki sesine bakılırsa henüz yirmili yaşlarında olmalıydı. Ancak, telefon görüşmesinde çok olgun davranmıştı. Ando hayalinde gümüş çerçeveli gözlük takmış bir genç canlandırmıştı.

Fakat, aşağı inen adam kareli pantolonunu omuz askısına tutturmuş, kış ortasında olmalarına rağmen açılmaya başlayan alnı boncuk boncuk terlemiş toplu-

ca bir adamdı. Nereden bakılırsa bakılsın, birinci sınıf yayınevlerinde, üstelik çağdaş felsefe alanında yayın yapan bir aylık dergide çalıştırılabilecek bir adama benzemiyordu. Adam “Kusura bakmayın, beklettim” diyerek, tüm yüzüne yayılan gülümsemesiyle birlikte cebinden kartvizitini çıkarttı. Satoşi Kimura adının üstünde yazı işleri müdür yardımcısı ibaresi kondu-
rulmuştu. Sesine göre yürüttüğü tahminden çok daha yaşlı olduğu belliydi. Kırkına merdiven dayamış gibi görünüyordu.

Ando da karvizitini çıkartarak “Yoğun işleriniz arasında zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Müsaitseniz yakınlarda bir yerlerde kahve içmeye ne dersiniz?” diye dışarıya davet etti.

“Ne yazık ki bu yakınlarda doğru dürüst bir yer yok. İsterseniz bizim kafeteryada oturalım.”

“Peki olur.”

Kimura’nın davetini kabul eden Ando, peşine takılarak asansöre bindi. En üst kattaki kafeterya İmparatorluk Sarayı’nın iç bahçesine bakıyordu, muhteşem bir manzarası vardı. Koltuğa oturup çevresine bakındığında gazete ve dergilerden tanıdığı ünlü yüzlerle karşılaştı. Kafeterya yazarlarla sorumlu editörlerin buluşma mekânı olarak kullanılıyor olmalıydı, bir çoğunun ellerinde müsveddeler vardı.

“Gerçekten önemli bir yazarımızı kaybettik.”

Kimura’nın bu sözleri üzerine, Ando dağılmaya başlayan konsantrasyonunu toplayarak, bakışlarını karşısında oturan Kimura’nın tombul yüzüne çevirdi.

“Aslında, Ryuci Takayama’yla üniversitede sınıf arkadaşıydık.”

Ando bunu açıklamanın etkili olacağını düşünmüştü. Aynı şekilde kendini tanıttığında, o ana kadar pek çok kez Ryuci ile ilişkisi olan insanların kendine samimi davranmasını sağlamıştı.

“Yaa, demek Takayama hocayla...”

Kimura elindeki kartvizite bakarak, ikna olmuş gibi başını salladı. Ando’nun bağlı olduğu üniversitenin kartvizitiydi. Ryuci’nin de aynı üniversitenin tıp fakültesinden mezun olduğunu anımsamış olmalıydı.

“Üstelik, onun otopsisini de ben yaptım.”

Kimura’nın gözleri testeker oldu, çenesi aşağı doğru sarktı. Şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

“Şu işe bakın. Hayatın cilvesi işte...”

Kimura bakışlarını ayırmadan Ando’nun kahve fincanı tutan eline bakıyordu. Ryuci’nin bedenini kesip, içini açan eller ilgisini mi çekmişti acaba?

“Ancak, bugün ziyaretinize Ryuci hakkında konuşmak için gelmedim.”

Ando elini fincandan ayırıp, parmaklarını kavuşturarak, ellerini masanın üstüne koydu.

“Konu nedir?”

“Onun öğrencisi, Mai Takano hanım hakkında sormak istediğim bazı şeyler vardı.”

Mai’nin adını duyunca Kimura’nın yüzündeki ifade biraz gevşedi, vücudunu öne yaklaştırdı.

“Bayan Mai hakkında ne öğrenmek istiyorsunuz?”

... *Bu adam henüz Mai’nin öldüğünü bilmiyor.*

Ando sezgileri sayesinde rahatlıkla anlamıştı. Fakat, er ya da geç öğrenmesi gerekiyordu.

“Bayan Mai’nin öldüğünden haberiniz yok muydu?”

Kimura az öncekinden daha da tuhaf bir yüz ifade-

siyle, oturduğu yerde hafifçe sıçradı. Adamın yüz ifadeleri bir hayli zengindi. Sevinç, öfke, üzüntü, keyif gibi ifadelerin birbirini takip edişinin, komik bir yanı da vardı. Komedyenlik alanında da başarılı olabileceği kesindi.

“Nasıl olabilir? İnanamıyorum!” Kimura’nın ses tonundaki acı rahatlıkla hissediliyordu.

“Geçen yıl kasım ayında, bir binanın havalandırma boşluğunda ölü olarak bulundu.”

“Şimdi anlaşıldı. O kadar aradığım halde ulaşamamıştım.”

Kimura’nın da kendisiyle aynı şeyleri yaşadığını düşünce, Ando adama karşı sempati duymaya başlamıştı. Karşısındaki adamın evli olup olmadığını bilmiyordu ama, onun da olasılıkla Mai’ye karşı bir şeyler hissettiği kesindi.

“Bayan Mai’yle en son karşılaştığınız günü anımsıyor musunuz?”

Adamın duygularına kapılıp gitmesine zaman bırakmayan Ando’un ses tonu kararlılık yüklüydü.

“Yıl sonu, yıl başı programlarını yapmaya başladığımız sıralarda olduğuna göre, sanırım kasımın ilk günleriydi.”

“Tarihi tam olarak söyleyebilir misiniz?”

Kimura cep ajandasını çıkartarak, sayfalarını karıştırdı.

“2 kasım.”

2 kasım. Mai’nin Ryuci’nin ailesinin evine giderek, yanında video kasetle ayrılışının ertesi günü. O sırada Mai, video kasedi çoktan izlemiş olmalıydı.

“Kusura bakmayın ama, nerede görüştünüz?”

“Bayan Mai yazıyı temize çekmeyi bitirdiğini söyleyince, almaya gittim.”

“Evine mi?”

“Hayır, istasyona yakın bir kafede oturduk. Her zaman öyle yapardık.”

Kimura’nın, tek başına yaşayan Mai’nin evine girmedini vurgulamaya çalışır gibi bir hali vardı.

“Onunla görüştüğünüzde, normalden farklı, dikkatiniz çeken bir yanı var mıydı?”

Kimura’nın yüzünde rahatsız bir ifade oluşmuştu. Sorunun anlamını tam olarak çıkartamamış olmalıydı. “Neden soruyorsunuz?”

“Aslında, onun ölümünde belirsiz noktalar var.”

“Belirsiz noktalar...”

Kimura kollarını kavuşturarak düşünmeye başladı. Kendi söyleyeceklerinin Mai takano’nun otopsi sonucuna etki edebileceğini düşünüyor gibiydi.

“Hayır, her hangi bir şey. Dikkatinizi çeken...”

Ando rahatlatmak amacıyla mahsus gülümsemeye başladı.

“Gerçekten de, o gün Mai her zamankinden biraz farklıydı.”

“Somut olarak ne şekilde?”

“Yüz rengi solgundu, midesi bulanıyormuş gibi bir hali vardı, sürekli mendiliyle ağzını kapatıyordu.”

Midesi bulanıyormuş gibi bir halinin olması, Ando’nun aklına takılmıştı. Mai Takano’nun odasına girdiğinde, banyonun zemininde kusmuk benzeri kahverengi bir kütle gördüğünü anımsadı.

“Midesinin neden bulandığını sordunuz mu?”

“Hayır, sormadım. Zaten, konuşmaya başlar başla-

maz, Takayama hocanın yazısını temize çekmek için sabahladığını, kendini pek iyi hissetmediğini söyledi.”

“Yani, gece uykusuz kalmasını neden olarak gösterdi.”

“Evet, öyle.”

“Başka bir şey konuştunuz mu?”

“Benim de acelem vardı. Yazı için teşekkür ettim, kitap olarak yayımlanması hakkında konuştuk, o kadar. Daha sonra ayrıldık.”

“Kitap derken, Ryuci’nin mi?”

“Evet. Zaten, daha sonra kitap olarak yayımlanmasını planlayarak başlattığımız bir yazı dizisiydi.”

“Ne zaman yayımlanacak?”

“Gelecek ay kitapçılarda olacak.”

“Umarım iyi satar.”

“İçeriği biraz ağır. Pek ümitli değilim. Ancak, mükemmel bir kitap.”

Daha sonra konudan konuya geçip, Ryuci’nin sağlığında geçen olaylardan söz etmeye başlayınca, Ando bir türlü masadan kalkmayı başaramadı. Mai Takano dahil olmak üzere, Ando ile Ryuci’nin arasındaki ilişkiden konuştukça zaman ilerledi ve görüşme için sözleştikleri bir saatlik süre göz açıp kapayıncaya kadar geçiverdi. Bu sefer işe yarar bir bilgi elde edememişti ama, daha sonra karşılaşma olasılıkları da söz konusuydu, adamla geliştirdiği samimiyetin zedelenmesini istemiyordu. Ando, teşekkür ederek izin istemeye karar verdi.

Tam ayağa kalkmak için hareketlendiğinde, Ando’nun gözü kafeteryaya giren kadınlı erkekli üç kişilik gruba takıldı. İki erkek bir kadın, üçünü de daha önce-

den tanıyordu. Kadın gerçek hayattan esinlenerek yazdığı kitabın filminin yapılmasıyla popüler yazarlardan biri haline gelmişti, yüzünü dergi ve televizyonlarda sık sık görüyordu. Adamlardan biri kadın yazarın kitabının filmini çeken yönetmendi. Ando'yu şaşırtan, film yönetmeninin yanında duran kırklı yaşlardaki adamdı. Yüzünü anımsıyordu ama, adı aklına gelmiyordu. Herhalde bir yazar ya da öyle bir şeydir diye zihnini zorlamaya başladığında Kimura adama seslendi.

“Bay Asakava. Tebrikler, projeniz kabul edilmiş.”

... *Asakava.*

Ando anımsadı. Kazuyuki Asakava'nın ağabeyi Cun'ıçiro Asakava'ydı.

“Ring” metninin kayıtlı olduğu floppy disketi almak için, adamın Kanda'daki evine kasım ortalarında gitmişti. Aradığı şeyi bulmuş olmanın sevinciyle, gelişigüzel ayrılmıştı ama, daha sonra disketi geri gönderirken, nazik bir mektup eklemeyi ihmal etmemişti.

Anımsadığı bir diğer şey de, Cun'ıçiro Asakava'nın verdiği kartvizitte aynı S yayınevinin kitap bölümü editörü titrinin yazılı olduğuydu. Tesadüf müydü, yoksa Asakava kardeşlerin torpili sayesinde mi bilinmez, Ryuci'nin kitabı yakın arkadaşı Asakava'nın ağabeyi Cun'ıçiro'nun çalıştığı yayınevi tarafından yayınlanıyordu.

Cun'ıçiro da Ando'nun farkına varmış gibiydi. Şaşkın bir ifadeyle duraksadı.

“Geçenlerde gönderdiğiniz nazik mektup için teşekkür ederim...”

Ando da disketi ödünç verdiği ve yılbaşı kartı gönderdiği için teşekkür etmek istediye de, Cun'ıçiro

bakışlarını ustalıkla kaçırarak, Ando'dan daha hızlı davrandı.

“Kusuruma bakmazsınız umarım” diyerek, kadın yazar ve film yönetmeniyle birlikte boş masalardan birine oturdu. Ando adamın kendinden kaçtığı hissi- ne kapılmıştı. Bir kez daha masada oturan Cun'iči-ro'ya baktıysa da, adam film yönetmeniyle konuşma- ya dalmıştı bile. Dönüp Ando'ya bakmadı. Çok net olarak, bilinçli bir şekilde yüzünü çevirmek istemedi- ği belliydi.

Ando, Cun'ičiro'nun kendisinden kaçmasını gerekti- ren şeyin ne olduğunu bulmak için belleğini zorladı. Disketi ödünç verdiği için nazikçe teşekkür de etmişti. Adamı kıracak hiçbir şey yapmamıştı. Bir neden bula- madı. Adamın tuhaf davranışı karşısında meraklanmak- la birlikte, Kimura'nın ardından kafeteryadan çıktı.

8

Aynı günün akşamı, Ando kendi evine dönünce, uzun bir aradan sonra ilk kez küveti doldurdu. Oğlu hayattayken her akşam küveti doldurarak birlikte banyo yaparlardı. Tek başına kaldıktan sonra, küveti doldurmaya üşendiğinden, çoğunlukla duşla yetini- yordu.

Banyodan çıkınca, Ando elektro-mikroskopla çe- kilen fotoğrafları duvara yapıştırıp, biraz uzak mesa- feden bakmayı denerdi. Karşı duvarı kitaplı kapatıyor- du ama, yatağı yasladığı duvar boştu, beyaz bir ekran gibi duruyordu. X ışınlarıyla çekilmiş fotoğrafları ar-

kadan aydınlatmış olacağını düşünen Ando fotoğrafları sıraladı.

1/17 000, 1/21 000, 1/100 000 büyültme oranı sırasıyla, Mai'nin kan örneğinden alınan virüs fotoğraflarını yapıştırıp, gözlerini ayırmadan birkaç adım geri attı. Halka şekilli virüslerin üst üste geldiği kısımlar sarmal merdivenlerin şekline benziyordu. Belki bir şeylerin farkına varabileceğini düşünen Ando, tüm dikkatini yoğunlaştırdı. Daha önce gözden kaçırdığı bir şeyler olmalıydı.

Odanın ışık seviyesini düşürerek, fotoğrafların üzerine spot ışığı tuttu. Işık vurduğunda, virüsler beyaz duvar üzerinde gerçekten dolaşıyormuş gibi bir görüntü oluşmuştu. Bu kez ışığı 1/4200 oranında büyültülmüş şerit şekilli virüs fotoğrafına tuttu. Yalnızca Mai ve Asakava'nın kanında daha yüksek oranda görülen, Ryuci başta olmak üzere diğer dokuzunda hemen hiç görülmeyen tür. Mai'de şahdamarı içerisinde sıkışma gibi bir emareye hiç rastlanmamıştı ama, Asakava'da çok küçük bir yumru oluşmuştu. Mai ve Asakava arasında bile rahatsızlığın boyutu açısından farklılıklar vardı.

... Mai'nin damarlarında neden hiç hasar yoktu?

Ando'nun aklındaki tüm sorular dönüp dolaşıp bu noktaya geliyordu. Bakmakta olduğu sarmal şekilli virüs, Mai'nin şahdamarının iç çeperine saldırmamıştı. Diğerlerinin tamamında, o kısım hedef haline gelmişken, neden yalnızca Mai istisna kalmıştı acaba?

Ando'nun aklına takılan bir şeyler vardı. Ajandasını açarak ekim sonlarından kasım başlarına kadar Mai'nin hareketlerini kaydettiği kısmı bulup ışığın al-

tında okumaya başladı. 20 Kasım'da ilk kez karşılaşmışlardı. Ryuci Takayama'nın otopsisini yapmadan hemen önce, adli tıp enstitüsünde. O zaman, Mai'nin yüz rengi solgundu. Yüz renginin neden solgun olduğunu, Ando kendince tahmin ediyordu. Aybaşı geçirdiğini sanıyordu. Sezgilerine güveni tamdı.

Bakışlarını tekrar duvara yapıştırdığı fotoğrafa çevirdi. 1/100 000 oranında büyültülmüş sarmal şekilli virüs. Üniversitede aynı görüntüyle karşılaştığında nasıl bir izlenim edinmişti acaba?

Bir şeye benzediğini düşünmüştü sanki. Oval bir kafa ile kamçı gibi uzanan bir gövde. İşte o şeyler, Mai'nin kanında fıldır fıldır döndükleri halde damarlara saldırmamışlardı.

... Peki nereye saldırdılar?

Ando başında bir sıcaklık hissetmeye başladı. Küçük bir delik hızla büyüyor da, o boşluktan içeri ışık vuruyormuş gibi. O ana kadar göremediği şeyi, o an görmeye başlamıştı. Ando tekrar ajandasına baktı. Mai'nin video kasedi izlediğini düşündüğü güne. 1 kasım gecesi. Mai'nin aybaşı geçirdiğini tahmin ettiği günden itibaren sayıldığında on iki, on üçüncü gün.

Ando duvara bir, iki adım yaklaştı. Kamçısını şaklatarak oynayan ring virüsleri.

... Tıpatıp aynı. Rahim ağzına doğru hızla yüzen spermelerden hiç farkı yok.

"Sperm?" Ando bu kez o sözcüğü yüksek sesle söylemişti.

... Yumurta bırakma günü.

Kişisine göre farklılıklar olmakla birlikte, normalde kadınlar aybaşılarının üzerinden iki hafta geçtiğinde

yumurta bırakırlar. Yumurtalar, rahim ağzında en fazla yirmi dört saat süreyle kalır. Eğer Mai video kasedi rahminde yumurta varken izlediye...

Ring virüsü çıkış noktasını yakalayarak, saldırı hedefini şahdamar yerine yumurta olarak belirlemiş olmalıydı. Ando'nun nefesleri düzensizleşmişti, yatağa yığıldı kaldı. Artık, ne ajandasına ne de fotoğraflara bakmasına gerek vardı. Mai'nin yumurta bırakma gününde video kasedi izlemiş olması yeterince olasıydı. Şanslı mıydı, yoksa şansız mı bilinmez, tesadüfen ayda bir kez yaşadığı yumurta bırakma gününde, o görüntüleri izlemişti belki de. İşte o yüzden de, yalnızca o istisna olarak kalmıştı. Video kasedi izleyen kadınlar içerisinde, tam yumurta bırakma gününe denk gelen yalnızca Mai olmuştu.

... *Sonra da...*

Daha sonrasını düşündükçe, Ando'nun sırtından aşağı bir ürperti yayılmaya başladı. Ancak, düşünmeye devam etmesi gerekiyordu.

... *Döllenme.*

Evrin geçirmiş olsa bile, ring virüsü temel özelliğini korumuştur. Tam bir hafta sonra, döllenmiş yumurta en büyük haline erişmiş ve vücut dışına çıkarılmıştı. O yüzden, otopsi sonucu Mai'nin vücudunda doğumun hemen sonrasına ait izler bulunmuştu.

... *İyi de Mai ne doğurdu?*

Ando'nun titremesi iyice şiddetlenmişti. Çünkü ayak ucunda hissettiği o teması tüm berraklığıyla anımsamıştı.

... *Ben kesinlikle o şeyle temas ettim!*

Mai'nin evine girdiğinde, kendini zorlayarak öne

doğru çömeldiğinde, çoraplarının örtmediği bilek kısmına yumuşak bir şey dokunmuştu. Büyük olasılıkla o şeydi. Normalde odaya bakıldığında görülemeyecek kadar küçük bir şey ya da belki henüz gelişme aşamasında olan bir şey. Elbise dolabına kolayca saklanabilecek büyüklükte bir yaşam türü, net olarak hissetmesini sağlayacak şekilde bileğine dokunup geçmişti.

Vücudundaki titreme durmak bilmeyince, Ando sıcak suyu henüz boşaltmadığı küvete bir kez daha girmek için pijamalarını çıkarttı. Musluğu açarak 80 derece sıcaklıkta su ekleyip, öncekinden daha sıcak hale getirince küvetin içine gömüldü. Ayağını suyun seviyesinden daha yukarı çıkartıp, kendini zorlayarak kıvrıp, o şeyin dokunduğu yeri yokladı. Elbette, yüzeyinde herhangi bir değişiklik yoktu. Yine de içindeki kaygı dinmiş değildi.

Ando ayağını suya sokarak, bacaklarını karnına doğru çekip, bir süre o pozisyonda kaldı. Aklına yeni sorular gelmeye başlamıştı. Mai'nin istisna olmasının nedenini anlamıştı. Ancak, Asakava'nın neden hayatta kaldığı bir diğer sorundu.

“İyi de, Asakava erkek!”

Yoksa, o da mı bir şey doğurmuştu?

Belki de suyun aşırı sıcak olması yüzünden, Ando boğazının kurumaya başladığını hissetti.

V. Artçı dalga

1

Yetişkinler Günü'nün hafta sonuna eklenmesiyle ortaya çıkan uzun tatilin ilk günü, Miyaşita Ando'ya telefon ederek, birlikte arabayla gezmeye çıkmak için davet etti. Uzun tatilleri nasıl geçireceği konusunda her zaman sorun yaşayan Ando açısından arayıp da bulamadığı fırsattı, reddetmesi için hiçbir neden yoktu. Miyaşita'nın bir şeyler saklıyormuş gibi davranması aklına takıldıysa da, kabul ettikten sonra “Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

“Senin de onaylamamı istediğim bir şey var.”

Sadece bu yanıtı veren Miyaşita nereye gideceklerini söylemedi. Ando, öyle davranmasının özel bir nedeni olabileceğini düşünerek üstelemedi. Nasıl olsa, bir araya geldiklerinde doğrudan sorarak da öğrenebilirdi.

Ando, kendisini almak için apartmanın önüne kadar gelen Miyaşita'nın arabasına biner binmez gidecekleri yeri sordu. “İyi de, nereye gidiyoruz?”

“Gezimizin özel bir nedeni var. Şimdilik bir şey sorma.”

Yola çıktıkları anda bile, Miyaşita nereye gideceklerini söylememişti. Neticede, Ando nereye gittiklerini bilmediği halde yola çıkmak zorunda kalmıştı.

Üçüncü Keihin yolundan çıkınca, araç Yeni Yokohama Yolu'na girdi. Herhalde Fucisava yönüne gidiyorlardı. Günü birlik gidilecek bir mesafe o kadar uzak olamazdı. Odavara, belki de Hakone. İzu bölgesi ise, en fazla Atami ya da İto olabilirdi. Ando, nereye gittikleri konusunda tahminler yürüterek, gizemli yolculuğun keyfini çıkartmaya çalışıyordu.

Yolların birleştiği yerde trafik tıkanıp kaldı. Yeni Yokohama Yolu'nun girişi trafiğin her zaman sıkıştığı bir yerdi. Uzun tatilin ilk günü olunca, trafik iyice sıkışmıştı. Direksiyondaki Miyaşita'nın canı sıkılmasını diye, Ando birkaç gün önce oluşturduğu varsayımı anlatmaya karar verdi. Video kasedi izlemiş olmasına rağmen, neden yalnızca Mai Takano'nun kalp damarlarında deformasyon meydana gelmemişti? Tam görüntüleri izlediği gün, kızın yumurta bırakma günüydü ve ring virüsü de, olasılıkla kalp şahdamarı yerine yumurtaya saldırmayı tercih etmişti. Sonra da, terastaki havalandırma boşluğuna düşmeden önce, Mai türü belirsiz bir yaşam formunu dünyaya getirmişti. Ana rahminde Yalnızca bir hafta süreyle kalan bir yaşam türü. Doğumun hemen sonrasında olduğu düşünülürse, Mai'nin neden külot giymediğine de açıklama getirilebiliyordu...

Ando sözlerini tamamladığı halde, Miyaşita bir süre sessiz kaldı. Sempatik gözlerle yola bakıyor gibiydi ama, o ifadesiyle ters düşecek bir şekilde, direksiyonu aniden kırarak şerit değiştirip, önündeki arabayı geçti.

“Elektromikroskopta Mai Takano'nun ring virüsüne bakınca, aslında ben de buna yakın şeyler düşün-

müştüm” dedi Miyaşita, arkasından gelen arabanın korna sesine aldırmaksızın.

“Buna yakın şeyler?”

“Bir yerler de gördüm dedim, kendi kendime. Evet, spermi andırıyordu.”

“Ben de.”

“Nemoto aşağı yukarı aynı şeyleri söyledi.”

“Üçümüz de aynı izlenimi edinmiştiz öyleyse.”

“Evet, sezgilerimize güvenmeliyiz.” Miyaşita, yan koltukta oturan Ando’ya dönerek gülümsedi. Ön tarafta olan dikkati dağılmaya başlamıştı.

“Hey! Sen önüne bak!”

Kırmızı stop lambaları ön cama doğru yaklaşıncaya, Ando gayri ihtiyarı ayaklarını iyice bastırmıştı.

“Korkma, Asakava’nın yaptığını yapmam” dedi Miyaşita, frene basarken. Ancak, ön tampon neredeyse öndeki arabaya sürtecek kadar yaklaşmıştı. Ando’nun sırtından soğuk terler boşalır gibi oldu, Miyaşita’nın mesafe algılamasının yetersiz olduğundan kuşkulananmaya başladı. Bu direksiyon tarzıyla bir gün kaza yapması kaçınılmazdı.

“Asakava dedin de... Onun kalp enfarktüsünden ölmemiş olması çok garip.”

“Erkekler yumurtlamaz çünkü.”

“Mai Takano’yla aynı şekilde, vücudunda bir takım değişiklikler meydana gelmiş olabilir.”

“Herhalde, virüs bir çıkış bulmuştur.”

“Çıkış?”

“Evet, daha da serpilebileceği bir çıkış.”

Hodogaya kestirme yolu çıkışını geçince, sıkışıklık hafiflemiş, arabaların akışı hızlanmıştı. Miyaşita, her-

halde trafik levhalarında “Çıkış” söcüğünü görerek, aynı sözcüğü kullanmıştı.

Miyaşıta sözlerine devam etti. “Baksana, yanıtı bizim aramamız gerek.” Ses tonunda o ana kadar olan rahat tavrından eser yoktu.

“Elbette, benim niyetim de öyle.”

“Bu yılbaşı tatilinde ne yaptın?” Miyaşıta aniden konuyu değıştirdi.

“Gelişigüzel zaman öldürdüm işte.”

“Demek öyle. Biz ailecek Güney İzu’daki bir balıkçı köyünde geçirdik. Konakladığımız yer, turizm rehberlerinde bile yer almayan küçük bir pansiyonu. Neden öyle bir yeri seçtik biliyor musun? Hoşuma giden romanlardan biri, o köyde geçiyordu, eskiden beri bir kez olsun gidip görmek istiyordum. Roman-da, köyden ufuk çizgisine bakıldığında serap görüldüğü yazılıydı. Ben de inanmışım.”

Ando, konuşmanın nereye varacağını hiç kestiremiyordu. Ancak, hiç ses çıkartmadan dinliyordu.

“Sana böyle bir şey söylemem çirkin olabilir ama, aile gerçekten iyi bir şey. Pansiyonda dalgaların sesi duyuluyordu. Geceleyin aniden uyanıp, karımın ve kızımın yüzüne bakınca, ailenin ne kadar değerli bir şey olduğunu düşündüm.”

Ando, o değeri çok iyi biliyordu. Serap görüldüğü söylenen Güney İzu balıkçı köyünde ailecek geçirilen bir yılbaşı... Tek başına insanın kendini yalnız hissedeceği balıkçı köyündeki tatilin, ailesiyle birlikte olması durumunda insanın içini ısıtan bir şeye dönüşeceği kesindi. Bilincinin okları, kaybettiği ailesiyle ilgili anılarına yönelmek üzereydi. Ancak, Miyaşıta buna zaman

bırakmayarak, Ando'ya sordu.

“Ne dersin? Karım sence güzel bir kadın mı?”

Ando'nun zihninde Miyaşita'nın karısı değil de, boşandığı kendi karısı canlansa da “Kesinlikle güzel bir kadın” diye onayladı. Gözlerinin önüne, karısıyla ilk tanıştığı günlerdeki taze güzelliği gelmişti.

“Kısa boyluyum, şişkoyum ve üstüne üstlük, yüzüm de pek yakışıklı değil ama, o farklı. Hem güzel bir kadın, hem de karakterine diyecek sözüm yok. Kendimi gerçekten şanslı bir insan olarak görüyorum.”

Miyaşita'nın karısının boyu Miyaşita'dan uzundu ve popüler artistlerden birine benziyordu. Onunla karşılaştırıldığında, Miyaşita'nın dış görünümü bir hayli hantaldı. Ancak, her şey yolunda giderse, Miyaşita tıp fakültesinde profesör olacaktı. Ando, kendisini bu kadar aşağı görmesine şaşırdığını belirtmek yerine buruk bir gülümseme takındı.

“O yüzden ölmek istemiyorum. Biraz rahat davranmış olabilirim. Bu seferki olayda işleri oluruna bırakmayı tercih ettim galiba. Hatta, oturup olayların akışını izlemek daha eğlenceli geldi belki de.”

Ando olayları biraz daha ciddiye almıştı ama, işleri oluruna bırakmak konusunda Miyaşita'dan pek farkı yoktu. Asakava ve Ryuci'nin içinde bulunduklarından çok daha farklı bir konumdaydılar. Olayı çözümlemediler diye başlarına bir bela gelmesi olasılığı yoktu.

“O konuda ben de aynıyım” dedi Ando.

“Ancak, aniden işleri hafife aldığımızın farkına vardım.”

“Ne zaman?”

“Yılbaşı tatili sonrasında, Güney İzu'daki balıkçı

köyünden döndükten sonra.”

“Balıkçı köyünde ne oldu ki?”

“Serap görünmedi.”

Ando yüzünü buruşturdu. Konuşmanın uçuklaşmaya başladığı kanısındaydı.

“Serap?”

“Baksana, hiç bir romanda geçen bir yere gidip gerçekten gördüğün oldu mu?”

“Evet, oldu.”

Hemen her insan, bir kez olsun hoşuna giden bir romanın geçtiği yeri gidip görmek isteğine kapılır.

“Peki neler hissettin?”

“Eh, ancak bu kadar olur dedim.”

“Romandan edindiğin izlenimle farklı mıydı?”

“Çoğu durumda insan aldatıldığını hisseder herhalde.”

“Yani, romanda edinilen izlenimle, gerçekteki manzara çok farklı olur.”

“Sanırım, her şeyiyle anlatabilmek mümkün olmaz.”

“Ben de öyle düşünüyordum. Güney İzu’da bulunduğum sırada, hiç de romanda anlatılan yere benzetemedim. Zihnimde oluşan manzaradan tamamen farklı bir yerdi. Zaten serap da göremedim.”

Ando dile getirmediyse de, Miyaşita’nın söyledikleri çok çocukça geliyordu. Yazar kendi filtresinden geçirerek manzarayı görür, yazıya döker. O filtre yazara özgü bir şey olduğu müddetçe, okurun kendi zihninde oluşturduğu manzara ile gerçekteki halinin farklı olması çok doğaldır. Fotoğraf, hatta video görüntüleri gibi resimleme tekniklerine başvurulmadık-

ça, manzara üçüncü kişilere net olarak anlatılamaz. Metin dediğimiz aracının sınırlılıkları vardır.

“Ancak aksine, eğer, bir varsayım olarak...” diyen Miyaşita yüzünü Ando’ya iyice yanaştırdı.

“Hey, hey! Önüne bakarak da konuşabilirsin!” Ando sinirli bir ifadeyle, ön tarafı parmağıyla işaret edince, Miyaşita hızını düşürerek normal hız şeridine geri döndü.

“‘Ring’i ne zaman okuduğunu anımsıyor musun?”

Ando tarihine varana kadar net olarak anımsıyordu. Asakava’nın ağabeyi Cun’içiro’dan floppy disketi alışının ertesi günü. Elektronik daktilonun baskısını bile beklemeye sabredemeyerek okumuştı.

“Evet, tarihini bile çok iyi anımsıyorum. Geçen yıl 19 kasım.”

“Ben o raporu bir oturuşta okudum. Ancak, yalnız bir kez.”

Durum Ando için de aynıydı. Bir kez okuyunca, bir kez daha okumak içinden gelmemişti.

“Ne olmuş rapora?”

“Ona rağmen anlatılan sahneleri çok net anımsıyorum. Şu an bile arada sırada aklıma geliveriyor.”

Ando da aynı şeyleri söyleyebilirdi. “Ring”de tasvir edilen dünya görüntüseldi ve her bir sahne kafatasının iç duvarına kazınmış gibi tüm berraklığını koruyordu. Anımsaması istenirse, belleğinden her an geri çağırabilirdi. Gerçekten de görüntüsel bir metindi.

... Fakat, ne söylemeye çalışıyorsun?

Miyaşita’nın aklından geçenleri okuyamıyor, o yüzden de her söylediğine yanıt veremiyordu.

“İşte o yüzden, eğer “Ring” adlı metin manzaraları

gerçeğinde olduğu gibi yansıtabilmişse, sonuç ne olur acaba? Taşıdığım kaygı bu.”

Söylediklerinin önemine oranla, Miyaşita’nın yüzünde sakın bir ifade vardı.

Ando, Miyaşita’nın kaygılarına temkinli yaklaşmaya çalıştı. Bir varsayım olarak, eğer “Ring” metni vasıtasıyla zihinde canlanan manzara gerçeğine tıpatıp uygun olsa bile bu ne anlama gelirdi ki? Her şeyden önce, böyle bir şey mümkün olabilir miydi?

“Diyelim öyle olsun.” Ando’nun sesi çatallaşmaya başlamıştı. Kalorifer içeriği yeterince ısıtıyordu ama, biraz da içerideki havanın kurummasına neden olmuştu.

“Her neyse, önce emin olmamız lazım.”

“Şimdi anlaşıldı. Beni onun için yanında götürmek istedin.”

Ando nihayet nereye gittiklerini anlayabilmişti. “Ring”in önemli sahnelerinin geçtiği Güney Hakone’den Atami’ye kadar olan kuşağa gidiyorlardı. Gerçek manzarayı kendi gözleriyle görüp, emin olmak istiyordu. Bunun için, bir kişiden ziyade, iki kişinin birlikte olması daha kesin olurdu. Ando ve Miyaşita, kendi gözleriyle gördükleri, edindikleri bilgiyi takas ederek, doğru karar verebileceklerdi.

“Aslında oraya gidene kadar bir şey söylememek niyetindeydim. Tuhaf önyargılara kapılmanı istemiyordum.”

“Endişelenme.”

“Sormayı unuttum ama, sen Güney Hakone Pasifikland’a ilk kez gidiyorsun değil mi?” diye sordu Miyaşita. Güney Hakone Pasifikland. Lanetli video kasedin doğduğu tatil köyünün adı.

“Elbette. Peki sen?”

“Adını bile duymamıştım. Şu şeyi okuyana kadar.”

İkisinin de daha önce gitmedikleri bir yerdi. Fakat gözlerini kapattığında, hafif eğim üzerine kurulu bungalovlar Ando’nun zihninde birer birer çok net olarak canlanıyordu. O bungalovlardan birinde, B-4 nolu olanında bu hayret verici olaylar zincirinin perdesi açılmıştı. Zeminin altındaki ağzından dibine kadar beş, altı metre derinlikteki eski kuyu. Yirmi beş sene önce tecavüze uğrayarak kuyuya atılan Sadako Yamamura adlı kadının öfke dolu düşünce enerjisinin, çiçek virüsünün çoğalma arzusu ile tek vücut olduğu yer altındaki çukur. Miyaşita, işte öyle bir yere gitmek için kararlı gözüküyordu.

Sağ taraflarında zirvesi bulutlarla kaplı Hakone Dağı görünüyordu. Miyaşita’nın kullandığı araba Manazuru’dan geçerek Atami’ye yönelmişti. “Ring”de Atami’den Atami-Kannami yoluna girilince hemen Güney Hakone Pasifikland tabelasının karşılarına çıkacağı yazılıydı. Miyaşita orada anlatıldığı rotadan gitmeyi tercih etti. Atami-Kannami yolundan, Ando da, Miyaşita da ilk kez geçiyorlardı. Buna rağmen, Ando’nun içinde sanki daha önce bir kez daha geçmiş gibi bir his oluşmuştu. Kazuyuki Asakava bu yoldan önceki yılın 11 ekiminde geçmişti. Asakava Güney Hakone Pasifikland’ın B-4 nolu bungalovunda kendini neyin beklediğinden habersiz, fakat, nedenini anlayamadığı halde içinde bir çarpıntı başlamış halde, Ando ve Miyaşita’nın geçtikleri aynı yolu kullanmıştı. Saat tam öğlen on ikiye yaklaşmıştı ve güneş yüksekte bir yer-

deydi, etraf aydınlıktı. Geçen yıl 11 kasımda ise, yağmurun bir yağıp bir dindiği bir hava altında, Asakava sürdüğü arabanın sileceklerini devamlı çalıştırarak ilerlemişti. Ando'nun anımsadığı kadarıyla “Ring”de öyle yazıyordu. Ando endişeli bakışlarla sileceklerin sürtündüğü ön cama bakakalmıştı. Saat ve hava koşulları farklı bile olsa, Ando'nun zihninde, karanlık yağmurlu hava sanki daha önce gerçekten görmüş gibi canlanmıştı. Dağın yamacına dikilmiş Güney Hako-ne Pasifikland tabelası gözlerine ilişti. Beyaz ahşap panel üzerine siyah renkle yazılmış o özgün yazıyı da sanki daha önce görmüş gibiydi. Miyaşita da, sanki daha önceden geçtiği bir yolmuş gibi hiç duraksamadan sola, dar yokuşa girdi.

Taraça halinde tarlaların arasından kıvrıla kıvrıla ilerleyen yol daha da daralarak, yokuş yukarı ilerlemesi güç bir hal aldı. Bir tatil köyüne ulaştığı düşünülemez kadar düzensiz, kötü bir yoldu. Uzayıp, yolu kapatmaya başlamış çalılar ve otlar arabanın yanlarına sürtündükçe, iç gıcıklayıcı sesler çıkartıyordu. Yukarı çıktıkça, Ando'nun içindeki déjà vu hissi güçleniyordu. İlk kez geçtikleri bir yol olmasına rağmen, sanki daha önce bu yoldan bir kez daha geçmiş gibiydi.

“Déjà vu hissediyor musun?” diye sordu Ando, sesini alçaltarak.

“Ben de sana aynı şeyi sormayı düşünüyordum.”

Miyaşita da aynı hislere kapılmıştı. Daha önce birçok kez déjàvu deneyimi olmuştu Ando'nun ama, bu kadar uzun süreli yaşadığı hiç olmamıştı. Üstelik, yolda ilerledikçe içindeki déjà vu hissi gitgide güçleniyordu. Ando yokuşu tırmanınca karşılaşacakları da-

nışma merkezini rahatlıkla zihninde canlandırabilecek durumdaydı. Ön cephesi koyu renk camlarla kaplanmış, üç katlı şık bir bina.

Otopark bariyerini geçince, Ando'nun zihninde canlandırdığıyla aynı bina karşısına çıktı. Danışma merkeziydi. Lobinin iç tarafında bulunan restoranı bile, Ando zihninde net olarak canlandırabilirdi. Daha fazla teyit etmeye gerek yoktu. Ando ve Miyaşita “Ring”i okumalarının sonucunda bu yerin manzarasını zihinlerine net olarak kazınmışlardı. Başka türlü düşünülemezdi.

2

Dağdan inip Atami'den geçen Miyaşita'nın kullandığı araba, sahil şeridi boyunca uzanan Manazuru yolu üzerinden Odavara yönüne doğru ilerliyordu. Belki de az önce gördükleri manzara, karşılaştıkları insanın yüzü zihinlerine kazınmış olduğundan, hiç konuşmuyorlardı. Tüm berraklığıyla enginlere uzanan kış denizine bakmaya bile hali kalmayan Ando'nun akli bugünkü araba gezisi sonucunda ortaya çıkan gerçeikle meşguldü. Az önce gördükleri Güney Hakone Pasifikland bungalovları ve karanlıkta kalan eski kuyunun görüntüsü, kokusuyla birlikte, denizin üzerinde serap gibi bir görünüp, bir kayboluyordu. Devamında, tanıdığı bir adamın yüzü sık sık belirginleşip, siliniyordu.

Güney Hakone Pasifikland tesisleri danışma merkezinden otel binasına uzanan yol üzerine serpiştiril-

mişti. Tenis kortları, havuz, atletizm salonu, münferit bungalovlar vb dağ tarafında olanları da, vadi tarafında olanları da eğimli arazi üzerine kurulmuştu. Bunların arasındaki bungalovlar daha yumuşak eğimli bir kısımdaydı. Yol tarafından bungalovların bulunduğu vadi tarafına bakıldığında, Kannami'den Nirayama'ya kadar olan kuşaktaki seralar tamamen görülebiliyordu. Seraların beyaz çatıları, kış güneşini ıslıl ıslıl yansıtıyordu. Gördükleri her manzara, hem Ando'nun hem de Miyaşita'nın zaten bildikleri manzaralardı.

İki adam B-4 nolu bungalova kadar indiler. Kapı tokmağını çevirdiklerinde, kilitli olan kapı açılmayınca, balkonun aşağı kısmına dolanmaya karar verdiler. Çömeliip bakmakla bile, iki sütun arasında kalan ahşap duvarın tahtalarının sökölüp irice bir delik açıldığını anlayabiliyorlardı. Bilinçli olarak sökölümüşe benziyordu. Kimin yaptığı apaçık ortadaydı. İçeri geçebilmek için, Ryuci Takayama açmıştı. Geçen yıl 18 ekim günü Ryuci ve Asakava o delikten geçerek zeminin altında emekleyerek ilerlemiş, iple kuyuya inip Sada-ko Yamamura'nın kemiklerini çıkarmışlardı. İnsanın hayaline getirdiğinde bile tüylerini diken diken eden müthiş bir işi başarmışlardı.

Miyaşita hazırda tuttuğu el fenerini arabadan getirerek, tahtaların arasından içeriye tutarak aydınlattı. Hemen hemen tam ortada bulunan bir karaltı hemen dikkatlerini çekti. Eski kuyunun yer üstünde kalan kısmıydı. Beton kapağı hemen yan tarafına yuvarlanmıştı. Aynen "Ring" de yazıldığı gibiydi.

Ando, zeminin altında emekleyerek ilerleyip, kuyunun kenarından içine bakmak istemedi. O an his-

settikleri, Mai Takano'nun cesedinin bulunduğu havalandırma boşluğunun dibine bakmak istemediği andaki hisleriyle aynıydı. En fazla yaklaşılmış, daha fazla ilerleyip dibine bakmaya cesaret edememişti. Sadako Yamamura adlı kadın kuyuya atılmış, kuyunun yuvarlak ağzından gökyüzünü izleyerek kısa ömrünün son anlarını yaşamıştı. Öte yandan Mai Takano, dikdörtgen şekilli beton kutunun içerisinde son nefesini vermişti. Dağlık bölgedeki sanatoryumun uzağındaki bir kuyu ve suya bakan bir yerdeki binanın terası. Bir tarafta, sık ormanın içinde dış dünya ile bağlantısı kesilmiş eski kuyu ve öte yanda deniz kokusu yüklü sahil yolunda yukarıdaki gökyüzünü engelleyen hiçbir şeyin olmadığı bir çukur. Biri yere kazılmış fıçı şekilli bir tabut, diğeri ise neredeyse gökyüzüne yükselmiş gibi duran dörtgen tabut. Sadako Yamamura ve Mai Takano'nun son nefeslerini verdikleri yerler arasında tuhaf bir zıtlık vardı ve tersine, o zıtlık, iki insan arasındaki benzerliği belirginleştiriyordu.

Ando'nun göğsündeki çarpıntı aniden hızlanıverdi. Kuyunun içinden gelen nemli havayı hissetmek, ellerini ve dizlerini toprağa temas ettirmek düşüncesi içinde şiddetli bir tepki oluşturmuştu. Toprak kokusu burnuna geldikçe, farkında olmadan nefesini tutmaya başlamıştı. Neredeyse havasızlıktan boğulacaktı.

Fakat, Miyaşita geri dönmeye yeltenen Ando'ya alıdışı etmeksizin, şişman gövdesiyle zeminin altına dalmaya yeltendi. Kuyuya kadar gitmek niyetinde olduğunu düşünen Ando yılarak, güçlü bir ses tonuyla durdurmaya çalıştı.

“Bırak, artık yeter.”

Miyaşıta dengesiz halde hareketsiz kalıp, bir an te-reddüt ettiyse de, “Orası öyle elbette” diyerek uslu uslu Ando’nun ikâzına uyarak geri çekilmeye başladı. Gerçekten de artık yeterince görmüşlerdi. Daha fazla emin olabilecek ne vardı ki?

İki adam balkonun altından çömelerek çıkınca, dışarının havasını alabildiğince ciğerlerine doldurdular. Sözcüklere gerek yoktu. “Ring”de yazılanların, ayrıntılarına varana kadar gerçeklere dayandırıldığını anlamışlardı. Üstelik, metin yoluyla ifade edilen gerçekliğin, somut manzaraları olduğu gibi aktarabileceğini de ispat etmişlerdi. Her şey olması gereken yerdeydi. “Ring”i okumuş olmakla, Ando ve Miyaşıta o çevrenin manzarasını daha önce bir kez “görmüş”lerdi. Kuyunun dibinden gelen nem kokusundan ayaklarını bastıkları toprağın temasına varana kadar, Kazuyuki Asakava’nın tecrübe ettiği aynı hisleri yaşamışlardı.

Miyaşıta henüz tatmin olmamıştı.

“Hazır buraya kadar gelmişken, Cotaro Nagao’nun yüzüne de bir bakalım” dedi Ando’ya.

... *Cotaro Nagao*...

Ando adamın adını unutmuştu. Ancak, yalnızca “Ring”de okuduğu, hiç karşılaşmadığı bir kişi olmasına rağmen, nasıl biri olduğunu zihninde canlandırabilecek durumdaydı. Kelleşmeye başlamış bir kafa, 57 yaşında olmasına rağmen sağlıklı bir yüz rengi, dış görünümüyle verdiği tostoparlak izlenimi destekleyen bir konuşma tarzı. Adamın konuşma alışkanlıklarını bile, nedense biliyordu.

Yirmi yıl öncesine kadar, bugün orada duran Güney Hakone Pasifikland’ın yerinde sanatoryum vardı.

Şu an Atami'de serbest doktorluk yapan Nagao, bir zamanlar orada doktor olarak çalışmış, babasının ziyaretine gelen Sadako Yamamura'ya tecavüz ederek kuyuya atmıştı. O ayrıca, Japonya'daki son çiçek hastasıydı.

“Ring” de “Kinomiya istasyonu önündeki sokaktan girildiğinde küçük bir düz çatılı ev vardır. Kapısında ‘Nagao Polikliniği, Dahiliye ve Pediatri’ tabelası vardır” diye yazıyordu. Ryuci orada Coto Nagao'yu silkelemiş ve kendi ağzından yirmi beş yıl önce işlediği suçu itiraf etmesini sağlamıştı. Miyaşita da aynı yere gidip, Coto Nagao'nun yüzünü görmekten söz ediyordu.

Ancak gerçekleştirmeye çalıştıklarında, poliklinik kapı duvar kapalıydı. Tatil günü dolayısıyla muayene tatili verilmiş gibi bir halde değildi. Uzun süresir tatil edilmiş olacak, kapının altı tozla dolmuş, yukarıdaki tente yer yer örümcek ağı bağlamıştı. Uzun süreli bir tatil, hatta kapatılmış olma havası yalnızca kapı kısmında değil, binanın tamamında hakimdi.

Ando ve Miyaşita, orada Doktor Nagao'yla karşılaşamayacaklarını anlayıp vazgeçerek, yol üzerine park ettikleri arabalarına binmek üzerelerdi. Fakat, ileride, Atami Devlet Hastanesi önünden gelen ince yokuştan aşağı tekerlekli sandalyede bir adamın aşağı doğru indiğini gördüler. Tekerlekli sandalyede, saçları kelleşmeye başlamış bir ihtiyar büzüşerek oturmuştu, arkasından iten otuzlu yaşlarında zarif bir bayandı. İhtiyarın faltaşı gibi açık gözleri herhangi bir şeye bakıyor gibi değildi, fersizleşmişti. Ruhsal bir çöküntü geçirdiği bir bakışta anlaşılabiliyordu.

Ando ve Miyaşıta aynı anda hayret dolu bir ses yükselterek birbirlerine baktılar. İyice ihtiyarlamıştı, ama iki adam tekerlekli sandalyedeki ihtiyarı Cotaro Nagao olduğunu anında anlamışlardı. Son üç ay içerisinde, Cotaro Nagao aniden çökmüş, neredeyse yirmi yıl yaşlanmıştı. Ando ve Miyaşıta, adamın ihtiyarlamadan önceki yüzünü hayallerinde canlandırabildikleri gibi, o anki yüzünde bir zamanların gölgesini bulmayı da başardılar.

Miyaşıta yaşlı adama yaklaşarak “Nagao hocam” diye seslendi. İhtiyar adam hiçbir tepki vermemişti ama, Nagao’nun kızı olacak, yanındaki kadın durarak sesin geldiği yöne döndü. Miyaşıta ve kadın göz göze geldiklerinde, Miyaşıta başını hafifçe eğerek selam verince kadın da aynı şekilde yanıt verdi.

“Şu an ne durumda?” diye sordu Miyaşıta, sanki çok eskiden beri Nagao’yu tanıyormuş gibi.

“Eh, bir şekilde idare ediyor. Sayenizde” diyerek basitçe yanıtladıktan sonra, rahatsız olmuş gibi bir yüz ifadesiyle uzaklaştı. Fakat, iki adam istediklerini elde etmişlerdi. Geçen yılın ekiminde Asakava ve Ryuci’yle görüşen Nagao, yirmi beş yıl önceki suçunu anımsaması tetik işlevi görüp, akıl sağlığını yitirmiş olmalıydı. Gördükleri Nagao, dış dünyayı algılama yeteneğini tamamen yitirmiş durumdaydı.

Nagao ve kızı, polikliniğin yanından geçerek daha ilerideki dar sokağa girdiler. Ando ve Miyaşıta, Nagao’nun arkasından bakarlarken aynı şeyleri düşünüyorlardı. Onları şaşırtan Nagao’nun o hali değildi. Tekerlekli sandalyede oturan yaşlı adamı gördükleri anda, ikisinin birden Nagao olduğunu fark etmiş olmanın

şaşkınlığını hâlâ üzerlerinden atamamışlardı. “Ring”de yalnızca manzaralar değil, insanların yüzlerine varana kadar her şey gerçeğinde olduğu gibi metinleştirilmişti.

“Odavara-Atsugi Yolu Girişi” tabelasını gördüklerinde Ando usulca Miyaşita’nın yüzüne baktı. Yorgun gözüküyordu. Sabah erken saatlerden beri direksiyon salladığına göre çok doğaldı.

“Odavara’da indir beni” dedi Ando. Miyaşita kaşlarını çatarak sorgulayıcı gözlerle Ando’ya baktı.

“Çekinmene gerek yok. Oturduğun yere kadar götürürüm.”

“O zaman çok uzaktan dolanmış olursun.”

Ando, Miyaşita’yı düşünerek o öneride bulunmuştu. Tsurumi’de oturan Miyaşita, Yoyogi’ye kadar gelecek olursa, yirmi, otuz kilometre fazladan yol katetmiş olacaktı. Miyaşita’nın zihnen ve bedenen iyice yorgun düştüğünü göz önüne alarak, bir an önce evine gidip dinlenmesini istemişti.

“Madem kararlısın, Odavara’da indireyim o zaman.”

İçinden şehir merkezine girmekten kurtulduğuna seviniyor olmalıydı, ama Miyaşita bunu dışarıya vuruyordu. Onun yerine, Ando’nun nazını çekiyormuş gibi bir ifade takınmıştı. Her zamanki haliydi. Miyaşita, çok sıradışı bir durum olmadıkça “Teşekkür ederim” demezdi. İçinden şükran duysa bile, doğrudan ifade etmek konusunda pek başarılı değildi.

Odavara şehir içinden geçip istasyona yaklaştıklarında Miyaşita mırıldanır gibi bir ses tonuyla “tatil bitişinde bizim de kan testi yaptırmamızda fayda var” dedi.

Anlamını sormasına gerek yoktu. Ando’nun aklın-

dan da aynı şey geçiyordu. İçinde kötü bir şeyler olacakmış gibi bir his vardı. Seyirci konumunda iken, muhatap konumuna geçivermişlerdi. Lanetli kasetlerin tamamı bu dünyadan silinmiş, kendileri de o kasedi izlememiş olduklarına göre, belaya bulaşma olasılıklarının kalmadığını düşünmüşlerdi. Ancak, “Ring” başlıklı rapor, manzara ve insanları gerçeğinde oldukları gibi yansıtmıştı. AIDS’li hastaya bakan doktorun titizlenerek tedaviyle ilgilendiği halde, AIDS virüsünün o ana kadar bilinmeyen bir yolla vücuduna girmiş olması gibi bir durumdaydılar. Henüz kesin olan bir şey yoktu, yalnızca bir şüphe doğmuştu içlerinde. Fakat, Ando vücuduna bir yabancı varlığın girdiğini düşündükçe korkuya kapılıyordu. Elektro-mikroskopta gördükleri aynı ring virüsünün derisinin altında damarlarının içinde hücrelerine saldırarak vücudunda dolaştığı endişesini bir süredir yaşamaya başlamıştı. Mutlaka, Miyaşita da aynı duygular içerisindeydi.

Ando, yazarı Kazuyuki Asakava hariç tutulursa “Ring”i okuyan ilk kişiydi. “Ring”de ise, video kasetteki görüntüler olduğu gibi metinleştirilmişti. Eşine rastlanması güç ölçüde, görüntüleri net olarak tasvir edilmişti. Yalnızca bakmakla bile Cotaro Nagao’yu tanımışlardı. Doğal olarak, video kasedi izlemenin yapacağı etkinin, “Ring”i okumakla da oluşacağı şüphesi haklılık kazanıyordu.

Fakat, “Ring”i geçen yılın 19 kasım günü okumuştı. Aradan iki ay geçmesine rağmen, gözle görülür bir değişim olmamıştı. Video kasedi izleyen insanların tümü, tam bir hafta sonra kalp şahdamarında oluşan enfarktüs sonucu yaşamlarını yitirmişlerdi. Mutasyon sonucu

kuluçka dönemi uzamış mıydı acaba? Yoksa yalnızca taşıyıcı olmakla kalmıştı da, hastalık aşamasına geçmiyor muydu? Miyaşita'nın söylediği gibi, tatil bitiminde üniversiteye döndüğünde hemen kan testi yaptırması gerekiyordu. Eğer, vücudunda ring virüsüne rastlanılacak olursa, bir an önce önlem almaya çalışması gerekecekti. Fakat, nasıl bir önlem alınabilirdi acaba?

“Eğer pozitif çıkacak olursa ne yapacaksın?” diye sordu Ando, çaresiz bir ses tonuyla.

“Kollarımı kavuşturup izleyecek halim yok. Bir plan yapmak lazım” dedi Miyaşita. Kendinden emin gözüküyordu. Ölüm korkusu Ando'dan çok daha güçlü olmalıydı. Miyaşita'nın karısı ve küçük bir çocuğu vardı. Bu hali ses tonundan rahatlıkla okunuyordu.

Araba Odavara İstasyonu önündeki meydana girip, özel araçlar şeridinde bir tur atarak durdu. Yan koltuğu boşaltan Ando, arabadan inince elini hafifçe kaldırıp selam verdikten sonra, bir süre uzaklaşan Miyaşita'nın arkasından bakakaldı.

... Belki de bu işe bulaştık bile.

Ando, artık Asakava'nın ne hissettiğini anlayabiliyordu. Bir an kendini ve Miyaşita'nın halini, Asakava ve Ryuci'yle karşılaştırdı. İkisinin fiziksel özellikleri ve karakterlerine baktıkça, Miyaşita'yla birlikte onları andıran bir çift oluşturmuşlardı. Asakava'ya Ando, Ryuci'ye ise Miyaşita denk düşüyordu. Sonra ikisi de... Ando'nun yüzünde bir anlığına oluşan gülümseme kayboluverdi. İkisi de ölmüşlerdi. Üstelik kendi elleriyle Ryuci'nin otopsisini yapmıştı.

Odavara istasyonunda bilet kontrol turnikesinden geçip, perondaki banklardan birine oturdu. Arkalığın

buz gibi temasını sırtında hissedince, Ando kendini otopsi tezgâhında sırt üstü yatan ölülerin yerine koydu. Dağıtılamayan şüpheler, daha derin sıkıntılara yol açar. Sözcelişi, insanın kanser olduğu şüphesini taşıması, kanser olduğunu bilmesinden daha fazla acı verir. Belayla gerçekten yüzleşildiğinde bir nebze sabredilebilir, ama her şeyin boşlukta yüzdüğü bir ortam dayanılmaz olur. İnsanların böyle garip yanları vardır. Ring virüsü bulaşmış mıydı, yoksa yakayı kurtarabilmiş miydi? Ando için, sıkıntıyı bastırmanın yegane yolu, yeterince yaşamış olduğuna kendini inandırmaktı. Dikkatsizlik sonucu oğlunun ölümüne yol açmaktan duyduğu pişmanlık güçlendikçe, yaşama bağlılığı o ölçüde zayıflıyordu.

Ancak, aklından geçen bu düşüncelere rağmen, soğuk peronda treni beklerken, Ando'nun titremesi kesilmemişti.

3

Agondaki koltuğa yerleştikten sonra bile, Ando'nun aklına pencereden dışarıyı izlemekten başka bir şey gelmedi. Normalde, bir kitap açıp okurdu ama, yanına alması gereken bir çok şeyi alamadan Miyaşita'nın arabasına atlayan Ando, dönüşte trene binebileceğini aklının ucundan bile geçirmemiş, yanına da kitap almamıştı. Banliyö manzarasını izlerken üzerine bir ağırlık çöktü ve uykuya dalıverdi.

Uyandığında, Ando nerede olduğunu anlayamadı. Uykuya dalarak çok uzaklarda bir yere sürüklenmiş

olma endişesiyle kalbi hızla çarpmaya başladı. Kalbinin sesini duyabiliyordu. Ayağını uzatmaya çalışınca, öndeki koltuğun arkasına çarptı. Belinden yukarısını ani bir hareketle düzeltti. Trenlere özgü sallantıyı hissederek, uzaklardan makas sinyalinin sesini duydu.

... *Bir trendeyim.*

Rahatlamayla birlikte, Ando henüz iki saat önce Odavara'da Miyaşita'dan ayrıldığını, şans eseri özel trene binebildiğini anımsadı. Sanki, üzerinden çok uzun zaman geçmiş gibi hissediyordu. Miyaşita'yla birlikte Güney Hakone Pasifikland'a gitmelerinin üzerinden sanki aylar, yıllar geçmişti. Yerin de çok uzaklarda kaldığını hissettiği halde, yayla manzarası ve Cotaro Nagao'nun yüzü, gözkapaklarının arkasına kazınmış bir resim gibi, belleğindeki canlılığını koruyordu.

Ando ellerinin sırtı ile gözlerini ovuşturup, dışarıya baktı. Şehrin gece manzarası ağır ağır akıyordu. Son durak Şincuku'ya yaklaşınca, tren hızını düşürmüştü. Geçtikleri makaslarda ikâz sinyalleri duyuluyor, yanıp sönen kırmızı ışıklar gözüne çarpıyordu. Ando dikkat kesilerek hangi istasyondan geçtiklerine baktı.

... *Yoyogi Haçiman.*

Oturduğu apartmann yakınlarındaki Sangubaşi istasyondan bir önceki istasyondur. Sangubaşi istasyonunda inebilse çok rahat olacaktı ama, özel tren Şincuku'ya kadar hiç durmadan gidiyordu. Son durakta inip, iki istasyon geri gelmesi gerekecekti.

Yoyogi Haçiman civarında tren neredeyse doksan derecelik virajı alıp, Yoyogi Parkı'nın karanlık yeşilliğine paralel olarak ilerlemeye başladı. Görmeye alış-

tığı bir manzaraydı. Ando'nun oturduğu koltuktan görünmesi imkânsızdı ama, az sonra ulaşacağı apartmanı sağ tarafta görünüyor olmalıydı. Her gün kullandığı istasyondan transit geçerken, Ando yüzünü sol tarafındaki cama yaklaştırmak perona baktı.

Bir anda sıçrayarak, oturuşunu düzelterek yüzünü cama iyice yapıştırdı. Çünkü peronda dalgın dalgın ayakta duran kadını tanıyordu. Kadın, kışın ve gece vakti olmasına rağmen, üzerine yalnızca bir hırka almış, çok ince giyinmişti. Neredeyse trene sürtünecek bir mesafede durup, sakın bir yüz ifadesiyle Ando'nun içinde olduğu trene bakıyordu. Tren hızını düşürmüştü bile olsa, içeriden bakıldığında, peronda duran bir insan göz açıp kapayana kadar, görüş alanından kaybolup giderdi. Ancak, o kısa anda, Ando kadınla göz göze geldi. Bir halüsünasyon değildi, kadınla göz göze geldiği an bunu rahatlıkla anlayabilmişti.

Bu, kadınla üçüncü karşılaşmasıydı. İlk seferde Mai'nin odasından çıkmış Ando'yla aynı asansöre binmişti. İkinci seferde, Mai'nin cesedinin bulunduğu binanın en üst katında, asansörün kapısı açılınca göz göze gelmişlerdi. Yalnızca iki kez görmüştü ama, Ando yine de kadının yüzünü aklında tutuyordu.

On dakika sonra Şincuku'da "U" dönüşü yaparak, Sangubaşi istasyonunda indiğinde, her iki yönün treni aynı anda perona girmiş, karşı peronun görünmesini engelliyordu. Ando, çıkış turnikesine ilerleyen insan seli arasında peronun ortasında durup, trenin hareket etmesini bekledi. Kadının hâlâ karşı peronda olup olmadığını anlamak istiyordu. Ando'nun içinde, aradan on

dakika geçtiği halde kadının hâlâ karşı peronda beklediğine dair bir his vardı. Herhalde, bir kez daha karşılaşma isteği, içinde o hissin uyanmasına neden olmuştu.

Uyarı zili çalıp, iki tren aynı anda ters yönlerle hareket edince, sanki iki kanatlı bir kapının açılması gibi karşı peron görüldü. Az önce hareket eden trenin yarattığı titreşim vücudunu sardığında, Ando kadının yüzüyle tekrar karşılaştı. İçindeki his doğru çıkmıştı. Kadın az önce durduğu yerden hiç ayrılmamıştı, avını gözleyen bir yırtıcı gibi bakıyordu. O bakışlarla karşılaşan Ando başını tamam anlamında salladı. Kadından gelen direktife uyacağını söylemeye çalışmıştı.

Ando, ağır ağır çıkış turnikesine yöneldi. Kadın da, Ando'nun hareketleriyle uyumlu bir şekilde peronun merdivenlerinden iniyordu. Çıkış turnikesinin önünde biraraya geldiler.

“Yine karşılaştık işte” dedi kadın, sanki tesadüfen karşılaşmışlar gibi. Fakat, Ando bu karşılaşmanın bir tesadüf olduğunu düşünmüyordu. Özel trene binip, Sangubaşi istasyonundan transit geçeceğini önceden bilecek pusu kurmuş olmalıydı... Bu düşünce aklını kurcalayıp duruyordu. Ancak, karşıdaki kadının cazibesine direnebilmesi de mümkün değildi. İkili, çıkış turnikesinden birlikte geçip, çarşı sokaklarına yöneldiler.

4

Sabah uyanınca, Ando yanında uyanan kadının isteği üzerine, geçen hafta gösterime giren bir filme gelmişti. Tatil günüydü ama, ilk matine olduğun-

dan sinema salonu pek kalabalık değildi.

Kadın bir koltuk boşluk bırakarak, Ando'nun yanındaki koltuğun yanına oturdu. Sinema salonuna girene kadar kol kola gelmelerine rağmen, binanın içine girince aniden yabancı biriymiş gibi arada bir koltuk boşluk bırakarak oturmuştu. Koltuklar genişti, yan yana otursalar bile sıkışıklık hissetmeyeceği kesindi. Kadının bu hareketine bir anlam veremedi. Fakat, kadının tuhaf davranışlarını saymaya kalksa sonu yoktu. Ando'nun öğrenebildikleri kadının Mai Takano'nun ablası, adının da Masako olduğuydu.

Sinema salonundaki perdeye baksa da, filmin öyküsünü tam olarak yakalayamamıştı. Uykulu olmasının da etkisi vardı, ama ondan daha fazla, yanındaki Masako'nun varlığı dikkatini dağıtmıştı. Önceki akşam Sangubaşi istasyonunda karşılaşp, ne şekilde evine aldığı Ando tam olarak anımsamıyordu. İstasyon önündeki kafe-bara davet eden Ando olmuştu. Orada bira içerken, Ando kadının adını sormuştu.

... Masako Takano, Mai'nin ablasıyım.

Ando'nun tahmin ettiği gibi çıkmıştı. Mai'den iki yaş daha büyük olan ablası, Tokyo'daki bir kız üniversitesinden mezun olmuş, borsa danışmanlığı şirketine girmişti. Ancak, belleğinin daha sonraya ait olan kısmı pek tutarlı değildi. Sarhoş olacak kadar içki içmediği halde, bölük pörçük anımsıyordu. Fikri kim ortaya attıysa, Masako Ando'nun odasına gelmişti.

Bir sonraki sahneden belleğinde kalan duyduğu su sesiydi. Anımsadığı o parçada, ortam net olarak belleğinde kalmıştı. Masako duş almış, Ando yatakta oturarak onun çıkmasını beklemişti.

Suyun sesi kesilince, Masako koridorun karanlığından görünmüş, Ando'ya sormadan odanın ışığını söndürmüştü. Işığın söndüğü an belleğinde net olarak kalmıştı. Hemen sonrasında Masako belden üstü çıplak vücudunu Ando'ya yapıştırmıştı. Islak saçlarını sardığı havlu düşmesin diye sol eliyle tutmuş, sağ kolunu da Ando'nun boynuna dolamıştı. O narin ten burnunu ve ağzını kapatınca boğulacak gibi olmuş, kadının kolunu iterek zar zor nefes alabilmişti. Kadının teninden gelen saf kokuya daha fazla direnemeyen Ando ellerini kadının sırtına uzatmış...

Ekrandaki film yerine, Ando önceki akşam Masako'yla birlikte geçirdiği şevhet anlarını izliyor gibiydi. Bir kadın tenine, bir buçuk yıl aradan sonra ilk kez dokunmuştu. Anımsadığı kadarıyla üç kez boşalmıştı. Yine de cinsel açıdan güçlü olduğunu söyleyebilecek durumda değildi. Çünkü, çok yakında otuz beşine girecek bir adamın bir gecede üç kez boşalabilmesi, kendisinin gücünden değil, karşısındakinin cazibesinden kaynaklanırdı. Fakat, şöyle bir düşününce, geceleyin yatak macerası karanlıkta gelişmişti. Masako ne kadar güzel, tahrik edici olsa bile, Ando kendi gözleriyle o güzel vücudu izleme zevkine varamamıştı. Masako yalnızca odanın ışığını söndürmekle kalmayıp, başucundaki dijital saati de havluyla örterek odayı zifiri karanlık hale getirmişti. Mutlaka, saatin kadranından süzülen cılız ışığa bile katlanamamıştı. Hareketlerinin her birinden, zifiri karanlığa tutkusu rahatlıkla anlaşılabiliyordu.

Ando ekrana bakıyormuş numarası yaparak, az öncesinden beri bir yandaki koltuğa bakıp duruyordu. Karanlığın ortasında, Masako daha güzel duru-

yordu. Karanlık ona yakışıyordu... Orada oturan kadına, karanlık gerçekten çok yakışıyordu.

Filmi izleyen Masako sık sık gözlerini kapatıyordu. Uyumuyordu. Dudaklarını sürekli oynatması bunun kanıtıydı. Sanki bir şeyler söylüyormuş gibiydi ama, Ando duyamayınca ağırlığını sol dirseğine vererek o tarafa yaklaştı. Ekranla karşılaştırarak bakınca nihayet anlayabildi. Masako, filmdeki kahramanların repliklerini kendi ağzından tekrarlıyordu. Ekranda, doğuştan kötü bir kadının devlet örgütü tarafından katliam makinasına dönüştürülerek, ilk işine çıkış sahnesi oynamaya başladı. Siyah giysiler içerisindeki kadın başrol oyuncusunun el çantasının içerisine kocaman bir otomatik tabanca yerleştirerek lüks bir restorana girdiği aksiyon sahnesinde, kısa replikleri filmin temposuna uydurarak tekrarlıyordu. Bu sırada Masako'nun sesiyle film kahramanının sesi üst üste geldi. Film Fransızcaydı ama, Masako hemen hemen aynı anda Japonca olarak tekrarlıyordu. Hoş bir hali vardı. Bazen, Masako altyazıdan daha çabuk söylüyor, Ando'yu şaşırtıyordu. Daha önce birçok kez izlemedikçe yapılabilecek bir numara değildi.

Masako kendini kaptırarak, mutlu bir ifadeyle kendini film kahramanının yerine koyuyordu, ama bir an yan taraftan kendisine bakan Ando'nun farkına varmış olacak ağzını kapattı. Daha sonra, Masako bir daha asla ağzını açmadı, suskunca ekranı izlemeye devam etti.

Sinema salonundan çıkınca, Masako kısıp gözleriyle ağzını kapatarak esnemesini gizlemeye çalışıp, An-

do'nun koluna sarıldı. Kış zamanı tatil gününde güneş insanın içini ısıtıyordu. Ando kol kola girmektense, Masako'nun tenini doğrudan hissetmek isteyerek, kolunu çözüp elini tuttu. Bir an çok soğuk bir şeye dokunmuş gibi olduysa da, iki elin ısısı hemencecik aynı düzeye geldi ve Masako'nun eli Ando'nun uzun parmaklı elinin içinde kayboluverdi.

Yetişkinler Günü olduğundan, kimonosuyla dolaşan kadınların sayısı bir hayli fazlaydı. Ando ve Masako, Yurakuço'dan Ginza yönüne doğru insan selinin aktığı yönde ilerlediler. Ando bir yerlerde yemeğe oturmak niyetindeydi ama, aklında belirli bir yer yoktu, yalnızca salına salına yürürken uygun bir restoran arıyordu.

Masako bir sağa bir sola meraklı gözlerle Ginza binalarına bakıyor, arada sırada sesli sesli iç geçiriyordu. Doğru dürüst konuşmuyorlardı bile ama, Ando nedense mutluluk içerisinde Ginza'daki tatil gününün keyfini çıkarıyordu.

Masako köşedeki bir hamburgercinin önünde durup, dikine asılı tabeladaki postere ciddi gözlerle bakmaya başladı. Hamburger posterine bakarkenki hali liseli bir kızı andırıyordu.

“Burada mı yemek istersin?” diye sordu Ando.

Masako başını kuvvetlice sallayarak “Evet” dedi. Ando, yemeğin ucuza çıkmasına sevinerek hamburgerciye daldı.

Masako'nun iştahı hayret vericiydi. Göz açıp kapayınca kadar iki hamburger tabağını ve kızarmış patatesleri silip süpürerek, iştahlı bakışlarını servis tezgâhına yöneltti.

Ando ne istediğini sorunca “Dondurma” yanıtını alıp, sipariş verdi. Getirilen dondurmayı, bu kez sanki hiç bitmesin istermişçesine ağır hareketlerle yemeğe başladı. Zarif hareketlerle ağzına götürdüğü kaşıktaki erimeye yüz tutan dondurma dizinin üstüne düşüverdi. Çilek parçalarıyla dolu süt rengi leke külotlu çorabının üzerinde yayılmaya başladı. Masako, dondurmayı işaretparmağıyla oradan sıyırıp ağzına götürdü. Fakat, hemen sonra parmağıyla sıyırmaya üşenerek, dizini kaldırdığı gibi doğrudan yalamaya başladı. O halde, kaşlarının üstünden Ando’ya anlamlı bakışlar fırlatmaya başladı. Tahrik etmeye çalışır gibi bir hali vardı ama, Ando bakışlarını Masako’nun gözlerinden ayırmaya kalkmadı. Yalamayı bitirip, dizini aşağı indirdiğinde yeni satın aldığı çorap kaçmıştı. Mutlaka köpek dişlerinin sivri ucuna takılmıştı.

O sabah, evden çıktıklarında, Ando istasyon önündeki marketten almıştı çorabı. Masako’nun herhalde uzun çorabı yoktu, kış ortasında çıplak bacaklarla dolaşıyordu. Baktıkça, kendisi üşür gibi olunca, Masako’nun fikrini sormadan satın alivermişti. Çorabı alan Masako, hemen tuvalete koşturarak bacaklarına geçirmiş ve bir daha da çıkartmamıştı.

Çoraptaki kaçık, Masako’nun canını sıkmışa benziyordu, sık sık parmağıyla dizini yokluyordu.

Ando, Masako’nun her hareketini hiç canı sıkılmadan ilgiyle izliyordu.

... Nereden çıkıp geldiğini bilmediğim bir kadına kendimi kaptırıyor muyum yoksa?

Ando kendini sorguluyordu. Kapılıp gitmekten ziyade, kendi ipini kendi elleriyle çekiyormuş gibiydi.

“Ring” başlıklı tuhaf metni okuyarak ring virüsünün taşıyıcısı haline gelmişti. Eğer vücudu anbean çürümeye başladıysa, eline henüz geçirdiği zevk kaynağını pek fazla erken bırakmak istemiyordu.

Öğrencilik döneminde dağların arasında geçen bir roman okumuştı. Öyküde, Ando’nun şimdi karşılaştığı gibi türden bir kadın çıkıyordu sahneye. İnsanlardan çok üstün yeteneklerine rağmen, normal insanlardan farklı sözleri yüzünden köylülerden hafif kadın damgası yiyor ve kadın belirli bir eş bulamaksızın köylülerin eğlencesi haline geliyordu. Oturduğu bir evi olmayan, ormanda gelişigüzel dolaşan kadının, kim olduğuna aldırmadan köylüleri kabul etmesinde, biraz da insanlardan irak orman ortamının da etkisiyle aykırı bir erotizm kazandırıyordu öyküye. Ancak dağların arasındaki bir köyde mümkün olabilecek, kişiler ve manzara arasında uyum vardı romanda. Öyle bir kadın günümüz büyük şehirlerine yerleştirilerek anlatılacak olsa, romanın ilgi çekici hiç bir yanı kalmazdı... Ando kitabı okuduğunda bu izlenimleri edinmişti.

Orada, Tokyo’nun göbeğinde Ginza’daydılar, dağlar arasında bir köyde değil. Okuduğu romandaki kadın kahramanın havası Masako’ya benziyordu. Fakat, modern bir güzelliğe sahip Masako, hamburgercinin yuvarlak taburesinde otururken hiç de aykırı durmuyordu.

Ando bir an, romanın sonunu anımsadı. Kadın, babasının kim olduğunu bilmediği çocuğunu, dağ ormanında tek başına doğuruyordu. Doğum anında attığı çığlıklar, ormanın içinden geçip dağın yamacına çarpıtığında roman bitiyordu.

... Öyle olmamalı.

Ando kendini suçlamaya başlamıştı. Masako'yu yaramamak için elinden gelen azami dikkati göstermesi gerekiyordu. Ando, önceki geceyi anımsadı. İlişki sayesinde yaşadığı haz ve heyecan muazzam bir şeydi. O yüzden, doğum kontrolü aklından uçup gitmişti.

Masako, dizini parmağıyla ovalayarak daireler çiziyor, çorabındaki kaçığı git gide genişletiyordu. Yırtık kısımda ortaya çıkan teni olduğundan daha beyaz görünüyordu. Çorabın altında kalmasına kıyılamayacak bir beyazlık. Delik git gide genişliyordu. Ando, elini Masako'nun elinin üstüne koyarak durdurdu.

“Az önce sinema salonunda ne söylüyordun?”

Filmdeki kahramanların repliklerini tekrarlamamanın neresinin ilginç olduğunu sormaktı aslında, Ando'nun niyeti. Ancak, buna Masako'nun yanıtı “Beni bir kitapçıya götür” oldu. Hep böyle, sorduğu soruları yanıtlamaktan kaçınıyordu. Soruları yanıtlamaktan ziyade, istediği şeyleri Ando'ya yaptırmaya çalışıyor gibiydi. Öte yandan Ando, elbette hayır demiyordu.

Ginza'daki en büyük kitapçıya götürünce, Masako raftan rafa uçarcasına dolaşp, bir saatten uzun bir süre eline aldığı kitapları dikkatle inceledi. O şekilde kitapçada uzun süre kalmaktan pek hoşlanmayan Ando, amaçsızca dolaşırken, kasanın yanında S yayınevinin çıkaracağı yeni kitapların broşürünü gördü. Birkaç gün önce ziyaret ettiği yayınevi olunca, Ando ücretsiz dağıtılan broşürlerden birini eline aldı. Broşürde kısa makale uzunluğunda metinler de vardı ama,

büyük kısmı S yayınevinin çıkarttığı kitapların reklamına ayrılmıştı.

... *Belki Ryuci Takayama'nın kitabının da reklamı vardır.*

Ando o hevesle sayfaları karıştırdı. Ryuci'nin felsefe yazıları dizisinin gelecek ay kitap olarak yayımlanacağını, geçen günki yayınevi ziyaretinde Kimura söylemişti. İnsanın bir arkadaşının adını o tür yerlerde görmesi keyif verici bir şeydir.

Ancak, Ando henüz Ryuci'nin adını bulamadan, Masako'nun kolundan çekiştirmesiyle kendini bir anda kitapçının dışında buluverdi.

“Bir filme daha gitmeye ne dersin?” Masako çok yumuşak bir ses tonuyla sormuştu ama, kolundan çekiştirmesi biraz zorbaca bir hareketti. Herhalde, bir dergide ya da öyle bir yerde film reklamı görmüş, izlemeye gitmek istemişti. Ando, broşürü cebine tikiştirerek “Hangi filmi görmek istiyorsun?”

Masako yanıt vermedi. Sessizce Ando'nun kolunu çekiştirmeye devam ediyordu.

“Çekiştirmesene” dediği anda, Ando Masako'nun elinde tuttuğu derginin farkına varınca olduğu yerde kalakaldı. Önceki akşamdan beri, Masako bir yen bile kullanmamıştı. Ödemeyi teklif bile etmemiş, hesapları Ando'ya bırakmıştı. Buna rağmen, elinde bir dergi vardı. Parayla satın aldığını hiç sanmıyordu. Bunu kanıtı olarak, dergi kitapçı poşeti içinde değildi. Olduğu gibi kıvrımış, elinde tutuyordu.

... *Aşırdı herhalde.*

Ando dönüp kitapçıya baktı. Peşlerinden gelen yoktu. Tezgâhtarların kontrolünden kaçmayı ustaca başarmıştı öyleyse. Altı üstü üç yüz yenlik bir dergiy-

di. Anlaşılsa bile pek bir sorun olacağını sanmıyordu. Ando, o zamana kadar hiç olmadığı kadar rahat davranabilmesine şaşakalmış halde, elini çekiştiren Masako'nun peşi sıra yürümeye devam etti.

5

Kilit deliğine anahtarı yerleştirdiği anda içeride çalan telefonun sesini duydu. Ando, yetişemeyeceğini biliyordu, telaşlanmadan kapının kolunu çevirdi. Yaşadığı evin ne kadar dar olduğunu bilen arkadaşları çoğunlukla en fazla beş, altı kez çaldırdıktan sonra kapatırlardı ve o kapatma şekillerine göre Ando arayanın kim olduğunu aşağı yukarı tahmin ederdi. Düşündüğü gibi, kapıyı açtığı anda telefonun sesi kesildi. Kesinlikle, evin ne kadar dar olduğunu bilen birisi aramıştı. Ando'nun evine gelen arkadaşlarının sayısı pek fazla değildi. Ando, büyük ihtimalle Miyaşita olduğunu düşünerek saatine baktı. Akşam sekizi biraz geçiyordu.

Kapıyı iyice açıp Masako'yu içeri alınca, Ando ışıkları yakarak klimayı çalıştırdı. Evden çıkarken bıraktığı gibi, elbiseleri sağa sola dağınık halde duruyordu. Belli ki Masako, o akşam da Ando'da kalmayı, kafasına önceden koymuştu. Eşyaları gelişi güzel bıraktığı halde duruyordu. Öğleden önce ve sonrasında, üst üste iki film izlemiş olduğundan biraz omuzları tutulmuştu. Bir an önce küvete gömülmek istiyordu.

Ando paltosunu çıkartmak isterken, eli cebindeki S yayınevi broşürüne takılınca, çıkartıp yatağın yanın-

daki masanın üzerine koydu. Banyodan çıkınca, güzelce incelemek niyetindeydi. Satın almak niyetinde olduğundan, Ryuci'nin kitabının adını ve piyasaya çıkacağı günü öğrenmek istiyordu.

Üzerinde tek gömlekle kalıp, kollarını sıvayan Ando küveti güzelce yıkayıp, su sıcaklığını ayarlayarak doldurmaya başladı. Dar küvet hemencecik doluverdi ve banyo buharla kaplandı. Aspiratörü çalıştırmasının bir faydası olmuyordu. Masako'ya önce girmesini söylemek için göz attığında, Masako yatağın kıyısına oturmuş çoraplarını çıkarıyordu.

“Önce banyoya girmek ister misin?”

Ando öyle der demez, Masako ayaklandı. O anda telefon çalmaya başladı. Telefona yönelen Ando'yla yer değiştirir gibi, Masako banyoya girerek, akordiyon perdeyi kapattı.

Tahmin ettiği gibi, arayan Miyaşita'ydı. Ahizeyi kulağına götürür götürmez, Miyaşita “Bütün gün neredeydin?!” diye sordu, öfkeli bir ses tonuyla.

“Sinemada.”

Herhalde, Miyaşita bu yanıtı beklemiyordu, tiz bir ses çıkardı. “Ne sineması?!”

“İki film üst üste.”

“Ne kadar rahat bir adamsın!” Hayal kırıklığını atlatan Miyaşita, şikâyet etmeye başladı. “Kaç kez telefon ettim, bir bilsen.”

“Her zaman evde olacak halim yok.”

“Neyse. Şu an nerede olduğumu tahmin et.”

Miyaşita'nın telefon ettiği yer... Evinde olmadığı belliydi. Yol üzerinde bir telefon kulubesinden telefon ediyor gibiydi, arkadan araba gürültüleri geliyordu.

“Sakın, yakınlarda olduğunu, buraya gelmek istediğini söyleme.”

Şimdi olmaz. Masako banyoda... Miyaşita gelmek istese bile, Ando reddetmek niyetindeydi.

“Şapşal, öyle değil. Tiyatro topluluğu, tiyatro.”

“Ne tiyatrosu?”

Bu kez, Ando oldu şaşırان. Sinemaya gitti diye suçlayan adam, tiyatrodan telefon ediyordu. Ancak, Miyaşita tiyatroya oyun izlemeye gitmemişti.

“Uçuşanlar Tiyatro Topluluğu’nun ofisindeyim.”

Uçuşanlar Tiyatro Topluluğu adı Ando’ya yabancı gelmiyordu. *Nerede duymuştum? Tamam, anımsadım. “Ring”de çıkmıştı. Sadako Yamamura’nın ölmeden hemen önce bağlı olduğu tiyatro topluluğuydu.*

“Ne işin var orada?”

“Geçen gün “Ring”de yazılanların, sanki video kamera merceğinden aktarılırmış gibi, objektif ve doğru ifade edildiğinin farkına vardım.”

“Ben de oradaydım.”

Aynı şeyleri neden tekrar ettiğini anlayamayan Ando, bir an gözleri S yayınevinin broşürüne takılınca, yanına çekip boş kısımlarına not almaya başladı. Ando’nun telefonla konuşurken not alma alışkanlığı vardı. Nedense öyle yaptığında sakinleşebiliyordu. Ahizeyi sol omzu ile kulağı arasına kıştırıp, sağ eliyle kalem tutmak, Ando’nun en fazla alıştığı duruş tarzıydı.

“Bugün, bir şeyden daha emin olmak gerektiğinin farkına vardım. Evet, insan yüzü... Atami’ye kadar gitmeden de görebileceğimiz bir yüz, hemen yakınımızdaydı.”

Ando, Miyaşita’nın bilmece gibi konuşmasından sı-

kılmıştı. Ne söylemeye çalıştığını bir türlü anlayamıyordu.

“Ne söyleyeceksen, açık açık söylesene.”

“Sadako Yamamura işte” dedi Miyaşita, sanki pis bir şeyi bir an önce ağzından atmak ister gibi.

“Hey, hey! Sadako Yamamura 1966 yılında öldü.” Ando burada bir an duraksadı. Çünkü, Miyaşita’nın neden Uçuşanlar Tiyatro Topluluğu’na gittiğini anlamıştı. “Haa, fotoğraf.”

“Ring”de, M Gazetesi Yokosuka bürosu muhabiri Yoşino’nun, Uçuşanlar Tiyatro Topluluğu’nun prova sahnesini ziyaret ederek, eskiden toplulukta çalışan Sadako Yamamura’nın özgeçmişine baktığı yazıyordu. Topluluğa girerken verdiği özgeçmişe, belden yukarısı ve boy olmak üzere, iki de fotoğref iliştilmişti. Yoşino o fotoğrafların fotokopisini almıştı.

“Nihayet anladın. Biz, Sadako Yamamura’nın yüzünü zihninizde rahatça canlandırabiliştik.”

Ando zihninde canlandırdığı Sadako Yamamura’nın nasıl bir kadın olduğunu anımsamaya çalıştı. “Ring”i okumuş olduğundan, Sadako Yamamura’nın yüzü etkileyici bir imaj halinde belleğine kazınmıştı. İnce uzun yapılı, göğüsleri pek fazla şişkin olmayan ama, vücut orantıları mükemmel ölçüde düzgün bir kadın. Biraz erkeksi, yüz hatları pürüzsüz. Yakınlaşmak isteyeceği bir kadın.

“Ee, nasıl oldu? Fotoğrafa baktın değil mi?” diye sordu Ando, merakla. Miyaşita fotoğrafı görmüştü. Düşündüğü gibi, zihninde oluşan imajla bire bir örtüşünce de, bildirmek için üşenmeden Ando’yu aramıştı. Ando, Miyaşita’nın telefon etme nedeninin

böyle olduğu kanısındaydı.

Ancak, Miyaşita yanıtlamadan önce derin derin iç geçirdi.

“Farklı.”

“Farklı olan ne?”

“İşte, yüzü farklı.”

“.....” Ando ne diyeceğini bilemedi.

“Nasıl desem, Sadako Yamamura’nın fotoğrafta gördüğüm yüzü, aklımda oluşan Sadako Yamamura imajından farklıydı. Evet, güzel bir kadın ama, nasıl desem?..”

“Bunun anlamı ne?”

“Anlayamıyorum... Aklım karıştı. Bir an, eşkal resmi konusunda uzman bir arkadaşım ile bir zamanlar yaptığım konuşmayı anımsadım. Ona ne tür yüzlerin zor çizildiğini sormuştum. Bunun üzerine, zor çizilecek yüz olmadığını, her yüzün kendine özgü bir tarafı olduğunu, resmi gerçeğine benzetmenin basit olduğunu söylemişti. Ancak, mutlaka bir örnek vermek gerekirse, insanın kendi yüzünü çizmesinin zor olduğunu, özellikle, çizen kişinin egosunun güçlü olması durumunda, resimle gerçek yüzünün birbirinden farklılaştığını, başka bir insan haline geldiğini söylemişti.”

“Ee?”

... *Bunun bizim konumuzla ne ilgisi var?*

“Çok önemli değil. Aklıma geliverdi işte. Lanetli video kasette de öyleydi herhalde. O video kamerayla çekilmemişti, Sadako Yamamura’nın gözüyle gördüğü, zihninde canlandırdığı şeylerdi. Buna rağmen...”

“Buna rağmen?”

“Manzara ve insanlar gerçeğinin aynısıydı.”

“O görüntüleri biz görmedik.”

“Evet, ama “Ring”de öyle yazıyor.

Ando sinirlenmeye başlamıştı. Miyaşita, bir şeyleri söylemeye cesaret edemiyor gibiydi. Söylemek istediği halde, ilk adımı atmaya korkuyor gibi bir hali vardı.

“Bak, Miyaşita. Ne düşündüğünü açık açık söyle.”

Ahizenin karşı tarafında Miyaşita’nın nefesini tuttuğunu hissetti.

“ “Ring”i yazan gerçekten Kazuyuki Asakava mı acaba?”

... *Değilse kim?* Diye yanıtlamak istediği anda telefon kartının bitmek üzere olduğu uyarısı sinyali duyuldu.

“Bu olmadı işte. Kartım bitiyor. Hey, senin faksta fotoğraflar düzgün çıkıyor mu?” diye sordu Miyaşita, telaşla.

“Evet, reklamını öyle yaptıkları için almıştım.”

“Tamam öyleyse, şimdi gönderiyorum. Sen de hemen bak. Aklında oluşan imaj ile fotoğraf farklı mı değil mi? Yoksa, benim kendi kafamdan...”

Tam orada telefon kesildi.

Ahize, omzuyla başının arasında kaldığı halde, Ando bir an dalıp gitti. Banyodan gelen duş sesi kesilmiş, oda sessizleşmişti. Bir yerlerden serin bir rüzgâr geliyordu. Pencereye baktı, hafif aralıktı. O aralıktan kış gecesinin havası odaya doluyordu. Uzaklardaki yoldan korna sesleri geliyordu. Sessizliği yırtan tok sesler. Dışarıdaki havanın kuru olduğu gelen seslerden de anlaşılıyordu. Buna karşın odadaki hava nemliydi. Banyodan gelen buhar, odanın nemini artırmıştı.

Masako banyoda çok uzun kalıyordu.

Ando, Miyaşita'nın söylediklerini tekrar aklından geçirdi. Psikolojisini çok iyi anlayabiliyordu. O gün herhalde sabırsızlıktan içi içini yemiş olmalıydı. "Ring"i okuduğu için, kendi vücuduna da ring virüsünün yerleşip yerleşmediğini düşünüp, içini karartmak yerine harekete geçmeyi tercih etmişti. Sonra da, Uçuşanlar Tiyatro Topluluğu'nun ofisinde Sadako Yamamura'nın fotoğrafının bulunduğu aklına gelerek, herhalde emin olmak için bakmaya gitmişti. Ancak, zihninde oluşan imajla fotoğraf farklı çıkmıştı. Bunun sadece kendine özgü bir sorun olup olmadığını anlamak için Ando'ya sormak üzere, fotoğrafların fotokopisini almıştı. Biraz sonra da faksla gönderecekti.

Ando'nun bakışları faks cihazına takıldı. Henüz harekete geçmemişti.

Başını çevirdiğinde, bu kez gözüne S yayınevinin broşürü ilişti. Zaman öldürmek için eline alıp, sayfalarını çevirmeye başladı. Yakında çıkacak yayınların tanıtımı son sayfadaydı. "Şubatta Çıkacak Kitaplar" başlığının altında, on beş, yirmi kadar kitabın adı ve yazarı, bir iki cümleyle tanıtımları yer alıyordu. Sıradan kontrol ederken ortalarda bir yerde Ryuci Takayama'nın adını gördü. Kitabının başlığı *Bilginin Yapısı*'ydi ve içeriği "Çağdaş düşünce dünyasının en uç noktası" şeklinde tanıtılıyordu. Aşk romanları ve televizyonun arka dünyası hakkında makalelerin yer aldığı kitapların arasında Ryuci'nin eseri biraz ağır kaçıyor. İçeriği zor bile olsa, oturup okumak niyetindeydi. Ando, Ryuci'nin kitabını işaretlemek için kalemini aldı.

Bir anda, sanki bir şeyler dikkatini çeker gibi oldu. Ando durup düşündü. Broşürün aynı sayfasında tanıdık bir isim gibi olmuştu. Bakışlarını aşağı doğru kaydırды. En altta “Martta çıkacak kitaplar” kısmı daha küçük harflerle yazılmıştı. Üçüncü sıradaki kitabın başlığı...

Ando’nun gözleri şaşkınlıktan faltaşı gibi açıldı. Yalnızca bir tesadüf olduğunu düşünmüştü ama, yazarına bakılırsa öyle değildi. Şöyle yazıyordu.

“Martta Çıkacak Kitaplar”

.....

.....

Ring.

Cun’içiro Asakava.

Ölesiye mücadele, gerilim ve korku...

Ando farkında olmadan broşürü elinden düşürmüştü.

... daha küçük harflerle yazılmıştı. Üçüncü sıradaki kitabın başlığı...

Ando’nun gözleri şaşkınlıktan faltaşı gibi açıldı. Yalnızca bir tesadüf olduğunu düşünmüştü ama, yazarına bakılırsa öyle değildi. Şöyle yazıyordu.

“Martta Çıkacak Kitaplar”

.....

.....

Ring.

Cun’içiro Asakava.

Ölesiye mücadele, gerilim ve korku...

Ando farkında olmadan broşürü elinden düşürmüştü.

... *Yayımlamak niyetinde!*

S yayınevinin kafeteryasında Cun'ıçiro Asakava'yla karşılaştığında, adam bir hayli tuhaf davranmış, Ando'dan uzak durmaya çalışmıştı. Demek ki, nedeni buydu.

Cun'ıçiro, kardeşi Kazuyuki'nin yazdığı "Ring" metnini düzelterek, roman haline getirmiş yayımlamak üzereydi. Kardeşine ait bir yazıyı çaldığını bilen tek kişi Ando'ydu. O yüzden, Cun'ıçiro Ando'ya soğuk davranmış, gelişi güzel selamlaştıktan sonra kaçmıştı. Uzun uzun konuşacak olsalar, konu oraya gelebilir ve birlikte çalıştığı editörün durumdan haberi olabilirdi. Herhalde, ne pahasına olursa olsun, kendi yazdığı bir romanmış gibi yayınlamak niyetindeydi.

"Yayımlanmamalı!" dedi Ando, inler gibi bir sesle. En azından "Ring"ın insana fiziksel zararı olmadığı kanıtlanana kadar, yayımlanmasının ertelenmesi gerekirdi. Bu, doktor olarak en temel vazifesiydi. Ertesi gün Ando ve Miyaşita kan tahlili yaptıracaklardı. Sonuçlar çıkması birkaç günü alacaktı ama eğer pozitif çıkarsa... Yani, ring virüsünün taşıyıcıları oldukları anlaşılabilecekti, kitabın yayımlanacak olması bir felaketin başlangıcı anlamına geliyordu. İlk ortaya çıkan lanetli video kaset yalnızca bir taneydi. Kopyası çıkartılsa bile, teker teker çoğaltmak gerekiyordu. Ancak, kitabın yayımlanması durumunda, rakam farklı hanelere ulaşacaktı. En azından on bin, daha feci bir durumda yüz bin gibi rakamlara ulaşması söz konusuydu. Bir anda, o kadar muazzam sayıda tüm ülkeye yayılmış olacaktı.

Ando'nun dişleri takırdamaya başladı. Zihninde devasa bir dalga imajı oluşmuştu. Göge duvar gibi

yükselen deniz kararmış, ama sessizce yaklaşan dev bir dalga haline gelmişti. Dalganın etkisiyle oluşan rüzgârı, Ando teninde hissediyormuş gibiydi. Pencereye gidip, kapattı. Oradan dönüp baktığında, banyo havlusuna sarınmış halde, çantasını karıştıran Masako'yu gördü. İç çamaşırı mı arıyordu acaba? Çantasını bir hayli telaşla karıştırıyordu.

Telefon çaldı. Ando ahizeyi kulağına yaklaştırıp, faks olduğunu anlayınca, işlev formatını değiştirdi. Miyaşita fotoğrafı göndermeye çalışıyor olmalıydı. Birkaç saniye sonra, faks cızırtılar çıkartarak baskıya başladı. Ando olduğu yerde hiç kımıldamadan, siyah cihazdan çıkan beyaz kâğıda bakıyordu. Arkasında birinin varlığını hissederek geriye döndü. Masako altına yalnızca bir şort giymişti, az önce beline sardığı havluyu omuzlarına asmış, hemen arkasında duruyordu. Yüzünde şevhetli bir ifade, gözlerinde o ana kadar hiç olmayan bir ışıltı vardı. Kendine çekip, gözkapaklarına öpücük kondurmayı isteyecek kadar duru gözler. Öte yandan, sanki her şeyi göze almış gibi bir hali de vardı.

Sinyal sesi, faks cihazının baskıyı tamamladığını bildiriyordu. Ando kâğıdı cihazın hızarında keserek, yatağa oturup baktı. Sadako Yamamura'nın yüz ve boy fotoğrafına.

Ando bir çığlık attı. Gerçekten de, zihninde canlanan Sadako Yamamura'dan farklı biriydi. Fakat, attığı çığlığın nedeni bu değildi. Fakstan çıkan kâğıttaki fotoğraflar, tartışmasız o an karşısında duran kadına aitti.

Kadın, Ando'nun önünde durup, elindeki faks kâğıdını alıp baktı. Ando, bir süre annesinden azar işitmiş bir çocuk gibi kadına bakakaldıysa da nihayet ses tel-

lerini alıştırabilirdi. Mai'nin ablası olduğu da, adının Masako olduğu da yalandı.

“Sen... Sadako Yamamura mıydın?”

Kadın dudaklarını hafifçe büktü. Ando kontrolünü kaybetmişti, ona kadın gülüyormuş gibi geldi.

Bir an her taraf beyaza döndü. Kısa bir süre sonra otuz beş yılını tamamlayacağı ömrü boyunca ilk kez kendinden geçti.

6

Ando'nun baygın kaldığı süre bir dakikayı bulmamıştı ama, yeterliydi. Burnuna dayatılan gerçek karşısında çaresiz kalmıştı, bir an düşünce yeteneğini durdurması gerekiyordu. Biraz daha gücü olsa, bilincini sağlam tutabilirdi. “Sakın...” gibi bir düşünce daha önce aklından geçmiş olsa, belki de kendinden geçmezdi.

Ancak, her şey çok ani olmuştu. 25 yıl önce ölmüş olması gereken bir kadın karşısında duruyordu. nceki geceyi o kadınla birlikte geçirdiğini anımsamıştı. O an ıldıracakmış gibi olunca, her şeyi durdurmaktan başka çaresi kalmamıştı. Gece yarısı tuvalete kalkıp, arkasına baktığında ölmüş olması gereken bir insanla karşılaşan çoğu insan kendini kaybeder. ylelikle burnunun dibine gelen korkudan kaçmış olur. Bilincini kaybeden bir insanın korkuyla mücadele etmesi gerekmiyordur. Arada bir mesafe oluşturduktan sonra, gerçeği kabullenmekten başka çare yoktur.

Bilinci yerine geldiğinde, Ando burnunun içinde deri yanığı kokusu hissediyordu. Yatağa yüzüstü dev-

rilmiş olmalıydı ama, nedense sırt üstü yatıyordu. Kendisi mi dönmüştü yoksa, birisi mi onu çevirmişti, bilemiyordu. Belinden yukarısı yatağın üzerindeydi ama, zemine değen ayakları güzelce bir araya gelmişti. Doğrulamadı, yalnızca burnuyla havayı koklayıp, içeriye kulak kesildi. Gözleri kapalıydı. Tüm duyularını aynı anda harekete geçirmeye niyeti yoktu. Yavaş yavaş alışarak kabullenmek istiyordu. Aksi taktirde, aynı tepkiyi tekrarlayabilirdi.

Musluktan akan suyun sesi geliyordu. Banyodan geliyor olmalıydı ama, uzaklarda akan bir derenin şırıltısı gibi duyuluyordu. Su sesi, büyük şehirin gece gürültüsünü bastırıyordu. Normalde, Başkent Otobolu'nda akan arabaları daha yakın hissederdı. Gözlerini hafifçe aralayınca, tavandaki yirmi wattlık ampüllerin ikisinin de yandığını gördü. Oda gözlerini rahatsız edecek ölçüde aydınlıktı.

Ando hiç kımıldamadan, yalnızca gözlerini oynatarak odayı kontrol ettikten sonra ağır ağır doğruldu. Görebildiği alanda kimsecikler yoktu. Tuzağa düşürüldüğünü hissetmeye başladığı anda su sesi kesildi. Ando, gayri ihtiyarı nefesini tuttu.

Koridordan kadının yüzü görüldü. Az önce olduğu gibi, altında şortu elinde de sıktığı havlu vardı.

Haykırmak istese bile, Ando'nun boğazından ses çıkmadı. Islak havluyu uzatan eli itip, yalpalaya yalpalaya ayağa kalktı, duvarlardan birine yaslandı. Ando, kadının adını haykırmak istiyordu ama, sesi çıkmıyordu.

... *Sadako Yamamura.*

Kadının adı aklından geçtikçe, vücudunu saran şok dalgası ağırlaşıyordu. 25 yıl önce eski bir kuyuya atı-

lan kadın. Lanetli video kasedi düşünce enerjisiyle dolduran sanık. Eşi benzerine az rastlanır doğaüstü güçleri olan bir hermafrodit... Yani yarı kadın, yarı erkek... Ando, bakışlarını kadının belinin aşağısına kaydırды. Beyaz şortun altında kalan apış arasında göze çarpan bir çıkıntı yoktu. Testisleri olsa bile, dışarıdan belli olmazdı. Her şeyden öte, Ando önceki gece eliyle oraya dokunmuş, okşamıştı. Hiçbir tuhaf yanı yoktu, aksine mükemmel bir kadın olduğunu düşünmüştü. Ancak, kendi gözleriyle görmemişti. Gece olanların tamamı karanlıkta geçmişti. Ando aniden farkına vardı. Belki de görülmesini istemediği için, kadın karanlık saplantısı varmış gibi davranmıştı.

Bu kadınla ilk karşılaştığında hissettiği bu dünyaya ait olmayan hava doğru çıkmıştı. Mai Takano'nun apartmanındaki asansöre kadınla birlikte binen Ando, tam olarak şimdi olduğu gibi, kadından bir santim bile olsa daha uzağa kaçmaya çalışmıştı. Kadın, Mai Takano'nun odasından süzülerek çıkmıştı sanki. Nereden gelmişti acaba?

Sormak istediği birçok şey vardı. Ancak, Ando güçlükle nefes alıyordu, henüz konuşabilecek durumda değildi. Boş bulunacak olursa bir daha asla oradan çıkamazdı. Orada kaldığı sürecede, Sadako'nun oyuncuğı haline gelirdi. Sadako'dan daha yüksekte bir yerden kadına bakarak, gücünün yerinde olduğunu hissettirmeye çalışmak, elinden gelen tek direnme yoluydu.

Ando bakışlarını kadından asla ayırmıyordu.

Altında yalnızca şortuyla duran kadının teni, ışıklar altında daha beyaz görünüyordu. Yumuşak kıvrımlı

vücudu gerçeklik hissi vermeye yetiyordu. Hayalet olmadığını anlatmaya çalışır gibiydi. Önceki gece defalarca kavradığı eller, bacaklarını doladığı bacaklar tüm çıplaklığıyla karşısındaydı. Mahkûm olmaktan kurtulmak için ne yapabilirdi acaba? Tek yanıt olabiliyordu. Kaçmak. Önce oradan kaçmak. Aklına başka bir yol gelmiyordu. Karşısındaki insan değildi. 25 yıl önce öldüğü halde tekrar dirilen bir kadın...

Ando sırtını duvara yapıştırmış halde yana doğru ilerleyerek çıkış kapısına yöneldi. Sadako, Ando'nun hareketlerini gözleriyle izlemekle yetiniyordu, yolunu kesecekmiş gibi bir hali yoktu. Ando kapıya baktı. Odaya girdikten sonra kilitlemiş miydi acaba? Kilitlemediğini anımsamıyordu. Kolu çevirdiği anda açılacaktı. Ando, dikkatini Sadako'dan ayırmadan milim milim ilerledi. Paltosunu alabilecek durumda değildi.

Kadınla arasındaki mesafe iki metre kadar açılınca, Ando kapıya atılıp yuvarlanır gibi dışarı fırladı. Altında pantolonu ve üzerinde süveteriyle kış mevsiminde üşüyeceğini biliyordu ama, aldırmadı. Apartmanın merdivenlerinden uçarcasına adımlarla indi. Giriş holüne ulaştığında, Ando ilk kez arkasına baktı. Takip etmiyordu. Dışarıda kafasını kaldırdığında odasının ışıkları hâlâ yanıyordu. İnsanların olduğu bir yere gitmek istedi. Aklına ilk gelen istasyon oldu ve Ando koşmaya başladı.

7

Gece rüzgârı soğuk esiyor, iliklerine işliyordu. Nereye gidebileceğine dair bir fikri yoktu. Yoyogi

Parkı'nın gür ormanını arkasına alarak, gözlerini aydınlık yöne çevirdi. Şincuku çevresindeki gökdelenlerin ışıkları yanıyordu ama, daha ön tarafta kalan Sangubaşi istasyonundan da sesler geliyordu. Çarşı haline getirilmiş dar sokaklar evlerin arasında uzanıyordu. Tatil günü akşamı olmasına karşın, açık bir iki dükkân kalmış olabilirdi. Ando'nun ayakları kendi kendine insanların bulunduğu yöne doğru ilerliyordu.

İstasyonda, otomatik bilet satış makinesinin önünde durduğunda, Ando ilk kez cüzdanını evde unuttuğunun farkına vardı. Almak için eve dönmesine imkân yoktu, diğer taraftaki cebini yokladı. Eline ehliyeti geldi. Önceki gün Miyaşita'yla birlikte gezmeye çıktığında, direksiyona geçmesi gerekebilir diye cebine koymuştu. Öylece cebinde kalmıştı. Ehliyetinin arasına tedbir olsun diye yedek koyardı hep.

Tek bir beş bin yenlik banknot. Evden çıkartabildiği tüm serveti oydu. Çaresizlik, soğuktan ağır basıyordu. *Bu akşam nerede kalacağım?* Beş bin yen ucuz otellerde kalması için bile yeterli değildi.

Güvenebileceği tek insan Miyaşita'ydı. Önce tren bileti alan Ando, sonra telefon kulübesine girdi. Evde bulabileceğinden pek ümitlenmeyerek numarayı tuşladı. Tahmin ettiği gibi henüz eve dönmemişti. Çok doğaldı. Az önce Yotsuya'dan telefon geldiğine göre, o an evine dönüş yolunda olmalıydı. Ando bu tahmini üzerine, Miyaşita'nın Tsurumi'deki evine gitmeye karar verdi.

Gece saat dokuzu geçerken, Ando tren koltuğuna gömülmüştü. Gözlerini kapattığı anda, zihninde Sada-ko Yamamura'nın yüzü canlanıveriyordu. Bir kadına

karşı duygularının bu kadar hızlı ve şiddetli değiştiği hiç olmamıştı. İlk karşılaştığında hissettiği, o kanını donduran hava ikinci karşılaşmalarında hafiflemiş, aksine ihtirasa dönüşmüştü. Üçüncü karşılaşmalarında ihtirasi karşılık görünce, yüreğinde aşka yakın bir duygu bile uyanmıştı. Ancak, aniden uçurumdan aşağı yuvarlanıvermişti sanki. Havalara yükseltip, sonra da acımasızca karanlığın dibine bırakılan bir çocuk gibi. 25 yıl önce ölmüş bir kadınla yatmış olduğu gerçeğini kaldıramıyordu. Aklına nekrofil (ölü sevicilik) sözcüğü geliveriyordu. Nereden çıkıp gelmişti acaba? 25 yıl önce öldüğüne dair yazı hatalı mıydı? Yoksa, gerçekten ruhlar âleminden geri mi gelmişti?

Tatil gecesi olduğundan, ayakta yolculuk eden çok az insan vardı. Ando'nun hemen önündeki üç kişilik koltuğu tek başına işgal edip günün yorgunluğunu atmaya çalışan işçi kılıklı bir adam vardı, gözlerini sımsıkı kapatmıştı. Aslında uyumuyordu. Bunun kanıtı olarak, vagonun içinde yolcular gelip geçtikçe gözlerini aralayıp, çevresini kolağan ediyordu. Yüzüne bakınca canlı mı, yoksa ölü mü olduğu anlaşılmıyordu. Ando, bakışlarını adamdan kaçırdı. Yalnızca o adam değil, vagondaki herkesin yüzü ölü gibi sararmış duruyordu.

Ando ellerini omuzlarına götürerek, içindeki titremeyi durdurmaya çalıştı. Öyle yapmazsa, her an avazı çıktığıncaya haykırmaya başlayacak gibiydi.

Miyaşita'nın verdiği konyak bardağını alan Ando, önce alkolün boğazından yavaşça geçişini hissettikten sonra, geri kalanını bir dikişte içti. Nihayet, kendinin

insan olduğunu yeniden hissetmeye başlamıştı ama, vücudu hâlâ hafif hafif titriyordu.

“Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu Miyaşita.

“Ucu ucuna hayattayım işte.”

“Çok üşüdün herhalde.”

Miyaşita henüz bilmiyordu. Kışın ortasında palto-sunu bile almadan geliş nedenini...

“Soğuktan değil.”

Miyaşita, Ando’yu çalışma odası olarak kullandığı odaya buyur etmişti. Odanın köşesindeki yedek yata-ğa oturmuştu. O gece uyumak için kullanacağı yatak, vücudunun titremesiyle hafif hafif sarsılıyordu. İkinci konyak bardağını bitirdiğinde, içindeki titreme niha-yet dindi.

“Ne oldu?” diye sordu Miyaşita, nazik bir ses to-nuyla.

Ando her şeyi anlattı. Önceki akşamdan itibaren başına gelen her şeyi ayrıntılarıyla...

Konuşmasını bitirince, Ando yatağa sırtüstü dev-rildi ve ağustos böceklerinin cırlıtısı gibi bir ses çı-karttı. “Her şey bitti. Baksana, sen bu durumun nasıl açıklarsın? Neler oluyor?”

“Ne desem...”

Miyaşita, Ando’nun anlattıklarından bunalmış gibiy-di. İnsanlar böyle durumlarda, buruk gülümseler takı-nıyor herhalde. Miyaşita halsizce gülmeye devam etti. Gülmesi dinince, sıcak kahvesine konyak ekleyerek ağır ağır içti. Böyle yaparken, bir yandan da düşün-meye çalışıyordu. Mantıklı, olanları açıklayabilecek bir yanıt arıyordu.

“Sorun, Sadako Yamamura’nın nereden geldiği.” Ses

tonundan, Miyaşita'nın bir sonuca vardığı anlaşılıyordu.

“Söylesene, o kadın nasıl ortaya çıktı?”

“Sen de anlayabiliyorsundur” dedi Miyaşita.

“Hayır.” Ando yattığı yerde başını iki yana salladı. Yüzünde her an ağlamaya başlayacakmış gibi bir ifade vardı.

“Gerçekten anlamadın mı?”

“Söyle! O kadın nasıl çıktı ortaya?”

“Mai Takano doğurdu.”

Ando bir an nefesini tuttu. Sonra, başka bir yorumun söz konusu olup olamayacağını düşündü. Ancak, beyni artık çalışmıyordu. Düşünme yeteneğini yitirmişti sanki. Aynı şeyleri tekrarlamaktan başka bir şey yapamıyordu.

“Mai Takano mu doğurdu?”

“Lanetli video kaset Sadako Yamamura'nın düşünce enerjisiyle ortaya çıktı. Mai Takano tam yumurta bırakma döneminde o görüntüleri görünce vücudunda oluşan ring virüsü tarafından döllendi. Yok, döllendi demekten ziyade, Mai'nin yumurtasının çekirdeği, olduğu gibi Sadako Yamako'nun genleriyle kaplandı.”

“Sen bu mekanizmayı açıklayabilir misin?”

“Anımsamanı istiyorum. Biz ring virüsünü otomatik baz analiz cihazında inceledik. Sonuçta, çiçek virüsü genlerinin insan genleriyle belirli bir oranda birleştiğini bulduk.”

Ando doğrularak, elini içki bardağına uzattı. Bardak boştu.

“O insan genleri de...”

“Evet, öyle. On binlerce parçaya bölünmüş halde, Sadako Yamamura'nın genleri.”

“Yüz binlerce ring virüsünün, Sadako Yamamura’nın parçalara bölünmüş haldeki genlerini naklettiğini mi söylemeye çalışıyorsun?”

“DNA virüsü olmasına rağmen, ring virüsü, tersine yansıtma özellikleri olan bazlara sahip. Naklettiği her bir parçayı farklı hücrelere çakabileceğini sanıyorum.”

Tek bir virüsle, DNA’da yazılı insan genlerinin bilgilerinin tamamını taşımak mümkün değildir. Çünkü insan DNA’sı hane farkı yaratacak ölçüde daha büyüktür. Fakat, insan DNA’sının on binlerce parçaya bölünmesi ve her bir parçayı bir virüsün taşıması mümkün olursa... Elektromikroskop fotoğrafında kıvrıla kıvrıla dolaşan sayısız virüs vardı. Sadako’nun parçalara ayrılan genlerini taşıyarak, Mai’nin yumurtasına üşüşmüşlerdi.

Ando bir an yerinden kalkacak gibi olduysa da, şöyle bir düşünüp tekrar oturdu. Karşı tez getirmek istediğinde rahatı kaçardı.

“Fakat, Sadako Yamamura 25 yıl önce öldü. Bu kadar aradan sonra, onun gen bilgilerinin ortaya çıkması imkânsız.”

“Sorun orası işte. Baksana. Sadako Yamamura video kasede o görüntüleri neden gönderdi dersin?”

Ölmeden önce, kuyunun dibinde Sadako Yamamura ne düşünmüştü acaba? Halka olan öfkesini görüntülere yerleştirerek, görüntüleri izleyen herkesin dehşete kapılmasını gerçekten istemiş miydi acaba? Somut olarak, bunu yapması ne işe yarar? Görüntülerin çok daha derin bir anlamı vardı... Miyaşita’nın ne anlatmaya çalıştığını Ando anlayamıyordu. Söylemek istediği...

“O henüz on dokuz yaşındaydı” dedi Miyaşita, yanıt için bir ipucu verircesine.

“Ne olmuş yani?”

“Ölmek istemediği kesin.”

“Elbette, yaşı çok genç.”

“Sadako Yamamura’nın kendi gen bilgilerini şifreleyerek, enerji haline getirip o yerde bıraktığı düşünülemez mi?”

“....”

Ando herhangi bir yanıt vermedi, yalnızca derin bir nefes aldı.

... Kendi gen bilgilerini, görüntüye mi çevirdi yani?

Gerçekten de, Ryuci Takayama DNA’sının baz dizisinde “MUTATION” sözcüğünü şifrelemiş ve mesaj göndermeyi başarmıştı. Ancak, insanoğlunun gen bilgileri muazzam rakamlara ulaşır. Tek bir video kaset içerisine sığdırılabilecek bir şey değildir.

“İmkânsız. İnsan genleri haddinden fazla büyük.”

Ando nihayet itiraz etmeyi başarabilmişti.

Ando iki elini kaldırarak, odanın bir ucundan öbür ucuna kadar işaret etti.

“Diyelim, bu odadaki tüm bilgileri yazıya dökememiz mümkün olsun.”

Çalışma odası 15 metrekare genişliğindeydi. Yatağın yanına masa konmuştu. Masanın üzerinde bilgisayar ve sözlükler sıralanmıştı. Fakat, her şeyden daha zor olan duvarlardan birini tamamen kapatan kitaplıktı. Edebiyattan tıbbaya varana kadar, binin üzerinde kitap sıralanmıştı. Kitapların başlıklarını ve yazar adlarını kaydetmek bile, rahatlıkla bir günü alırdı.

“Muazzam bir bilgi” dedi Ando, kabullenerek.

“Ancak, şıkırt...” Miyaşıta, fotoğraf çeker gibi bir işaret yaptı.

“Fotoğrafı çekilecek olursa bir saniyede biter. Tek bir fotoğrafla, bu odaya ait bilgi tekrar edilebilir. Sürekli görüntü alınırsa bilgi içeriği muazzam rakamlara ulaşır. Sadako Yamamura’nın gen bilgileri kaydetmek de olanaksız değil.”

Söylemeye çalıştığı şeyleri anlasa bile, Ando kabul lenemiyordu.

“Bir saniye düşünememe izin ver.” Ando başını salladı. O ana kadar olanları, kendince bir kez daha düşünmek niyetindeydi.

“Sen düşün. Ben tuvalete gidiyorum.” Miyaşıta kapıyı açık bırakarak, koridorda gözden kayboldu.

Miyaşıta’nın söyledikleri de, elbette varsayımdan öte geçmiyordu. Anlattığı mekanizmanın gerçekliği bir yana, Mai Takano döllenmeden bir hafta sonra Sadako Yamamura’yı doğurmuş oluyordu. Burası kesindi. Döllenmeden doğuma kadar bir hafta süre çok kısa. Öyleyse, hücre bölünmesini hızlandıracak bir etkinin varlığını düşünmek gerek. Hücre çekirdeklerinde nükleik asit adı verilen bileşenler bulunur ve bu nükleik asit miktarı belirli bir miktarın üzerine çıkmazsa hücre bölünmesi gerçekleşmez. Dolayısıyla, bölünme sayısını muazzam bir hıza ulaştırmak için fazladan nükleik asit eklemek gerekir. Ring virüsü bir şekilde bu engeli aşarak, bebeğin anormal bir hızla gelişmesini sağlamayı başarmış olabilir.

Mai Takano’nun odasına ilk gidişinde, içeride kimse olmadığı halde, bir şeylerin varlığını hissetmişti. O an, Mai’nin odasında yeni doğmuş olan Sadako Yama-

mura bir yerlerde gizleniyordu. Henüz çok küçüktü herhalde. Saklanmayı düşünürse, kendine kolaylıkla bir yer bulabilmiş olsa gerek. Elbise dolabı ya da ev-yenin altındaki dopla. Ando, oralara varana kadar araştırmamıştı. Fakat, Sadako daha küçük olduğundan, banyoda güçlkle ayakta duran Ando'nun halini görünce gülüvermişti. Ando'nun bileğine dokunan şey de... Herhalde Sadako Yamamura'nın eliydi.

Kadın sahipsiz kalan evi kullanarak insanların gözünden uzak kalmayı başarmış, gelişmesini tamamlamıştı. Yetişkin bir kadın haline gelmesi için bir hafta süre yeterli olmalı. Sonra, ikinci kez Mai Takano'nun apartmanına gittiğinde, Sadako Yamamura yetişkin bir kadın olarak çıkmıştı içeriden.

Buraya kadar olan kısmını, Ando kafasında sürekli tekrarlamıştı. Sadako Yamamura'nın doğuşunu ve yetişkin bir kadın haline gelişini bir ölçü anladığına inanıyordu. Kendi deneyimleriyle karşılaştığında da tezat oluşturan hiçbir nokta yoktu.

Fakat ileride ne olacağını göremiyordu. Bir haftada yetişkin haline gelen kadın, daha sonra da aynı hızla yaşlanmaya devam ederse, ömrünün pek uzun olmayacağı açıktı. Sadako Yamamura'nın yeniden doğuşu, geçen yıl Kasım başlarında olmuştu. Üzerinden on haftaya yakın bir zaman geçmişti. Buna rağmen, kadının teni on dokuz yaş tazeliğini koruyordu. Hızlı gelişme evresinin öldüğü yaşa geldiğinde tamamlandığını mı düşünmek gerekiyordu acaba?

Miyaşita ıslak ellerini silkeleyerek geri gelince hemen konuşmaya başladı.

“Unutmamamız gereken bir şey de, çiçek virüsü-

nün önemli bir işlevinin olduğu.”

“Gerçekten de, çiçek virüsü ile Sadako Yamamura arasında güçlü bir işbirliği var.”

Ölmeden önce, Cotaro Nagao’dan aktarılan çiçek virüsü, kuyunun dibinde yavaş yavaş, zamana yayarak karışmış ve olgunlaşmıştı. Akıllarında olmayan bir ölümle yüzleşen Sadako ve virüs, bir gün gelip tekrar dünyaya dönebilmeyi şiddetle arzulamış olmalıydılar.

“Bu arada, Cun’içiro Asakava’nın “Ring”i yayımlatacağı doğru mu?”

“Kesin. S yayınevinin broşüründe yazıyordu.”

“Anlaşıldı. Sadako Yamamura ve çiçek virüsü... İki ipin birbirine bağlandığı yer şu lanetli video kaset ise, şimdi, birbirine bağlanan ip çözülerek, evrim geçirip yeniden iki ayrı ip haline gelmeye çalışıyor öyleyse. Biri elbette Sadako Yamamura. Diğeri de “Ring” kitabı.”

Ando’nun bu noktaya itirazı yoktu. Canlı ve cansızlar dünyasının sınırında dolaşan virüsler, çoğunlukla gen bilgisi halinde çevreden etkilenererek, kendilerini tüm dinamizmleriyle değiştirirler. “Video kaset” kalıbından, “kitap” kalıbına geçmiş olması şaşırtıcı değildi.

“Kazuyuki Asakava onun için mi hayatta kalmıştı?”

Sır çözülmüştü. İki çıkış noktası vardı. Biri Sadako Yamamura, diğeri de “Ring” metni. O yüzden Mai Takano ve Kazuyuki Asakava, şahdamarda tümör oluşumu sonucunda ölmekten kurtulmuşlardı. Çok doğaldı. Mai Takano’nun vücuduna giren virüs rahmine yöneldiyse, Kazuyuki Asakava’nın vücuduna giren virüs de beynine yönelmişti. “Ring”i yazan Kazuyuki Asakava değildi. Yalnızca araç olarak kullanılmıştı. Onun beynine girip, yazması için yönlendiren Sadako

Yamamura'nın DNA'sıydı. O yüzden de, sanki vido kamerayla çekim yapılmış gibi, gerçekte örtüşecek şekilde yazılabilmişti. Ancak, konunun kahramanı Sadako tasviri eksik kalmıştı. Kamera çekimi yapan kişinin asla görüntüye çıkmaması gibi.

Ando ve Miyaşita bir süre suskun kalarak, daha sonra neler olabileceğini düşündüler.

Sadako Yamamura ve "Ring" insanoğluna ne tür bir etkide bulunacaktı acaba? Ertesi sabahki kan testi ni beklemeden, gerekli önlemlere başvurarak "Ring" in yayımlanmasını engellemek zorundaydılar. Cun'ıçiro Asakava, kendi adıyla çıkartacağı kitabın insanoğlunun başına ne tür bir bela getireceğini hiç bilmiyordu. İlk önce bu noktadan yola çıkmaları gerekiyordu. Yazarın kendisini ikna ederek, yayınlama niyetinden geri çevirmeliydiler. Acaba, bu isteklerine uyacak mıydı? Her şeyden önce, böylesine absürd bir öyküye kolayca inanmayacağı kesindi.

"Haydi, gidelim" dedi Miyaşita, ellerini dizlerine vurarak.

"Gidelim de, nereye?"

"Elbette, senin evine."

"Söyledim ya. Sadako Yamamura benim evde."

"O yüzden gidiyoruz. Yüzleşmemiz gerek."

Ando tereddüt etti. "Bir... biraz dur."

Sadako Yamamura'dan kaçarak oraya gelmişti. Kolay kolay geri dönmek istemiyordu.

"Nazını çekecek zamanım yok. Anlamıyor musun? Biz artık tamamen bu olayın içindeyiz."

Kuşkuya yer yoktu. "Ring" kitabını okuduklarına göre, bir şekilde etkilenecekleri kesindi. Ancak, An-

do için pek önemi yoktu. Ölümün kendisinden o kadar korkmuyordu. Oğlu hayatta ve karısının ona âşık olduğu sıralarda ölümden aşırı korkardı. Ancak, artık...

Miyaşita, Ando'nun kolunu kavrayarak zorla ayağa kaldırmaya çalıştı.

“Haydi çabuk. Belki bu son şansımız.”

“Şans?”

“Sadako Yamamura kendi isteğiyle senin evine geldi değil mi?”

“Evet öyle.”

“Öyleyse bir nedeni vardı.”

“Ne gibi?”

“Nereden bileyim? Herhalde seninle bir işi vardı.”

Ando anımsadı. Sadako'nun ikinci kez karşılaştıklarında ne söylediğini.

... *Bir iş için tekrar yanınıza geleceğim.*

Kolunu çekiştiren Miyaşita'nın ardı sıra odadan çıkarken, Ando'nun kafası karmakarışıkta. Ne iş olduğunu bilmiyordu ama, duymak da istemiyordu.

8

Foyogi Parkı boyunca devam eden yola arabayı park ederek, kaldırıma çıkan Ando ve Miyaşita başlarını kaldırıp apartmana baktılar. Ando'nun dairesinin ışıkları sönmüştü. Dehşet içerisinde daireden dışarı fırladıktan sonra üç saat kadar geçmiş ve saat gece yarısı bire yaklaşmıştı.

“O tip gerçekten orada mı?” diye sordu Miyaşita,

sesini alçaltarak. Sadako Yamamura'dan “o tip” diye bahsetmesi, herhalde biraz sonraki yüzleşmeye cesaretini toparlamak içindi.

“Belki de yatmıştır.”

Daire sessizliğe gömülmüştü. Dışarıdan bakmakla, Sadako'nun orada olup olmadığını anlamak mümkün değildi.

“Ölüler âleminden geri dönen bir şeyin de uykuya ihtiyacı var demek ki.”

Miyaşita'nın sözleri biraz ironikti. Gelip burada uyuyacağına, uzun uykusundan hiç uyanmasa daha iyi olurdu, demek ister gibi bir hali vardı.

Ando ve Miyaşita, gelip geçen kimsenin kalmadığı kaldırımında durup dördüncü kattaki daireye baktılar.

“Haydi gidelim.”

Miyaşita yeri titreterek yürümeye başladı. Ando'nun sessizce peşine takılmaktan başka çaresi yoktu. Gecenin soğuğu iliklerine işliyordu, daha fazla kaldırımında bekleyemezdi. Biraz daha sıcak olsa, Ando herhalde evine gitmekte daha isteksiz olurdu.

Miyaşita'nın isteği üzerine, Ando her şeyi göze alıp kapının kolunu çevirdi. İçeriden kilitli olmayan kapı kolayca açılıverdi. Kimsecikler yok gibiydi. Antredeki ayakkabılar ve Sadako Yamamura'nın tek eşyası olan çanta da yoktu. Odadan dışarı fırlarken, çantanın antreye yakın bir yerde durduğunu görmüştü. Ando öne geçerek ilerleyip, ışıkları açtı. Tahmin ettiği gibi oda boştu.

Gerilim sona erince, Ando ipleri bırakılmış bir kukla gibi yatağa çöküvermişti, ama Miyaşita beş du-

yusunu da harekete geçirerek banyoyu, balkonu kontrol ediyordu.

“Burada değil.” Kendi gözleriyle kontrol eden Miyaşıta, artık ikna olmuştu.

“Nereye kayboldu acaba?” diye mırıldandı Ando. Aslında, Sadako’nun nereye gittiğinin hiçbir önemi yoktu. Daha fazla bulaşmak istemiyordu.

“Aklına bir yer geliyor mu?”

“Hayır” dedi Ando, başını iki yana sallayarak. O an farkına vardı. Pencere tarafındaki masanın üzerinde bir defter açık halde duruyordu. Ando son günlerde hiç defter kullanmamıştı.

Ando doğrularak not defterini eline aldı. Birkaç sayfa boyunca kargacık burgacık harflerle bir şeyler yazılmıştı. Yazının başında “Bay Ando” yazılıydı, sonunda da Sadako Yamamura imzası vardı. Sadako Yamamura’dan Ando’ya yazılmış bir mektup.

İlk satırını okuduktan sonra, Ando defteri Miyaşıta’ya uzattı.

“Bu ne?”

“Sadako Yamamura’dan mesaj.”

“Oo.”

Defteri eline alan Miyaşıta, Ando öyle bir dilekte bulunmadığı halde yüksek sesle okumaya başladı.

Bay Ando,

Sizi daha fazla şaşırtmak istemiyorum O yüzden mektup bırakmak gibi eski tarz bir yola başvurdum. Lütfen sakin sakin okuyunuz.

Sanırım artık siz de benim nasıl ortaya çıktığımın farkındasınızdır. Mai Takano adlı kadının rahmini kullanarak bu

dünyaya geri dönmeyi başardım. Bunun nasıl olabildiğini ben kendim de bilmiyorum.

Güney Hakone Sanatoryumu'nda yatan babamı ziyarete gittiğimde, tıp fakültesinde doçent olan babam sık sık genlerle ilgili şeyler anlatırdı. O yüzden genler hakkında biraz bilgim var. Uçuk bir düşünce olabilir belki ama, benim düşünce enerjim sayesinde genlerimdeki tüm bilgilerin başka bir şeyin üzerine çakılması mümkün olabilir mi? Şu an düşünüyorum da, ölmeden önce gerçekten, kendi gen bilgilerimin bir şekilde varlığını sürdürmesini istemiştim. Yeniden doğmayı dilemekten ziyade, Sadako Yamamura hakkındaki yaşam bilgilerinin kimsenin haberi olmadan eski bir kuyunun dibinde yok olup gitmesini istemiyordum. Bunun sonucunda ne oldu?.. Herhalde konunun uzmanı olduğunuza göre bana neler olduğunu daha iyi açıklayabilirsiniz.

Eski kuyunun dibinde ölen yüreğim, bir kadının içerisinde tekrar eski şeklini aldı. Kendi bilincimi yeniden kazandığımda, aynada gördüğüm kendi yüzüm değildi. Başlangıçta neler olduğunu hiç anlayamadım. Yüz ve vücut bana ait değildi. Fakat, öyle olduğunu düşünen yine de bendim. Üstelik, hiç görmediğim bir şehir. Modern arabalar. Beton duvarlı küçük bir oda. Elektrikli aletler. Odadaki takvime baktım, göz açıp kapayıncaya kadar yirmi beş yıl geçmişti. Herhalde, ruhum kendi vücudumdan ayrılarak, yirmi beş yıl sonra başka bir kadının vücuduna girmişti. Vücudu gasp edilen o zavallı kadın da Mai Takano'ydu.

Bilincim, Mai Takano beni doğurduktan sonra oluşmadı. Onun rahminde Sadako Yamamura çekirdeği hızla gelişirken, bilincim gitgide güçlendi ve Mai Takano adlı bedeni ele geçirdi. Doğumdan hemen öncesine kadar, Mai Takano'nun rahmindeydim ama, onu tamamen yönetiyordum.

Hem anne, hem bebek gözüyle çevremdeki şeylere bakabiliyordum. Minnacık ellerimle anne karnındaki borulara tutunup, o yumuşak teması da yaşayabildim.

Doğum yaklaştıkça bir şeyin farkına vardım. Doğduktan sonra Mai Takano'nun vücuduna ne olacaktı? Mai Takano'nun ruhu ona geri dönüp, tekrar Mai Takano adlı insan tamamlanmış mı olacaktı?.. Hiç sanmıyordum. O an ödünç aldığım beden, kelebeğin kozası gibi bir şey olduğunu anlamıştım. Kelebeğin uçup gitmesinden sonra kozasının hiçbir anlamı kalmayacağı gibi, görevini tamamlayan beden de terk edilmiş bir kabuktan başka bir şey olamayacaktı. Belki, kendi işime geldiği gibi yorumluyor olabilirim ama, Mai Takano adlı insanın ruhunun kovularak, öldüğü şeklinde yorumladım.

Bu elbette, bir anlamda kendimin nerede doğacağı soruydu. Mai Takano'nun odasında doğacak olursam, daha sonra çürümeye başlayan beden sorun olacaktı. Bebekliğimdeki gelişme hızına bakarak, yetişkin haline gelmemin o kadar uzun sürmeyeceğini sanıyordum ama, yaşayabileceğim bir yer olmalıydı. Bunun için de en uygun yer Mai Takano'nun odasıydı.

Hal böyle olunca, çevredeki insanların göremeyeceği bir yerde gizlice doğup, kabuğu orada bırakarak, tek başıma odaya dönmekten başka bir yol düşünemedim. İşte o yüzden, o bina tam aradığım gibi bir yerdi. Terastaki hava boşluğuna atılırsa kabuk bir süre bulunmazdı ve o sürede ben de Mai Takano'nun odasını özgürce kullanabilirdim.

Doğum yaklaşınca, hazırlıklarımı tamamlayıp, gece yarısı binanın terasına tırmandım, demir ağa ip bağlayarak havalandırma boşluğuna indim. İnerken ayağım kaydı, üstüne düşüp kırdım ama, anne bedeninde bir hasar oluşmamıştı. Beklediğim gibi, tekrar doğmayı başardım. Rahimden çıkın-

ca, dişlerimle göbek bağıny kesip, önceden hazırladığım ıslak havluyla bedenimi sildim. Doğduğumda sabah güneşi henüz yükselmemişti. Başımı yukarı kaldırdığımda, öldüğüm kuyunun dibiyle, o binanın havalandırma boşluğunun tıpatıp aynı olduğunun farkına varıp şaşırdım.

Sanki tanrının bahşettiği geçit töreni gibi bir şeydi. Kendi gücümle çukurun dibinden yukarı çıkmalıydim, yoksa yeni doğduğum dünyaya uyum sağlayamazdım... Sanki Tanrı bir tür sınava sokuyordu beni. Fakat, zor değildi. Yukarıdan sarkan ip vardı. İpi kullanarak kolayca yukarıya tırmanmayı başarabildim. Gökyüzünün doğusu yavaş yavaş aydınlanıyor, şehir de uyanmaya başlıyordu. Derin derin nefes aldım, havayı içime çektim. Tamı tamına yeniden doğmuştum.

Daha sonra bir hafta içerisinde, öldüğüm yaştaki halime geldim. Tuhaftır, yeniden doğmadan önceki belleğim olduğu gibi yerinde duruyordu. İzu Saşıkici'de doğduğumu, doğaüstü güçleri dolayısıyla deneklik yapan annemle birlikte şehir şehir dolaştığımı, babamın son yıllarını sanatoryumda geçirmesini... Her şeyi anımsıyordum. Bunun anlamı nedir acaba? Bellek beynin kıvrımlarına değil de, genlere mi yerleşiyor acaba?

Daha önceki halimden farklı bir tarafım olduğunu da keşfettim. Vücudumdaki farklılığı ancak hislerimle anlayabiliyordum. Fakat kesindi. Daha önceki vücudumdan farklı bir şeyler vardı. Galiba hem rahmim, hem de testislerim vardı. Daha önce rahmim yoktu. Fakat, yeniden doğduktan sonraki vücudumda ikisi de vardı. Mükemmel bir çift cinsiyet. Üstelik, içimdeki erkek boşalabiliyor. Seninle birlikte olduğumda bundan emin olabildim.

Miyaşita orada defteri okumayı bırakıp, Ando'ya baktı. Ando, Sadako Yamamura'yla birlikte olmasıyla

dalga geçeceğini zannederek “Bırak şimdi, devam et” dedi.

Ancak, Miyaşita’nın ilgisini çeken başka bir şeydi.

“Mükemmel çift cinsiyet... Eğer o kadın, hayır, artık kadın denemez. O tip, cinsel ilişkiye gerek kalmadan çocuk doğurabiliyorsa, bu büyük bir sorunumuz olduğu anlamına gelir.”

Az evrilmiş türlerin bazıları erkek ve dişinin birleşmesi olmadan üreyebilir. Örneğin solucanlar tek bir vücut içerisinde hem erkek hem de kadın işlevi taşır, yumurtlarlar. Tek hücreli canlıların, hücre bölünmesi yoluyla üremesi de aynıdır. Erkek ve kadın ilişkisi olmadan çocuk doğurabilirse, doğan çocuk tamamen ebeveynin genlerini taşır. Yani, Sadako Yamamura, Sadako Yamamura doğurmuş olur. Acaba böyle bir şey mümkün olabilir mi?

“Eğer bu mümkün olursa...” dedi Ando, bakışlarını tavana çevirerek. “Artık, Sadako Yamamura’nın insan türünden olduğunu söyleyemeyiz. Yeni bir tür. Mutasyon yoluyla yeni bir tür ortaya çıkmış oluyor. Biz de o evrim aşamasını kendi gözlerimizle görmüş olacağız.”

Ando daha sonrasını düşünmeye çalıştı. Sorun, yeni tür Sadako Yamamura’nın ne şekilde yerleşeceğiydi? Mutasyon yoluyla ortaya yeni bir tür çıkması durumunda, belirli bir tür yapısının oluşması gerekiyordu.

Sözgelişi, binlerce baş akkoyun arasında bir karakoyun doğmuş olsun. Karakoyunun beyaz koyunlarla üremeye girmekten başka çaresi olmayacağına göre, doğan koyun beyaz ya da en fazla gri olabileceğine göre, üreme kuşakları devam ettikçe “kara” özelliği ince-

lir ve nihayetinde zincirden silinir gider. Aynı anda, bir erkek bir dişi, ikiden fazla karakoyun doğmadığı sürece, “kara” özelliği sonraki kuşaklara aktarılamaz.

Sadako Yamamura ise bu erkek-dişi gerekliliğini aşmıştı. Eğer cinsel ilişkiye girmeden üreyebiliyorsa, özel bir yeni yapı ortaya çıkartması gerekmiyordu. Kendi başına üreyebiliyorsa “Sadako Yamamura” özelliğini olduğu gibi sonraki kuşaklara aktarabilirdi.

Fakat, Sadako Yamamura’nın kendisiyle aynı “Sadako Yamamura” doğurabilmesi durumunda, bunun zaman alacağı belliydi. Video kasedin birer birer çoğaltılmasından farksızdı. O zaman engeli dolayısıyla da insanoğlu tarafından köşeye kıştırılıp yokedilmesi tehlikesi vardı. Gerçekte de, lanetli kaset ortadan kalkmıştı. Kökleşmek için, aynı anda çok sayıda, anormal rakamlarda üreme gerekiyordu. İnsanoğlunun yaşadığı yerleri gasp edip, bir anda saldırmaktan başka Sadako Yamamura’nın yaşam şansı yoktu. Patlama niteliğinde bir üreme yetisine Sadako Yamamura sahip miydi acaba?

Ando’nun düşünmeye devam etmesini engellemek ister gibi, Miyaşita mektubun devamını okumaya başladı.

Uzun uzun yazdım ama, bu yazdıklarımın hiçbirisi yalan değil. Ben sadece, bende meydana gelen değişimi sana dürüstçe anlatmaya çalışıyorum. Neden böyle yapmam gerekiyor?.. Anlamamı istiyorum. Beni anlamamı istediğim gibi, yapmamı istediğim şeyler de var. Neden senden? Çünkü, senin gerekli bilimsel bilgiye sahip olduğunu düşünüyorum.

... İşte. Baklayı çıkarıyor ağzından.

Ando sanki bir kavgaya girişecekmiş gibi hazırlandı. Kendisinin rahatlıkla yapabileceği bir şeyi isteyeceğini düşündükçe içindeki endişe güçleniyordu.

Öncelikle, “Ring”’in yayımlanmasını durdurmaya çalışmayın.

... Bu olabilir. Hiçbir şey yapmam, olur biter.

Bunun dışında da yapmayı düşündüğüm şeylere engel olmamanızı, işbirliği yapmanızı istiyorum.

Lütfen beni dinleyin. Tehdit etmek gibi bir niyetim yok ama, bana engel olmaya kalkarsanız başınıza hoş olmayan işler gelir. Ne de olsa “Ring”’i okudunuz artık. İş işten geçti artık. Karşı gelerseniz, vücudunuzda istemediğiniz değişimler ortaya çıkabilir. Elbette, cesur bir insansınız, ölümü göze alarak karşıma çıkmak da isteyebilirsiniz. O yüzden, dileğimi dinleyecek olursanız, benim de size bir ödül vermem gerekir. Karşılıksız olmaz. Ne dersiniz, benim sizin için yapabileceğim şey, sizin herhalde en çok istediğiniz şeyi, yani...

Miyaşita orada okumayı kesip, defteri Ando’ya uzattı. Geri kalanını kendi gözleriyle okumasını istiyordu herhalde.

Yazılan cümleyi okuduğu anda, Ando defteri elinden düşürüverdi. Bir anda düşünme yeteneğini kaybetmiş, vücudundan tüm gücü çekilmişti. Öyle bir şartın öne sürüleceği hiç aklına gelmemişti. Miyaşita, Ando’nun içinde yaşadığı fırtınayı anlamış olacak, hiç konuşmuyordu.

Ando, gözlerini kapattı. Sadako Yamamura insa-

noğluna ihanet etmesi için, tatlı sözler fısıldıyordu kulağına. Sadako Yamamura'nın başlattığı yeni türün tarafına geçip, işbirliği yapmasını istiyordu. İnsanoğlu tarafında belirli bir sayıda işbirlikçisi olmadıkça, kendi türünün hayatta kalamayacağını çok iyi analiz etmişti. Sözceliği "Ring"i yayımlatmaya çalışan Cun'iciro Asakava da onun bir aracı haline gelmişti. Olasılıkla kendisi farkında değildi ama, onun yönlendiren kesinlikle Sadako Yamamura'ydı.

Fakat, ruhunu satması karşılığında muhteşem bir ödül alacaktı Ando. Kim bilir kaç kez rüyasını görmüştü. Asla gerçekleşmeyeceğini bildiği halde.

... Olası mı bu?

Kendi kendini sorguluyordu. Gözlerini açıp tam karşısındaki kitaplığına baktı. Kitapların arasında duruyordu. Tıbbi açıdan mümkündü. Sadako Yamamura'nın gücüne başvurması durumunda gerçekleşebilirdi.

... Fakat, gerçekleşecek bile olsa...

Ando inlemeye başladı. Şu an Sadako Yamamura'yı durdurmazsa, insanoğlunun başına çok büyük bir felaketin geleceği belliydi. İnsanoğullarından biri olan kendinin, onlara ihanet etmesi affedilebilir miydi? Sadako Yamamura'ya engel olunabilecek bir yol... Nihayetinde öldürmekten başka yolu yoktu. Fakat, onun vücudu yok olursa, rüyası da sonsuza dek rüya olarak kalacaktı. Sadako'nun vücudu hayatta olmadığı sürece, rüyası asla gerçekleşmeyecekti.

Ando'nun inlemesi öğürtüye dönüştü. Yüzüstü yatağına kapanmış, omuzları titreyen Ando'nun gözlerinin önüne gelen silüet, bir türlü silinmek bilmiyordu.

“Miyaşıta! Ne yapmalıyım?”

Kendi başına çözümleyebilmesi mümkün değildi. Ağlamaklı bir sesle sormuştu.

“Bu senin sorunun” dedi Miyaşıta. Soğuk bir yanıtı ama, Miyaşıta çok sakindi.

“Bilemiyorum, ne yapacağımı bilemiyorum.”

“Şöyle bir düşün. Sadako Yamamura’ya engel olmaya kalkarsak bizi anında öldürüp, yeni bir işbirlikçi arar kendine. Durum bundan ibaret.”

Miyaşıta haklıydı. Soğukkanlılıkla düşününce açıkça ortadaydı. Ando ve Sadako Yamamura’nın karşılaşması kesinlikle tesadüf değildi. Sürekli peşindeydi. Mai Takano’nun dairesindeki karşılaşmaları olsun, binanın en üst katındaki karşılaşmaları ya da Sangubaşi istasyonundaki karşılaşmaları olsun, hiçbiri tesadüf değildi. Sadako, Ando’nun kokuyu alıp gerçeğe yaklaştığını hissedince, önceden müdahale etmişti. Sadako Yamamura’dan kurtulması imkânsızdı. En küçük bir hareketinde bile vücudundaki ring virüsünün azaacağı kesindi.

Miyaşıta bu noktaya dikkat ederek kendi sonucunu çıkartmıştı ama, Ando henüz kararını verememişti.

“Onunla işbirliği mi yapalım?”

“Başka yolu yok.”

“Peki ya insanoğlu?”

“Dur bakalım, insanoğlunun elçisiymiş gibi konuşma. Her şeyden önce, kararını vermiş olmalısın. Eline geçecek ödüle baksana. Bu şansı kaçırarak mısın?”

“Haksızlık. Sana hiçbir şey vermeyecek.”

“Sigorta kazanmış olurum. Herhangi bir şey olması durumunda. Yapılması gerekenleri yapmam yeter.”

Ando, kendisinin çıkışı olmayan bir noktada olduğunu hissetmeye başlamıştı. Yıllar, belki onlarca yıl sonra adı tarihe yazılmış olacaktı. Bir kahraman olarak değil. İnsanoğlunun mahvına sebep olan hain etkiyle... Fakat, bu elbette insanoğlunun varlığını devam ettirmesiyle mümkün olabilecek bir şeydi. Yok olması durumunda, tarihe de gerek kalmayacaktı.

İçindeki pişmanlıkla birlikte, Ando olayların nasıl başladığını düşündü. Perde açılışını elbette unutmamıştı. Otopsiden hemen sonra Ryuci'nin karnından fırlayan şifrelenmiş "Ring". O şifre sayesinde Ando "Ring" adlı bir metnin varlığını öğrenmiş, okumuştı. Okumamış olsaydı, bulaşmamış olacaktı. Eğer, okumamış olsaydı...

Ando'nun düşünceleri bir an kesildi. *Dur bakalım. Tuhaf olan bir şeyler var.*

"Ryuci..."

Seslice mırıldanınca, Miyaşita rahatsız bir yüz ifadesiyle Ando'ya baktı. Onun bu tavrına aldırmayan Ando düşünmeye devam etti. Tesadüf sandığı şeylerin arkasında bilinçli bir hareket gizleniyor gibiydi. Ryuci "Ring" ve "Mutasyon" şifrelerini iyilik olsun diye mi göndermişti? "Dikkatli olun" uyarısında bulunmak için mi? Yanlış giden bir şeyler vardı. Farklı bir yola sapılacağını anladığı anda, kendi istediği yola çekmek için mesaj göndermiş olmalıydı. Ryuci neden öyle yapmıştı acaba?

Bir diğer soru. Mai Takano'nun lanetli video kasedi izlemesinin nedeni neydi? Yumurta bırakma gününde video kasedi izlemesi gibi bir tesadüf söz konusu olmasa Sadako Yamamura doğmayacaktı. Mai

Takano video kasedi nerede bulmuştı?

... Ryuci'nin odasında.

Mai Takano, Ryuci'nin odasına neden gitmişti?

... Ryuci'nin yazısındaki eksik sayfaları bulmak için.

Gerçekten eksik miydi?

... Yalnızca Ryuci bilir.

Her şeyin başında Ryuci var.

... Ryuci, Ryuci, Ryuci.

Mai Takano'yla yakın ilişkisi olan Ryuci'nin kızın yumurta bırakma gününü bilmesi hiç de tuhaf değildi. Mai Takano tam da o gün Ryuci tarafından yönlendirilmişti.

... Şu işe bak!

Ando, yüzünü rahatsız gözlerle kendisine bakan Miyaşita'ya çevirip, zor çıkan bir sesle o adı tekrarladı. "Ryuci işte..."

Miyaşita bir anlam çıkartamamış, gözlerini iyice kısmıştı.

"Anlamıyor musun? Ryuci işte. Sadako Yamamura'nın iplerini tutan Ryuci."

Üst üste aynı adı tekrarladıkça, Ando kendi varsayımının doğruluğundan emin oldu. Her şey Ryuci'nin başının altından çıkmıştı. Senaryoyu yazan oydu.

Pencerenin dışından büyük şehrin girdap haline gelen uğultusu duyuluyordu. Başkent Otoyolu'nda akan arabaların sesi, sanki ağır bir şeyi sürüklüyorlarmış gibi kulak tırmalıyordu. Camın tırnaklanması gibi bir ses. O ses, gülen bir erkeğin sesine de benziyordu. Uzaklardan yükselen rahatsız edici bir ses. Ryuci'nin sesine benziyordu. Ando gökyüzüne baktı. "Ryuci! Orada mısın?"

Elbette yanıt gelmedi. Ancak, Ando orada olduğunu çok güçlü hissediyordu. Sadako Yamamura'yla işbirliği yapıp, insanoğlu avına çıkan adam, o an odanın bir yerlerinde gizlenmiş, hareketlerini izliyordu. Ancak mı farkına varabildiniz, diye gülererek... Ando artık Ryuci'nin arzusunun ne olduğunu farkına varmıştı. Eğer kendisi yardım etmezse, Ryuci'nin bu arzusu gerçekleşmeyecekti. Ando, nihayet Ryuci'nin düşüncelerini çözebilmişti. Fakat, elinden gelecek hiçbir şey yoktu. Artık çok geçti, önlem alınması mümkün değildi. Ando, karanlığın içinde gizlenmiş için için gülen Ryuci'yle aynı dilden konuşmaktan başka bir şey yapabilecek durumda değildi.

Sonrasında

Xisan yağmurları dönemi olmasına rağmen, güneşli bir havada, Ando sahildeydi. İki yıl önce o gün, o sahilde oğlu boğulmuştu. Oğlunu yutan iğrenç deniz. Aslında geçen sene gelmemiştir. Ancak, bu seneki ölüm yıldönümünde mutlaka gelmesini gerektiren bir neden vardı.

İki yıl öncesiyile karşılaştırıldığında deniz sakindi. Beyaz kumların yayıldığı sahilde birkaç kişi denize olta sallamıştı. Yaza çok vardı, denizde giren kimse yoktu. İki, üç aile şilte sermiş, pikniğin tadını çıkartıyorlardı.

Ando, bir an iki yıl öncesine gitti. Dalgaların boyu çok farklıydı ve ne zaman yapıldıysa, denizin açığına uzanan bir mendirek vardı. O yüzden, sahilin şekli de değişmişti. Ancak, Ando'ya sanki her şey aynıymış gibi gelmişti. Geçen iki yıl tam bir kâbustu. Söyleyebileceği başka bir şey yoktu.

Dalgaları izleyebilecek şekilde mendireğe oturan Ando, yazı andıran güneşi tam karşısından alıyordu. Elini gözlerine siper ederek, dalgaların vurduğu çizgide oynayan küçük gölgeye baktı. Mendireğin iç tarafında olduğu halde o küçük gölge asla suya yaklaşmıyor, çıplak ayaklarıyla kuma çömelmiş oynuyordu.

Ando gözünü oradan ayıramadı.

Bir an kendisine seslenmiş gibi oldu. Yanlışlıkla öyle duyduğunu sanan Ando başını kaldırıp, sağa sola baktı. Mendireğin üzerinde dosdoğru kendine yaklaşan adam gözüne ilişti.

Adam çizgili, uzun kollu bir gömlek giymiş, önünü en üst düğmesine kadar iyice kapatmıştı. Göğsünden kollarına kadar olan kısımdaki kasları rahatlıkla fark edilebiliyordu. Kısa boynunda, iki üç kıvrım oluşmuştu, baktıkça kendi içi bunalıyordu. Dörtgen hatlara sahip yüzü terlemiş, nefes nefese ilerleyen adamın elinde bir market poşeti vardı.

Adamın yüzü tanıdıktı. Bu yüzü en son geçen yılın ekim ayında, adli tıp enstitüsünde görmüştü.

Adam Ando'nun yanına oturup, omzunu omzuna yasladı.

“Uzun zaman oldu”

“.....”

Ando adamla gözgöze gelmekten kaçınarak, yalnızca kumsalda oynayan küçük gölgeye bakıyordu.

“Nereye gideceğini söylemeden ortadan kayboldun. Sanki yabancıyız.”

Bunları söyleyen adam, elindeki naylon poşetten soğuk çay çıkartıp, boğazından gürültüler çıkartarak içti. Bir çırpıda bitirince, poşetten bir teneke daha çıkararak Ando'ya uzattı.

“İçer misin?”

Ando sessizce aldı ve adamın yüzüne bakmadan tenekenin kapağını açtı.

“Burada olduğumu nasıl anladın?” diye sordu Ando, sakın bir ses tonuyla.

“Miyaşıta’dan öğrendim, bugün oğlunun ölüm yıldönümü olduğunu. Gerçi, senin ne yapacağını az çok kestirebiliyorum” dedi adam, gülerek.

“Peki, benden ne istiyorsun?” dedi Ando, öfkesini bastırmaya çalışarak.

“Trenden trene, sonra otobüse aktarma yaparak geldim. İnsan biraz sıcak karşılar.”

“Hiç ümitlenme” diye kestirip attı Ando.

“Amma duygusuz bir adamsın” dedi hafifçe gülümseyen adam, dudaklarını büzerek.

“Duygusuzum ha! Esas sen kendine bak! Kimin sayesinde şu an buradasın?”

“Sana minnettarım. Tam istediğim gibi hareket ettin.”

Adam Ando'yla oyuncak gibi oynadığını, kendi ağzından bir kez daha söylemiş oluyordu. Öğrencilik yıllarında kendini şifre oyununa kaptırdığı yıllarda, adamın çıkarttığı şifreleri ne kadar uğraşırsa uğraşsın çözemez, aksine bin bir güçlkle hazırladığı şifreleri, adam kolayca çözüverirdi. O sıralar adamın yeteneklerine hayrandı. Ancak, artık farklıydı. İsteddiği gibi kullanmış, gururunu kırmıştı. İçinde o hayranlık duygusundan eser kalmamıştı.

Ando kendi elleriyle doğumunu hazırladığı adamın... Ryuci Takayama'nın yan profiline baktı. Görülebilecek bir şey olsa, Ryuci'nin kafasının içini görmek isterdi. Hatta, ne düşündüğünü öğrenmek. Ando önceki yılın ekim ayında, Ryuci'nin beynine doğrudan dokunduğunu anımsadı. Parmaklarıyla beynine dokunarak bu adamın ne düşündüğünü anlayabilmiş miydi? Elbette hayır. O halde, burnuna bir şifre uza-

tılmış ve kendini olaylar dizisinin içerisinde buluvermişti. Eğer o gün, adli tıp enstitüsünde Ryuci Takayama'nın otopsisini yapmamış olsa, olaylara hiç bulaşmamış olacaktı.

“Senin için de böylesi daha iyi olmadı mı?” diye sordu Ryuci, sanki büyük bir lütufta bulunmuş gibi.

“Bilemiyorum.”

Gerçekten bilemiyordu. Böylesinin daha iyi olup olmadığını.

Kumsaldaki küçük gölge ayağa kalkıp, Ando'ya el salladı. Buna karşılık olarak Ando hafifçe doğrulunca, o küçük gölge kumları savurarak yaklaştı. Ando'nun tam karşısında durup seslendi.

“Baba! Susadım.”

Ando, Ryuci'den aldığı soğuk çayı oğluna uzattı. Oğlan kutuyu alır almaz ağzına dayadı. Hemen karşısında oğlunun beyaz boğazı aşağı yukarı hareket ediyordu. Soğuk sıvının aşağı doğru inişi anlaşılabilirdi. Bedenin canlılığını gösteriyordu.

Ryuci'nin yüzünde biriken yağlı ter damlalarıyla karşılaştırıldığında, üç buçuk yaşındaki oğlunun boyundan akan ter damlaları kristal gibi kalıyordu. Ando, ikisinin de aynı ter olduğunu düşünemiyordu.

“Hey, türdaşım! Bir tane daha içer misin?” Ryuci oğlana seslenerek eliyle naylon poşeti hışır hışır karıştırmaya başladı.

Türdaş sözcüğü Ando'nun kulaklarında yankılanmıştı. Gerçekten de, ikisi aynı rahimden doğmuşlardı. Ando'yu üzen en önemli nokta buydu. Oğlu Ryuci'ye bakarak başını iki yana sallayıp, elindeki soğuk çay kutusunu başının hizasında kaldırdı.

“Hepsini içebilir miyim?”

“Olur, iç.”

Ando’nun yanıtı üzerine, oğlu elindeki teneke kutuyu sallayarak az önce oynadığı yere yollandı. Boşalan teneke kutuyu kumla dolduracaktı herhalde. Ando arkasından seslendi. “Takanori!”

Oğlu durup, arkasına baktı.

“Ne oldu?”

“Denize girme sakın!”

Başını anladım anlamında sallayan oğlan, gülücükler saçtıktan sonra tekrar arkasına döndü.

Özel olarak tembih etmesine gerek yoktu aslında. Boğulduğu anı anımsıyor olsa gerek, oğlu hâlâ sudan korkuyordu. Kendiliğinden denize yaklaşmaya kalkmıyordu. Bunları bildiği halde, Ando her zaman gereksiz uyarılarda bulunuyordu.

“Hoş çocuk.”

Ryuci’nin söylemesine hiç gerek yoktu. Elbette hoş bir çocuktur. Hazinesiydi. Bir kez kaybettiği, yerine hiçbir şeyi koyamayacağı bir hazine. O varlığı geri getirebilmek için, Ando insanlığa ihanet etmişti. Bunu yapmakla iyi mi, yoksa kötü mü ettiğini, Ando hâlâ bilemiyordu.

Sadako Yamamura’yla işbirliği yapması karşılığında kadının önerdiği ödül, iki yıl önce boğularak ölen oğlunu geri getirmektir.

Altı ay önce, dairesine bırakılan mektubu Miyaşita’yla birlikte okuduktan hemen sonra Ando, öylesine saçma sapan bir şeye inanmaya kalkışmamıştı. Fakat, bu geçici bir süreydi ve daha sonra oğlunun geri

gelebileceğine inanmaya başlamıştı. Her şeyden öte, Sadako Yamamura'nın yeniden doğuşuna şahit olmuştu. Üstelik, oğlunun DNA'larını taşıyan saç tellerini, kitaplığının rafında titizlenerek saklamıştı. Oğlunun hücreleri tamamen kaybolmuş olsa geri getirmek imkânsızdı. Denizin içinde oğlunun başına döküp da, saç telleri yüzüğüne dolaşmamış olsa, oğlunun gen bilgileri sonsuza dek yitmiş olacaktı.

Bilimsel açıdan, o kadar da zor bir şey değildi. Ancak, gerekli olan şey, Sadako Yamamura gibi özel doğüstü yetenekleri olan bir anne vücuduydu ve bu da olduğu sürece, çağdaş bilimlerle rahatlıkla gerçekleştirilebilecek bir işlemdi.

Önce hem erkek hem de kadın cinsiyeti taşıyan Sadako Yamamura'nın rahminde, spermier yumurtayı dölledi. Karşı cinsle çiftleşmesine gerek kalmadan, kendi içinde yumurtayı döllemeyi başarabiliyordu. Bir sonraki aşamada bu dölllenmiş yumurtayı çıkartıp, ortaya çıkmaya başlayan DNA yerine, doğuracağı insanın DNA'larını yerleştirmek gerekiyordu. Manipulator yardımıyla, Takanori'nin saç tellerindeki hücrenin çekirdeği çıkartılarak, Sadako Yamamura'nın dölllenmiş yumurtasının çekirdeğiyle yer değiştirildi. Bu işlem için çok ince teknikler gerekiyordu. Ancak, uzmanların elinde olduktan sonra, o kadar da zor değildi. Teorik olarak, geriye DNA'ları kalmışsa, çok eskiden ölmüş dinazorları bile yeniden canlandırabilmek mümkündü.

Çekirdeği değiştirilen yumurta, yeniden Sadako Yamamura'nın rahmine konulunca geriye doğumu beklemek kalmıştı. Bebek tam bir haftada Sadako Yama-

mura'nın rahminden çıktığı gibi, sonraki hafta içerisinde de DNA'larının vücudundan ayrıldığı zamandaki büyüklüğüne gelmişti. Takanori denizde boğulmak üzereyken saçları kopmuş, Ando'nun parmaklarına dolanmıştı. DNA o saçlardan alındığında göre, yeniden doğan Takanori, boğulduğu andaki yaşına gelmişti. Sonra da, belleği intron (gen bilgilerinin kodlanmayan kısmı) üzerinde birikmiş olacak, boğulduğu ana kadar olan belleği de tam olarak yerindeydi.

Ando'nun oynamasını izlediği oğlunun, boğulmadan önceki oğluyla hiçbir farkı yoktu. Konuşma şekli, hareket alışkanlıkları aynen eskiden olduğu gibiydi. Ebeveynleriyle birlikte yaşadığı anılarını da tamamen anımsıyordu, konuşurken hiçbir tuhaflık sezilenmiyordu.

Yamamura Sadako, Ando'ya oğlunu kazandırır kazandırmaz, karşılık olarak bir sonraki isteğinde bulunmuştu. Ando'nun beklediği bir gelişmeydi. Kadının istediği, aynı yöntemle Ryuci Takayama'yı geri getirmektir. Takanori'nin geri getirilmesi, bir ödülün yanı sıra esas işlem için bir prova anlamı da taşıyordu. Zaten, otopsi sonrasında karnından rakamları çıkartması da, ring virüsünün DNA'sına zorla şifre yerleştirmesi de, Ryuci'nin geri gelmek doğrultusunda başvurduğu yollardı. Neticede bu emelleri gerçekleştirmiş, geri gelmeyi başarmış ve şimdi Ando'nun yanında oturuyordu. Esas Ryuci, Sadako Yamamura'nın ortağıydı.

Geri geldikten sonra Ryuci'yle ilk kez karşılaşılıyor. Ando, Ryuci'nin DNA'sının döllenmiş yumurtaya yerleştirildiğini duyar duymaz, işin geri kalan kısmını Miyaşita'ya bırakıp, nereye gideceğini söylemeden,

yanına yalnızca oğlunu alarak ortadan kaybolmuştu. Ryuci'nin doğmasıyla birlikte kendi görevinin bittiğine hükmetmişti. Ryuci olduktan sonra, sahneye çıkmasına gerek kalmamıştı. Sadako Yamamura'nın en büyük arzusu, biricik ortağını elde etmektir.

Acaba, Sadako Yamamura ve Ryuci Takayama ne zaman anlaşıyorlardı? Olasılıkla DNA düzeyinde iletişim kurmuş, ortak olarak birbirlerinin değerini kabul ederek, işbirliği yapmaları durumunda birbirlerinin çıkarına olacağını düşünmüşlerdi.

Her halükârda, artık Ando'yu ilgilendirmeyen bir sorundu. Aklındaki tek sorun, bundan sonra oğlunu nasıl yetiştireceğiydi. Sakin kafayla düşünebilmek için, Ando iki ay önce üniversiteden istifa etmiş, sabit bir yerde kalmaksızın Japonya'nın farklı yerlerinde dolaşmıştı. Kafasında hâlâ belirli bir yer yoktu. Ryuci ve Sadako Yamamura'dan olabildiğince uzakta yaşamak istiyordu.

Ryuci ceplerini karıştırıp, bir şırınga ampülü çıkarttı.

“Al” diyerek Ando'ya uzattı.

“Bu ne?”

“Ring virüsünden çıkarttığım aşı.”

“Aşı...”

Ando, cam ampülü alınca, kuşkuyla baktı.

Ando ve Miyaşita kan testi sonucunda pozitif çıkmışlardı. Tahmin ettikleri gibi “Ring” metnini okumuş olmaları yüzünden, ring virüsü taşıyıcıları haline gelmişlerdi. Ne zaman azacağı belli olmayan virüsü taşımaktan duydukları endişe devam ediyordu.

“O aşığı yaparsanız, virüs tehdit olmaktan çıkar.

Artık endişelenecek bir şey yok.”

“Sen bunu vermek için mi kalkıp buralara geldin?”

“Eh, arada sırada oturup denizi izlemek de fena değil hani...” dedi Ryuci, utangaç utangaç gülümseyerek. Ando biraz rahatlamıştı. Ailesiyle birlikte bir yerlerde yaşayacak olsa bile, ring virüsü taşıyıcısı olduğu müddetçe huzur bulamayacaktı.

“Söylesene, bundan sonra dünya nasıl bir şekil alacak?”

“Bilmem” dedi Ryuci, pek fazla düşünmeden.

“Nasıl bilmezsin? Sen Sadako Yamamura’nın ortaklığıyla canlılar dünyasını dizayn etmek niyetinde değil misin?”

“Yakın geleceğin nasıl olacağını biliyorum. Ancak daha sonrasını... Onu ben de bilemiyorum.”

“Tamam öyleyse, yakın geleceği anlat.”

“*Ring*’in satışları bir milyonu aştı.”

“Bir milyon ha...”

Gazete reklamları vasıtasıyla, Ando bu gerçeği zaten öğrenmişti. Gazetelerde “ek baskı” ibaresini gördükçe, Ando’nun zihninde “çoğalma” sözcüğü belirivermişti. Göz açıp kapayana kadar *Ring* çoğalmayı başarmış, taşıyıcı sayısı bir milyonu geçmişti.

“Üstelik film yapılacak.”

“Film mi? *Ring* mi?”

“Evet. Başroldeki Sadako Yamamura rolü halka açık yarışmayla belirlendi.”

“Halka açık yarışma...”

Ando az öncesinden beri Ryuci’nin söylediği sözcükleri tekrarlıyordu.

Ryuci sonunda katıla katıla gülmeye başladı.

“Halka açık yarışmaymış. Sadako Yamamura rolünü kim kaptı biliyor musun?”

Ando sanat dünyası hakkında cahildi. Halka açık yarışmayı kimin kazandığını da doğal olarak bilmiyordu.

“Kim?”

Ryuci artık karnını tutarak gülüyordu. “Sen de ama saf çıktın ha! Senin de çok iyi tanıdığın...”

“Sadako Yamamura mı?”

Bu ismi telaffuz eder etmez, Ando durumun ne kadar kritik olduğunun farkına vardı. Sadako Yamamura aslında oyunculuk yolunda ilerlemek için liseyi bitirdikten sonra özel bir tiyatro topluluğuna girmişti. Amatör değildi. Oyunculuk için gereken temel birikimi vardı. Yarışmaya girmiş olmasının tuhaf bir yanı yoktu. Sahip olduğu özel yetenekleri kullanarak, jürinin kararını rahatlıkla yönlendirmişti herhalde. Üstelik Sadako Yamamura rolü için. Kendi rolünü kendisi oynayacaktı... Ne için? Ando, bunun ardındaki niyeti hemen ayırmamıştı. Film görüntülerine düşünce enerjisini eklemek için. Lanetli kasedin görüntü sahnelerine, tekrardan kendi gen bilgilerini düşünce enerjisiyle çakmak niyetindeydi. Bir kez yokolmuş olan lanetli kasetten binlercesi tekrar doğmuş olacaktı.

Bunun ne gibi sonuçları olur? Filmin ne ölçüde başarılı olacağını bilemiyordu, ama bir hayli çok sayıda kadın izleyicinin ilgi göstereceği belliydi. Filmi izlediği gün tam yumurta bırakma gününde olan kadınlar ise, Mai Takano’yla aynı trajediyi yaşayacaktı. Hepsi bir hafta sonra Sadako Yamamura doğuracak, her birinin

bedenleri koza işlevini tamamlayınca bir kenara fırlatılıp atılacaktı.

Üstelik film video kaset haline getirilip, video kiralama dükkânlarına konulacak, televizyonda gösterilecek olursa, video kasedin çoğaltılmasından çok daha hızlı bir şekilde görüntüler yayılmış olacaktı. Aynı anda binlerce, patlama niteliğinde bir çoğalma. Üstelik, bu patlamayı yaratan Sadako Yamamura tek başına çocuk doğurma yetisine sahipti. Göz açıp kapayana kadar, tüm dünyayı saracak bir yöntemi elde etmeyi, Sadako Yamaura kolayca başarmıştı.

“Medya ile Sadako Yamamura çiftleşmesi” dedi Ryuci, nihayet gülmeyi kesip başını kaldırarak.

“Çok geçmeden farkına varılır, öyle bir film kısa sürede toplatılır.”

Sadece film değil, piyasaya çıkan kitaplar da, toplatılıp yakılırdı herhalde. Ando insanoğlunun karşı saldırısına inanmak istiyordu.

“İmkânsız. Şu an medyada çalışan sayısı milyonu geçmiş durumda. *Ring* ortadan kalksa bile, ring virüsü bulaşan insanlar tarafından farklı bir kalıpta yeniden üretilir. Video kasedin kitap kalıbında yeniden ortaya çıkması gibi. Müzik, atari oyunları, bilgisayar ağı... Birçok yerde yayılabilir. Sonra da, yeni ortaya çıkan kalıp ile Sadako Yamamura çiftleşmesi sonucunda, yeni bir kalıp ortaya çıkar, buna temas eden yumurta bırakma günündeki kadınlar da Sadako Yamamura doğurur.”

Ando elini cebine atıp ring virüsü aşısını yokladı. Bu aşı yalnızca ring virüsüne karşı etkili olacaktı, mutasyon sonucu yeni çıkacak türlere karşı hiçbir etkisi

yoktu. Ne tür bir kalıba gireceği bilinmediği müddetçe, öncesinden aşı geliştirmek de imkânsızdı. İnsanoğlu sürekli geriden takip etmek zorunda kalacaktı. Böylelikle, yeni tür olan Sadako Yamamura insanoğlunu günden güne köşeye sıkıştırıp, nihayetinde yok oluşunu izleyebilecekti.

“İçin rahat mı peki?”

İnsanların ölüşünü, o boşluğu Sadako Yamamura’nın dolduruşunu rahat rahat izleyebilmesine imkân yoktu. Kendisi bir yana, Ando etkin bir şekilde olayın içinde yer alan Ryuci’nin duygularını anlayamıyordu.

“Sen duruma insanların gözüyle bakıyorsun. Ancak, ben farklıyım. Şöyle ki, bir insan ölecek, yerine bir Sadako Yamamura gelecek. Artısı, eksisi sıfır. Ortada hiçbir sorun yok.”

“Anlayamıyorum. Beni aşıyor.”

Ryuci tere batan yüzünü Ando’ya iyice yaklaştırdı.

“Bana bak. Şimdi kalkıp da mızmızlanma. Sen de artık bizdensin.”

“Bu yaptıklarının amacı ne?”

“Evrime müdahale etmiş olacağım. Bunun bile başlı başına bir değeri var.”

“Evrim... Evrim bu mu?”

Çok türlü çok çeşitli DNA Sadako Yamamura’nın tek DNA’sı altında toplanıp, tek bir tür haline gelecek... Acaba bunun adına evrim denebilir miydi? Fakat şöyle bir düşününce, esas zayıf nokta da orasıydı. Çeşitlilik söz konusu olduğu için, veba kapıp ölen insanlar olduğu gibi, hayatta kalanlar da olmuştı. Dünya buzullarla kaplansa bile, İnuitler hayatta kalabilirdi. Bu da insan türünün çeşitliliği idi. Fakat, çeşitliliğin ol-

madığı durumlarda, çok küçük bir olayda bütün türün yok olması tehlikesi söz konusuydu. Eğer, Sadako Yamamura'nın bağışıklık sisteminde bir eksiklik varsa, bu eksiklik bütün türe aktarılarak, hafif bir nezlede bile, tür ağır bir darbeye maruz kalırdı.

Öyle olmasını dilemekten başka çaresi yoktu. Artık insanoğluna, Sadako Yamamura adlı türün ömrünün sona ermesini bekleyerek sabırla yaşama asılmaktan başka bir yol bırakılmamıştı.

“Canlıların neden evrim geçirdiğini bilir misin?”

Ryuci'nin sorusunu, Ando başını iki yana sallayarak yanıtladı. Dünya ne kadar geniş bile olsa, bu soruya kendine mutlak güvenerek yanıt verebilecek bir insan yoktur.

Ancak, Ryuci'nin kendine güveni tamdı.

“Söz gelişi göz. Otopsi uzmanısın, sana özel olarak açıklamam yersiz olur ama, insan gözü dehşet verici ölçüde karmaşık bir mekanizmaya sahiptir. Tesadüfen derinin bir kısmı iris ve gözbebeği haline gelip, gözden beyine sinirlerin uzandığı ve insanın görmeye başladığı gibi bir açıklama asla kabul edilemez. Göz dediğimiz mekanizma ortaya çıktığı için, çevremizdeki şeyleri görmeye başlamış değiliz. Onun öncesinde görmek isteği yaşamın kendi içinde oluşmadığı sürece, öylesine karmaşık bir mekanizma ortaya çıkmaz. Deniz canlılarının karaya çıkmış olması da, böcek türlerinin havada uçması da tesadüf değil. Yaşamın içinde o istek oluştuğu için öyleler. Bunları dile getirecek olsam, çoğu bilim adamı bana güler geçer. Mistik amaç teorilerini bırak artık derler.

“Gözleri olmayan canlıların dünyasını hayal edebilir

misin? Toprağı içerisinde sürünen solucan için, karanlığın içerisinde vücuduna sürtünen şeyler dünyanın tamamı anlamına gelir. Denizin içinde kıvranan yosunlar, deniz yıldızları için de durum aynı. Üstlerine yapıştıkları kayaların teması ve deniz suyunun akıntısı onların dünyalarının tamamıdır. Öylesi canlılarda “görmek” kavramının kolayca ortaya çıkabileceğini söyleyebilir misin? İnsanın hayal gücü sınırlarını zorlayan bir durum. Uzayın sonunun bilinmemesi gibi, asla algılanması mümkün olmayacak türden bir şey. Ancak, yeryüzündeki canlılar evrim sürecinin bir noktasında “görmek” kavramını kazanmışlardır. Karaya çıkarak, havada uçarak, nihayetinde kültürü elde etmişlerdir. Orangutanlar muz ayırt edebilirler. Ancak, kültür kavramını bilemezler. Ayırt edememelerine rağmen, bunu elde etmek isteği bir yerlerden çıkıp geliverir. Nereden çıkıp geleceğini ben de bilemiyorum.”

“Oo, demek senin de bilmediğin şeyler var” dedi Ando, alaycı bir ses tonuyla.

“İşte o yüzden... İyi dinle. İnsanoğlu yok olup, o boşluğu Sadako Yamamura DNA’sı dolduracaksa, nihayetinde bu insanoğlunun isteği doğrultusunda olur.”

“Yok olmayı isteyen bir tür olur mu?”

“Bilinçaltında istiyor olamaz mı? Tek bir DNA altında birleştirilecek olursa, yapı farklılıkları ortadan kalkar. Aynı yapıda, güzel ve çirkin yanları aynı yapılar. Sevgi saplantıları olmaz, savaş bir yana kavga bile çıkmaz. Yaşam ve ölümün ötesinde geçmiş, mutlak barışın sağlandığı eşit bir dünya. Artık ölümden korkmaya da gerek yok. Zaten, sizin istediğiniz de bu değil miydi?”

Ryuci, ağzını Ando’nun kulağına yaklaştırarak, fısıl-

darmış gibi konuşuyordu.

Takanori az öncesinden beri, duruşunu hiç değiştirmeden boş teneke kutusuna kum dolduruyordu. Ando bakışlarını oğlundan ayırmadan “Ben farklıyım” diye yanıtladı. Oğlunun varlığı farklıydı. Diğer insanlarla aynı şekilde görmüyordu. Artık kendine tamamen güvenerek söyleyebilirdi.

“Peh, tamam öyle olsun” dedi Ryuci ve oturduğu yerden kalktı.

“Gidiyor musun?”

“Eh, yavaş yavaş. Peki, sen bundan sonra ne yapacaksın?”

“Medyanın ulaşamadığı ıssız ada gibi bir yere gidip, baba-oğul mutluluk içerisinde yaşamaktan başka bir şey düşünmüyorum.”

“Tam sana göre. Ben insanoğlunun son anını görmek niyetindeyim. Gideceği yere kadar gittiğinde, insan bilgisinin dışında kalan bir istek ortaya çıkabilir. O anı kaçırmayı asla istemem.”

Ryuci mendireğin üzerinde ayağa kalkıp yürümek için hareketlendi.

“Kal sağlıcakla. Miyaşita’ya selam söyle.”

Ando’nun sesiyle, Ryuci durdu.

“Son olarak bir şey daha öğreteyim. İnsanoğlunun neden kültür açısından geliştiğini. İnsanoğlu çoğu sıkıntıya katlanabilir. Ancak, can sıkıntısına katlanamayan tek canlı türüdür. Her şeyin çıkışı bu nokta. Can sıkıntısından kaçmak için, ilerlemekten başka çaresi yoktu. Tek bir DNA’nın hükmü altında kalmak can sıkıcı olsa gerek. Yapı farklılıklarının olması gerek. Ancak, her şey boş. Nihayetinde bunu isteyen insan-

lar da var. Hemen söyleyeyim, ıssız adalarda hayat çok can sıkıcı olur.”

Tek elini usulca kaldıran Ryuci yürüyerek uzaklaştı.

Nerede yaşayacağına dair, kesin bir planı yoktu. Gelecek bulanıktı. Titizlenerek plan yapsa bile bunun gerçekleşebileceğinden emin değildi. Artık nerede akşam orada sabah yaşamaktan başka bir şey gelmiyordu aklına.

Ando gömleğini ve çoraplarını çıkartarak, altında sadece pantolonuyla oğluna koştu. Sonra da elinden tutarak kaldırdı.

“Haydi gidiyoruz.”

O gün ne yapacaklarını oğluna birçok kez anlatmıştı. İki yıl önce olduğu gibi denize açılacak, sulara gömülmek üzereyken, bu kez elini sımsıkı tutacaktı. İki yıl önce yakalayamadığı eli bu kez sımsıkı tutacaktı.

Sadako Yamamura binanın hava boşluğunda geri geldiğinde, o ortamın öldüğü kuyunun dibiyile aynı olduğunu deftere yazdığı mektupta anlatmıştı. Sonra, kendi gücüyle çukurdan dışarı çıkmayı başarinca, yeni dünyaya uyum sağlayabileceğine inanmıştı. Öyleyse, oğlunun da aynı ayini gerçekleştirmesi gerekmez miydi? Ando öyle düşünmüştü. İki yıl öncesiyle tamamen aynı durumu tekrarlayarak tecrübe ettirmeyi.

Oğlu garip bir şekilde sudan korkuyordu. Üstesinden gelemedikçe normal yaşamını bile etkileyebilecek bir korku. Islak kumların üzerinde yürürken, dalgalar ayaklarına değdiğinde bile, tuttuğu eline bütün gücünü veriyordu.

“Söz mü, babacığım” dedi Takanori, dudaklarını titreterek.

“Evet, elbette.” Ando, babasının arzusunu yerine getirerek su korkusunun yenen oğlu için bir ödül hazırlamıştı. Annesiyle buluşturacaktı. “Annen çok şaşıracak.”

Ayrıldığı karısı henüz oğullarının yeniden doğduğunu bilmiyordu. Oğlu ve karısının yeniden bir araya geleceğini düşündükçe Ando’nun içi içine sığmıyordu. Mantıklı bir öykü düşünmesi gerekiyordu. Mesela, boğulduğunu sandıkları oğullarının aslında bir balıkçı teknesi tarafından kurtarıldığını, bellek kaybı neticesinde aradan geçen iki yıl boyunca başka bir yerde yaşadığı gibi uydurma bir öykü bile yeterliydi. Ne kadar komik bir öykü anlatırsa anlatsın, Takanori’nin bedenine dokunduğu anda her şeyi unutacağı kesindi.

Karı koca olarak her şeye yeniden başlayıp başlamayacakları farklı bir sorundu. Ando bunu istiyordu. Karısını razı etmeye güveni yarı yarıya vardı.

Diğerlerinden daha büyük bir dalga geldiğinde oğlunun bedeni biraz yükseğe çıktı. Hafif bir çığlık atarak beline sarılan oğlunu kolunun altına saran Ando denize doğru ilerledi. Oğlunun kalp atışlarını teniyle hissedebiliyordu. Dünya gözünün önünde çökmek üzereyken, tek gerçek bu kalp atışlarıydı. Yaşamı hissettiren, gerçek titreşimler...

